MÂNA STÂNGĂ A LUI DUMNEZEU

PAUL HOFFMAN

PAUL HOFFMAN

Mâna stângă a lui Dumnezeu

Traducere din limba engleză:
LAURA FRUNZĂ

V 1.0

rao internaţional publishing company

1

Ascultaţi. Templul Izbăvitorilor de pe Dealul Shotover este denumit după o afurisită de minciună pentru că aici nu se petrece niciun fel de izbăvire şi niciun sanctuar nu e. Terenul din jurul lui e plin de tufişuri şi buruieni învârtejite şi abia poţi să-ţi dai seama când e iarnă şi când e vară – ceea ce înseamnă,de fapt, că e al naibii de frig indiferent de anotimp. Templul în sine e vizibil de la kilometri distanţă când nu e înconjurat de o ceaţă mizerabilă, ceea ce se întâmplă rar, şi e construit din cremene, beton şi fainã de orez. Făina face betonul mai tare ca piatra şi acesta e unul dintre motivele pentru care închisoarea, pentru că asta e de fapt, a rezistat la multe încercări de a fi cucerită cu forţa, încercări considerate acum atât de zadarnice încât nimeni nu s-a mai străduit să cucerească Templul Shotover de sute de ani.

E un loc împuţit şi jegos şi nimeni, cu excepţia StăpânilorIzbăvitori, nu merge acolo. Şi atunci cine sunt întemniţaţii?Acesta e un termen nepotrivit pentru cei care sunt duşi laShotover pentru că prizonier înseamnă că s-a comis o infracţiune, dar niciunul dintre ei nu a încălcat vreo lege dată de om sau deDumnezeu. Şi nici nu arată ca vreun întemniţat pe care l-aţi văzut vreodată: aceia care sunt aduşi aici sunt cu toţii băieţi sub zece ani. În funcţie de vârsta la care intră aici, pot trece mai mult de cincisprezece ani până să plece şi numai jumătate din ei o fac. Cealaltă jumătate vor fi plecat deja într-un linţoliu de pânză de sac albastră şi vor fi fost îngropaţi pe câmpul lui Ginky, un cimitir care începe de sub ziduri. Acest cimitir e mare, întinzându-se cât vezi cu ochii, aşa că vă puteţi face o idee de cât de mare e Shotover şi cât de dificil e să rămâi în viaţă aici. Nimeninu-l cunoaşte la perfecţie, aşa că e la fel de uşor să te pierzi pe nenumăratele coridoare care se

răsucesc şi cotesc, urcă şi coboară, ca în orice junglă. La asta se adaugă şi faptul că nu îşi schimbă deloc înfăţişarea – arată la fel peste tot: maro, întunecată, sinistră şi puţind a ceva vechi şi rânced.

Pe unul din aceste coridoare stă un băiat care priveşte pe o fereastră şi ţine în mână un sac mare, bleumarin. Are vreo paisprezece sau cincisprezece ani. Nu ştie sigur, şi nici altcineva.Şi-a uitat numele adevărat pentru că toţi cei care vin aici sunt rebotezaţi cu numele unuia dintre martirii Stăpânilor Izbăvitori – şi sunt foarte mulţi având în vedere că de când lumea toţi cei pe care nu au reuşit să îi convertească i-au urât de moarte. Băiatul care priveşte pe fereastră se numeşte Thomas Cale, deşi nimeni nu îi foloseşte vreodată prenumele, iar el comite un păcat foarte grav folosindu-l.

Ce îl atrăsese la fereastră fusese sunetul Porţii de Nord-Vest care gemea ca întotdeauna atunci când se deschidea, ca un uriaş cu genunchi înfiorător de dureroşi. Privi cum doi Stăpâni în sutanele lor negre trecură pragul şi împinseră înăuntru un băieţel de vreo opt ani, urmat de unul un pic mai mic şi apoi de altul. Cale numără douăzeci cu toţii înainte ca altă pereche deIzbăvitori să încheie şirul, după care, încet şi scrâşnind, poarta începu să se închidă.

Expresia feţei lui Cale se schimbă atunci când se aplecă să vadă în afara porţii care se închidea, dincolo înspre Scablands.

Fusese în afara zidurilor de şase ori de când venise aici cu maimult de zece ani în urmă – se spunea că era cel mai mic copil adus vreodată la Templu. În aceste şase dăţi fusese păzit de parcă viaţa paznicilor depindea de asta (şi aşa şi era). Dacă ar fi picat la oricare dintre aceste şase testări, pentru că asta fuseseră, ar fi fost ucis pe loc. De viaţa lui anterioară nu-şi amintea nimic.

După ce poarta s-a închis, şi-a îndreptat din nou atenţia spre băieţi. Niciunul nu era grăsun, dar aveau chipurile bucălate ale copiilor mici. Toţi aveau ochii căscaţi la

vederea fortăreţei, cu dimensiunea ei gigantică şi zidurile uriaşe, dar, deşi uimiţi şi speriaţi de ciudăţenia împrejurimilor lor, nu le era teamă. Pieptul lui Cale se umplu de emoţii adânci şi ciudate, pe care nu le putea identifica. Dar, cufundat în ele aşa cum era, talentul lui de a-şi ţine o ureche deschisă la orice se întâmpla în jurul lui îl salvă, aşa cum o făcuse de multe ori în trecut.

Se îndepărtă de fereastră şi merse mai departe pe coridor.

— Tu! Stai aşa!

Cale se opri şi se întoarse. Unul dintre Izbăvitori, enorm de gras, cu straturi de piele atârnându-i peste marginea gulerului, stătea întruna din uşile din pasaj, iar din camera din spatele lui ieşea abur şi se auzeau sunete ciudate. Cale se uită la el cu expresia feţei neschimbată.

— Vino aici să te văd.

Băiatul se duse spre el.

— A, tu erai, spuse Izbăvitorul gras. Ce faci aici?

— Stăpânul Disciplinei m-a trimis să duc asta la tobă.

Ridică sacul albastru pe care îl căra.

— Ce-ai spus? Vorbeşte mai tare!

Cale ştia, desigur, că Izbăvitorul gras era surd de o ureche şi vorbise încet intenţionat.

Cale repetă cele spuse, de data asta strigând tare.

— Încerci să fii amuzant, băiete?

— Nu, Izbăvitorule.

— Ce făceai la fereastră?

— La fereastră?

— Nu mă lua de prost! Ce făceai?

— Am auzit Poarta de Nord-Vest deschizându-se.

— Ei nu mai spune, chiar aşa?

Asta păru să îi distragă atenţia.

— Au ajuns mai devreme. Mormăi enervat, apoi se întoarse şi privi înapoi în bucătărie, pentru că asta era grăsanul acela,

Stăpânul Merindelor, supraveghetorul bucătăriei din care

Izbăvitorii erau bine hrăniţi şi băieţii – aproape deloc. Încă douăzeci de guri pentru cină, strigă el în aburul urât mirositor din spatele lui. Apoi se întoarse spre Cale.

— Gândeai cât ai stat la fereastră?

— Nu, Izbăvitorule.

— Visai cu ochii deschişi?

— Nu, Izbăvitorule.

— Dacă te mai prind lenevind, Cale, îţi pun pielea pe băţ.M-ai auzit?

— Da, Izbăvitorule.

Stăpânul Merindelor se întoarse înapoi în cameră şi trase de uşă să o închidă. În timp ce făcea asta, Cale spuse ceva încet, dar destul de clar, astfel încât oricine care nu era tare de urechi ar fi înţeles:

— Sper să te îneci într-o bună zi, grăsan împuţit!

Uşa se trânti şi Cale o porni pe coridor târâind sacul mare după el. Îi luă aproape cincisprezece minute, mai mult alergând, până să ajungă la toba localizată la capătul propriului ei coridor scurt. Se numea tobă pentru că aşa arăta, dacă ignorai faptul că era înaltă de doi metri şi încastrată într-un zid de cărămidă. Decealaltă parte a tobei era un loc izolat de restul templului, unde se zvonea că locuiesc douăsprezece călugăriţe care găteau doar pentru Izbăvitori şi le spălau hainele. Cale nu ştia ce este o călugăriţă şi nu văzuse niciodată vreuna, deşi din când în când vorbea cu una dintre ele prin tobă. Nu ştia cu ce sunt călugăriţele diferite de celelalte femei, de care se vorbea rar şi cu dezgust.Existau două excepţii: Sora Sfântă a Izbăvitorului Spânzurat şiBinecuvântata Imelda Lambertini, care, la vârsta de unsprezece ani, murise de extaz în timpul primei ei împărtăşanii. Izbăvitorii nu explicaseră ce înseamnă extaz şi nimeni nu era îndeajuns de necugetat să întrebe. Cale împinse în tobă şi aceasta se învârti în jurul axului propriu, scoţând la iveală o deschizătură mare.Trânti sacul albastru înăuntru şi o mai învârti încă odată, apoi o lovi într-o parte, provocând o bubuitură puternică. Aşteptă

treizeci de secunde, apoi o voce înăbuşită vorbi de partea cealaltă a peretelui tobei:

— Ce este?

Cale îşi puse capul lângă tobă ca să poată fi auzit, cu buzele aproape lipite de suprafaţa ei.

— Izbăvitorul Bosco vrea astea înapoi până mâine-dimineaţă, strigă el.

— De ce nu au venit cu celelalte?

— De unde naiba să ştiu eu?

Se auzi un strigăt ascuţit de furie înăbuşită de cealaltă parte a tobei:

— Cum te cheamă, plod neascultător ce eşti?

— Dominic Savio, minţi Cale.

— Ei bine, Dominic Savio, o să te spun Stăpânului Disciplinei şi o să-ţi pună pielea pe băţ.

— Nu mai pot eu!

Douăzeci de minute mai târziu, Cale se reîntoarse în biroul de studiu al Stăpânului Războaielor. Era gol cu excepţia Stăpânului, care nu-şi ridică privirea şi nici nu dădu de înţeles în vreun fel că îl văzuse pe Cale. Continuă să scrie în catastiful lui încă cinci minute înainte să vorbească, tot fără să ridice privirea:

— Ce-a durat atât?

— Stăpânul Merindelor m-a oprit pe coridorul exterior.

— De ce?

— Bănuiesc că a auzit un zgomot afară.

— Ce zgomot?

Într-un târziu, Stăpânul Războaielor se uită la Cale. Avea ochii de un albastru-deschis, aproape apos, dar o privire ageră.Nu-i scăpau multe. De fapt, aproape nimic.

— Deschideau Poarta de Nord-Vest ca să îi lase să intre pe băieţii noi. Nu îi aştepta azi. Aş spune că nasul lui şi-a cam pierdut din miros.

— Tacă-ţi fleanca, spuse Stăpânul Războaielor, dar cu blândeţe după standardele lui neiertătoare.

Cale ştia că acesta îl dispreţuia pe Stăpânul Merindelor şi

de aceea simţea că nu e aşa periculos să vorbească în asemenea fel de un Izbăvitor.

— L-am întrebat pe prietenul tău de zvonul că au sosit, spuseIzbăvitorul.

— Nu am prieteni, Izbăvitorule, îi răspunse Cale. Ne este interzis.

Stăpânul Războaielor râse încet, scoţând un sunet neplăcut.

— Nu-mi fac griji pe tema asta în ceea ce te priveşte, Cale.

Dar dacă trebuie să specific – acela slăbănog cu părul blond.

Cum îi spui?

— Henri.

— Îi ştiu numele de botez. Ai o poreclă pentru el.

— Îi spunem Vagul Henri.

Stăpânul Războaielor râse, dar de data asta era ecoul unei simple bune dispoziţii.

— Foarte bine, spuse el mulţumit. L-am întrebat la ce oră au ajuns băieţii noi şi a spus că nu e sigur, cândva între a opt şi nouă bătăi de clopote. Apoi l-am întrebat câţi erau şi a spus că vreo cincisprezece, dar că e posibil să fi fost mai mulţi. Îl privi pe Cale drept în ochi. I-am tras o bătaie să se înveţe să fie mai exact pe viitor. Ce părere ai de asta?

— Mi-e indiferent, Izbăvitorule, răspunse Cale fără inflexiune în voce. Şi-a meritat orice pedeapsă i-aţi aplicat.

— Serios? Ce bine că gândeşti aşa! La ce oră au sosit?

— Chiar înainte de ora cinci.

— Câţi erau?

Douăzeci.

— Ce vârste aveau?

— Niciunul mai mic de şapte ani. Niciunul mai mare de nouă ani.

— Ce apartenenţe?

— Patru Mezo, trei Uitlander, patru Folder, cinci semi-caste, trei Miami şi unul pe care nu l-am recunoscut.

Stăpânul Războaielor mormăi de parcă nu era pe deplin satisfăcut că i se răspunsese atât de exact la toate întrebările.

— Du-te la masă! Ţi-am pregătit un puzzle. Zece minute.

Cale se duse la o masă mare, de şase metri pe şase, pe careStăpânul Războaielor întinsese o hartă ale cărei margini depăşeau un pic masa. Unele dintre desene erau uşor de recunoscut – dealuri, râuri, păduri, dar pe restul erau numeroase cuburi mici de lemn pe care erau scrise numere şi hieroglife, unele dintre cuburi în ordine, altele în aparentă dezordine. Cale se uită la hartă în timpul alocat, apoi ridică privirea.

— Ei bine? spuse Stăpânul Războaielor.

Cale începu să aranjeze cuburile.

Douăzeci de minute mai târziu terminase, cu mâinile încă întinse în faţă.

— Foarte ingenios! Chiar impresionant, spuse StăpânulRăzboaielor.

Ceva în privirea lui Cale se schimbă.

Apoi, cu o viteză extraordinară, Stăpânul Războaielor biciui mâna stângă a băiatului cu o curea de piele cu ţinte mici, dar groase.

Cale tresări şi scrâşni din dinţi de durere. Dar pe faţă îi reveni repede o expresie rece şi precaută, singura pe care o primeau de la el Izbăvitorii zilele astea. Stăpânul Războaielor se aşeză şi tratăbăiatul de parcă era un obiect, interesant şi nesatisfăcător în acelaşi timp.

— Când o să înveţi că să faci un lucru deştept, un lucru original, e doar mândria care te controlează? Această soluţie ar putea funcţiona, dar e nejustificat de riscantă. Ştii foarte bine soluţia încercată la această problemă. Într-un război, un succes banal e întotdeauna mai bun decât unul genial. Ai face bine să înţelegi de ce. Izbi furios în masă. Ai uitat că un Izbăvitor are dreptul de a ucide pe loc un băiat care face ceva neaşteptat?

Se mai auzi o bubuitură, când izbi masa din nou, apoi se

ridică şi se uită urât la Cale. Din cele patru găuri din mâna încă întinsă a lui Cale picura sânge, dar nu în cantitate mare.

— Nimeni nu ţi-ar fi trecut atâtea cu vederea cum am făcut-o eu.Stăpânul Disciplinei e cu ochii pe tine. La fiecare câţiva ani îi place să dea un exemplu. Vrei să sfârşeşti ca un Act de Credinţă?

Cale privi înainte şi nu spuse nimic.

— Răspunde-mi!

— Nu, Stăpâne.

— Crezi că avem nevoie de tine, nimic inutil ce eşti?

— Nu, Stăpâne.

— Aceasta e vina mea, vina mea, vina mea în totalitate, spuseStăpânul Războaielor, lovindu-se cu palma în piept de trei ori.Ai douăzeci şi patru de ore să meditezi la păcatele tale, apoi o să te înjoseşti în faţa Stăpânului Disciplinei.

— Da, Izbăvitorule.

— Acum ieşi afară.

Lăsându-şi mâna să cadă pe lângă corp, Cale se întoarse şi merse spre uşă.

— Să nu sângerezi pe covor, strigă Stăpânul Războaielor.

Cale deschise uşa cu mâna sănătoasă şi plecă.

Singur în chilia lui, Stăpânul Războaielor privi cum se închide uşa. Când aceasta se închise cu un clic, expresia de furie abia reţinută i se schimbă cu una de curiozitate gânditoare.

Afară pe coridor, Cale rămase pentru un moment în oribila lumină maronie care infecta tot Templul şi îşi examină mâna stângă. Rănile nu erau adânci pentru că ţintele fuseseră concepute ca să provoace o durere intensă fără ca vindecarea să dureze mult. Făcu mâna pumn şi strânse, iar capul i se scutura de parcă un cutremur mic avea loc adânc în craniul lui, în timp ce sângele de pe mână îi curgea din abundenţă pe podea. Apoi îşi relaxă mâna şi, în lumina sinistră, o umbră de disperare îngrozitoare îi trecu pe faţă. Dispăru într-o clipă şi Cale merse mai departe pe

coridor şi dispăru din vedere.

Niciunul dintre băieţii din Templu nu ştia câţi erau cu toţii.
Unii pretindeau că ar fi aproape zece mii şi că numărul creştea de la lună la lună. Majoritatea conversaţiilor se purtau pe tema acestei creşteri. Chiar şi cei care se apropiau de douăzeci de ani erau de acord că până acum cinci ani, numărul lor, oricare ar fi fost acela, rămăsese constant. Dar de atunci începuse să crească.Izbăvitorii făceau lucrurile diferit, iar acesta era în sine un lucru ciudat şi prevestitor de rele: obiceiul şi respectul faţă de trecut erau pentru ei ca aerul pentru cei care respiră.Fiecare zi ar trebui să fie ca următoarea zi, fiecare lună ca următoarea lună.Niciun an nu ar trebui să fie diferit de alt an. Dar acum creşterea semnificativă a numărului lor necesitase o schimbare. În dormitoare fuseseră adăugate paturi suprapuse de câte două şi chiar trei etaje pentru a-i caza pe nou-sosiţi. Slujba religioasă era mai mult o bâlbâială grăbită pentru ca toţi să apuce să se roage şi să strângă în fiecare zi atuuri contra damnării. Iar acum mesele se luau în serii. Cât despre motivele din spatele acestei schimbări, băieţii nu ştiau nimic.

Cale, cu mâna înfăşurată într-o bucată murdară de material aruncată mai demult de robii de la spălătorie, intră în uriaşa sală de mese, la a doua serie, purtând o tavă de lemn. Sosit târziu, deşi nu foarte târziu – pentru asta ar fi fost bătut şi exclus de la masă –, merse către masa mare din capătul camerei, unde mânca întotdeauna. Se opri în spatele altui băiat, de aproximativ aceeaşi vârstă şi înălţime, dar atât de absorbit de mâncare încât nu-l observă pe Cale stând în spatele lui. Capetele ridicate ale celorlalţi de la masă îl alertară. Se uită în sus.

— Scuze, Cale, spuse el, înghesuind restul mâncării în gură în timp ce păşea din spatele băncii şi se îndepărta grăbit ducându-şi tava.

Cale se aşeză jos şi îşi privi cina: era ceva care semăna cu un cârnat, dar care nu era aşa ceva, acoperit de un sos apos cu o legumă rădăcinoasă de nerecunoscut care de-atâta fierbere se preschimbase într-un terci de un galben palid. Alături într-un castron era un păsat de ovăz, gelatinos, rece şi gri ca zăpada mocirlită veche de o săptămână. Pentru un moment, chiar şi aşa mort de foame cum era, nu se putu hotărî să mănânce. Apoi cineva se aşeză pe bancă lângă el. Cale nu se uită la el, ci începu să mănânce. Numai strâmbătura vagă din colţurile buzelor arăta ce mizerabilă era mâncarea.

Băiatul care se aşezase lângă el începu să vorbească, dar atât de scăzută îi era vocea încât numai Cale îl putea auzi. Nu era înţelept să fii prins vorbind cu alt băiat în timpul meselor.

— Am găsit ceva, spuse băiatul, cu un entuziasm vădit în vocea care abia se auzea.

— Bravo ţie, răspunse Cale, fără inflexiune în voce.

— Ceva minunat.

De data asta Cale nu reacţionă deloc, concentrându-se în schimb să înghită păsatul de ovăz fără să se înece. Băiatul făcu o pauză.

— E mâncare. Mâncare pe care o poţi mânca.

Cale ridică imperceptibil capul, dar băiatul de lângă el ştiu că îi atrăsese atenţia.

— De ce te-aş crede?

— Vagul Henri era cu mine. Ne vedem la şapte în spatelelzbăvitorului Spânzurat.

Acestea fiind spuse, băiatul se ridică şi plecă. Cale îşi înălţă capul şi o expresie ciudată de dorinţă i se aşeză pe chip, atât de diferită de masca rece pe care o arăta de obicei lumii, încât băiatul din faţa lui se holbă la el.

— Nu vrei aia? spuse băiatul, cu ochii aprinşi de speranţă de parcă acel cârnat rânced şi păsatul gri-ceros ofereau mai multă bucurie decât putea el să înţeleagă.

Cale nu răspunse şi nici nu se uită la băiat, ci începu să

mănânce din nou, forţându-se să înghită şi încercând să nu i se facă rău.

După ce termină de mâncat, Cale îşi duse tava de lemn la spălătorie, o frecă în ligheanul cu nisip, apoi o puse la loc pe raft.În drumul spre ieşire, supravegheat de un Izbăvitor care stătea într-un scaun înalt şi masiv de unde putea urmări toată Sala deMese, Cale îngenunche în faţa statuii Izbăvitorului Spânzurat, se bătu în piept de trei ori şi murmură: „Sunt un păcătos, sunt un păcătos, sunt un păcătos”, fără să îi pese câtuşi de puţin ce însemnau acele cuvinte.

Afară era întuneric şi odată cu înserarea se lăsase ceaţa. Astaera bine; va fi mai uşor pentru Cale să se strecoare neobservat din amvon în tufişurile care creşteau în spatele statuii masive.

Când ajunse acolo, Cale nu vedea la mai mult de patru metri în faţa lui. Coborî din amvon direct pe pietrişul din faţa statuii.

Aceasta era cea mai mare din spânzurătorile sfinte din templu şi trebuie să fi fost sute, unele nu mai mari de câţiva centimetri, bătute în cuie de pereţi, expuse în firide, decorând butoaiele cu cenuşă sfântă de la capetele fiecărui coridor şi pe spaţiile de deasupra fiecărei uşi. Erau atât de banale, atât de des menţionate încât imaginea în sine îşi pierduse de mult din înţeles. Nimeni, cu excepţia băieţilor noi, nu mai observa cu adevărat ce erau: reprezentări ale unui om care atârna într-o spânzurătoare, cu o frânghie în jurul gâtului, cu trupul brăzdat de cicatricile de la tortura dinainte de execuţie, cu picioarele rupte atârnând într-un unghi ciudat sub el. Statuile sfinte aleIzbăvitorului Spânzurat făcute în timpul fondării Templului, cu o mie de ani în urmă, erau dure, intenţionând un realism direct:teroare în ochi şi pe faţă, în ciuda lipsei talentului de sculptor, trupul răsucit şi distrus, limba ieşindu-i din gură. Acesta, spuneau sculptorii, era un mod groaznic de a muri. De-a lungul anilor statuile deveniseră mai meşteşugite, dar

şi mai blânde.Marea statuie, cu spânzurătoarea ei imensă, frânghia groasă şi cu izbăvitorul de şase metri atârnat de ea, avea numai treizeci de ani: rănile de pe spatele lui erau pronunţate, dar curate şi fără sânge. În loc să pară sfârâmate şi în agonie, picioarele erau aşezate într-o poziţie care sugera mai degrabă că are crampe.Dar expresia de pe faţa lui era cea mai ciudată din toate – în loc de durerea strangulării, avea o privire de sfinţenie deranjată, de parcă i se oprise în gât un oscior şi încerca să îl îndepărteze cu o tuse prefăcută.

Cu toate acestea, în această noapte ceţoasă şi întunecoasă, singurul lucru pe care Cale îl putea vedea erau tălpile uriaşe aleIzbăvitorului atârnând în ceaţa albicioasă. Ciudăţenia acesteiimagini îl nelinişti. Atent să nu facă niciun zgomot, Cale se ascunse în linişte în tufişurile care îl fereau de privirile oricui ar fi trecut pe acolo.

— Cale?

— Da.

Băiatul din Sala de Mese, Kleist, şi Vagul Henri ieşiră din tufişurile din faţa lui Cale.

— Ar fi bine să merite riscul, Henri, şopti Cale.

— Merită, Cale, promit.

Kleist îi făcu semn lui Cale să îl urmeze în tufişurile lipite de zid. Era şi mai întuneric aici şi Cale aşteptă ca ochii să i se obişnuiască. Ceilalţi doi aşteptară şi ei. Acolo era o uşă.

Vouă poate nu vi s-ar părea atât de interesantă existenţa unei uşi, dar în Templu, deşi existau multe praguri, nu existau decât puţine uşi. În timpul Marii Reformări, cu două sute de ani în urmă, mai mult de jumătate din Izbăvitori fuseseră arşi pe rug ca eretici. Temându-se că aceşti răzvrătiţi le-ar fi putut contamina băieţii, secta victorioasă a Izbăvitorilor le-a tăiat la toţi gâtul doar ca să fie siguri. După ce au adus băieţi noi, Izbăvitorii au făcut multe schimbări şi una dintre ele fusese să scoată toateuşile acolo unde erau băieţi.

La urma urmei, care poate fi scopul unei uşi unde sunt

păcătoşi? Uşile ascund lucruri. Uşile înseamnă multe lucruri diavoleşti,se hotărâseră ei, înseamnă secrete, înseamnă să fii singur sau cu alţii, să pui la cale ceva. Însuşi conceptul de uşă, dacă se gândeau la asta, îi făcea pe Izbăvitori să tremure de nervi şi de frică.Diavolul însuşi nu mai era descris ca o bestie cu coarne, ci mai degrabă ca un dreptunghi cu o încuietoare. Desigur că acest blestem nu se aplica şi persoanei Izbăvitorilor: simbolul izbăvirii lor era posesia unei uşi la locul de lucru şi la chiliile de odihnă.Sfinţenia pentru Izbăvitori se măsura în numărul de chei pe care aveau voie să le ţină pe lanţul din jurul taliei. Să zdrăngăni în timp ce mergi însemna să arăţi că eşti deja în drumul spreRai, în dangăt de clopote.

Prin urmare, descoperirea unei uşi necunoscute era ceva nemaipomenit.

Acum că ochii i se obişnuiau cu întunericul, Cale văzu un maldăr de tencuială ruptă şi cărămizi fărâmiţate îngrămădite lângă uşă.

— Mă ascundeam de Chetnik, spuse Vagul Henri. Aşa am găsit locul ăsta. Tencuiala de pe colţ se decojea aşa că în timp ce aşteptam am jupuit-o. Se sfărâma toată – a intrat apa în ea.

A durat doar jumate de minut.

Cale se întinse spre marginea uşii şi împinse cu atenţie. Apoi iar şi iar.

— E încuiată.

Kleist şi Vagul Henri zâmbiră. Kleist băgă mâna în buzunar şi scoase ceva ce Cale nu mai văzuse niciodată în posesia unui băiat – o cheie. Era lungă şi groasă, şi găurită de rugină. Ochii tuturor străluceau de nerăbdare acum. Kleist băgă cheia în broască şi o întoarse, gemând de efort. Apoi cu un clic se deschise.

— Ne-a luat trei zile de încercat cu grăsime şi alte alea ca s-o deschidem, spuse Vagul Henri, cu vocea îngroşată de mândrie.

— De unde aţi făcut rost de cheie? îi întrebă Cale.

Kleist şi Vagul Henri erau extaziaţi că îl făcuseră pe Cale să vorbească cu ei, de parcă ar fi înviat morţii sau ar fi păşit pe apă.

— Îţi spun când intrăm. Hai. Kleist îşi lipi umărul de uşă şi ceilalţi făcură la fel. Nu împingeţi prea tare, balamalele nu sunt într-o stare prea bună. Nu vrem să facem gălăgie. Număr până la trei. Se opri. Gata? Unu, doi, trei.

Împinseră. Nimic. Nu se mişca din loc. Se opriră, inspirară adânc.

— Unu, doi, trei.

Se împinseră şi apoi cu un scârţâit uşa îşi schimbă poziţia.Băieţii făcură un pas în spate, alarmaţi. Să fii auzit însemna să fii prins, să fii prins însemna să fii supus la Dumnezeu ştie ce.

— Am putea fi spânzuraţi pentru asta, spuse Cale.

Ceilalţi se uitară la el.

— N-ar face-o. Nu o spânzurătoare.

— Războinicul mi-a spus că Stăpânul Disciplinei caută un pretext să dea un exemplu. Au trecut cinci ani de la ultima spânzurătoare.

— N-ar face-o, repetă Vagul Henri şocat.

— Ba da, ar face-o. Asta e o *uşă,* pentru numele lui Dumnezeu.Aveţi o *cheie.* Cale se întoarse spre Kleist. M-ai minţit. Habar n-ai ce e înăuntru. Probabil e o fundătură, unde nu-i nimic bun de furat, nimic de aflat. Se uită din nou spre celălalt băiat. Nu merită riscul, Henri, dar e gâtul tău în joc. Eu m-am cărat.

Când începu să se întoarcă, o voce strigă din amvon, furioasă şi nerăbdătoare:

— Cine-i acolo? Ce-i gălăgia asta?

Apoi auziră sunetul paşilor unui bărbat care coborî pe pietrişul din faţa Izbăvitorului Spânzurat.

2

Poate că aţi trăit vreodată senzaţia de a fi îngheţat de groază, de a face ochii mari, de a avea limba lipită în gură şi de a nu mai avea stomacul la locul lui. E o senzaţie blândă faţă de ce simţeauKleist şi Henri cu gândul la cruzimea pe care ştiau că o s-o sufere pentru prostia lor – mulţimea largă şi tăcută care va aştepta în lumina fumurie, ţipetele lor în timp ce erau târâţi spre spânzurătoare, aşteptarea îngrozitoare de o oră cât se va cânta slujba şi apoi frânghia şi ridicarea în aer, sufocându-se şi dând din picioare.

Dar Cale se dusese deja spre uşă şi, dintr-o sforţare, ridicase uşa din balamalele stricate şi o împinse. Aceasta se legănă şi se deschise aproape fără niciun zgomot. Se întinse spre umerii celor doi băieţi înţepeniţi pe loc şi îi împinse în deschizătură.După ce-i băgă înăuntru, se îngrămădi şi el după ei şi cu încă un efort uriaş închise uşa în urma lui, din nou aproape în linişte.

— Ieşi afară! Imediat!

Sunetul vocii bărbatului era înăbuşit, dar încă limpede.

— Dă-mi cheia, spuse Cale.

Kleist i-o dădu. Cale se întoarse spre uşă şi pipăi după broască. Apoi se opri. Nu ştia cum să folosească o cheie.

— Kleist! Tu! şopti el.

Kleist pipăi după broască şi apoi cheia grea alunecă înăuntru.

— În linişte, spuse Cale.

Cu o mână tremurătoare care ştia că îl poate costa viaţa sau i-o poate salva, Kleist învârti cheia. Aceasta se întoarse cu un zgomot care păru dangătul unui ciocan pe un ceaun de oţel.

— Ieşi afară acum! ordonă vocea înăbuşită.

Dar Cale simţi nesiguranţa din voce. Oricine era acolo în ceaţă nu era sigur de ce auzise.

Aşteptară. În linişte se auzea doar hârşâitul slab al respiraţiei celor înfricoşaţi. Apoi auziră scrâşnetul înăbuşit al pietrişului când bărbatul se întoarse şi plecă, sunetul dispărând cu rapiditate.

— S-a dus să aducă Paznicii.

— Poate nu, spuse Cale. Cred că era Stăpânul Merindelor.E un nenorocit leneşşi umflat şi nu e sigur de ce a auzit. Ar fi putut cerceta prin tufişuri, dar nu s-a ostenit. Nu are curajul să scoată Paznicii cu câinii când nici n-a binevoit să verifice câteva tufişuri din cauza efortului care l-ar costa, aşa gras cum e.

— Dacă se întoarce mâine pe lumină, va găsi uşa, spuse VagulHenri. Chiar dacă scăpăm acum, vor veni după noi.

— Vor veni după *cineva*şi se vor asigura că îi vor găsi, indiferent dacă sunt vinovaţi sau nu. Nu există nimic care să ne lege de locul ăsta. Cineva o s-o ia pe cocoaşă, dar nu văd de ce trebuie să fim noi.

— Dacă s-a dus după ajutor? spuse Kleist.

— Descuie uşa şi hai să mergem.

Kleist căută să găsească uşa şi pipăi în jos până la cheia care ieşea din broască. Încercă s-o învârtă, dar nu se clintea. Apoi încercă din nou. Nimic. Apoi răsuci cât de tare putu. Se auzi o plesnitură tare!

— Ce-a fost asta? întrebă Vagul Henri.

— Cheia, răspunse Kleist. S-a rupt în broască.

— Poftim? spuse Cale.

— S-a rupt. Nu putem ieşi. Nu pe aici.

— Isuse! înjură Cale. Cretinule! Dacă te-aş vedea, ţi-aş suci gâtul.

— S-ar putea să mai fie o ieşire.

— Şi cum o s-o găsim în bezna asta? întrebă Cale, cu amărăciune.

— Am lumină, spuse Kleist. M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie.

Se lăsă o linişte în care se auzea numai foşnetul făcut deKleist scotocind prin sutană, scăpând ceva pe jos, găsindu-l din nou şi apoi foşnind iar. Apoi ieşiră scântei când lovi cremenea de nişte muşchi uscat. Acesta începu repede să ardă şi în lumina lui îl văzu pe Kleist atingându-l de fitilul unei lămpi mobile.Imediat o introduse sub abajurul de sticlă şi putură să privească în jur pentru prima oară.

E adevărat că nu se vedeau foarte multe în lumina lămpii mobile, căci aceasta dădea doar o lumină slabă din cauza combustibilului constând în grăsimea gălbuie de pe carnea de animal, dar băieţii înţeleseră imediat ce privirăîmprejur că nu se aflau într-o cameră, ci pe un coridor blocat.

Cale luă lumina de la Kleist şi examină uşa.

— Tencuiala asta nu e aşa veche – cel mult câţiva ani.

În colţ mişună ceva şi toţi trei se gândiră la acelaşi lucru:şobolani.

Mâncatul şobolanilor le era interzis băieţilor din motive religioase, dar măcar această interdicţie avea un motiv bun în spatele ei – şobolanii erau boli pe patru picioare. Cu toate acestea, carnea de şobolan era considerată de băieţi o delicatesă.Desigur, nu oricine putea fi măcelar de şobolani. Talentul era foarte apreciat şi era transmis de la măcelar la ucenic numai în schimbul unor preţioase lucruri furate şi a favorurilor reciproce.Măcelarii de şobolani erau un grup secret şi te taxau cu jumătate de şobolan în schimbul serviciilor lor – un preţ atât de mare încât din când în când cei care îi prindeau se hotărau să se lipsească de serviciile lor şi să încerce să îi tranşeze singuri, deseori cu rezultate care îi încurajau pe ceilalţi să plătească şi să fie recunoscători. Kleist era unul dintre aceşti măcelari.

— N-avem timp, spuse Cale, dându-şi seama la ce se gândea
Kleist. Şi lumina nu e îndeajuns de bună ca să preparăm unul.

— Pot să jupoi un şobolan în beznă absolută, îi răspunseKleist. Cine ştie cât timp stăm aici blocaţi. Îşi ridică

sutana şi scoase o piatră mare dintr-un buzunar ascuns în tiv. Ţinti cu atenţie şi apoi o aruncă în semiîntuneric. În colţ se auzi un chiţăit şi o forfotă îngrozitoare. Kleist luă lampa de la Cale şi se duse spre locul de unde venise sunetul. Băgă mâna în buzunar şi cu mare grijă despături o bucăţică de pânză pe care o folosi să apuce creatura. Cu o smucitură din încheietură îi frânse gâtul şi apoi o puse în acelaşi buzunar.

— Termin mai târziu.

— Acesta e un coridor, spuse Cale. Cândva trebuie să fi dus undeva, poate încă duce.

Fiind cel cu lampa, Kleist preluă conducerea.

După mai puţin de un minut, Cale începu să-şi revizuiască opiniile. Coridorul se îngustă repede atât de tare încât nu mai putură continua decât aplecaţi. Nu erau cadre de uşi, zidite sau altcumva, aşa cum sperase Cale.

— Asta nu-i un coridor, spuse Cale, în sfârşit, cu vocea joasă.E mai degrabă un tunel.

Merseră mai mult de jumătate de oră şi avansară repede, în ciuda întunericului, deoarece podeaua era aproape complet netedă şi curată.

Într-un târziu, Cale vorbi primul:

— De ce mi-ai spus că este mâncare când n-ai mai fost niciodată aici?

— Nu e clar? spuse Vagul Henri. N-ai fi venit, nu-i aşa?

— Şi ce prostie ar fi fost din partea mea. Mi-ai promis mâncare, Kleist, şi am fost îndeajuns de idiot să te cred.

— Credeam că eşti faimos, ştii, că nu ai încredere în oameni, spuse Kleist. Şi, în plus, avem un şobolan. N-am minţit. Şi, oricum, există mâncare.

— De unde ştii? întrebă Henri, cu o voce care îi trăda foamea.

— Sunt o mulţime de şobolani. Şobolanii au nevoie să mănânce. Trebuie să îşi ia mâncarea de undeva.

Kleist se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Henri.

Kleist întinse lampa în faţa lui. În faţa lor se afla un zid. Nu era nicio uşă.

— Poate e în spatele tencuielii, spuse Kleist.

Cale pipăi zidul cu palma, apoi îl ciocăni cu încheieturile degetelor.

— Nu e tencuială, e făină de orez şi beton. La fel ca zidurile exterioare. Nu avem cum să trecem prin ăsta.

— Trebuie să ne întoarcem. Poate am ratat vreo uşă în pereţii tunelului. Nu ne uitam după aşa ceva.

— Nu cred, spuse Cale. Şi oricum... cât mai arde lampa? Kleist se uită la seul din lampă.

Douăzeci de minute.

— Ce facem? întrebă Vagul Henri.

— Stinge lampa şi hai să ne gândim, spuse Cale.

Bună idee, spuse Kleist.

— Mă bucur că crezi asta, murmură Cale şi se aşează pe podea.

Kleist se aşează şi el, apoi scoase abajurul lămpii şi stinse flacăra între degetul mare şi arătător.

Stătură acolo în întuneric, toţi trei distraşi de mirosul de grăsime animală din lampă. Pentru ei duhoarea seului rânced ars însemna un singur lucru: mâncare.

După cinci minute, Vagul Henri vorbi:

— Eu numai... Propoziţia rămase în aer. Ceilalţi doi aşteptară.Acesta e un capăt al tunelului. Apoi tăcu. Dar trebuie să fie mai multe modalităţi de a intra într-un tunel. Tăcu din nou. Doar un gând.

— *Ungâna*? spuse Kleist. Nu te flata singur!

Henri nu răspunse, dar Cale se ridică în picioare.

— Aprinde lampa.

Dură un minut până când Kleist aprinse lumina cu cremenea şi muşchiul lui, dar în curând vedeau din nou. Cale se aşează pe vine.

— Dă-i-o lui Henri şi urcă-te pe umerii mei.

Kleist îi dădu lampa şi apoi se căţără în spatele lui Cale şi îşi aşează picioarele în jurul gâtului său. Cu un geamăt, Cale

îl împinse în aer.

— Ia lampa.

Kleis făcu aşa cum i se spuse.

— Acum uită-te în sus pe lângă acoperiş.

Kleist ridică lampa căutând ceva fără să ştie ce anume.

— Da! strigă el.

— Taci din gură, lua-te-ar naiba!

— E o trapă, şopti el, plin de încântare.

— Poţi ajunge la ea?

— Da, nu trebuie să mă întind foarte tare.

— Ai grijă – împinge încet. Ar putea fi cineva prin preajmă.Kleist îşi propti palma de cea mai apropiată margine a trapei şi împinse.

— S-a mişcat.

— Încearcă s-o dai la o parte. Încearcă să vezi ceva.

Se auzi o hârşâitură.

— Nimic. E întuneric. O să pun lampa aici sus. Se făcu linişte pentru o clipă. Tot nu pot să văd mare lucru.

— Poţi să te urci sus?

— Dacă mă împingi de tălpi. Când apuc marginea. Acum!

Cale îl apucă de tălpi şi îi făcu vânt în sus. Kleist se mişcă încet apoi se trase în sus făcând să zăngăne trapa de deasupra lor.

— În linişte! şuieră Cale.

Apoi dispăru.

Cale şi Henri aşteptară în întunericul iluminat doar de strălucirea slabă care venea din trapa de deasupra. Chiar şi aceasta păli când Kleist cercetă împrejurimile. Apoi se stinse de tot.

— Crezi că putem avea încredere în el să n-o şteargă?

— Ei bine, spuse Vagul Henri. Cred că da. Tăcu o clipă. Poate.

Dar nu termină ce avea de spus. Lumina apăru din nou în trapă, urmată de capul lui Kleist.

— E un fel de cameră, şopti el. Dar văd lumină prin altă trapă.

— Urcă-te pe umerii mei, îi spuse Cale Vagului Henri.

— Şi tu?

— O să fiu bine – aşteptaţi-mă amândoi acolo sus să mă trageţi.

Vagul Henri era mai uşor decât Kleist şi a fost destul de uşorsă îl ridice spre trapă unde Kleist îl trase sus.

— Lasă lumina în jos cât de tare poţi.

Kleist se coborî prin trapă în timp ce Vagul Henri îl ţinea de picioare.

Cale se duse la zidul tunelului, se întinse până la o spărtură în zid şi se trase sus. Apoi găsi alta şi apoi alta până reuşi să se întindă spre mâna lui Kleist.

Se apucară unul de încheietura celuilalt.

— Te descurci?

— Fă-ţi griji pentru tine, Cale. O să îi dau lui Henri lampa, îşi întoarse mâna spre Vagul Henri, în timp ce jumătate din corp îi atârna afară din trapă şi lumina dispăru înapoi în întuneric.

— La trei. Se opri. Unu, doi, trei.

Cale îşi dădu drumul şi se legănă în aer – Kleist scăpă un geamăt puternic când îi preluă greutatea. Atârnă acolo un moment, aşteptând să se oprească din legănat. Apoi, cu braţul liber, se întinse şi trase de umărul lui Kleist în timp ce Henri îl trăgea de picioare. Avansară doar cincisprezece centimetri, dar fu suficient pentru Cale ca să apuce marginea trapei şi să le uşureze sarcina lui Kleist şi lui Henri. Se ţinu un moment, apoi fu şi el tras prin trapă, pe podeaua de lemn.

Toţi trei rămaseră acolo întinşi, gâfâind de efort. Apoi Cale se ridică.

— Arată-mi cealaltă trapă.

Ridicându-se în picioare, Kleist luă în mână lampa aproape stinsă şi se duse în celălalt capăt al camerei, care i se păru lui
Cale de aproape şase metri pe cinci.

Kleist se aplecă lângă o trapă, urmat de ceilalţi doi. Era,

aşa cum spusese, o spărtură în marginea trapei. Cale îşi puse ochiul cât de aproape putu, dar în ciuda faptului că era lumină, nu putu să vadă nimic în detaliu. Apoi îşi puse urechea la spărtură.

— Ce...?

— Taci! şuieră Cale.

Îşi ţinu urechea la podea timp de două minute bune. Apoi se ridică şi se duse la trapă. Nu era niciun mod vizibil de a o ridica, aşa că pipăi în jurul marginilor până găsi o gaură ca să tragă trapa spre marginea fixă. Aceasta cedă scoţând un sunet strident. Cale tresări enervat. Nu era suficient spaţiu ca să-şi bage degetul, aşa că trebui să îşi împingă unghiile în lemn ca să obţină vreo mişcare. Îl duru când trase de margine, dar apoi o ridică suficient ca să îşi poată băga mâna dedesubt. Trase trapa din cadrul ei şi apoi se uitară cu toţii în jos.

La aproximativ cinci metri sub ei era o privelişte care nu semăna cu nimic din ce trăiseră ei vreodată, ba mai mult, nimic din ce visaseră ei vreodată.

3

Nemişcaţi, cei trei băieţi continuară să se holbeze în tăcere în jos la bucătărie, pentru că asta era ceea ce vedeau. Fiecare suprafaţă era acoperită platouri cu mâncare: pui la cuptor cu pielea crocantă frecată cu sare şi piper măcinat, carne de vită în felii groase, carne de porc cu şoriciul atât de crocant încât ar scoate sunetul unui băţ uscat rupt atunci când ar fi muşcat.

Pâine tăiată în felii groase cu coaja atât de coaptă încât era neagră pe alocuri, farfurii pline vârf cu cepe colorate în mov şi orez cu fructe, stafide grase şi mere. Şi mai erau dulciuri: bezele cât munţii, creme de un galben aprins şi castroane cu frişcă.

Băieţii nu aveau cuvinte pentru majoritatea lucrurilor pe care le vedeau: de ce să ai un cuvânt pentru cremă când nu ţi-ai imaginat niciodată existenţa unui astfel de lucru sau să te gândeşti că hălcile de vită sau feliile de piept de pui aveau vreo legătură cu resturile de măruntaie, gheare şi creier fierte împreună şi date prin maşină pentru a forma tuburile ovale care reprezentau singurul fel de carne pe care îl ştiau. Gândiţi-vă cât de ciudate ar părea culorile şi imaginile lumii pentru un orb care ar vedea brusc sau cum s-ar simţi un surd din naştere care ar auzi muzica a sute de flaute.

Dar, confuzi şi copleşiţi cum erau, foamea îi împinse afară din trapă şi se legănară în aer, pe deasupra mesei şi în mijlocul bucătăriei, ca nişte maimuţe. Toţi trei rămaseră pe loc, uimiţi de abundenţa din jurul lor. Chiar şi Cale aproape uită că trapa trebuia închisă. Ameţit de mirosurile şi culorile dulci, luă câteva farfurii de pe masă şi se urcă în picioare pe ea. Cu mâinile întinse la limită reuşi să împingă trapa astfel încât să cadă la locul ei.

Când coborî înapoi pe podea, ceilalţi doi jefuiau deja mâncarea cu talentul unor prădători îndelung exersaţi. Luau numai câte un lucru din fiecare loc şi rearanjau gaura astfel încât să pară că nu dispăruse nimic. Nu putură rezista la câteva bucăţi de pui şi de pâine, dar majoritatea lucrurilor pe care le luară intrară în numeroasele buzunare interzise pe care şi le cususeră în sutane ca să ascundă orice marfă de contrabandă pe care o puteau fura şi ascunde uşor.

Lui Cale i se făcu rău din cauza aromelor bogate care îi inundau creierul ameţindu-l, de parcă era îmbibate cu vapori ciudaţi.

— Nu mâncaţi. Luaţi doar ce puteţi ascunde.

Se instruia şi pe el, nu numai pe ceilalţi. Îşi luă partea şi ascunse ce şterpelise, dar avea puţine buzunare în care să ascundă. Nu aveau nevoie de multe ascunzători, căci ce şuteau în viaţa de zi cu zi era puţin şi rar.

— Trebuie să ieşim. Acum.

Cale se duse spre uşă. De parcă ar fi fost treziţi dintr-un somn adânc, Kleist şi Vagul Henri începură să îşi dea seama în ce pericol erau. Cale ascultă la uşă un moment, apoi o deschise încetişor. Era un coridor.

— Dumnezeu ştie unde suntem, spuse el. Dar trebuie să ne adăpostim.

Acestea fiind spuse, deschise uşa şi ieşi afară, cu ceilalţi urmându-l cu precauţie.

Se mişcară repede, ţinându-se aproape de pereţi. După câţiva metri dădură de nişte scări care duceau în sus. Cale scutură din cap când Vagul Henri îşi croi drum spre ea.

— Trebuie să găsim o fereastră sau să ieşim afară şi să vedem dacă nu putem afla unde suntem. Trebuie să ne întoarcem în baraca de dormit înainte de stingere sau vor şti că lipsim.

Merseră înainte, dar când se apropiară de o uşă de pe stânga, aceasta începu să se deschidă.

Într-o secundă se întoarseră şi fugiră spre scări pe care le

urcară în goană până sus. Toţi trei se lipiră de podea când auziră vocile trecând pe sub ei pe coridor. Auziră sunetul unei alte uşi care se deschidea şi Cale ridică capul doar ca să vadă o siluetă îndreptându-se spre bucătăria din care tocmai ieşiseră.Vagul Henri se foi lângă el. Părea nedumerit şi înfricoşat.

— Vocile acelea, şopti el. Ce era în neregulă cu ele?

Cale clătină din cap, dar observase şi el cât de ciudate erau şi simţi o mişcare ciudată în stomac. Se ridică şi examină locul în care se ascundeau. Nu aveau unde să se ducă decât pe o uşă din spatele lor. Răsuci repede mânerul şi se strecură în camera din spatele ei. Doar că nu era o cameră. Era un fel de balcon, cu un perete scund la vreo trei metri de uşă. Cale merse de-a buşilea spre ea cu ceilalţi urmându-l în acelaşi mod, până când se ghemuiră cu toţii în spatele peretelui.

Din spaţiul spre care dădea balconul se auzi o explozie de râsete şi aplauze.

Nu numai râsetele i-au speriat pe cei trei băieţi – având în vedere că râsul era ceva rar auzit în locul acela şi niciodată la asemenea volum şi cu o asemenea bucurie –, ci mai mult felul în care sunau şi cât de tare erau. La fel ca vocile pe care le auziseră pe coridor cu câteva minute mai devreme, şi acestea le stârniră în adâncul sufletelor un fior ciudat.

— Uită-te să vezi, şopti Vagul Henri.

— Nu, răspunse Cale pe muteşte.

— Trebuie, sau mă uit eu.

Cale îl înşfacă de încheietură şi îl strânse.

— Dacă suntem prinşi, suntem morţi.

Vagul Henri se lipi înapoi de peretele balconului fără tragere de inimă. Se mai auzi o explozie de râsete, dar de data asta Cale stătu cu ochii pe Vagul Henri. Apoi observă că Kleist se ridicase în genunchi şi se uita în jos la sursa râsetelor. Încercă să îl tragă înapoi, dar Kleist era mai puternic decât Vagul Henri şi era imposibil să îl clintească

fără să folosească multă forţă care i-ar fi dat de gol imediat.

Cale ridică încet capul peste balcon şi privi în jos la ceva mult mai şocant şi mai tulburător decât mâncarea din bucătărie.Se simţea de parcă tot ce se afla în interiorul lui era bătut cu o mie de bastoane cu ţinte de-ale Izbăvitorilor.

Dedesubt, într-o încăpere vastă, se aflau vreo douăsprezece mese, toate acoperite cu aceeaşi mâncare pe care o văzuseră în bucătărie. Mesele erau aranjate într-un cerc pentru ca toţi cei din jurul lor să se poată vedea unii pe alţii şi părea evident că două fete îmbrăcate în veşminte albe, imaculate, erau motivul acestei petreceri. În special, una din fete era remarcabilă, cu părul negru lung şi ochii verzi şi pătrunzători. Era frumoasă, dar dolofană ca o pernuţă. În mijlocul cercului de mese era un bazin cu apă fierbinte, la suprafaţa căruia se formaseră aburi ceţoşi. Imaginea celor şase fete din bazin a fost cea care a adus pe chipurile lui Cale şi Kleist o expresie atât de şocată şi tulburată de parcă ar fi văzut însuşi Raiul.

Fetele din bazin erau dezbrăcate. Aveau pielea roz sau cafenie în funcţie de rasă, dar chiar şi cele mai tinere, de doisprezece ani, aveau rotunjimi şi erau voluptuoase. Dar nu goliciunea lor îi uimea atât de tare pe băieţi, cât faptul că în faţa lor era o femeie, ceea ce nu mai văzuseră niciodată.

Cine ar putea reda ce simţeau? Nu există poet care să pună în cuvinte neasemuita bucurie, şocul şi copleşirea.

Se auzi un icnet, de data asta de la Vagul Henri, care venise lângă cei doi. Zgomotul îl trezi pe Cale la realitate. Alunecă la pământ şi se sprijini de perete. În câteva secunde, ceilalţi, palizi şi zăpăciţi, făcură la fel.

— Minunat, şopti Vagul Henri în sinea lui. Minunat, minunat, absolut minunat.

— Trebuie să mergem sau suntem oameni morţi.

Cale se aşează în genunchi şi se sprijini în palme şi merse de-a buşilea spre uşă, cu ceilalţi pe urmele lui. Se strecurară afară şi se apropiară de marginea palierului,

ascultând. Nimic. Apoi coborâră pe scări şi o luară pe coridor. Cineva îi veghea probabil pe băieţi, pentru că din băieţii iscusiţi şi precauţi care urcaseră pe balcon şi văzuseră scenele de dedesubt nu mai rămăsese nimic. Dar în halul acela de zguduiţi şi vrăjiţi cum erau, reuşiră să ajungă la o uşă care dădea în alt coridor. Cotiră la stânga pentru că nu aveau un motiv mai bun să meargă la dreapta.

Acum toţi trei, cu numai jumătate de oră rămasă în care să se întoarcă în baraca de dormit, începură să alerge, dar în mai puţin de un minut ajunseră la o cotitură bruscă. În faţa lor era un coridor lung de şase metri la capătul căruia se afla o uşă groasă. Feţele li se pleoştiră de disperare.

— Doamne Sfinte! şopti Vagul Henri.

— În patruzeci de minute o să scoată Paznicii să ne caute.

— Păi, n-o să le ia mult să ne găsească, blocaţi aici cum suntem.

— Şi atunci ce facem? N-o să ne permită să spunem ce am văzut aici, spuse Kleist.

— Atunci trebuie să plecăm, spuse Cale.

— Să plecăm?

— Adică să fugim de aici şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Nu putem nici măcar să ieşim de aici, spuse Kleist, şi tu vrei să evadăm din Templu.

— Ce altă alegere...

Dar replica lui Cale a fost întreruptă de sunetul unei chei care se răsucea în broasca uşii din faţa lor. Era o uşă imensă şigroasă de cel puţin cincisprezece centimetri, aşa că aveau câteva secunde la dispoziţie să găsească o ascunzătoare. Doar că nu era niciuna.

Cale le făcu semn celorlalţi să se lipească de perete, acolo unde uşa care se deschidea i-ar ascunde măcar până s-ar închide la loc. Dar nu aveau de ales: să fugă înapoi însemna să rămână blocaţi acolo unde erau până când le-ar

fi fost descoperită absenţa, urmată de o capturare rapidă şi o moarte lentă.

Uşa se deschise în urma unui oarecare efort, dacă se luau după înjurăturile şi gemetele de enervare care se auzeau. Se mai auziră nişte mormăieli înfuriate şi uşa se mişcă în direcţia lor, apoi se opri. Apoi cineva îndesă sub uşă o bucăţică de lemn ca s-o ţină deschisă. Urmară alte înjurături şi gemete, apoi se auzi sunetul unui cărucior împins înspre coridor. Cale, care se afla pe partea deschisă a uşii, privi afară şi văzu o siluetă familiară în sutană neagră împingând căruciorul înăuntru şi apoi îndepărtându-se şchiopătând după colţ. Le făcu celorlalţi semn să iasă şi se mişcară cu rapiditate.

Se aflau afară în ceaţa rece. Acolo se mai afla încă un cărucior cu cărbune care aştepta să fie băgat înăuntru. De aceeaSub-Izbăvitorul Smith, ca un ticălos leneş ce era, blocase uşa deschisă, în loc s-o încuie aşa cum fusese instruit.

În mod normal ar fi furat cât de mult cărbune ar fi putut duce, dar numeroasele lor buzunare erau pline de mâncare şi oricum le era prea teamă.

— Unde suntem? întrebă Vagul Henri.

— N-am idee, răspunse Cale.

Înaintă prin ceaţă şi întuneric, încercând să se obişnuiască cu ele ca să găsească un reper. Dar uşurarea lor că scăpaseră începea să pălească. Merseseră mult în tunel. Puteau fi oriunde în Templul cu labirintul lui de clădiri, curţi interioare şi coridoare.

Deodată o pereche uriaşă de tălpi se iţiră din ceaţă. Era uriaşa statuie a Izbăvitorului Spânzurat de sub care plecaseră cu mai mult de o oră în urmă.

În mai puţin de cinci minute, cei trei, separaţi de data asta, se alăturară şirului care se îndrepta spre baraca de dormit, cunoscută în mod oficial ca Dormitorul Maicii întru ReazămNepieritor. Ce însemna asta habar n-aveau şi nici

nu le păsa.Începură să incanteze la un loc cu ceilalţi: „Şi dacă mor în noaptea asta? Şi dacă mor în noaptea asta? Şi dacă mor în noaptea asta?” Răspunsul la această sinistră întrebare le fusese explicat de către Izbăvitori în mod clar acoliţilor de când erau acolo:majoritatea vor merge în Iad din cauza stării negre şi dezgustătoare în care se afla sufletul lor şi vor arde pentru veşnicie. Ani de zile în care era deschis subiectul morţii lor la miezul nopţii, şi era deschis des, Cale era deseori adus în faţa formaţiei şi Izbăvitorul de serviciu îi ridica sutana ca să expună spatele lui dezgolit şi să arate vânătăile care îl acopereau de la ceafă până la osul sacroiliac. Vânătăile aveau dimensiuni diferite, şi pentru că treceau prin etape diferite de vindecare, spatele lui era uneori frumos de privit cu atâtea variaţii de albastru, gri şi verde, roşu-purpuriu şi galben-vineţiu aproape auriu. „Uitaţi-vă la aceste culori! spunea Izbăvitorul. Sufletele voastre care ar trebui să fie la fel de albe ca aripile unei porumbiţe sunt mai rele decât negrul şi vineţiul de pe spatele acestui băiat. Aşa arătaţi cu toţii în faţa lui Dumnezeu: negri şi vineţii. Şi dacă vreunul dintre voi moare în noaptea asta, nu trebuie să vă spun eu la ce rând vă veţi aşeza. Cât despre ce vă aşteaptă la capătul rândului – fiare care vă vor mânca şi vă vor căca şi vă vor mânca din nou. Cuptoare de metal care vă aşteaptă, încinse bine, şi veţi fi arşi de vii, apoi vor adăuga grăsime şi veţi fi frământaţi de un diavol, cenuşă şi grăsime la un loc ca un aluat urât, apoi vă veţi naşte din nou şi veţi fi arşi din nou şi vă veţi naşte din nou şi veţi ardepentru veşnicie.

Odată, un demnitar aflat în vizită, pe nume Izbăvitorul Compton, şi care era împotriva lui Bosco fusese martor la o asemenea demonstraţie şi văzuse una dintre bătăile care provocase vânătăile. „Aceşti băieţi, spusese Izbăvitorul Compton, sunt formaţi să lupte împotriva blasfemiei Antagoniştilor. Violenţa atât de extremă împotriva unui copil, indiferent cât de mult a devenit el locul dejoacă al

Diavolului, îi va distruge spiritul cu mult înainte să i-l facă îndeajuns de puternic ca să ne ajute să le ştergem sacrilegiul din faţa lui Dumnezeu.”

— Nu este nici nesupus şi nici pe departe locul de joacă alDiavolului.

Bosco, întotdeauna foarte rezervat când era vorba să discute despre Cale, se enervase imediat pe sine însuşi pentru că fusese provocat să dea chiar şi o explicaţie atât de enigmatică.

— Atunci de ce permiţi aşa ceva?

— Nu chestiona motivele! Fii mulţumit!

— Spune-mi, Izbăvitorule!

— Nu îţi voi spune.

În faţa acestui răspuns, Izbăvitorul Compton, mai înţelept decât Bosco, tăcu din gură, dar mai târziu îşi instrui doi dintre turnătorii lui plătiţi de la Templu să afle cât mai multe informaţii despre băiatul cu spatele vineţiu.

„Şi dacă mor în noaptea asta? Şi dacă mor în noaptea asta?
Şi dacă mor în noaptea asta?” În timp ce Cale şi ceilalţi murmurau în drumul lor spre pat incantaţia pe care ani de repetiţie o goliseră aproape complet de conţinut, îşi amintiră puterea îngrozitoare pe care o avusese asupra lor când erau copii mici şi stăteau treji toată noaptea, convinşi că, fie şi numai dacă închid ochii, vor vedea şi vor simţi gura fierbinte a fiarei sau vor auzi dangătul carbonizat al uşilor de metal ale cuptorului.

În zece minute baraca imensă era plină şi uşa încuiată în timp ce cinci sute de băieţi se pregăteau de somn, în linişte absolută, în hambarul vast, îngheţat şi slab luminat. Apoi, lămpile stingându-se, băieţii se băgară în paturi pentru un somn care venea repede pentru că erau treziţi la cinci dimineaţa. În dormitor începu să se audă un amestec zgomotos de sforăituri, plânsete, scâncete şi gemete în timp ce băieţii se lăsau în voia alinării sau ororii care îi

aştepta în visele lor.

Trei băieţi nu adormiră atât de repede, aşa cum era de aşteptat, şi rămaseră treji multe ore după aceea.

4

Cale se trezi foarte devreme. Acesta era un obicei de-al lui de când se ştia. Astfel avea la dispoziţie o oră întreagă să fie singur, cât de singur puteai fi cu cinci sute de băieţi care dorm în jurul tău. Dar în întunericul dinainte de venirea zorilor nimeni nu vorbea cu tine, nu te privea, nu-ţi spunea ce să faci, nu te ameninţa şi nici nu căuta vreun motiv să te bată sau chiar să te omoare. Şi chiar dacă îi era foame, măcar îi era cald. Şi apoi, desigur, îşi aminti de mâncare. Buzunarele îi erau pline cu mâncare. Era o nebunie, pentru că era periculos să se întindă după sutana care atârna lângă pat, dar era condus de ceva irezistibil, nu numai foamea, pentru că trăia cu ea în mod constant, ci încântarea, gândul, plăcerea de nesuportat de a mânca ceva care avea un gust atât de minunat. Fără să se grăbească, băgă mâna în buzunarul sutanei şi scoase primul lucru pe care îl găsi acolo, un fel de biscuit simplu cu un strat de cremă şi îl îndesă în gură.

La început, crezu că o să înnebunească de plăcere, aromele de zahăr şi unt explodându-i nu numai în gură, dar şi în creier, ba mai mult, chiar în suflet. Mestecă şi înghiţi cu o plăcere care nu poate fi exprimată în cuvinte.

Şi apoi, desigur, i se făcu rău. Nu era obişnuit cu mâncare de felul ăsta aşa cum niciun elefant nu e obişnuit să zboare.Ca un om care moare de sete sau de foame, avea nevoie să fie hrănit cu bucăţele şi înghiţituri minuscule sau corpul lui se va revolta şi va muri chiar din cauza lucrului de care are atât de disperată nevoie. Cale zăcu acolo jumătate de oră şi încercă din greu să nu vomite.

Când începu să îşi revină, auzi sunetul paşilor unui Izbăvitor care îşi făcea turele dinainte de trezire. Tălpile

dure ale pantofilor lui clămpăneau pe podeaua de piatră, în timp ce mergea în jurul băieţilor adormiţi. Şi tot aşa timp de zece minute. Apoi brusc paşii se înteţiră şi se auziră bătăi puternice din palme.TREZIŢI-VĂ! TREZIŢI-VĂ!

Câteva minute mai târziu, mărşăluiau cu toţii prin ploaie spre slujba ţinută în marea Bazilică a Milei Eterne construită din piatră, unde îşi petrecură următoarele două ore murmurând rugăciuni ca răspuns la cei zece Izbăvitori care ţineau slujba, folosind cuvinte care deveniseră de mult goale de conţinut, de la prea multă repetare. Pe Cale nu-l deranja, învăţase de mic copil să doarmă cu ochii deschişi şi să murmure odată cu ceilalţi, cu numai o părticică din creier trează, alertă la Izbăvitorii care stăteau la pândă după leneşi.

Apoi urma micul dejun, cu şi mai mult terci de ovăz cenuşiu şi „picioare de cadavru”, un fel de piftie făcută din multe feluri de grăsimi animale şi vegetale, de obicei râncede, şi numeroase soiuri de seminţe. Era revoltătoare, dar foarte hrănitoare.Numai datorită acestui amestec dezgustător reuşeau băieţii să supravieţuiască. Izbăvitorii doreau ca ei să aibă cât mai puţină plăcere în viaţă posibil, dar planurile lor pentru viitor, pentru marele război împotriva Antagoniştilor, implicau ca băieţii să fie puternici. Aceia care supravieţuiau, desigur.

Abia la ora opt când se aliniară pentru exerciţiile sportive pe
Terenul Iertării Absolute a Izbăvitorilor Noştri, cei trei băieţi izbutiră din nou să vorbească.

— Mi-e rău, spuse Kleist.

— Şi mie, şopti Vagul Henri.

— Aproape am vomat, recunoscu şi Cale.

— Va trebui s-o ascundem.

— Sau s-o aruncăm.

— O să vă obişnuiţi cu ea, spuse Cale, Şi, oricum, o iau eu pe-a voastră dacă nu o vreţi.

— Trebuie să împăturesc veşmintele după exerciţiile

fizice, spuse Vagul Henri. Daţi-mi mâncarea şi o ascund acolo.

— Vorbiţi. Voi de-acolo. Vorbiţi.

În felul lui obişnuit, aproape miraculos, Izbăvitorul Malik apăruse în spatele lor. Nu era înţelept să faci ceva greşit când
Malik era prin preajmă din cauza capacităţii lui ciudate de a se strecura în spatele oamenilor. Faptul că preluase neanunţat sesiunea de antrenamente de la Izbăvitorul Fitzsimmons, universal cunoscut ca Fitz Căcăciosul din cauza dizenteriei care se abătuse asupra lui în campaniile din Fen, era pur şi simplu ghinion.

— Vreau două sute, spuse Malik, arzându-i lui Kleist o lovitură puternică în ceafă. Puse întregul şir, nu numai pe ei trei, să coboare la pământ, sprijiniţi în încheieturile degetelor, să facă flotările respective. Nu tu, Cale, spuse Malik. Ridică-te în mâini.

Cale se aşeză cu uşurinţă în mâini şi începu să împingă în sus şi în jos, în sus şi în jos. Cu excepţia lui Kleist, feţele celorlalţi din şir se încruntau deja de efort, dar Cale continua să se mişte în sus şi în jos de parcă nu s-ar mai fi oprit niciodată, cu ochii goi, la mii de kilometri distanţă. Kleist arăta doar plictisit, deşi complet relaxat în timp ce se mişca de două ori mai repede decât ceilalţi. Când termină şi ultimul dintre ei, epuizat şi cu membrele dureroase, Malik îl puse pe Cale să mai facă două sute pentru că a arătat mândrie trupească.

— Ţi-am spus să te ridici în mâini, nu să faci şi tu flotări.Mândria unui băiat e o gustare delicioasă pentru Diavol.

Aceasta era o lecţie de morală ţinută degeaba acoliţilor din faţa lui care se holbau la el în gol: experienţa unei mese uşoare, dar reconfortante între celelalte mese, delicioasă sau nu, era ceva ce ei nu-şi imaginaseră niciodată, darămite s-o mai şi trăiască.

Când sună clopotul care anunţa sfârşitul exerciţiilor

fizice, cinci sute de băieţi merseră cât de încet îndrăzniră înapoi laBazilică pentru rugăciunile de dimineaţă. Când trecură pe lângă aleea care ducea spre spatele marii construcţii, trei băieţi se strecurară din şir. Îi dădură toată mâncarea din buzunareVagului Henri şi apoi Kleist şi Cale se alăturară din nou mulţimii care se înghesuia în piaţeta din faţa Bazilicii.

Între timp, Vagul Henri împinse zăvorul de la uşa Sacristiei cu umerii, pentru că avea mâinile pline de pâine, carne şi prăjituri. O deschise şi ascultă să vadă dacă se auzeau Izbăvitori.Intră în întunericul maroniu al vestiarului, gata să dea înapoi dacă vedea ceva. Părea gol. Se grăbi spre unul dintre dulapuri dar trebui să trântească nişte alimente pe podea ca să îl poată deschide. „Puţină mizerie, se gândi el, n-a rănit pe nimeni.” Cu uşa deschisă, se întinse în interiorul dulapului şi ridică o scândură de lemn din podea. Sub ea era un spaţiu mare în careVagul Henri îşi ţinea posesiunile – toate interzise. Acoliţii, aşa cum erau ei numiţi în mod oficial, nu aveau voie să deţină nimic căci i-ar face, aşa cum spusese Izbăvitorul Porc, „să tânjească după lucrurile materiale ale acestei lumi”. Porc, trebuie să înţelegeţi, nu era numele lui adevărat, care era Izbăvitorul Glebe.

Vocea lui Glebe se auzi acum în spatele lui:

— Cine e acolo?

Ascuns pe trei sferturi de uşa dulapului, Vagul Henri îndesă mâncarea din braţe şi pulpele de pui şi prăjiturile de pe podea în dulap şi se ridică închizând uşa.

— Poftim, Izbăvitorule?

— A, tu erai, spuse Glebe. Ce faci?

— Ce fac, Izbăvitorule?

— Da, spuse Glebe, iritat.

— Eu... păi... ei bine... Vagul Henri se uită în sus ca şi cum ar fi căutat inspiraţie. Păru s-o găsească undeva pe acoperiş.Eu...Puneam deoparte veşmântul lung lăsat de Izbăvitorul Bent.

Izbăvitorul Bent era cu siguranţă nebun, dar reputaţia lui de uituc se datora în mare faptului că oricând aveau ocazia acoliţii dădeau vina pe el pentru orice se rătăcea sau pentru orice chestie îndoielnică pe care o făceau. Dacă erau prinşi făcând ceva sau aflându-se undeva unde nu ar fi trebuit să fie, prima frază în apărarea lor era că erau trimişi de Izbăvitorul Bent, pe a cărui săracă memorie pe termen scurt se puteau baza să nu-i contrazică.

— Adu-mi veşmintele.

Vagul Henri se uită la Glebe de parcă nu mai auzise niciodată de aşa ceva.

— Ei bine? Ge-i? întrebă Glebe.

— Veşminte? se minună Vagul Henri. Când Glebe era pe punctul de a păşi spre el ca să-i dea o scatoalcă, Vagul Henri spuse vesel: Desigur, Izbăvitorule.

Se întoarse şi se duse spre alt dulap şi îl deschise cu elan, simulând un entuziasm imens.

— Negru sau alb, Izbăvitorule?

— Ce-i cu tine?

— Cu mine, Izbăvitorule?

— Da, idiotule. De ce aş purta veşminte negre într-o zi lucrătoare în luna celebrării morţilor?

— Într-o zi lucrătoare? spuse Vagul Henri de parcă era uimit de o asemenea noţiune. Sigur că nu, Izbăvitorule. Dar veţi avea nevoie de un dranoc, totuşi.

— Despre ce vorbeşti?

Tonul mustrător al lui Glebe era în acelaşi timp nesigur.Existau sute de robe şi ornamente de ceremonie, dintre care multe căzuseră în desuetudine de-a lungul mileniului care trecuse de la întemeierea Templului. Era evident că nu auzise niciodată de dranoc, dar asta nu însemna că un asemenea lucru nu exista.

Vagul Henri se duse la un sertar şi îl deschise, urmărit delzbăvitorul Glebe. Căută un moment, apoi trase din el un şirag făcut din mărgele mici, la capătul căruia se afla un pătrăţel făcut din pânză de sac.

— Trebuie purtat de Ziua Martirului Fulton.

— N-am mai purtat niciodată aşa ceva, spuse Glebe, încă nesigur. Se duse către Ecleziast şi îl deschise la data respectivă.Într-adevăr era Ziua Martirului Fulton, dar la urma urmei erau atâţia martiri şi insuficiente zile – şi, prin urmare, unii mai puţin importanţi erau sărbătoriţi doar la fiecare douăzeci de ani.Glebe pufni enervat: Hai odată, că întârziem.

Cu solemnitatea cuvenită, Vagul Henri puse dranocul în jurul gâtului lui Glebe şi îl ajută să se îmbrace cu veşmântul laborios decorat. După ce terminară, îl urmă pe Glebe în Bazilică pentru rugăciunile de dimineaţă, unde îşi petrecu următoarea jumătate de oră retrăind cu plăcere episodul cu dranocul, ceva care, aşa cum probabil aţi ghicit, nu exista.Habar n-avea pentru ce era pătratul din pânză de sac de la capătul sforii de mărgele, dar existau numeroase chichiţe şi mărunţişuri în Sacristie, a căror semnificaţie religioasă fusese de mult pierdută. Şi totuşi, îşi asumase un risc enorm, şi nu era pentru prima oară, doar din plăcerea de a-şi bate joc de un Izbăvitor. Dacă ar fi fost descoperit vreodată i s-ar fi pus pielea pe băţ. Şi în cazul acesta nu era o figură de stil.

Porecla lui, dată de Cale, prinsese, dar numai ei doi îşi dădeau seama ce însemna cu adevărat. Numai Cale şi-a dat seama cămodul evaziv de a răspunde al lui Henri sau de a repeta orice întrebare care i se adresa nu se datora incapacităţii lui de a înţelege ce i se spunea sau de a oferi răspunsuri clare, ci era pur şi simplu un mod de a-i sfida pe Izbăvitori, prin forţarea limitelor toleranţei lor, şi aşa nu foarte mare. Şi, deoarece îşi dăduse seama ce pune la cale Henri şi îi admira extraordinara nesăbuinţă, Cale încălcase una dinte cele mai importante reguli:nu-ţi face prieteni, nu permite nimănui să se împrietenească cu tine.

Cale se îndreptă spre o stranăgoală în Bazilica NumărulPatru abia aşteptând să mai doarmă puţin în timpul Rugăciunilor de Umilire. Perfecţionase arta de a aţipi în

timp ce se flagela pentru păcatele lui, păcate de infamie, de *delectatio morosa*[1], păcate de *gaudium*[2], de *desiderium*[3], păcate de dorinţă eficace şi ineficace.La unison, cei cinci sute de copii din Bazilica Patru jurau să nu comită niciodată păcate care le-ar fi fost imposibil de comis chiar dacă ar fi ştiut ce înseamnă: copii de cinci ani jurau solemn să nu râvnească niciodată la nevasta vecinului, copii de nouă ani jurau că sub nicio formă nu-şi vor face chip cioplit şi copii de paisprezece ani promiteau să nu venereze aceste chipuri chiar dacă le-ar *ciopli.*Şi toate acestea sub ameninţarea că Dumnezeu le va pedepsi copiii până la a treia sau a patra generaţie. După un pui de somn odihnitor de patruzeci şi cinci de minute, slujba se termină şi Cale ieşi în linişte odată cu ceilalţi, îndreptându-se spre capătul cel mai îndepărtat al terenurilor de antrenament.

Terenul nu era niciodată gol în timpul zilei. Creşterea uriaşă a numărului acoliţilor instruiţi din ultimii cinci ani însemna că aproape totul se făcea în schimburi: antrenamentele, mesele, spălatul, slujbele. Antrenamentele aveau loc chiar şi noaptea pentru cei despre care se considera că rămân în urmă. Antrenamentele nocturne erau în mod special urâte din cauza frigului îngrozitor, vântul care venea dinspre dealurile Scabland biciuindu-te chiar şi vara. Nu era niciun secret că această creştere urma să pună la dispoziţie mai multe trupe în războiul contraAntagoniştilor. Cale ştia că mulţi dintre cei care părăseau Templul nu se duceau permanent pe Fronturile de Est sau de Vest, ci erau ţinuţi în rezervă majoritatea timpului şi trimişi la fiecare şase luni pe unul dintre fronturi cu un an sau mai mult de rezervă între. Ştia asta pentru că îi spusese Bosco.

— Ai dreptul la două întrebări, îi spusese Bosco, după ce

[1] *delectatio morosa* - actul de a-ți imagina plăceri interzise (lat.)
[2] *gaudium* – bucurie (lat.)
[3] *desiderium* - dor (lat.)

îl informase despre această ciudată desfăşurare de forţe.

Cale se gândise un moment.

— Timpul pe care îl petrec în rezervă, Stăpâne, plănuieşti să îl măreşti şi să continui să îl măreşti?

— Da, spusese Bosco. A doua întrebare.

— Nu am nevoie de o a doua întrebare, replicase Cale.

— Serios? Ai face bine atunci să ai dreptate, nu?

— L-am auzit pe Izbăvitorul Compton spunând că suntem într-un impas pe Fronturi.

— Da, te-am văzut trăgând cu urechea atunci.

— Şi totuşi, amândoi aţi evitat subiectul de parcă n-ar fi fost o problemă.

— Continuă.

— Aţi instruit un număr impresionant de preoţi militari în ultimi cinci ani – prea mulţi. Vreţi să le daţi o idee despre lupte, dar nu vreţi ca Antagoniştii să ştie că v-aţi lărgit forţele. De aceea creşte timpul în rezervă. Ni se spune întotdeauna că peste tot pe Fronturi sunt trădători Antagonişti. Este adevărat?

— Aha, zâmbise Bosco, şi nu era o imagine plăcută, o a doua întrebare când te-ai lăudat că nu ai nevoie decât de una. Vanitatea e marea ta slăbiciune, băiete, şi nu vorbesc ca să îi fac un bine sufletului tău. Am... Se oprise, de parcă era nesigur ce să spună mai departe, ceva ce Cale nu mai văzuse niciodată. Era tulburător. Am *aşteptări* de la tine. Ţi se vor solicita lucruri. Ar fi mai bine pentru tine dacă ai fi aruncat de pe zidurile acestui loc cu o piatră de moară de gât decât dacă ai da greş în a ne îndeplini aşteptările şi solicitările. Şi mândria ta mă îngrijorează cel mai mult. Unul din doi Izbăvitori de acum până în eternitate îţi va spune că Mândria este cauza tuturor celorlalte douăzeci şi opt de păcate capitale, dar eu am peşti mai mari de prins decât mândria ta. Îţi întunecă raţiunea şi te face să te pui în situaţii pe care le-ai fi putut evita. Ţi-am oferit ocazia să pui două întrebări şi din niciun alt motiv decât pură mândrie ai vrut să pari mai deştept decât mine şi ai riscat o pedeapsă

pentru eşecul tău pe care n-ar fi trebuit s-o rişti. Te face slab într-un asemenea mod, încât mă întreb dacă ai meritat protecţia mea în toţi aceşti ani.

Se uitase fix la Cale şi Cale se uitase fix la podea, în tot acest timp urând şi dispreţuind ideea că Bosco îl protejează. Gânduri ciudate şi periculoase îi treceau prin creier în timp ce aştepta.

— Răspunsul la a doua întrebare este că spioni şi agenţi secreţi ai Antagoniştilor sunt pe Fronturi, dar numai câţiva. Dar destul!

Cale îşi ţinuse ochii în podea. Trebuia să se prefacă supus.Să micşoreze pedeapsa. Şi în tot acest timp sentimentul groaznic căBosco avea dreptate şi că ar fi putut evita ceea ce venea.

— Vă adunaţi rezerve pentru un mare atac pe ambele Fronturi şi totuşi trebuie să menţineţi efectivele de acolo mai multsau mai puţin la acelaşi nivel sau îşi vor da seama ce se întâmplă.Vreţi ca rezervele să capete experienţă, dar acum sunt prea mulţi, aşa că trebuie să petreacă mai mult timp departe de front, însă, aveţi nevoie de şi mai mulţi soldaţi ca să lichidaţiAntagoniştii, dar ei trebuie să fie încercaţi în luptă, şi totuşi nu sunt suficiente bătălii. Sunteţi într-un impas, Stăpâne.

— Soluţia ta?

— Am nevoie de timp, Izbăvitorule. S-ar putea să nu existe o soluţie care să nu fie o altă problemă.

Bosco râse.

— Dă-mi voie să îţi spun, băiete, că soluţia fiecărei probleme e *întotdeauna* o altă problemă.

Apoi, fără avertisment, Bosco se întinsese să-l lovească peCale. Cale îl blocase la fel de uşor de parcă ar fi fost atacat de un bătrân. Se priviseră în ochi unul pe celălalt.

— Lasă mâna jos!

Cale făcuse cum i se spusese.

— Te voi lovi din nou, spusese Bosco încet, şi când o s-o fac, nu îţi vei mişca mâinile şi nu îţi vei mişca nici capul. Mă

vei lăsa să te lovesc. O vei permite. Vei fi de acord.

Cale aşteptase. Bosco făcuse de data asta un spectacol din pregătirea pentru lovitură. Apoi îl pocnise din nou. Cale tresărise, dar lovitura nu se produse. Mâna lui Bosco se oprise la un milimetru de faţa lui Cale.

— Nu te mişca, băiete! Bosco îşi retrăsese mâna şi o lansase din nou.

Şi totuşi, Cale tresărise din nou.

— NU TE MIŞCA! ţipase Bosco, cu faţa roşie de furie, cu excepţia celor două pete mici şi albe din centrul obrajilor săi care se făceau tot mai albe pe măsură ce pielea de pe faţa lui se făcea mai neagră.

Apoi o altă lovitură, dar aceasta atinse un Cale nemişcat ca o stâncă. Apoi alta şi alta. Apoi o lovitură atât de dură, încât trântise un Cale uimit la podea.

— Ridică-te, spusese atât de încet, încât abia se auzise.

Cale se ridicase în picioare, tremurând ca de un frig puternic.Apoi o altă lovitură. Căzuse din nou, se ridicase; o altă lovitură, apoi se ridicase din nou în picioare. Bosco schimbase mâinile. Cu stânga mai slabă îi luase încă cinci lovituri înainte ca băiatul să cadă din nou la podea. Bosco se holbase în jos la el când acesta dădu să se ridice în picioare. Amândoi tremurau acum.

— Stai unde eşti. Bosco aproape şoptise. Dacă te ridici, nu răspund pentru ce se va întâmpla. Plec. Păruse aproape înnebunit, epuizat de intensitatea cumplită a mâniei lui. Aşteaptă cinci minute şi apoi pleacă.

Apoi Bosco se dusese spre uşă şi dispăruse.

Timp de un minut întreg, Cale nu se mişcase. Apoi i se făcuse rău. Îi mai trebuia un alt minut să se odihnească şi apoi încă trei să cureţe mizeria. Apoi încet, tremurând de parcă n-ar reuşi niciodată, ieşise pe coridor şi, sprijinindu-se de perete, îşi croise drum spre una dintre aleile închise dintr-o curte interioară şi se aşezase jos.

— ŢINE-ŢI TALIA DREAPTĂ! NU! NU! NU!

Cale se trezi din ceea ce devenise aproape o transă. Zgomotele şi imaginile terenului de antrenament dispăruseră când se pierduse în amintiri din trecut. Era ceva ce i se întâmpla mai des, dar nu era o idee bună să devii atât de distras într-un loc precum Templul. Aici erai atent sau foarte repede ţi se întâmpla ceva neplăcut. În jurul lui imaginile şi sunetele erau vii acum. Un şir de douăzeci de acoliţi, care urmau să plece în curând, exersau un atac în formaţie. Izbăvitorul Gil, cunoscut drept Gil Gorila din cauza urâţeniei şi puterii neobişnuite, se plângea de neglijenţa învăţăceilor lui.

— Ţi s-au arătat porţile iadului, Gavin? spuse el obosit. O să ţi se arate dacă îţi mai expui aşa partea stângă.

Acoliţii din şir zâmbiră văzându-l pe Gavin într-o situaţie neconfortabilă. În ciuda puterii lui fizice şi urâţeniei animalice,
Izbăvitorul Gil era aproape un om de treabă, atât cât putea fi un Izbăvitor de treabă. Cu excepţia Izbăvitorului Navratil, dar el era un caz deosebit.

— Instrucţie de noapte pentru tine, îi spuse Gil nefericitului
Gavin. Băiatul de lângă el râse. Şi poţi să i te alături, Gregor. Şi tu, Holdaway.

Exact în spatele şirului, un băieţel, nu mai mare de şapte ani, atârna de mâini de o ramă de lemn la aproape doi metri de pământ. O curea de care erau prinşi saci cu greutăţi era legată în jurul gleznelor lui şi se strâmba, cu lacrimi de durere curgându-i pe faţa contorsionată. Sub-Izbăvitorul de sub el insista că, dacă nu atinge bara paralelă cu ochii lui de fiecare dată când îşi ridică picioarele îngreunate, niciunul din eforturile lui nu contează.

— Plânsul nu te ajută, numai dacă atingi bara cu picioarele reuşeşti ceva.

În timp ce copilul se chinuia să atingă bara, cu genunchii îndoiţi, Cale observă cât de bine definiţi erau cei şase muşchi ai stomacului, cât de puternic ieşeau în afară ca la

un adult.

— Patru! numără Sub-Izbăvitorul.

Cale trecu de băieţii de cinci ani, dintre care unii râdeau ca băieţeii de afară, şi băieţi de optsprezece ani care arătau ca bărbaţi de patruzeci de ani. Erau grupuri de optzeci de băieţi care exersau, împingându-se unii pe alţii înainte şi înapoi, strigând ritmic de parcă erau doi giganţi măsurându-şi forţele; vreo cinci sute de tineri mărşăluiau în formaţie fără un sunet, întorcându-se ca unul singur când li se semnaliza cu steagurile: stânga, dreapta, pe loc; se retrăgeau la ordin, apoi se opreau din nou şi mergeau înainte. Dar Cale era acum la aproximativ patruzeci şi cinci de metri de marele zid din jurul Templului la marginea zonei arcaşilor unde Kleist îi făcea albie de porci pe zece acoliţi cu vreo patru ani mai mari decât el. Îi certa pentru inutilitatea lor, urâţenia lor, lipsa lor de abilităţi, slaba calitate a dinţilor şi pentru ochii prea apropiaţi. Se opri numai când îl văzu pe Cale.

— Ai întârziat, spuse el. Norocul tău că Primo e bolnav, altfel ţi-ar pune pielea pe băţ.

— Ai putea să încerci tu dacă vrei.

— Eu? Nu-mi pasă dacă eşti aici sau nu. Tu pierzi.

Cale ridică vag din umeri drept răspuns, ceea ce indica faptul că recunoştea fără să vrea că asta era probabil adevărat.

Kleist era dezbrăcat până la mijloc, purtând numai o vestă zdrenţuită, care expunea o siluetă remarcabilă, dar ciudată.Kleist părea să aibă numai spate şi umeri, ca şi cum torsul unui bărbat adult ar fi fost inserat între picioarele şi capul unui băiat de paisprezece ani. Braţul lui drept în special era atât de înnodat de muşchi în comparaţie cu cel stâng încât părea aproape diform.

— Bine, spuse Kleist. Hai să vedem ce nu merge.

Era evident că se bucura că are ocazia să îşi demonstreze superioritatea şi voia foarte mult ca şi Cale să ştie că se bucură.

Cale ridică arcul pe care Kleist i-l dăduse, trase coarda aproape de obraz, ţinti, o ţinu pentru o secundă, apoi eliberă săgeata către ţinta aflată la şaptezeci şi trei de metri distanţă. Gemu chiar când aceasta părăsi arcul. Săgeata ţâşni spre ţinta de dimensiunea şi forma unui corp uman şi rată cu câţiva metri.

— Rahat!

— O Doamne, o Doamne, spuse Kleist, n-am mai văzut aşa ceva de... ei bine, nu-mi amintesc. Erai destul de bun – unde naiba te-ai stricat aşa?

— Spune-mi doar ce trebuie ca să mă îndrept.

— O, e destul de uşor. Tragi de coardă când ar trebui să îi dai drumul – aşa. Vibră coarda propriului arc ca să îi arate lui Cale cu ce greşeşte şi apoi îi arătă, cu o plăcere enormă, cum ar trebui făcut. De asemenea, deschizi gura când tragi şi îţi cobori cotul braţului cu care lansezi săgeata înainte să îi dai drumul.Cale începu să protesteze. Şi, îl întrerupse Kleist, laşi mâna care ţine coarda să o ia înainte în acelaşi timp.

— Bine, bine, am prins ideea. Explică-mi din mers. Am nişte obiceiuri proaste, atâta tot.

Kleist inspiră aer printre dinţi cât de dramatic putu.

— Eu nu sunt sigur că e vorba de nişte obiceiuri proaste. Cred că ai luat-o razna de fapt. Arătă spre capul lui cu un deget.Cred că ai pierdut şirul aici, băiete. Acum că stau să mă gândesc, cazul tău e cel mai serios caz de nelinişte pe care l-am văzul.

— Ai inventat tu asta acum.

— Ba da, eşti neliniştit, agitat, răscolit. Nu există remediu pentru asta. Căscatul gurii şi coborâtul cotului – doar un semn extern al stării sufletului tău, băiete. Adevărata ta problemă e în suflet. Kleist puse o săgeată în arc, trase coarda şi îi dădu drumul cu o mişcare elegantă. Aceasta se arcui frumos şi ateriză cu un pocnet satisfăcător în pieptul ţintei. Vezi, perfect – un semn exterior al păcii interioare.

Cale deja râdea. Se întoarse spre tolba de săgeţi care

zăcea pe banca din spatele lui, dar când făcu asta îl văzu pe Bosco mergând prin mijlocul terenului şi apropiindu-se de IzbăvitorulGil care gesticulă imediat spre un acolit să vină în faţă. Cale auzi un „vâj” încet în spatele lui şi întoarse capul să îl vadă peKleist ţintind pe furiş cu arcul spre Bosco, aflat la distanţă, şi prefăcându-se că scoate sunetul unei săgeţi lansate.

— Hai. Te provoc.

Kleist râse şi se întoarse înapoi spre elevii lui care stăteau şi discutau la distanţă de ei. Unul dintre ei, Donovan, profitase ca de obicei de orice pauză ca să înceapă o predică la adresa relelor Antagoniştilor:

— Antagoniştii nu cred în purgatoriu unde îţi poţi arde păcatele ca mai apoi să te duci în rai. Ei cred în justificarea prin credinţă. Se auzi un icnet de neîncredere de la câţiva dintre acoliţii care ascultau. Ei pretind că fiecare dintre noi este salvat sau condamnat prin alegerea credincioasă a unui Izbăvitor şi nu poţi face nimic cu privire la asta. Şi iau melodiile din cântecele publice şi le folosesc pentru imnurile lor. Izbăvitorul Spânzurat în care cred ei n-a existat niciodată, aşa că vor muri în păcatele lor pentru că le e groază să le mărturisească şi vor pleca din viaţa asta cu toate păcatele înscrise pe sufletele lor şi vor fi condamnaţi.

— Tacă-ţi fleanca, Donovan, spuse Kleist, şi treci înapoi la treabă!

După ce plecă acolitul cu mesajul pentru Cale, Bosco îl luă deoparte pe Izbăvitorul Gil ca să nu poată fi auziţi.

— Există zvonuri că Antagoniştii discută cu mercenarii Laconici.

— Sunt întemeiate?

— Pentru nişte zvonuri, sunt foarte întemeiate.

— Atunci ar trebui să fim îngrijoraţi. Lui Gil îi trecu un gând prin minte. Vor avea nevoie de zece mii sau mai mulţi ca să ne înfrângă. Cum îi vor plăti?

— Antagoniştii au găsit mine de argint în Laurium. Nu e

un zvon.

— Atunci să ne ajute Dumnezeu. Nici noi nu avem mai mult de câteva mii de trupe... poate trei... în stare să se lupte contra mercenarilor Laconici. Reputaţia lor nu e exagerată.

— Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Dacă nu putem să înfrângem oameni care se luptă pentru bani, şi nu pentru gloria lui Dumnezeu atunci meritǎm să pierdem. Este un test şi era de aşteptat. Zâmbi. În ciuda temniţelor, a focului şi a sabiei, nu-i aşa, Izbăvitorule?

— Ei bine, dragul meu Stăpân al Războaielor, dacă este un test, atunci este unul pe care eu nu ştiu cum să îl trec, şi, dacă *eu* nu ştiu – în ciuda păcatului mândriei –, atunci niciun altIzbăvitor nu ştie.

— Eşti aşa de sigur? Cu privire la păcatul mândriei, vreau să spun.

— La ce te referi? Nu e nevoie să vorbeşti în dodii cu mine.Merit mai mult din partea ta.

— Desigur. Îmi cer iertare pentru propria mea mândrie. Se bătu cu delicateţe în piept de trei ori. *Mea culpa. Mea culpa. Mea maxima culpa*[4]*.* Mă aşteptam la asta sau la ceva de genul acesta, de ceva vreme. Am simţit întotdeauna că ne va fi pusă la încercare credinţa, şi încă într-un mod violent. Izbăvitorul a fost trimis să ne salveze şi omenirea a reacţionat la acest dar divin atârnându-mi dragostea de o spânzurătoare. Ochii i se înceţoşară în timp ce privea în depărtare, de parcă ar fi fost martor la execuţia Izbăvitorului, deşi trecuseră o mie de ani de atunci.Oftă adânc ca la amintirea unei suferinţe teribile şi recente şi apoi privi drept spre Gil. Nu pot spune mai multe – şi îi atinse braţul uşor, cu afecţiune sinceră – decât că, dacă acest raport este adevărat, atunci eu nu am lenevit, ci am căutat să pun capăt acestei apostazii a Antagoniştilor şi să îndrept crima îngrozitoare comisă împotriva unicului mesager al lui Dumnezeu. Zâmbi la Gil. Există o tactică

[4] *Mea culpa* – vina mea (lat.)

nouă.

— Nu înţeleg.

— Nu o tactică militară – un nou mod de a vedea lucrurile.

Nu ar trebui să ne gândim numai la problema Antagoniştilor, ci la o soluţie fundamentală la problema răului uman în sine. Îl trase pe Gil şi mai deoparte şi îşi coborî glasul şi mai tare: Prea mult timp ne-am gândit numai la erezia Antagoniştilor şi la războiul nostru cu ei – ce fac ei, ce nu fac ei. Am uitat că ei sunt de o importanţă secundară scopului nostru de a nu permite existenţa nici unui zeu în afară de Unul Singur DumnezeuAdevărat şi a nici unei credinţe alta decât Unica CredinţăAdevărată. Ne-am permis să ne blocăm în acest război de parcă ar fi un final în sine însuşi – l-am lăsat să devină o gâlceavă într-o lume plină de gâlcevi.

— Iartă-mă, Stăpâne, dar Fronturile de Est şi de Vest acoperă o mie cinci sute de kilometri şi morţii pot fi număraţi în sute de mii – asta nu este o gâlceavă.

— Noi nu suntem Materazzii sau Jane-ii interesaţi doar de războaiele pentru averi sau putere. Dar exact asta am devenit.

O putere între multe altele în războiul tuturor contra tuturor pentru că, la fel ca ei, ne dorim victoria, dar ne e teamă de înfrângere.

— E de bun-simţ să luăm în calcul şi o înfrângere.

— Noi suntem reprezentanţii lui Dumnezeu pe pământ prin

Izbăvitorul Lui. Existenţa noastră nu are decât un scop şi l-am uitat pentru că ne e teamă. Aşa că lucrurile trebuie să se schimbe: mai bine să cazi odată decât să te afli mereu în cădere.Ori credem că Dumnezeu e de partea noastră, ori nu. Dacă credem asta cu adevărat şi nu ne prefacem doar, atunci trebuie să urmărim o victorie absolută sau niciuna.

— Dacă spui tu, Izbăvitorule.

Bosco râse, un sunet delicat, sincer amuzat.

— Aşa spun, prietene.

Atât Cale, cât şi Kleist simţeau prezenţa acolitului care venea spre ei încântat de ocazia de a transmite ceea ce simţea el că este o veste neplăcută. Când începu să vorbească, Kleist îl întrerupse:

— Ce vrei, Salk? Sunt ocupat.

Salk renunţă la încetineala răutăcioasă cu care voise să le dea veştile.

— Gura mică, Kleist. N-are nicio legătură cu tine. IzbăvitorulBosco vrea să îl vadă pe Cale în camera lui după rugăciunile de noapte.

— Bine, spuse Kleist, de parcă asta era pur şi simplu rutină, acum cară-te!

Luat pe nepregătite atât de lipsa ostilă de curiozitate, cât şi de faptul că Cale se holba ciudat la el, Salk scuipă pe pământ ca să îşi arate propria indiferenţă şi plecă. Cale şi Kleist se uitară unul la celălalt. Deoarece Cale era protejatul lui Bosco, nu era neobişnuit să fie chemat să îl vadă pe Stăpânul Războaielor, lucru care l-ar fi înspăimântat pe oricare alt băiat. Ceea ce era neobişnuit şi, prin urmare, tulburător, având în vedere evenimentele din ziua precedentă, era faptul că Cale fusese chemat în încăperile lui personale şi abia seara târziu.Asta nu se mai întâmplase niciodată.

— Şi dacă ştie? spuse Kleist.

— Atunci am fi deja în Casa Scopului Deosebit.

— Numai Bosco poate să ne facă să ne gândim la asta.

— Bănuiesc că da. Dar nu mai putem face nimic cu privire la asta acum.

Trase arcul înapoi, ţinu priza o secundă, apoi eliberă săgeata, care se arcui spre ţintă şi ratăcu vreo treizeci de centimetri.

Cei trei se puseseră deja de acord să sară peste cină. În mod normal, să fii oriunde în altă parte decât unde trebuia

să fii era periculos, dar nu se mai auzise niciodată ca un acolit să lipsească de la ora mesei pentru că le era întotdeauna foame, oricât de oribilă era mâncarea. Prin urmare, Izbăvitorii erau cel mai puţin vigilenţi la masa de seară, aşa că fu mai uşor pentru Cale şi Kleist să se ascundă în spatele Bazilicii Numărul Patru şi să-l aştepte pe Vagul Henri să le aducă mâncarea din sacristie.Mâncară mai încet şi mai puţin de data asta, dar zece minute mai târziu li se făcu iarăşi rău.

Jumătate de oră mai târziu, Cale aştepta pe coridorul întunecos din faţa camerelor Stăpânului Războaielor. O oră mai târziu era tot acolo. Apoi uşa de fier forjat se deschise şi silueta înaltă a lui Bosco, care era odată şi jumătate mai înalt decâtCale, se uită la el. Băiatul nu părea preocupat sau îngrijorat în niciun fel. *„Interesant”,* gândi Bosco.

— Intră.

Cale îl urmă în camerele doar cu puţin mai neînspăimântătoare decât coridorul. Dacă se aşteptase să vadă ceva din intimitatea acestui om după toţi aceşti ani, Cale ar fi fost dezamăgit. Existau uşi care dădeau din camera în care intraseră, dar acestea erau închise şi tot ce putea vedea era un birou de lucru cu puţine obiecte în el. Bosco se aşează la masa lui şi examină o bucată de hârtie pe care o avea în faţă. Cale stătu şi aşteptă, ştiind că hârtia respectivă ar fi putut fi o simplă cerere pentru retragerea unei duzini de săbii de lemn sau sentinţa lui de condamnare la moarte.

După câteva minute, Bosco vorbi, dar fără să ridice privirea şi pe un ton blând, întrebător:

— Ai ceva să îmi spui?

— Nu, Stăpâne, răspunse Cale.

Bosco tot nu ridică privirea.

— Dacă mă minţi, nu pot face nimic să te salvez. Îlţintui pe

Cale cu privirea neasemuit de rece şi neagră. Era moartea însăşi privindu-l în ochi. Deci, te întreb din nou: Ai ceva să

îmi spui?

Susţinându-i privirea, Cale răspunse:

— Nu, Stăpâne.

Stăpânul Războaielor nu întoarse capul şi Cale simţi cum voinţa începe să i se dizolve de parcă cineva i-ar fi turnat acid direct în suflet. O dorinţă îngrozitoare de a mărturisi începu să îi crească în gât. Era groaza, adevărul acela pe care îl ştiuse de mic copil, că Izbăvitorul din faţa lui era în stare de orice, că durerea şi suferinţa erau tovarăşii constanţi ai acestui om, că orice fiinţă vie amuţea în prezenţa lui.

Bosco se uită înapoi la hârtia din faţa lui şi o semnă. Apoi o împături şi o sigilă cu ceară roşie. I-o înmână lui Cale.

— Du-i asta Stăpânului Disciplinei.

Pe Cale îl trecu un fior rece.

— Acum?

— Da. Acum.

— E întuneric. Dormitorul va fi încuiat peste câteva minute.

— Lasă asta! Am avut eu grijă.

Fără să ridice capul, Izbăvitorul Bosco începu din nou să scrie.

Cale nu se mişcă. Izbăvitorul se uită din nou la el.

— Mai e ceva, Cale?

Instinctul se lupta cu instinctul în sufletul lui Cale. Dacă mărturisea, Izbăvitorul l-ar fi putut ajuta. Era protejatul lui până la urmă. L-ar putea salva. Dar alte creaturi din sufletul luiCale ţipau la el: „Nu mărturisi! Nu îţi recunoaşte niciodată vina!Niciodată! Neagă totul întotdeauna. Întotdeauna”.

— Nu, Stăpâne.

— Atunci, du-te.

Cale se întoarse şi se îndreptă spre uşă, luptându-se cu impulsul de a fugi. Ajuns afară, închise uşa de fier şi privi în gol înapoi spre cameră, de parcă uşa ar fi fost transparentă precum sticla, cu ochii plini de ură şi dispreţ.

Merse spre cel mai apropiat coridor alăturat şi se opri sub lumina slabă a lămpii din perete. Ştia că e un test intenţionat al lui Bosco, că îi oferea ocazia să deschidă scrisoarea, o încălcare ce ar fi dus spre execuţia lui imediată. Dacă Bosco ştia despre cele petrecute cu o zi în urmă, atunci era posibil ca scrisoarea să conţină instrucţiuni pentru Stăpânul Disciplinei să îl omoare – ar fi exact stilul lui Bosco să aranjeze ca însuşi Cale să îşi livreze condamnarea la moarte. Dar n-ar putea fi nimic totuşi, doar o alta din încercările nenumărate ale Stăpânului Războaielor să îl testeze oricând putea.

Inspiră adânc şi încercă să vadă lucrurile aşa cum erau, lăsând frica deoparte. Era desigur evident: se putea să nu fie nimic fatal în scrisoare, deşi cu siguranţă era ceva neplăcut şi dureros, dar s-o deschidă era moarte sigură. Hotărând asta, începu să meargă către biroul Stăpânului Disciplinei, deşi în tot acest timp îi plesnea creierul gândindu-ne ce să facă dacă se întâmpla cel mai rău lucru dintre toate.

În zece minute, după ce se pierduse odată în labirintul de coridoare, se apropie de încăperea Salvării. Pentru un moment, stătu în întunericul adânc în faţa uşii imense, cu inima zbătându-i-se în piept de frică şi mânie. Apoi observă că uşa era descuiată şi uşor crăpată.

Cale se opri un moment, gândindu-se ce să facă. Privi la documentul pe care îl ţinea şi apoi împinse uşa îndeajuns de tare încât să poată vedea înăuntru. În celălalt capăt al camerei îl văzu peStăpânul Disciplinei aplecat asupra ceva şi cântând singur:

Credinţa strămoşilor noştri trăieşte încă,
În ciuda temniţelor, a focului şi a sabiei
Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam
Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam
Credinţă a strămoşilor noştri, dam, di, di dam
Îţi vom fi fideli până la moarte.

Apoi se opri din cântat şi din fredonat ca şi cum avea nevoie să se concentreze foarte tare asupra a ceva. Acea parte a camerei era bine luminată, cât de luminată putea fi de lumânări, şi părea ca şi cum Stăpânul Disciplinei îngrădea lumina ca într-un fel de dom de strălucire caldă, mărginit de silueta corpului său. Când ochii lui Cale se adaptară, văzu că acesta stătea aplecat peste o masă de lemn de aproximativ doi metri pe şaizeci de centimetri şi că era ceva întins pe ea, deşi capătul acestuia era înfăşurat în pânză. Apoi fredonatul începu din nou, iar StăpânulDisciplinei se întoarse într-o parte şi scăpă ceva mic şi greu pe o farfurie de metal. Ridică nişte foarfece şi se întoarse înapoi la munca lui.

Cât de dulce ar fi soarta copiilor lor,
Dacă şi ei, asemenea lor, ar muri pentru tine!
Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam
Ta dam, ta dam, ti di di dam, dam, dam

Cale împinse uşa şi mai tare. În partea cea mai întunecată a camerei văzu o altă masă, tot cu ceva întins pe ea, dar de data asta ascuns de întuneric. Apoi Stăpânul Disciplinei se ridică şi se duse spre un dulăpior jos aflat la dreapta lui şi începu să scotocească prin sertar. Cale se holbă pur şi simplu, incapabil să priceapă ce se afla pe masă, deşi acum putea vedea foarte bine ceea ce făcea Stăpânul Disciplinei. Pe masă se afla un corp pe care Stăpânul Disciplinei opera o disecţie. Pieptul fusese deschis cu mare precizie, de sus, până la baza stomacului. Fiecare secţiune de piele şi muşchi fusese tăiată cu mare grijă şi exactitate şi era ţinută departe de incizie cu un fel de greutate. Ceea ce îl şocase pe Cale, în afară de corpul expus în acest mod, ceea ce fusese atât de greu de acceptat, în ciuda faptului că mai văzuse cadavre şi înainte, era faptul că aceasta era o fată. Şi nu era moartă. Mâna ei

stângă care atârna peste marginea mesei zvâcnea la fiecare câteva secunde, în timp ce Stăpânul Disciplinei continua să scotocească prin sertar şi să fredoneze.

Cale se simţi de parcă pe spate i s-ar fi căţărat păianjeni. Şi apoi auzi un geamăt. Pentru că lumina nu mai era obturată de
Stăpânul Disciplinei, putu vedea ce se afla pe cealaltă masă. Era o altă fată, legată şi cu căluş la gură, care încerca să strige. Şi o cunoştea. Era cea mai remarcabilă dintre cele două fete în alb, care râdeau încântate în centrul sărbătorii din ziua precedentă.

Stăpânul Disciplinei se opri din fredonat, se îndreptă de spate şi privi spre fată.

— Taci din gură, tu, spuse el, aproape blând.

Apoi se aplecă din nou, începu iar să cânte şi continuă să caute.

Cale văzuse multe lucruri oribile în scurta lui viaţă, acte îngrozitoare de cruzime şi îndurase multe care nici nu pot fi descrise. Dar în acel moment rămase blocat de ceea ce vedea şi nu înţelegea ce e cu fata disecată, a cărei mână se mişca acum din ce în ce mai puţin, şi ţipătul înăbuşit de teroare şi durerea sfâşietoare a fetei cu ochii verzi. Şi apoi, foarte încet, Cale ieşi din cameră pe coridor şi se îndepărtă la fel de tăcut pe cât venise.

— Aha, spuse Stăpânul Disciplinei cu mare satisfacţie când găsi ceea ce căuta, o ţepuşă lungă şi subţire cu un cleşte ascuţit în vârf. Slavă Domnului! O testă. Pleosc! Pleosc!

Satisfăcut, se întoarse înapoi la fata de pe masă şi privi înăuntrul rănii oribile, dar frumos făcute. Se aplecă şi, luându-i încet mâna, acum fără viaţă, i-o puse lângă ea. Apoi luă ţepuşa în mâna dreaptă şi era pe punctul de a continua când fata din colţ încercă să ţipe din nou. De data asta, el vorbi mai apăsat, de parcă i se terminase răbdarea:

— Ţi-am spus să taci. Zâmbi. Nu-ţi face griji, ajung şi la tine imediat.

Ori că a auzit ceva, ori că a fost instinctul născut dintr-o lungă experienţă, Stăpânul Disciplinei se întoarse şi-şi ridică braţul ca să blocheze lovitura îndreptată spre moalele capului de către Cale. Izbăvitorul îl prinse pe Cale chiar de sub încheietura mâinii, o lovitură de aşa forţă încât bucata de cărămidă din mâna lui zbură tocmai în celălalt capăt al camerei şi lovi unul dintre dulapuri cu o bubuitură şi se fărâmă în zeci de bucăţi. Cale se dezechilibră şi Stăpânul Disciplinei îl împinse cu violenţă spre stânga lui, trimiţându-l în zbor spre baza masei unde zăcea fata legată. Aceasta scoase un alt ţipăt înăbuşit.

Stăpânul se holbă la Cale cu o uimire profundă. Pur şi simplu nu era posibil ca un acolit să îl atace pe el, nu aici, nu în acest loc, niciodată. Într-o mie de ani nu se auzise vreodată de aşa ceva. Pentru un moment se holbară unul la altul.

— Eşti nebun? Ce faci aici? strigă la el Stăpânul cu o mânie necontrolată. Vei fi spânzurat pentru asta... spânzurat şi tăiat în bucăţi. Vei fi strangulat şi eviscerat de viu şi o să-ţi ard maţele în faţa ta. Şi...

Se opri după şuvoiul rapid de cuvinte, blocat din nou de faptul că fusese atacat. Cale era alb din cauza şocului. StăpânulDisciplinei se întoarse într-o parte şi ridică ceea ce arăta ca un cuţit de măcelar, ceea ce şi era.

— O s-o fac chiar acum, rahat mic ce eşti. Se îndreptă spre băiatul întins pe jos şi ridică cuţitul, stând deasupra lui, cu picioarele desfăcute. Apoi Cale îl lovi cu ţepuşa care căzuse lângă el în luptă, nimerindu-l pe Stăpânul Disciplinei în interiorul coapsei.

Lordul se împletici înapoi, nu pentru că era rănit, ci dintr-o uimire mult mai mare decât credea că e posibil să simtă.

— M-ai rănit! spuse el. Uimire. Îndoială. Mirare. M-ai rănit. Se uită în jos la băiat. Pe Dumnezeu, o să mori încet. Pe tot ce am mai...

Stăpânul se opri, destul de brusc, în mijlocul frazei.

O expresie de nedumerire i se aşternu pe faţă, de parcă i

se adresase o întrebare dificilă. Îşi lăsă capul pe o parte de parcă asculta ceva. Apoi se aşează jos, încet, ca şi cum ar fi fost împins de o mână gigantică, dar binevoitoare. Se uită la Cale în timp ce băiatul se dădea înapoi, îndepărtându-se de el. Apoi Stăpânul privi în jos spre picioarele lui. O baltă mare de sânge îi păta poalele sutanei. Cale păru brusc nu un băiat speriat şi niciun criminal înfuriat. Un calm ciudat îl cuprinsese şi acum se uita mai mult ca un băieţel curios care priveşte ceva cu un interes considerabil, dar nu ieşit din comun. Picarbo continuă să îşi tragă sutana, uluit, scoţând la iveală izmenele pătate serios de sânge. Îşi retrase mâna ca şi cum ar fi fost jignit, se uită la Cale de parcă ar fi spus: „Vezi ce-ai făcut?”, apoi se întinse şi îşi sfâşie izmenele de pe rană, pentru a dezveli pielea de pe coapsă.

Sângele ţâşnea din rana mică, jet după jet. Se holbă la ea, extrem de uimit, apoi îl privi pe Cale cu aceeaşi expresie.

— Adu-mi un prosop, spuse el, arătând spre un teanc de cârpe mari de pe masa unde zăcea fata moartă.

Cale se ridică, dar rămase unde era. Parcă numai o parte din ce vedea era adevărat. Izbăvitorul din faţa lui încerca să oprească sângerarea cu degetele, oftând iritat de parcă ar fi avut o scurgere mică, dar foarte deranjantă iar pata neagră se lărgea necontenit pe podea. Imaginea asta şi ce însemna ea pentru el era imposibil de acceptat. Partea din el care nu era capabilă să priceapă ce făcuse se gândea că ar fi posibil să se întoarcă în timp şi lucrurile să fie aşa cum erau cu mai puţin de un minut în urmă şi că cu cât mai mult aştepta să schimbe lucrurile la loc, cu atât mai greu va fi. Dar mai ştia şi că nu se poate face nimic. Totul se schimbase, se schimbase complet, se schimbase în mod îngrozitor. O frază pe care o auzise de sute de ori din *Cartea de Proverbe* a Izbăvitorilor îi veni în minte şi continuă să şi-o repete iar şi iar în cap: „Suntem ca apa vărsată pe pământ care nu mai poate fi adunată la loc”. Şi

continua să privească, paralizat, în timp ce Picarbo se lăsă pe spate de parcă ar fi fost groaznic de obosit, odihnindu-se rezemat în cot, şi apoi căzu pe spate.

Cale continuă să se uite cum respiraţia din corp i se opri şi lumina din ochi i se stinse. Izbăvitorul Picarbo, al cincileaStăpân al Disciplinei, era mort.

6

Când Kleist se trezi, avu senzaţia că este sufocat şi ţintuit pe loc. Asta se întâmpla dintr-un motiv simplu: Cale avea mâna pe faţa lui şi Vagul Henri îl ţinea de mâini, de-o parte şi de alta a sa.

— Şşşş! Suntem Cale şi Henri. Cale aşteptă până când Kleist încetă să se mai zbată şi apoi îşi retrase mâna. Henri îşi slăbi strânsoarea. Trebuie să vii cu noi acum. Dacă rămâi, eşti mort. Vii?

Kleist se ridică şi îl privi pe Vagul Henri în întunericul iluminat de lună.

— E adevărat?

Henri încuviinţă din cap. Kleist oftă şi se ridică.

— Unde-i Păianjenul? întrebă Kleist.

— A ieşit să fumeze. Trebuie să mergem.

Cale se întoarse şi ceilalţi îl urmară. Cale se opri şi se aplecă spre patul unui băiat care se prefăcea că doarme.

— Dacă îi spui ceva Păianjenului, Savio, îţi scot maţele, rahat mic ce eşti, ai auzit?

Băiatul somnoros încuviinţă din cap şi Cale merse mai departe.

Ieşind pe uşa pe care Păianjenul o lăsase descuiată, Cale îi conduse în curtea exterioară şi, ţinându-se pe lângă perete, se îndreptară spre marea statuie a Izbăvitorului Spânzurat şi spre intrarea în tunelul pe care îl descoperiseră în ziua precedentă.

— Ce se întâmplă?

— Taci!

Cale împinse uşa şi îi introduse pe cei doi înăuntru. Apoi aprinse o lumânare, mult mai luminoasă decât orice mai văzuseră ei vreodată.

— Cum ai deschis uşa? spuse Kleist.

— Cu o rangă.

— De unde ai lumânarea?

— Din acelaşi loc de unde am luat ranga.

Kleist se întoarse spre Vagul Henri.

— Tu ştii ce se întâmplă?

Vagul Henri clătină din cap. Cale se duse către colţul din stânga al tunelului şi ridică lumânarea.

— Doamne Sfinte! spuse Kleist când văzu silueta îngrozită care se ghemuia în colţ.

— E în regulă, spuse Cale aplecându-se spre fată. Ei sunt aici să ne ajute, adăugă el fără prea multă convingere.

— Spune-mi ce se întâmplă, spuse Kleist. Sau te iau la bătaie chiar acum.

Cale se uită la el şi zâmbi, chiar dacă un pic sinistru.

— Ascultă! spuse el şi stinse lumânarea.

Douăzeci de minute mai târziu îşi terminase povestea şi reaprinsese lumânarea.

Cei doi băieţi se holbau când la el, când la fată, îngroziţi de ceea ce auziseră şi totuşi fascinaţi de fată. Lui Kleist îi luă un moment să se adune.

— *Tu* l-ai ucis, Cale – de ce ne târăşti în asta?

— Nu fi prost. Odată ce îşi vor da seama că am fost eu, îl vor tortura pe Henri pentru că ştiu că suntem prieteni. Apoi îl vor lega pe Henri de tine. În felul acesta ai o şansă.

— Dar nu am avut nimic de-a face cu asta.

— Şi ce importanţă are? Ai fost văzut vorbind cu mine de cel puţin două ori în ultimele câteva zile. Te vor ucide doar ca să dea un exemplu şi ca să fie siguri.

— Asta înseamnă că ai un plan? spuse Henri, înfricoşat, dar încercând să se calmeze.

— Da, spuse Cale. Probabil va eşua. Dar avem o şansă.

Stinse lumânarea şi le spuse la ce se gândise.

— Ai dreptate, spuse Kleist după ce Cale termină de povestit.Probabil *va eşua.*

— Dacă ai tu ceva mai bun...? Cale lăsă fraza neterminată.

Aprinse lumânarea şi o duse aproape de fata care se holba în gol, tremurând şi strângându-se singură în braţe. Cum te cheamă? întrebă el.

La început nu păru să îl audă, apoi întoarse privirea să se uite la el. Dar nu spuse nimic.

— Biata de ea, zise Vagul Henri.

— Ce ţi-e ea ţie ca să îţi pară rău pentru ea? spuse Kleist cu amărăciune, sfâşiat între propria lui frică şi creatura ciudată ghemuită în colţ. Ar trebui să îţi faci griji pentru tine.

Cale se ridică, îi dădu lumânarea Vagului Henri şi se duse spre uşă.

— Acum, spuse el.

Henri suflă în ea şi o stinse. Se auzi sunetul uşii care se deschise şi se închise şi Vagul Henri, Kleist şi fata rămaseră în bezna profundă.

Şocul evenimentelor din seara aceea începea să pălească, în timp ce Cale îşi croi drum prin Templu pentru a treia oară. Se menţinea în umbre, desigur, dar era mai calm acum. Începea să îşi dea seama că obiceiurile lui de-o viaţă, sentimentul că eşti mereu urmărit, că întotdeauna existau ochi gata să noteze şi să raporteze fiecare mişcare, că toate acestea nu se mai aplicau.Izbăvitorii făcuseră o presupunere, şi pe bună dreptate, că abilitatea lor de a-i veghea pe acoliţi împreună cu răutatea reacţiei la neascultarea lor, fie ea cu cuvântul sau cu fapta, va menţine ordinea printre ei. Făcuseră o presupunere că noaptea, cu acoliţii încuiaţi în dormitoarele lor, epuizaţi şi temându-se pe bună dreptate de consecinţele unei încercări de a ieşi, îşi puteau relaxa vigilenţa lor nebună. În a treia lui călătorie prin Templu pe timpul nopţii, în interval de câteva ore, Cale văzuse doar un singur Izbăvitor de la distanţă.

O euforie ciudată îl cuprinse pe Cale. Oamenii pe care îi ura şi care păruseră invulnerabili nu erau deloc aşa. Fusese

mai deştept decât Bosco, îl omorâse pe Stăpânul Disciplinei şi acum se mişca lejer prin Templu. În adâncul sufletului, ceva îl avertiză să nu şi-o ia în cap – „fii atent, altfel o să atârni în laţ pentru asta”.

Şi totuşi, cu cât mai mult se gândea la asta şi oricât de nesăbuit părea, era logic să se întoarcă în camerele Stăpânului
Disciplinei. Luase câteva lucruri înainte să plece cu fata, dar dacă sperau să aibă vreo şansă în lumea exterioară vor avea nevoie – de fapt nu ştia de ce vor avea nevoie, dar avea ocazia să găsească multe lucruri utile în camera mortului, şi ar fi fost o prostie să nu profite de ocazia asta. Cu puţin noroc, vor mai trece câteva ore până se va trezi cineva.

Zece minute mai târziu, stătea peste cadavrul lui Picarbo.Se opri un moment, apoi începu să caute. Era o experienţă ciudată pentru că erau atât de multe. Acoliţii nu aveau voie să deţină nimic. Chiar şi Izbăvitorii aveau dreptul să deţină doar şapte lucruri, deşi de ce nu opt sau şase nimeni nu ştia.Camerele lui Picarbo erau pline de lucruri. Cale nu ştia ce erau multe dintre ele şi i-ar fi plăcut să petreacă timp învârtindu-le în mâini şi speculând cu privire la scopul lor – ce ciudat şi plăcut la atingere era un pămătuf de bărbierit făcut din păr de viezure şi ce frumos mirosea şi ce alunecos era în mâini un calup de săpun. Dar moartea îi potoli repede curiozitatea şi începu să culeagă şi să selecteze ce intra în rucsacul pe care îl găsise – cuţite, un telescop, un lucru minunat pe care îl folosea
Bosco în bătălii – o unealtă de ascuţit instrumentele medicale ale lui Picarbo, nişte ierburi pe care le văzuse ca fiind folosite la tratarea rănilor, ace fine chirurgicale, aţă, un ghem de sfoară. Căută prin dulapuri, dar majoritatea conţineau tăvi după tăvi de specimene conservate de părţi de corpuri de femei. Cale nu le recunoscu, bineînţeles, pe majoritatea. Nu că simţea nevoia să se justifice că îl omorâse pe Picarbo, un om pe care îl văzuse lovind mulţi

copii ca pedeapsă şi chiar omorându-l pe unul. Dar părţile uscate de trupuri îl dezgustară şi îl îngroziră.

Apoi încercă una dintre uşile care duceau din cameră, evitând să se uite la biata fiinţă de pe masa de disecţie.

O deschise şi imediat îl izbi în nări mirosul de preot stătut.Observase şi mai înainte că oricând se afla în mijlocul a mai mult de doi Izbăvitori într-un spaţiu închis, aceştia miroseau ciudat, adică urât. Dar camera aceasta părea impregnată până în pereţi de miros – ceva puternic, de parcă tot ce se afla înăuntrul lor, chiar şi spiritul, se stricase, râncezise. În drumul spre ieşire încercă să evite să se uite la corpul fetei, dar ceva îl atrase spre el. Se uită doar pentru o clipă la rănile atent şi meticulos făcute frumoasei şi tinerei femei. Simţi un val nefamiliar de milă că ceva atât de moale şi de delicat fusese distrus într-un asemenea mod. Apoi privirea îi fu atrasă de obiectul mic şi tare din tava de metal, pe care Stăpânul Disciplinei îl scosese din abdomenul fetei chiar înainte ca Cale să plece pentru prima dată. Nu era un os sau ceva care să arate groaznic – avea forma şi textura unei pietricele de râu spălată îndelung prin expunerea la un lichid curgător. Era transparent-lăptos şi avea o culoare maro-aurie. Precaut, Cale îl atinse cu degetul arătător. Apoi îl ridică şi se uită la el. Apoi îl mirosi. Aroma aproape puse stăpânire pe el, de parcă fiecare celulă din creierul lui fusese cucerită de parfumul ei ciudat, dar minunat. Stătu acolo un moment, uimit şi gata să leşine. Dar trebuia să continue. Inspiră adânc şi continuă să caute, mai luă câteva lucruri să umple rucsacul, unele pe care le credea utile, iar altele doar pentru că îi plăceau cum arată, apoi ieşi pe uşă şi se îndreptă spre ascunzătoarea lui.

7

Cale plănuia o evadare de aproape doi ani. Nu era un plan pe care intenţionase vreodată să îl pună în aplicare dacă putea fi evitat pentru că şansele de a reuşi erau minime. Izbăvitorii răscoleau cerul şi pământul ca să-i aducă înapoi pe fugari, iar pentru ei pedeapsa era spânzurarea, tragerea pe roată şi dezmembrarea. Din câte ştia Cale, nimeni nu reuşise vreodată să scape de Câinii Paradisului şi planul lui pe termen lung să evadeze din Templu implica răbdare, să aştepte până va împlini douăzeci de ani şi va fi trimis la frontiere şi să îşi asume riscul lamomentul potrivit. „Totuşi, se gândi el în sinea lui, bravo că ai pregătit asta.” În timp ce se furişa prin curtea interioară, încercă să nu se gândească la şansele de reuşită. Şi totuşi, nu putu să nu încerce resentimente faţă de preţul pe care îl plătise ca să intervină. N-avea *niciun sens* s-o salveze pe fată. Nu reuşise decât să se îndrepte spre o moarte aproape sigură şi să-i tragă după el pe Vagul Henri şi pe Kleist. Ce prostie! Inspiră adânc şi încercă să se calmeze. Dar arătase atât de fericită cu o seară în urmă, zâmbetul ei fusese atât de... cum? Era greu de descris ce simţea despre fericire, la vederea cuiva cu adevărat fericit. Asta îi revenise în minte atunci când încercase să plece şi stătuse în coridorul întunecos, tremurând din cauza a ceea ce văzuse în cameraStăpânului Disciplinei şi îngrozit de cruzimea lui dezgustătoare. Îl făcuse livid de furie şi era obişnuit cu asta, dar de data asta, pentru prima oară în viaţa lui, reacţionase. „Dar n-ai făcut nimic bun, gândi el. Absolut deloc.”

Dar acum sosise. Se afla într-o firidă mică la marginea curţii principale, care avea o spărtură la un capăt, nu o intrare, ci o parte a unui zid interior care nu se lipea perfect

de zidul exterior al Templului. Se strecură în ea pe o parte, gâfâind şi forţându-se să încapă înăuntru. În câteva luni, ar fi fost prea mare să se mai poată strecura prin ea. Dar se întinse şi se apucă de o gaură în zid pe care o săpase când era mai mic şi reuşi să se tragă înăuntru. Era prea întuneric să vadă ceva, dar spaţiul era mic, iar ascunzătoarea îi era foarte familiară la atingere. Se aşeză pe vine şi trase de o cărămidă desprinsă şi apoi de cea de lângă ea, apoi dădu la o parte cele două jumătăţi de cărămidă de deasupra.

Se întinse înăuntru şi trase afară o funie lungă împletită cu grijă dureroasă, la capătul căreia se afla un cârlig de fier îndoit.Apoi se ridică şi se strecură înapoi printre ziduri.

Ajuns înapoi în firidă, ascultă un moment. Nimic. Se întinse şi pipăi suprafaţa aspră a zidului principal şi înfipse cârligul în fisura mică pe care o făcuse cu doar câteva luni în urmă, imediat după ce terminase de făcut funia. Făcuse funia nu din iută sau sisal, ci din părul acoliţilor şi izbăvitorilor pe care îl strânsese din băi de-a lungul anilor în care lucrase la curăţenie – o sarcină dezgustătoare, cu siguranţă, şi una care îl făcuse să vomite de multe ori, dar la care se înarmase ca la o posibilă şansă la viaţă.Trase de funie ca să se asigure că era fixată. Apoi, cu o putere uimitoare la un băiat de paisprezece ani, se trase în sus, înghesuit între cele două ziduri ale firidei, cu spatele de un zid şi tălpile pe celălalt. Scoase cârligul, se întinse cu el în sus după altă fisură şi repetă mişcarea din nou şi din nou. În următoarea oră, mişcându-se cu şaizeci de centimetri odată, deseori chiar mai puţin, se căţără în vârful zidurilor de apărare ale Templului.

Când se rostogoli în vârf, scoase un geamăt de epuizare şi de încântare. Zăcu acolo timp de cinci minute, cu braţele ca nişte greutăţi moarte, fără viaţă, cu excepţia durerii agonizante. Nu îndrăzni să aştepte mai mult. Se aplecă şi trase funia desfăcută în spatele lui şi aşeză cârligul în cea mai mare fisură pe care o găsi. Apoi coborî funia pe cealaltă parte.

Sperase că va face un zgomot când va lovi pământul, dar nu era nimic clar cu privire la sunetul pe care îl făcea în timp ce o mişca în sus şi în jos. Frânghia era mai lungă decât zidul de pe interiorul Templului, dar se putea ca partea aceea a zidului să fi fost construită pe marginea unei stânci.

Privi în jos în întunericul fără fund, se opri un moment, apoi alunecă peste margine. Apoi, cu mâna dreaptă pipăi după funie şi trase tare de ea astfel încât cârligul muşcă forţat din fisură. Cu o mână pe zid şi cu cealaltă ţinând funia întinsă, se opri când îşi dădu seama cât de îngrozitoare era situaţia. „Totuşi, mai bine să merg pe drumul ăsta decât să fiu spânzurat şi ars pe rug.” Şi cu acest gând consolator, dădu drumul la zid, lăsă funia să îi preia greutatea şi alunecă peste margine.

Cu picioarele încrucişate peste funie, Cale se lăsă în jos, punând o mână sub alta. Într-adevăr, s-ar fi simţit încântat dacă n-ar fi fost faptul că funia nu era testată şi s-ar fi putut rupe sau desface de la contactul cu zidurile aspre – şi de asemenea gândul neplăcut că era posibil să nu fie suficient de lungă şi ar putea rămâne atârnat la treizeci de metri de sol. Chiar şi o cădere detrei metri peste stânci i-ar rupe piciorul. Dar de ce să se mai îngrijoreze acum? Era prea târziu.

În mai puţin de cinci minute, ajunsese la nodul din funie care îi semnala că mai are cincisprezece metri. Apoi trei. Apoi nodul mare de la capăt.

Nu mai avea ce să facă. Trecu de nod până când nu se mai ţinea decât într-o mână.

Unu. Doi. Trei. Îşi dădu drumul.

8

La fiecare câteva minute, Kleist şi Vagul Henri aprindeau lumânarea pe care Cale o furase de la Stăpânul Disciplinei şi se uitau la fată. Se puseseră de acord că era mai bine să stea cu ochii pe ea din când în când. La urma urmei, aveau nouă lumânări, aşa că îşi permiteau să fie generoşi. Văzuseră oameni aşa de tăcuţi, în felul în care era ea tăcută şi cu privirea aceea ciudată în gol, de obicei băieţi care primiseră mai mult de o sută de lovituri. Dacă rămâneau aşa mai mult de câteva zile, erau luaţi de acolo şi nu se mai întorceau. Aceia care îşi reveneau, începeau deseori să ţipe în mijlocul nopţii, săptămâni sau luni mai târziu în cazul lui Morto fuseseră ani. Apoi dispăreau şi ei.

De asta, îşi spuneau ei, trebuiau să o verifice. Dacă începea să ţipe, cineva ar fi putut s-o audă.

De fiecare dată când aprindeau lumânarea, Vagul Henri îi spunea că totul va fi bine. Ea nu răspundea decât cu un tremur din când în când. A treia oară când aprinseră lumânarea, Henri îşi aminti ceva din trecutul îndepărtat, o expresie care îi veni în cap, ceva încurajator ce auzise odată şi uitase de mult. „Gata, gata, spuse el. Gata, gata.”

Dar mai era un motiv pentru care continuau să aprindă lumânarea, nu numai s-o verifice: nu se puteau abţine să nu se uite la ea. Amândoi veniseră la Templu de când aveau şapte ani dintr-o viaţă care părea acum la fel de îndepărtată ca luna.

Părinţii Vagului Henri muriseră la scurt timp după naşterea lui.Părinţii lui Kleist îl vânduseră pe cinci dolari Izbăvitorilor şi fuseseră doar cu un pic mai puţin brutali cu el decât aceştia. Nu văzuseră o fată sau o femeie de când intraseră pe poartaTemplului şi tot ce le spuseseră Izbăvitorii despre femei şi fete era că acestea erau locul de joacă al

diavolului. Dacă, din întâmplare, vedeau una când părăseau Templul ca să meargă la frontiera estică, trebuiau să îşi coboare imediat privirea. „Trupul unei femei e un păcat în sine însuşi, strigând către cer după răzbunare!” Exista doar o singură femeie care trebuia privită fără dezgust sau panică: mama Izbăvitorului Spânzurat, care, unica dintre femei, era pură. Ea era sursa compasiunii, a sprijinului continuu şi a milei – deşi băieţii habar nu aveau ce însemnau aceste virtuţi, pentru că nu li se arătase niciodată. Iar cu privire la ce însemna că femeile erau locul dejoacă al diavolului, Izbăvitorii erau la fel de vagi. Prin urmare, Kleist şi VagulHenri aveau imboldul de a privi fata cu o curiozitate intensă, amestecată cu teamă şi mult respect. Oricine putea stârni înIzbăvitori asemenea manifestări de ură şi dispreţ trebuia să fie într-adevăr foarte puternic, şi, prin urmare, în moduri pe care nu le puteau ghici, erau de temut.

În acel moment, tremurând şi îngrozită în lumina lumânării, fata nu părea deloc înspăimântătoare. Era nemişcată şi totuşi fascinantă. De exemplu, avea o siluetă extraordinară. Era îmbrăcată cu o robă de bună calitate, mult mai bună decât purtaseră băieţii vreodată, legată în jurul taliei cu un cordon.

Kleist îi făcu semn Vagului Henri să se dea deoparte şi îşi înclină capul pentru a-i şopti la ureche.

— Ce sunt umflăturile alea pe pieptul ei? întrebă el.

Vagul Henri, cu cât respect putu, având în vedere că nu ştia cum să se poarte cu o femeie, ridică lumânarea spre sânii ei şi îi privi gânditor.

— Nu ştiu, şopti el într-un târziu.

— Cred că e grasă, şopti Kleist. Ca sacul ăla de rahat, Stăpânul Merindelor.

Desigur că nu existau băieţi graşi în Templu. Nu se deosebeau aproape nici cu un gram unii de alţii.

Vagul Henri se gândi la asta.

— Stăpânul Merindelor e diform şi rotund. Ea are

denivelări.

— Hai atunci, spuse Kleist.

Vagul Henri se gândi la asta un moment.

— Nu, cred că ar trebui s-o lăsăm în pace. Bănuiesc, adăugă el. Cred că a bătut-o.

Kleist oftă gândindu-se la fată.

— Nu arată ca şi cum ar putea suporta o bătaie, mai ales nu una cum poate aplica Picarbo.

— Cum *putea,* corectă Vagul Henri. Amândoi mormăiră cu o satisfacţie ciudată, în ciuda faptului că moartea lui îi pusese pe amândoi în mare pericol. Mă întreb de ce a bătut-o?

— Probabil, spuse Vagul Henri, pentru că e locul dejoacă al diavolului.

Kleist încuviinţă. I se părea plauzibil.

— Cum te cheamă? întrebă Vagul Henri, nu pentru prima dată.

Din nou ea nu răspunse.

— Mă întreb cât îi va lua lui Cale, spuse Vagul Henri.

— Chiar crezi că are un plan?

— Da, spuse Vagul Henri, pe un ton absolut încrezător. Dacă el spune ceva, aşa e.

— Păi, mă bucur că eşti aşa de sigur. Aş vrea să fi fost şi eu.

Apoi fata spuse ceva, dar atât de încet încât ei n-o putură auzi.

— Ăă, ce-ai spus? întrebă Vagul Henri.

— Riba. Inspiră adânc. Mă numesc Riba.

9

Coborând în întunericul deplin, cele mai rele două temeri ale lui Cale se adeveriră. În primul rând, tălpile îi ajunseră la nodul mare pe care îl făcuse la capătul funiei lăsându-l suspendat în aer fără să ştie cât mai avea de căzut. În al doilea rând, simţea că greutatea lui fusese prea mult pentru cârligul de fier care se ţinea în crăpătura din vârful zidului. Chiar şi de la distanţa asta, simţea că începe să cedeze. „O să cazi oricum”, îşi spuse el şi se împinse în zid cu ambele tălpi, îşi ridică braţele să îşi protejeze capul şi începu să cadă.

Asta dacă poţi numi căzătură un salt de mai puţin de şaizeci de centimetri. Un Cale încântat se ridică în picioare şi îşi ridică mâinile a victorie. Apoi scoase una dintre lumânările pe care le furase de la Stăpânul Disciplinei şi încercă s-o aprindă cu muşchi uscat şi cu cremene. După un timp obţinu flacăra şi aprinse lumânarea, dar când o ridică în întunericul vast, lumina ei era atât de slabă încât nu putu să vadă aproape nimic. Apoi vântul o stinse.

Întunericul era absolut, din cauza unui nor dens care acoperea luna. Dacă ar fi încercat să meargă, ar fi căzut şi chiar şi o rană minoră care l-ar fi încetinit pe parcurs ar fi însemnat o moarte sigură. Era mai bine să aştepte două ore până în zori.Luând această decizie, îşi strânse sutana în jurul lui, se aşeză jos şi se culcă.

Aproape două ore mai târziu deschise ochii şi văzu că zorile cenuşii îi oferea suficientă lumină să vadă. Privi înapoi la funia care atârna de ziduri, indicând locul pe unde evadase ca un deget arătător imens. Dar nu putea face nimic cu privire la ea şi nici cu privire la regretul că lăsa în urmă ceva care îi luase optsprezece luni şi multă greaţă s-o facă. Arăta ca o coadă de ponei de şaizeci de metri, deşi

Cale nu văzuse niciodată aşa ceva. Se întoarse şi în lumina zorilor îşi croi drum pe panta stâncoasă şi fără nicio cărare a Dealului Templului, fericit că va mai trece o oră până vor găsi corpul Stăpânului Disciplinei şi, cu puţin noroc, încă două până să găsească funia.

Nu avu noroc cu niciuna dintre presupuneri. Corpul Izbăvitorului Picarbo fusese descoperit cu jumătate de oră înainte de venirea zorilor de către servitorul lui, ale cărui ţipete isterice treziră întreg Templul, aşa enorm cum era, şi-l puse în mişcare în câteva minute. Fiecare dormitor fu repede trezit şi se strigară numele tuturor, astfel că deveni repede clar că lipseau trei dintre acoliţi.

Cercetaşul Brunt, îngrijitorul de câini şi Izbăvitorul care se ocupa de prinderea celor câţiva acoliţi care erau îndeajuns de nebuni să evadeze, fu trimis imediat la Izbăvitorul Bosco şi, pentru prima dată în toată viaţa lui, fu introdus imediat în biroul lui.

— Îi vreau pe toţi trei înapoi în viaţă şi asta înseamnă că o să faci tot posibilul să fie aşa.

— Desigur, Stăpâne. Eu întotdeauna...

— Scuteşte-mă, îl întrerupse Bosco. Nu îţi *cer* să fii atent, îţi *ordon.* Sub nicio formă, nici cu preţul vieţii tale, nu aveţi voie să îl răniţi pe Thomas Cale. Dacă Henri şi Kleist sunt ucişi, asta e, deşi i-aş prefera şi pe ei în viaţă.

— Pot să întreb de ce viaţa lui Cale este atât de preţioasă,Stăpâne?

— Nu.

— Ce să le spun celorlalţi? Nu vor înţelege şi sunt cuprinşi de o mânie puternică.

Bosco îşi dădu seama unde bătea Brunt. Mânia sfântă îl putea copleşi până şi pe cel mai supus Izbăvitor care se confruntă cu un acolit care a făcut ceva nemaipomenit de îngrozitor.Oftă iritat.

— Poţi să le sugerezi că tânărul Cale lucrează pentru mine şi că a fost obligat să meargă cu aceşti criminali în

încercarea de a da în vileag o conspiraţie absolut îngrozitoare care implică un complot al Antagoniştilor de a-l ucide pe Pontiful Suprem.Bosco se gândi că e o scuză jalnică, dar suficient de bună pentruBrunt, care păli instantaneu de neplăcere. Era extraordinar în brutalitatea lui chiar şi pentru standardele joase ale Izbăvitorilor îngrijitori de câini, dar sentimentul adânc de protecţie al luiBrunt faţă de Pontif, ca acela al unui copil pentru mama lui, ar fi fost evident pentru oricine.

Funia lui Cale a fost găsită repede şi mirosul ei dat Câinilor
Paradisului, apoi porţile uriaşe au fost deschise şi o partidă de vânătoare se porni la drum, cu Cale la mai puţin de opt kilometri în faţa lor. Dar în cel mai important aspect, planul lui fusese un succes: nimănui nu-i trecuse prin cap că numai un acolit reuşise să evadeze, aşa că nu s-a efectuat nicio căutare în interiorulTemplului. Pentru moment, Vagul Henri, Kleist şi fata erau în siguranţă. Presupunând, desigur, că Cale se ţinea de promisiune.

Cale avansase încă şase kilometri când auzi sunetul vag al câinilor, adus de vânt. Se opri şi ascultă în linişte. Pentru un moment se auzi doar vântul rece zgâriind peste stânca nisipoasă.Apoi, oricât de departe se auzea, deveni evident că avea necazuri şi că se apropiau foarte repede. Era un zgomot ciudat, ascuţit, nu ca schelălăitul obişnuit al câinilor de vânătoare, ci un ţipăt constant de furie, care suna ca guiţatul unui porc căruia i se tăia beregata cu un fierăstrău ruginit. Câinii erau voinici ca porcii, mai înfuriaţi decât un mistreţşi cu un set de colţi care arătau de parcă cineva le turnase un sac de cuie ruginite în guri.Sunetul se stinse din nou când se uită să vadă dacă se întrezărea vreo urmă de oaza Voynich. Nimic nu se ivea din fâşia interminabilă de dealuri uscate, cu aspect de piele bolnavă, de la care îşi luase regiunea denumirea de Scablands[5]. Începu din nou să

[5] Scablands în limba română s-ar traduce aproximativ „Pământurile Râioase”. (n.tr.)

alerge de data asta mai repede decât înainte. Mai avea mult de mers şi cu ogarii atât de aproape pe urmele lui ştia că ar fi norocos dacă ar supravieţui până după prânz. Dacă s-ar mişca prea încet, ogarii l-ar prinde, dacă s-ar mişca prea repede, ar cădea răpus de oboseală. Izgoni gândurile astea şi îşi ascultă numai ritmul propriei respiraţii.

— De cât timp eşti aici, Riba?

Pentru un moment păru să nu-l audă pe Vagul Henri, apoi se uită la el ca şi cum ar fi încercat să se concentreze asupra lui.

— Sunt aici de cinci ani.

Băieţii se uitară unul la altul uimiţi.

— Dar de ce eşti aici? întrebă Kleist.

— Am venit aici ca să învăţăm să fim mirese, spuse ea. Dar au minţit. A omorât-o pe Lena, bărbatul acela, şi m-ar fi omorât şi pe mine. De ce? Era o întrebare tulburătoare. De ce ar face cineva aşa ceva?

— Nu ştim, spuse Kleist. Nu ştim nimic despre tine. Habar n-aveam că exişti.

— Începe cu începutul, o îndemnă Vagul Henri. Spune-ne cum ai ajuns aici şi de unde eşti.

— Nu te grăbi, spuse Kleist. Avem o groază de timp.

— Vine înapoi după noi, nu? Celălalt.

— Îl cheamă Cale.

— Vine după noi.

— Da, spuse Vagul Henri. Dar s-ar putea să dureze ceva timp.

— Nu vreau să aştept aici, spuse ea furioasă. E frig şi întunecos, şi oribil. Nu vreau!

— Vorbeşte mai încet.

— Daţi-mi drumul – acum – sau ţip.

Nu era vorba că Kleist habar n-avea cum să se poarte cu o membră a sexului opus, ci că habar n-avea cum să se poarte cu cineva care se comporta într-un mod aşa de emoţional. Dacă îţi exprimai o furie necontrolată, ajungeai

de obicei la cimitir, într-o groapă de unu pe doi. Kleist îşi ridică braţul s-o reducă la tăcere, dar Henri îl trase înapoi.

— Trebuie să vorbeşti încet, îi spuse el Ribei. Cale se va întoarce şi ne va duce într-un loc sigur. Dar dacă ne aud, atunci suntem morţi. Trebuie să înţelegi.

Fata se holbă la el un moment, de parcă nebunia însăşi îi şoptea la ureche. Apoi încuviinţă din cap.

— Spune-ne de unde ai venit şi cât ştii despre motivul pentru care eşti aici.

Când se enervase, Riba se ridicase în picioare şi era înaltă şi frumoasă, chiar dacă era plinuţă. Se aşeză din nou şi inspiră adânc ca să se calmeze.

— Mama Tereza m-a cumpărat în piaţa de sclavi din Memphis când aveam zece ani. A cumpărat-o şi pe Lena.

— Eşti sclavă? o întrebă Kleist.

— Nu, spuse fata imediat, ruşinată şi indignată. Mama Tereza ne-a spus că suntem libere şi că putem pleca atunci când vrem.

Kleist râse.

— Şi atunci, de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că era bună cu noi şi ne dădea cadouri, şi ne răsfăţa ca pe pisicile siameze, şi ne hrănea cu o mâncare minunată şi cu dulciuri, şi ne învăţa cum să fim mirese, şi ne spunea că atunci când vom fi pregătite va veni un cavaler bogat în armură strălucitoare care ne va iubi şi va avea grijă de noi pentru totdeauna.

Se opri, aproape fără suflare, de parcă tot ce spunea chiar se întâmpla şi ororile din ziua precedentă fuseseră doar un vis.

N-avea importanţă că se oprise pentru că oricum băieţii nu înţelegeau nimic.

Vagul Henri se întoarse spre Kleist.

— Nu înţeleg. E împotriva Credinţei să deţii sclavi.

— Nimic nu are sens. De ce ar cumpăra Izbăvitorii o fată şi ar face toate lucrurile alea pentru ea, şi apoi le-ar măcelări ca pe...

— Taci!

Vagul Henri se uită la fată, dar ea era pierdută în lumea ei pentru moment. Kleist oftă iritat. Vagul Henri îl trase deoparte şi coborî vocea:

— Tu cum te-ai simţi dacă ar fi trebuit să priveşti cum i se întâmplă aşa ceva cuiva cu care ai fost timp de cinci ani?

— Aş mulţumi stelelor mele norocoase că a fost prin preajmă un nebun precum Cale. Şi ar trebui, adăugă el, să petreci mai mult timp îngrijorându-te cu privire la noi şi mai puţin cu privire la fată. Ce ne e ea nouă? Dumnezeu ştie că toţi primim ce ne aşteaptă, nu e nevoie să căutăm noi.

— Ce-i făcut e bun făcut.

— Dar nu e făcut, nu?

Cum asta era adevărat, Vagul Henri rămase tăcut un moment.

— De ce Izbăvitorii, dintre toţi oamenii, spuse el în şoaptă în cele din urmă, ar aduce pe cineva care e locul de joacă al diavolului în Templu, ar hrăni-o, ar îngriji-o, i-ar spune minciuni minunate şi apoi ar tăia-o în bucăţi de vie?

— Pentru că sunt nişte ticăloşi, spuse Kleist deprimat. Dar nu era prost şi întrebarea îl rodea şi pe el. De ce au crescut numărul acoliţilor de cinci, poate zece ori? Apoi înjură şi se aşează jos.Spune-mi ceva, Henri!

— Ce?

— Dacă am şti răspunsul te-ai simţi mai bine sau mai rău?

Şi, spunând asta, se cufundă în linişte.

Cale se uşura pe marginea unui povârniş. Schelălăiala ascuţită a câinilor era mai aproape şi mai continuă acum. Termină şi speră că mirosul îi va distrage de la drumul lui adevărat pentru câteva minute. Respira gâfâit, în ciuda odihnei, iar coapsele îi erau grele şi începeau să îl tragă în jos. După calculele făcute cu ajutorul hărţii găsite în biroul Izbăvitorului Bosco, ar fi trebuit să ajungă deja la oază. Dar tot nu se vedea niciun semn, doar dealuri, stânci şi nisip

întinzându-se cât vedea cu ochii.Abia acum se confruntă cu posibilitatea la care se gândise de când găsise harta – că aceasta era o capcană pusă la cale deStăpânul Războaielor.

Nu avea sens să se gândească la asta acum; câinii aveau să îl ajungă în câteva minute. Zgomotul lor nu se diminuase deloc, ceea ce însemna că ori rataseră, ori ignoraseră mirosul urinei lui. Alerga acum cât de repede putea, deşi era prea epuizat după patru ore ca să mărească prea mult viteza.

Acum câinii lătrau, iar Cale începea să încetinească, ştiind că nu îi va putea depăşi niciodată fugind. Respira sacadat de parcă cineva îi freca plămânii cu nisip şi începu să se împleticească.Apoi căzu.

Se ridică imediat, dar căderea îl făcuse să se uite la împrejurimi. Aceleaşi dealuri şi aceleaşi stânci, dar ici şi colo pe nisip se vedeau mănunchiuri de iarbă şi de buruieni subţiri. Unde eraiarbă era şi apă. Imediat se auzi un val de urlete de câini ca şi cum ar fi fost loviţi cu un bici cu ţinte. Cale alergă în căutarea oazei, rugându-se la Dumnezeu să se îndrepte spre ea, şi nu să îi înconjoare doar marginile şi să se îndrepte spre mai mult deşert şi spre moarte.

Dar iarba şi buruienile deveniră mai dese, şi, după ce sări peste o creastă şi aproape căzu, văzu în faţa lui, de partea cealaltă, oaza Voynich. Câinii urlau acum când simţeau că vânătoarea se apropia de sfârşit. Cale continuă să alerge, împiedicându-se pe măsură ce corpul lui începea să se revolte. Ştia că nu trebuie să privească înapoi, dar nu se putu abţine. Ogarii se revărsau peste buza coastei precum cărbunii dintr-un sac, schelălăind şi urlând în disperarea de a-l sfâşia, întrecându-se unul pe altul, mârâind şi muşcând.

Se târî mai departe în timp ce câinii goneau spre el, cu umerii cocoşaţi şi cu colţii scoşi. Apoi ajunse la primii copaci ai oazei. Unul dintre câini, mai rapid şi mai rău decât ceilalţi, îl ajunse din urmă. Creatura ştia ce are de făcut şi îl agăţă pe Cale de călcâi cu laba din faţă, dezechilibrându-l şi trimiţându-l de-a berbeleacul.

Acesta ar fi fost finalul dacă, în nerăbdarea de a-şi prinde prada, câinele nu s-ar fi dezechilibrat şi el. Neobişnuit cu suprafaţa umedă şi alunecoasă a oazei, nu reuşi să se ţină de nimic şi se duse cu capul înainte, cu coada peste cap, şi se izbi într-un copac, lovindu-se serios la coloană. Urlă de furie, dar disperarea de a se ridica în picioare înrăutăţi lucrurile în timp ce se chinuia să se stabilizeze pe pământul moale. Cale alergă către lacul din centrul oazei şi avea deja un avans de treisprezece metri când animalul se ridică şi se luă după el. Dar nu avea să fie o urmărire lungă, având în vedere că ogarul alerga de patru ori mai repede decât băiatul epuizat. Câinele îl ajunse repede din urmă şi era pe punctul de a sări, când Cale sări înaintea lui, făcând un arc lung prin aer şi apoi scoţând un pleoscăit când lovi suprafaţa lacului.

Câinele urlă de furie şi se opri brusc la margine. Apoi alt câine i se alătură, apoi altul, toţi lătrând la el cu un sunet de parcă era sfârşitul lumii ură, furie şi foame.

După cinci minute, Cercetaşul şi oamenii lui ajunseră pe caii lor şi găsiră câinii lătrând la marginea apei care alimenta oaza.

Încă mai lătrau, dar nu se vedea nimic. Cercetaşul stătu pe mal ceva vreme, privind şi gândindu-se – cu faţa lui urâtă neagră de frustrare şi suspiciune. Într-un târziu, unul dintre oamenii lui vorbi.

— Eşti sigur că sunt ei, Izbăvitorule? Imbecilii ăştia, spuse el, uitându-se la câini, n-ar fi prima oară când au luat urma vreunei căprioare sau a unui porc sălbatic.

— Taci din gură, spuse Brunt încet. Ar putea să mai fie aici.

Sunt buni înotători din câte ştiu eu. Aşază gărzi şi pe cei mai buni câini în jurul perimetrului. Dacă sunt aici, o să îi prind.Dar pe Dumnezeu, să nu îl răniţi pe Cale. De fapt, Brunt nu le spusese nimic oamenilor săi cu privire la fabulaţiile lui Bosco despre un complot asupra Pontifului. Nu îl minţise neapărat peBosco cu privire la furia oamenilor

lui. Erau furioşi, într-adevăr, dar vor face cum li s-a spus doar pentru că el le spusese aşa.Faptul că era singurul Izbăvitor obişnuit care ştia despre ameninţarea îngrozitoare asupra Pontifului îl făcea să simtă o dragoste şi mai adâncă faţă de Sfinţia Sa şi dragostea asta nu trebuia irosită prin împărtăşirea ei cu ceilalţi.

Gesticulă – un semn din cap, nu mai mult – şi oamenii din jurul lui se mişcară imediat. Într-o oră, oaza era mai aglomerată decât un muşuroi de furnici.

În coridorul secret din Templu Riba adormise. Kleist se dusese să vâneze şobolani, iar Vagul Henri o privea pe fată, intrigat de formele ei ciudate şi simţind impulsuri noi şi tulburătoare alături de foame şi teamă. Avea dreptate să îi fie teamă.Izbăvitorii nu încetau niciodată să-i caute pe evadaţi până nu-i prindeau, indiferent de cât timp trecea. Când vor fi capturaţi, vor fi daţi ca exemplu în aşa fel încât le va îngheţa sângele în vene acoliţilor timp de o mie de ani, le va face inimile să stea pe loc o bătaie şi părul li se va ridica precum ţepii unui arici înfricoşat. Cruzimea şi agonia pedepsei şi în cele din urmă a morţii lor va deveni o legendă.

În ciuda faptului că îşi ocupa timpul cu şobolanii, Kleist simţea cam acelaşi lucru. Celălalt sentiment pe care îl împărtăşeau era suspiciunea că Cale era lajumătatea drumului spre Memphis şi că nu se mai întorcea niciodată. De fapt, Kleist era sigur de asta, dar chiar şi Vagul Henri, care era loial, nu ştia sigur ce va face Cale. Întotdeauna îşi dorise să fie prieten cu Cale, deşi nu putea să spună cu adevărat de ce. Teama de interdicţia Izbăvitorilor cu privire la prietenie îi făcea pe acoliţi să fie precauţi unii cu alţii, mai ales pentru că Izbăvitorii le întindeau capcane.Anumiţi băieţi, aceia cu farmec şi abilitatea de a trăda, erau instruiţi de către preoţi să devină şi mai fermecători şi mai înşelători. Cunoscuţi ca momeli, aceşti băieţi îi ispiteau pe cei nebănuitori să schimbe confidenţe, să discute, să joace

jocuri şi alte semne de prietenie. Cei care răspundeau la invitaţiile lor primeau treizeci de lovituri cu o mănuşă cu ţepi, în faţa întregului lor dormitor şi erau lăsaţi acolo să sângereze douăzeci şi patru de ore. Dar nici aceste consecinţe înfiorătoare nu îi împiedicau pe unii acoliţi să devină cei mai buni prieteni şi aliaţi în marea luptă de a se menţine în viaţă sau de a nu fi înghiţiţi de credinţa Izbăvitorilor.

Dar când era vorba de Cale, Vagul Henri era întotdeauna nesigur dacă prietenia lor era una reală. Henri se dăduse de ceasul morţii să îl intrige pe Cale, afişând rutina lui obraznică cu diverşi Izbăvitori în faţa lui, sperând să îl impresioneze cu inteligenţa şi îndrăzneala lui nesăbuită. Dar timp de luni de zile nu îşi dădu seama dacă Cale pricepuse ce făcea el sau dacă pricepuse şi nu-i păsa deloc. Expresia lui Cale era întotdeauna aceeaşi: o veghe rece şi laconică. Nu îşi exprima niciodată vreo emoţie, indiferent de circumstanţe. Victoriile lui la antrenamente nu păreau să îi ofere vreo plăcere, aşa cum şi pedepsele dure pentru care îl scotea Bosco în faţă de multe ori nu păreau să îi provoace durere. Acoliţilor nu le era chiar teamă de el, dar nici nu-l plăceau. Nimeni nu îl putea descifra; el nici nu se revolta, nici nu era unul dintre cei credincioşi. Toată lumea îl lăsa în pace şi Cale, atât cât îţi puteai da seama, prefera acest lucru.

— Un bănuţ pentru gândurile tale. Era Kleist, întors de la vânătoarea de şobolani, cu prada atârnându-i de centură. Erau cinci. Kleist desfăcu un nod şi îi lăsă să cadă pe o piatră, apoi începu să îi jupoaie. Mai bine să mă ocup de ei înainte să se trezească ea, spuse Kleist zâmbind. Nu cred că i-ar plăcea să îi mănânce perpeliţi cu tot cu blană.

— De ce nu o laşi în pace?

— Ştii că o să fim omorâţi din cauza ei, nu? Nu că avem prea multe şanse, oricum. Prietenul tău are douăsprezece ore să se întoarcă, altfel...

— Altfel ce? îl întrerupse Vagul Henri. Dacă ai un plan, să-

l auzim. Sunt numai urechi.

Kleist pufni în timp ce scotea măruntaiele şobolanilor.

— Dacă n-aş fi nerăbdător să-i mănânc pe ăştia, spuse el, arătând spre şobolani, m-aş simţi foarte rău acum. Din cauza şanselor noastre, vreau să spun. Şansa de a-l mai vedea pe Cale vreodată.

După ce ieşise dintr-unul din straturile de stuf de la marginea lacului, Cale avansase vreo cinci sute de metri pe terenul săpat. Timp de cincisprezece ani, Izbăvitorii veneau în oază şi cărau tone din pământul gras şi bogat care se forma sub coroanele copacilor. Era o argilă magică, capabilă să îngraşe chiar şi pământul mort din grădinile de legume ale Templului. Era atât de fertilă încât numai utilizarea ei permisese Templului să crească numărul acoliţilor pe care îi antrena de mai mult de zece ori. Dar Cale descoperise că pământul oazei mai avea o calitate. Lucrând într-o zi în grădină şi fiind păzit de câinii care erau puşi pe orice acolit care fura, Cale se oprise într-o scurtă pauză şi scosese o bucată de „picioare de cadavru” pe care o găsise pe podeaua sălii de mese. Imediat ce o mirosi, îşi dădu seama că nu fusese scăpată, ci aruncată: era râncedă şi complet necomestibilă. Cale observă unul dintre câini dormind în apropiere, cu paznicul lui privind în altă parte. I-o aruncă, nu din bunătate, ci pentru că spera ca animalul, care, ca toţi câinii, mânca orice, o va înghiţi şi i se va face rău şi îi va servi drept lecţie nenorocitului. Bucata de picioare de cadavru ateriză chiar lângă câine pe o grămăjoară de pământ din oază aflată la capul lui. Câinele se ridică la auzul sunetului – alert şi pregătit. Dar, în ciuda faptului că avea mâncare chiar sub nas, şi avea un nas care putea mirosi pişatul unui ţânţar de la o mie de metri, nu se uită deloc la mâncare. În schimb, se uită urât la Cale, căscă, se scărpină, apoi se aşeză jos din nou şi se culcă. Mai târziu, după ce paznicul şi câinele plecară, Cale ridică mâncarea stricată şi o mirosi. Puţea de-ţi muta nasul.

Nedumerit, luă un pumn de pământ şi îl înfăşură în jurul bucăţii. Apoi o mirosi din nou şi nu simţi decât un miros bogat de pământ. Ceva din argilă făcuse mai mult decât să mascheze mirosul grăsimii mucegăite: îl făcuse să dispară. Dar numai atâta timp cât era în contact cu el.

Pe parcursul următoarelor zile încercă un experiment cu câinii pe măsură ce mâncarea devenea tot mai stricată. În niciunul din cazuri câinii nu mirosiră nimic. Într-un final, o curăţi de pământ şi o aruncă pe jos pe alee, iar în câteva minute, unul dintre câini, atras de putoarea ei, o înghiţi. Spre marea satisfacţie a lui Cale, zece minute mai târziu, câinele vărsa într-un colţ.

Era o treabă mai degrabă periculoasă decât dificilă să afle informaţii despre provenienţa pământului în arhiva bibliotecii.

Acolo se aflau hărţi şi dosare pe care le aducea deseori pentru

Stăpânul Războaielor, şi tot ce avea de făcut era să fie răbdător şi să aştepte ocazia de a lua dosarul corect şi mult mai răbdător ca să aibă ocazia de a-l returna. Dacă şansele de a fi prins făcând asta erau mici, consecinţele acestei fapte ar fi fost urâte, poate chiar fatale, dacă Izbăvitorii şi-ar fi dat seama că interesul lui în documentele despre oază era inspirat de un plan de evadare, şi nu de pasiunea lui pentru grădinărit şi îngrăşăminte, de exemplu.

La scurt timp după ce ieşi din lac ud leoarcă, Cale încă mai auzea lătratul câinilor. Odată intrat printre copaci, nu putea fi auzit sau mirosit, dar ştia că asta nu va dura mult. Aproape imediat ce începu să meargă intră în zona de unde colectau argilă Izbăvitorii. Colectarea argilei lăsase un câmp lung de gropi şi nu tranşee drepte, pentru că argila era prea moale ca să susţină pereţi netezi precum pământul obişnuit, deşi nu chiar atât de moale încât să nu prindă şi să sufoce un om dacă s-ar fi prăbuşit peste el, aşa cum scria clar în documentele din arhivă.Cale se bucurase când citise, căci doisprezece Izbăvitori muriseră colectând argilă;

acum nu mai era aşa de bucuros când căuta un loc unde să sape şi să se ascundă ca să nu fie văzut sau mirosit.

Îşi alese locul, o scobitură superficială la baza unui deluşor, săpă cât de adânc îndrăzni, adunând nişte argilă de primprejur pentru ca cercetaşii să nu detecteze semne de săpături recente şi se strecură în scobitura adâncită, trăgând pământ în jurul lui şi acoperind intrarea cu grijă. Nu dură mult şi se simţi vulnerabil atât de aproape de suprafaţă, dar nu îndrăzni să sape mai adânc şi să rişte să cadă pământul pe el. Încercă să se convingă că nu avea nevoie decât să nu fie văzut sau mirosit. Încrederealzbăvitorilor în animalele lor era slăbiciunea lor pentru ei, dacă ogarii lor nu miroseau nimic, atunci nu era acolo. Nu s-ar fi deranjat nici cu o simplă căutare pentru că nu era necesar.Cale se întinse pe spate şi încercă să adoarmă, conştient că nu avea nimic altceva de făcut. Avea nevoie de odihnă. Şi, oricum, nu avea să fie un somn adânc. Se învăţase cu mult timp în urmă să se trezească instantaneu.

Într-adevăr adormi şi se trezi instantaneu, atent la sunetul câinilor şi al Izbăvitorilor, lătrând şi strigând. Se apropiară tot mai mult, iar lătratul se transformă într-un schelălăit gâfâit pemăsură ce câinii se concentrară pe o căutare înceată, şi nu pe o hăituire. Sunetul veni din ce în ce mai aproape până când unul dintre ei începuse probabil să muşine la câţiva centimetri. Dar câinele nu stătu mult. De ce ar fi făcut-o? Pământul îşi făcuse treaba, acoperind orice miros în afară de al său. În curând, adulmecarea şi lătratul ocazional pieriră şi Cale îşi permise un moment de încântare şi triumf. Totuşi, mai avea de stat unde era câteva ore. Se relaxă şi se culcă.

Când se trezi din nou înţepenise din cauza efectelor alergării lungi şi, mai ales, genunchiul lui stâng îl durea din pricina unei răni vechi. Îi mai era şi foarte frig. Îşi scoase braţul drept prin pământ şi făcu suficient loc ca să vadă că era întuneric. Aşteptă.Două ore mai târziu auzi cântecul

păsărelelor şi, curând după aceea, cerul se lumină. Ieşi încet, gata să dispară înapoi în gaură la primul semn de Izbăvitori. Dar nu se auzea nimic decât sunetul păsărilor în copacii înalţi şi foşnetul animăluţelor din iarbă. Cale scoase un sac de pânză pe care îl luase din cameraStăpânului Disciplinei şi începu să îl umple cu pământ, presându-l, ca să încapă cât mai mult.

Apoi îl ridică în spate şi porni în căutarea Izbăvitorilor şi a câinilor lor.

Îi găsi trei ore mai târziu. Nu fusese greu – erau douăzeci de
Izbăvitori şi patruzeci de câini. Şi, în plus, nu aveau niciun motiv să îşi acopere urmele: nimeni pe o rază de trei sute de kilometri nu s-ar apropia de bunăvoie de un Izbăvitor singur, darămite de douăzeci şi cu câini pe deasupra. Ei îi căutau pe alţii, alţii nu-i căutau pe ei. Timp de zece minute după ce îi ajunse din urmă, Cale se gândi dacă să nu-i uite pe cei trei care îl aşteptau în Templu şi să plece spre Memphis cât mai putea.Lui Kleist nu-i datora nimic, Vagului Henri doar puţin, iar fetei îi mai salvase odată viaţa. La fel cum caracatiţa îşi schimbă culorile în faţa dinţilor şi a ghearelor, cu nuanţe de roşu şi galben străbătându-i pe sub piele ca valurile, impulsul lui Cale de a pleca sau de a rămâne îl străbătea înainte şi înapoi, înceţoşat şi limpede, şi amestecat. Motivele de a dispărea acum erau evidente, motivele de a se întoarce erau neclare şi obscure, dar forţa celor din urmă îl trase, cu mare neplăcere şi multe înjurături, înapoi spre câinii şi preoţii care îi căutau.

Chiar dacă era acoperit cu pământ din oază, Cale rămase împotriva vântului ca să nu-l miroase câinii, nu mai aproape de opt sute de metri. Două ore mai târziu, aşa cum sperase, se opriră şi se întoarseră luând calea Templului. Cale ştia că nu renunţaseră. Aceasta era doar căutarea iniţială, menită să prindă un fugar cu rapiditate. De obicei, funcţiona, dar, dacă pierdeau urma în treizeci de ore, se întorceau şi erau înlocuiţi de cinci echipe secundare, echipate bine şi dotate

astfel încât să vâneze ani de zile dacă era necesar. Nu fusese niciodată nevoie. Două luni fusese perioada cea mai lungă în care un evadat scăpase de capturare şi pedeapsa lui după ce le căzuse pe mână fusese oribilă.

Păstrând în continuare distanţa şi rămânând în contra vântului, Cale îi urmări pe Izbăvitori timp de douăsprezece ore, apropiindu-se treptat de ei şi aşteptând orice semn că ogarii i-au prins mirosul. Îi urmări până la Templu şi era atât de aproape de ei că tot ce trebui să facă a fost să se alăture lor la capătul şirului de Izbăvitori extenuaţi, cu gluga pe faţă, şi să îi urmeze în întunericul beznă, prin porţile uriaşe. Nu se făcea nicio verificare la poartă. Ce nebun, la urma urmei, bărbat sau băiat, ar încerca vreodată să pătrundă în Templu?

După o zi de aşteptare în coridorul secret, cei trei stăteau în întuneric, fiecare cu gândurile lui, întotdeauna aceleaşi, întotdeauna deprimate. Când auziră bătaia uşoară în uşă, s-au dus la ea plini de o speranţă disperată, dar copleşiţi şi de teama că ar putea fi o capcană.

— Şi dacă sunt ei? şopti Kleist.

— Atunci o să intre într-un fel sau în altul, nu? răspunse VagulHenri.

Amândoi începură să tragă de uşă ca s-o deschidă.

— Slavă Domnului că tu eşti, spuse Vagul Henri.

— Dar pe cine aşteptaţi? întrebă Cale.

— Am crezut că ar putea fi bărbaţii aceia.

Era pentru prima oară când lui Cale i se adresase o femeie faţă în faţă. Vocea ei era delicată şi joasă şi, dacă expresia lui ar fi fost vizibilă în întuneric, ar fi arătat o surpriză intensă şi fascinaţie.

— Dacă Izbăvitorii vin după noi, nu vor bate la uşă.

— Ar putea, spuse Kleist jalnic. Ca o capcană.

Cale împinse uşa şi o închise.

— Asta e deja o capcană.

— Ne-am săturat, spuse Kleist. Spune-ne ce ai făcut şi

dacă putem ieşi de aici în viaţă.

— Aprinde o lumânare, o să avem nevoie.

În două minute, se putură vedea unul pe celălalt în timp ce lumina blândă făcea scena aproape frumoasă – toţi patru înghesuiţi la un loc.

— Ce e mirosul ăsta? spuse Vagul Henri.

Cale trântise sacul cu pământ pe podea.

— Câinii nu vă pot mirosi dacă vă frecaţi cu asta pe corp şi pe haine. Vă explic ce s-a întâmplat în timp ce faceţi asta.

În alte locuri din lume ce a urmat ar fi putut fi ciudat. Riba, şocată de asta, era pe punctul de a protesta că are nevoie de intimitate, dar cei trei băieţi se întoarseră cu spatele la ea şi se feriră unul de altul. Să fii dezbrăcat în prezenţa unui alt băiat era o ofensă strigătoare la cer, aşa cum îi plăcea să spună defunctului Stăpân al Disciplinei. Erau multe asemenea ofense strigătoare la cer.

Băieţii se duseră în întuneric ca să se dezbrace dintr-o obişnuinţă veche. Rămasă singură, nu mai avea faţă de cine săprotesteze. Aşa că Riba apucă o mână din pământul cu miros înţepător şi se duse şi ea în întuneric.

— Sunteţi gata? se auzi vocea batjocoritoare a lui Cale.Atunci o să încep.

Cinci ore mai târziu, când zorile cenuşii se scurgeau prin întuneric, Brunt le ordonă celor cinci partide de căutare secundare, fiecare formată din o sută de oameni cu câini, să iasă din curtea principală. În timp ce grupul pleca, încă patru siluete, cu glugile trase pe faţă împotriva frigului, se alăturară la capătul şirului şi îi urmară afară pe porţi, pe drumul prin pustiu şi spre câmpia plină de ciulini de dincolo de el. Aici cei cinci sute delzbăvitori se despărţiră în grupurile lor separate şi se îndreptară spre cele patru puncte cardinale.

Cei patru rămaseră în spatele coloanei care se îndrepta spre sud. Timp de o oră ţinură ritmul cu el, în timp ce

Preceptorul cânta marşul ruşinii:

— Sfinte Izbăvitorule!
— IARTĂ-NE PĂCATELE! venea răspunsul gemut a o sută patru voci.
— Sfinte Izbăvitorule!
— PEDEPSEŞTE-NE FĂRĂDELEGILE!
— Sfinte Izbăvitorule!
— FEREŞTE-NE DE ISPITĂ!
— Sfinte Izbăvitorule!
— LOVEŞTE-NE...

Şi tot aşa până la o cotitură abruptă în jurul primei coline a dealurilor Scabland, unde cele o sută patru voci deveniră numai o sută.

Din biroul lui, Stăpânul Războaielor privi cum cei cinci sute ieşiră din ceaţa joasă şi, după un kilometru şi jumătate, doi, se despărţiră în cinci trupe. Rămase acolo până dispăru şi ultimul din vedere, apoi se întoarse să ia micul dejun, mâncarea lui preferată – un castron de ciorbă de burtă şi un ou fiert tare.

Băieţii ar fi mers şaizeci sau chiar şaptezeci de kilometri până la căderea serii dacă n-ar fi fost Riba să îi împiedice. Frumoasă, durdulie şi răsfăţată, în ultimii cinci ani nu se mişcase aproape deloc, decât să se ducă de la masa de masaj la baia fierbinte şi de acolo, de patru ori pe zi, la o masă plină cu sarmale, piftie, torturi şi orice altceva ţi-ai putea imagina care să îngraşe. Ca rezultat nu putea să meargă şaizeci de kilometri, aşa cum nu putea să zboare cincizeci. La început, Kleist şi Cale erau doar enervaţi şi îi spuneau să se mişte mai repede, dar când deveni clar că ordinele, ameninţările şi chiar rugăminţile nu o puteau împinge pe biata fată niciun pas mai departe, se aşezară jos şiVagul Henri o îndemnă să le povestească despre viaţa ei de zi cu zi în zonele ascunse ale Templului.

Nu era doar o poveste minunată despre lux şi confort, despre răsfăţarea corpului, despre grijă şi căldură. Era, de asemenea, de neconceput. De fiecare dată când Riba adăuga un detaliu nou despre felul în care ea şi celelalte fete erau mângâiate, răsfăţate, hrănite şi cum li se făcea pe plac în toate, cei trei acoliţi deveneau şi mai nedumeriţi cu privire la motivele pentru carelzbăvitorii s-ar purta în felul acesta cu cineva, şi mai ales cu fiinţele acelea care erau locul de joacă al diavolului. Şi nu avea niciun sens această bunătate uimitoare în lumina practicilor îngrozitoare la care fusese supusă prietena Ribei, Lena, de o cruzime atât de grotescă, pe care nici băieţii nu le-ar fi atribuit-o vreodată Izbăvitorilor. Dar va trece mult timp până când vor începe să pună cap la cap teribila poveste din care făceau parte acum cei trei acoliţi, Riba şi Stăpânul Războaielor – şi mai ales luând în calcul faptul că Cale pusese obiectul frumos mirositor pe care îl găsise în vasul de metal într-unul din buzunarele lui rar folosite şi uitase cu totul de el.

Dar aveau probleme mult mai presante decât soarta omenirii cu care se confruntau: cum să rămână în viaţă în timp ce o cară după ei pe frumoasa, dar robusta Riba. Au făcut şaisprezece kilometri în ziua aceea, oarecum un tribut voinţei Ribei, căci cea mai grea muncă pe care o făcuse vreodată în viaţă fusese să ridice o bucată de pui prăjit la gură sau să se întoarcă pe masa de masaj unde loţiuni şi unguente hrănitoare erau întinse pe pielea ei perfectă. E inutil să menţionez că această hotărâre aRibei nu era foarte apreciată de băieţi. Epuizată, adormi pe pământ imediat ce au făcut popas pentru noapte. Apoi în timp ce mâncau carnea uscată pregătită de Kleist, băieţii discutau ce să facă cu ea.

— Hai s-o lăsăm aici şi să fugim, spuse Kleist.

— Va muri, zise Vagul Henri.

— Îi lăsăm apă. Hai să fim serioşi, spuse Kleist, examinându-i corpul hrănit în exces, va trece mult timp până să moară de inaniţie.

— Va muri oricum dacă ne mişcăm aşa de încet, şi noi odată cu ea.

De data asta vorbi Cale, şi nu aducea un argument, ci exprima un adevăr evident.

Vagul Henri încercă să îl flateze:

— Nu cred, Cale. Uite, i-ai păcălit complet. Deja socotesc că suntem la kilometri depărtare. Probabil sunt convinşi că am avut ajutor ca să scăpăm aşa uşor.

— Cine naiba ne-ar ajuta împotriva Izbăvitorilor? întrebă Kleist.

— Ce importanţă are? Ei cred că am scăpat. Şi chiar am scăpat. Va trece mult timp până îşi vor da seama cum am făcut-o, dacă îşi vor da seama vreodată. Ne permitem să mergem încet.

— Ar fi mult mai bine dacă n-am face-o, spuse Cale.

— În ritmul ăsta ne vor prinde, spuse Kleist. E nevoie de mai mult de un truc şi nişte rahat de viezure ca să scăpăm de ei.

— Am trecut prin toate astea ca s-o salvăm. Nu putem s-o lăsăm să moară acum.

— Ba da, putem, spuse Kleist. Cel mai bun lucru este să-i tăiem gâtul în timp ce doarme. E cel mai bine şi pentru ea, şi pentru noi.

Cale scoase un oftat scurt, nu neapărat plin de regret.

— Henri are dreptate. Ce rost are s-o lăsăm să moară acum?

— Ce rost are? strigă un Kleist exasperat. Scopul, tâmpiţilor, este să scăpăm. Să fim liberi. Pentru totdeauna.

Ceilalţi doi nu spuseră nimic. Era adevărat.

— Hai să votăm, propuse Vagul Henri.

— Nu, hai să nu votăm. Să ne folosim creierele.

— Hai să votăm, spuse Cale.

— De ce să ne deranjăm? Voi v-aţi hotărât. Păstrăm fata.

Urmă o linişte supărătoare.

— Mai trebuie să facem ceva, spuse Cale într-un târziu.

— Acum ce mai e? mormăi Kleist. Mergem să căutăm

pene de gâscă să îi facem stricatei ăleia grase o saltea?

— Vorbeşte mai încet, îi spuse Vagul Henri.

Cale îl ignoră pe Kleist.

— Trebuie să ne decidem cine o va face dacă ne prind Izbăvitorii.

Era un gând neplăcut, dar ştiau că are dreptate. Niciunul nu voia să fie dus viu înapoi la Templu.

— O să tragem paie, zise Vagul Henri.

— Nu avem paie, spuse Kleist, deprimat.

— Atunci vom trage pietre. Vagul Henri căută un minut, apoi se întoarse cu trei pietre de diverse dimensiuni. Le arătă celorlalţi care încuviinţară printr-o mişcare a capului. Cel care o trage pe cea mai mică pierde.

Henri puse pietrele în spatele lui, apoi îşi întinse mâna strânsă în pumn în faţa lui. Urmă o pauză – suspicios ca întotdeauna, Kleist nu voia să aleagă. Cale ridică din umeri şi întinse mâna, cu palma în sus şi cu ochii închişi. Fără să-l lase pe Kleist să vadă, Vagul Henri dădu drumul la piatră şi Cale îşi închise pumnul în jurul ei. Deschise ochii. Apoi Henri aduse în faţă celelalte două pietre, ascunse câte una în fiecare pumn. Kleist era în continuare precaut să ia o decizie în caz că ceilalţi ar putea să îl păcălească într-un mod în care el să nu-şi dea seama.

— Hai odată, spuse Vagul Henri, neobişnuit de iritat.

Fără tragere de inimă, Kleist atinse mâna dreaptă a luiHenri şi închise ochii. Acum aveau fiecare câte o piatră.

— La trei. Unu, doi, trei.

Cei trei băieţi îşi deschiseră pumnii. Cale ţinea piatra cea mai mică.

— Ei bine, măcar ştii că treaba va fi făcută bine.

— Nu aveai de ce să-ţi faci griji, Cale, spuse Kleist. N-aş fi avut probleme să-ţi iau gâtul.

Cale se uită la el, dar pe faţă avea urma unui zâmbet.

— Ce faceţi?

Riba se trezise şi îi privea. Kleist se uită spre ea.

— Discutam pe cine să mâncăm primul când o să

rămânem fără mâncare. Se uită la ea cu subînţeles, de parcă sugera că răspunsul este evident.

— Nu-l asculta, spuse Vagul Henri. Ne hotărâm cine să stea primul de veghe.

— Când e rândul meu? întrebă Riba.

Toţi cei trei acoliţi rămaseră surprinşi de nuanţa sfidătoare, chiar iritată a vocii ei.

— Tu ai nevoie de cât mai multă odihnă, spuse Vagul Henri.

— Sunt pregătită să ajut şi eu.

— Desigur. În câteva zile, când o să fii mai obişnuită cu asta.

Deocamdată, avem nevoie să te odihneşti cât mai mult. E cel mai bine – ştii şi tu asta.

Lucrul acesta nu putea fi, desigur, contrazis.

— Vrei să mănânci ceva? o îmbie Vagul Henri, ridicând o bucată de şobolan uscat.

Nu arăta apetisant, şi mai ales pentru o fată crescută cu frişcă şi dulciuri, plăcintă de pui şi sosuri delicioase. Dar îi era foarte foame.

— Ce este? dori ea să ştie.

— Ăă. Carne, spuse Vagul Henri vag.

Se apropie de ea şi i-o băgă sub nas. Mirosea foarte tare aşa cum te-ai aştepta să miroasă un şobolan mort. Nasul ei delicat se strâmbă de un dezgust involuntar.

— Bleah, nu. Dar adăugă repede: Mulţumesc.

— Nu păţeşte nimic dacă stă un pic flămândă, murmurăKleist pe sub mustaţă, dar suficient de tare ca fata să audă.

Cu toate acestea, Riba nu ştia că este altfel decât perfectă.l se spusese acest lucru toată viaţa şi, prin urmare, remarca lui
Kleist, deşi îşi dădea seama că e ostilă, nu era în niciun fel insultătoare pentru ea.

— Stau eu primul de veghe, se oferi Cale, apoi se întoarse şi se duse către vârful unei creste din apropiere.

Cei doi băieţi rămaşi în urmă se întinseră şi adormiră în câteva minute. Însă Riba nu se putea linişti şi începu să plângă în tăcere. Kleist şi Vagul Henri dormeau duşi. Dar Cale, aflat pe vârful crestei, o auzea plângând şi se gândi la asta cu atenţie până când adormi şi ea.

În dimineaţa următoare băieţii se treziră ca de obicei la cinci, dar nu avea rost să ridice tabăra.

— Lăsaţi-o să doarmă, spuse Cale. Cu cât mai odihnită e, cu atât mai bine.

— Fără ea am fi putut fi la o sută treizeci sau o sută cincizeci de kilometri depărtare, bombăni Kleist.

Un cuţit se înfipse în pământ la picioarele lui Kleist.

— L-am luat de la Picarbo. Taie-i gâtul, dacă vrei. Orice, numai să nu te mai boceşti atât.

Spuse asta pe un ton banal, fără să fie furios. Kleist se holbă la Cale, cu ochii reci şi plini de aversiune. Apoi se întoarse.Vagul Henri se întrebă dacă într-adevăr ar fi omorât-o pe fată sau ar fi folosit cuţitul contra lui Cale sau poate doar îi plăcea să aibă un motiv să se plângă. În orice caz, Cale fu suficient de deştept să nu dea de înţeles că a câştigat în faţa lui Kleist, atunci când vorbi din nou:

— Am o idee. Poate că ne putem folosi de problema cu fata.

Kleist se întoarse brusc, bosumflat – dar asculta.

— Dacă nu putem să ne distanţăm de cetele de cercetaşi la est şi la vest de noi, atunci e mai bine să le dăm de urmă ca să ne asigurăm că nu ne intersectăm cu ei din greşeală.

Se aplecă şi luă cuţitul, apoi începu să deseneze în nisip.

— Dacă Henri şi fata se duc spre sud şi merg în linie dreaptă şi nu fac mai mult de douăzeci de kilometri pe zi, atunci Kleist şi cu mine vom şti întotdeauna unde sunteţi, mai mult sau mai puţin. Kleist se duce spre vest, iar eu spre est şi găsim cele mai apropiate cete de cercetaşi. Gesticulă spre linia dreaptă pe care o desenase pentru Henri şi pentru Riba. Dacă noi credem că vor da de cetele de cercetaşi care merg în zigzag, atunci ne întoarcem şi îi

ducem în altă direcţie.

Kleist păru gânditor, dar şi nesigur.

— Şi dacă tu te întorci şi îi duci în altă parte. Cum se presupune că o să vă găsesc dacă nu sunteţi la locul de întâlnire?

Cale ridică din umeri.

— Va trebui să decizi dacă ne cauţi sau pleci singur spreMemphis. Aşteaptă-ne acolo cât crezi de cuviinţă.

Kleist pufni şi privi în altă parte. Era felul lui de a încuviinţa.

— Eşti de acord cu asta? întrebă Cale, înclinând din cap spreHenri.

— Da, spuse Vagul Henri. Sunt multe lucruri pe care vreau să le aflu de la fată.

După cinci minute, după ce împărţiseră mâncarea şi apa,Kleist şi Cale se duceau spre est, respectiv spre vest. După încă cinci minute dispăruseră din vedere.

Vagul Henri stătea jos şi îşi mânca micul dejun şi o privea pe fata adormită, observându-i pielea delicată şi palidă, buzele roşii şi genele lungi, şi aura de pace frumoasă care o înconjura. Încă o mai privea, fascinat, o oră mai târziu când se trezi. La început se sperie să-l vadă pe Vagul Henri privind-o direct la mai puţin de un metru de ea.

— Nu ţi-a spus nimeni că e nepoliticos să te holbezi?

— Nu, spuse Vagul Henri cu sinceritate.

— Ei bine, este.

Henri se uită în jos la picioare, simţindu-se stânjenit.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să fiu dură.

Auzind asta, Vagul Henri îşi uită stânjeneala şi izbucni în râs.

— Ce e aşa de amuzant!? exclamă ea, furioasă din nou.

— Pentru noi, dur înseamnă să fii târât în faţa a cinci sute de oameni şi să fii agăţat în ştreang de Izbăvitori.

— Ce înseamnă asta?

— Atârnat de gât. Ştii, ca Izbăvitorul Spânzurat.

— Cine e Izbăvitorul Spânzurat?

Asta îi închise gura. Se uită la ea de parcă îl întrebase ce e soarele sau dacă animalele pot vorbi. Nu spuse nimic un timp, dar parcă avea ciocane care îi băteau în creier în timp ce se întreba ce poate însemna asta.

— Izbăvitorul Spânzurat este fiul Stăpânului Creaţiei. El s-a sacrificat ca să ne spele păcatele noastre josnice cu sângele lui.

— Bleah! spuse ea. De ce?

Uimirea din privirea lui o făcu să îşi regrete imediat reacţia.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc. Doar că e o idee aşa de ciudată!

— Ce anume? spuse el, cu gura căscată.

— Ei bine... ce păcate? Ce ai făcut?

— M-am născut păcătos. Toţi sunt plini de păcate revoltătoare.

— Ce idee ridicolă!

— Crezi?

— Cum poate un bebeluş să fi făcut ceva rău, mai ales ceva îngrozitor?

Niciunul nu spuse nimic un moment.

— Şi de ce ai spăla ceva cu sânge?

— E un simbol, spuse el defensiv şi întrebându-se de ce.

— Nu sunt proastă, răspunse ea. Înţeleg asta. Dar de ce? De ce ai folosi sângele ca un simbol pentru aşa ceva?

Vagul Henri era, prin natura lui, genul de persoană care se gândea cu atenţie la toate. Dar aceste idei făceau atât de mult parte din el şi de aşa de mult timp încât Riba ar fi putut să îl întrebe care e scopul braţelor lui sau la ce folosesc ochii.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă ea.

Încă meditând la ce auzise, răspunse cu gândurile departe:

— Aaa, au plecat.

— Ne-au părăsit? spuse ea, cu ochii măriţi de panică.

— Numai pentru câteva zile. O să ia urma cercetaşilor la

dreapta şi la stânga noastră şi se vor asigura că nu ne întâlnim cu ei.

— Cum ne vor găsi din nou?

— Sunt foarte buni la luat urma, răspunse Henri evaziv.

— Nu înţeleg, zise ea. Parcă ai spus că nu părăseaţi niciodată Templul?

— Ăă... ar fi mai bine să mergem. Îţi explic pe drum.

Izbăvitorul Bosco îşi ridică bastonul şi lovi uşa de două ori.Dură aproape treizeci de secunde până se deschise, dar nu arătă niciun semn de nerăbdare, de fapt, nu dădu semn de nimic.Într-un târziu, uşa se deschise şi un bărbat înalt, un alt Izbăvitor, apăru în faţa Stăpânului Războaielor.

— Ai o programare? dori să afle bărbatul înalt.

—Nu fi cretin, replică Bosco scurt şi cuprinzător. PreaînaltulIzbăvitor a cerut să mă vadă. Iată-mă.

— Preaînaltul Izbăvitor ordonă, el nu cere nici unui...

Bosco trecu de el.

— Spune-i că sunt aici.

—E nemulţumit de tine. Nu l-am văzut niciodată atât de furios.

Bosco îl ignoră şi bărbatul înalt se duse la o uşă interioară, ciocăni şi intră. Urmă o scurtă pauză, apoi uşa se deschise din nou şi bărbatul înalt se întoarse, zâmbind răutăcios.

— E pregătit să te vadă.

Bosco intră într-o cameră atât de întunecoasă încât chiar şi ochii obişnuiţi cu întunericul ai Stăpânului Războaielor vedeau cu greu. Era ceva mai mult decât faptul că ferestrele mici erau acoperite cu obloane şi că pe pereţi erau înşirate tapiserii întunecoase care povesteau sumbru istorii ale unor martirizări antice şi hidoase. Centrul întunericului părea să vină de la patul din mijloc. Un om stătea în şezut, sprijinit de cel puţin o duzină de pernuţe incomode. Bosco trebui să se apropie foarte mult înainte să poată distinge faţa, pielea palidă până aproape de alb, care

atârna pe obraji şi pe gât în nenumărate falduri uscate.Ochii erau apoşi şi slabi de parcă îşi pierduse de mult minţile.Dar când îl observă pe Bosco, ceva strălucitor se aprinse acolo, ca raza unui far îndepărtat. Cu excepţia faptului că această lumină era fixată pe faţa Izbăvitorului Bosco şi era una plină de ură şi mare viclenie.

— M-ai lăsat să aştept! spuse Preaînaltul Izbăvitor, cu vocea distantă, dar dură.

— Am venit cât de repede am putut, Sfinţia Voastră.

Aşa cum se aşteptase, nu i se dădu crezare.

—Când te convoc eu, Bosco, laşi totul baltă şi al naibii de repede.

Râse. Era un sunet extrem de neplăcut care i-ar fi neliniştit pe toţi cei din Templu, cu excepţia lui Bosco. Era sunetul a ceva mort, animat doar de o răutate şi o furie intensă.

— De ce aţi dorit să mă vedeţi, Sfinţia Voastră?

Preaînaltul Izbăvitor se uită la el un moment.

— Băiatul acela, Cale.

— Da, Sfinţia Voastră.

— Şi-a bătut joc de tine.

— Cum aşa, Sfinţia Voastră?

— Aveai planuri pentru el.

— Ştiţi că aveam, Sfinţia Voastră.

— Trebuie adus înapoi.

— Gândim la fel, Sfinţia Voastră.

— Adus înapoi şi pedepsit.

— Desigur, Sfinţia Voastră.

— Apoi spânzurat şi dezmembrat.

La început Bosco nu răspunse.

—A omorât un Izbăvitor. Trebuie să devină un Act deCredinţă.

Bosco păru gânditor un moment.

—Investigaţiile mele au scos la iveală faptul că ceilalţi doi acoliţi au fost răspunzători. Se pare că ei l-au forţat pe Cale să vină cu ei. Erau înarmaţi; el, nu. Dacă este adevărat,

atunciCale ar trebui pedepsit mai mult spre a da un exemplu. Dezmembrarea mi se pare totuşi inutilă. E suficient să îi dezmembrăm pe ceilalţi doi având în vedere că e vina lor.

Se auzi un pufnet dispreţuitor care ar fi putut fi confundat cu tusea.

— Ha! Mila nu e o calitate de-a ta, Bosco. Vorbeşte doar vanitatea din tine. Nu are importanţă dacă a fost Cale sau ceilalţi doi care l-au ucis pe Picarbo. Pe Dumnezeu, sunt aproape hotărât să dau foc la tot dormitorul odată cu ei.

Preaînaltul Izbăvitor îşi permisese să se agite prea tare şi acum se îneca în propria salivă. Gesticulă spre cana cu apă de pe noptieră. Fără să se grăbească, Bosco i-o înmână. PreaînaltulIzbăvitor bău zgomotos. Într-un târziu, îi dădu înapoi cana umedă şi alunecoasă. Bosco o puse la loc pe noptieră cu o privire dezgustată.

Încet-încet, respiraţia sacadată a Preaînaltului Izbăvitor începu să încetinească şi reveni la normal. Dar răutatea din el se intensifică.

— Spune-mi care-i treaba cu Picarbo.

— Treaba, Sfinţia Voastră?

— Da, *treaba,* Bosco, faptul că Stăpânul Disciplinei a fost găsit în camerele lui cu o stricată eviscerată.

— A, spuse Bosco, gânditor. Treaba aia.

— Crezi că doar pentru că sunt bătrân şi bolnav nu ştiu ce se petrece aici? Ei bine, te înşeli, şi nu e pentru prima oară. Aşa bolnav cum sunt, tot nu te poţi trezi îndeajuns de devreme ca să mă prinzi pe mine, Bosco.

— Nimeni cu puţină inteligenţă nu ar subestima înţelepciunea şi experienţa voastră, Sfinţia Voastră, dar... Scoase un suspin plin de regret. Speram să vă scutesc de a afla ce lucruri revoltătoare am găsit în camerele Izbăvitorului Picarbo. Ar fi păcat ca o domnie atât de distinsă ca a voastră să fie umbrită de aşa ceva.

— Sunt prea bătrân pentru asemenea linguşiri, Bosco. Vreau să ştiu ce făcea acolo cu ea. Nu e vorba doar de

regulat, nu?

Chiar şi Bosco, un bărbat pe care în aparenţă nu-l impresiona nimic, se nelinişti la auzul acestui termen. O asemenea referire directă la actul sexual nu se mai auzise, căci de obicei se refereau la el folosind metafore precum „bestialitate” sau „urâţire” – deşi, chiar şi atunci, foarte rar.

—Poate că sufletul lui se stricase. Răul e mereu la pândă,Sfinţia Voastră. Poate că începuse să îi placă să distribuie pedepse drepte acoliţilor. Cred că s-au mai întâlnit cazuri.

Preaînaltul Izbăvitor mormăi:

— Cum a pus mâna pe o fată aici?

— Până în acest moment nu am reuşit să îmi dau seama. Dar avea multe chei. Numai dumneavoastră şi mie ni se permite să punem întrebări cu privire la un Stăpân al Disciplinei. Va lua ceva timp.

— N-are cum să fi făcut asta fără ajutor. S-ar putea să fie vorba de mai mult decât bestialitate – s-ar putea să fie o erezie.

—Şi mie mi-a trecut prin cap aşa ceva, Sfinţia Voastră.Douăzeci dintre apropiaţii lui sunt izolaţi în Casa ScopuluiDeosebit. Cei mai în vârstă neagă – până acum – că ştiau ceva, dar Izbăvitorii de rând recunosc că au creat un cordon suplimentar în jurul mănăstirii la ordinele lui Picarbo, prin închiderea unor straturi de coridoare, astfel încât nimeni să nu bănuiască nimic. Mănăstirea era deja complet izolată delzbăvitori, la urma urmei. Nimeni nu avea voie să vadă vreodată feţele mireselor. Picarbo şi-a deghizat activităţile dinăuntrul şi din afara locului prin introducerea bucătăriei şi spălătoriei folosite pentru Izbăvitorii mai înalţi în interiorul cordonului.Totul intră şi iese printr-o tobă mare. Pentru că Picarbo îi avea pe Stăpânul Merindelor şi pe Supraveghetorul Spălătoriei de partea lui, nu a fost nicio problemă să scoată mâncare sau orice altceva prin mijlocirea acestor eretici.

—Dar deschidem kilometri întregi din vechile

coridoare.Molloy le-ar fi găsit mai devreme sau mai târziu.

— Din păcate, Supraveghetorul Renovărilor era unul dintre ei.

— Doamne Sfinte! Furnica aia făţarnică de Molloy ajuta la transformarea Templului într-un bordel? Preaînaltul Izbăvitor se lăsă pe spate şi icni de enormitatea oribilă a tot ce aflase.Avem nevoie de purificare, avem nevoie de Acte de Credinţă de acum până la sfârşitul anului... trebuie să le scoatem...

— Sfinţia Voastră, îl întrerupse Bosco, nu este nici pe departe sigur că urâţenia era scopul acestui harem. Nici măcar nu sunt sigur că era un harem, ci mai degrabă un loc de izolare. Din ce am fost în stare să descifrez din scrierile lui, aşa nebune cum sunt, Picarbo căuta ceva, ceva anume.

— Ce ar putea găsi în maţele unei stricate grase?

— Nu vă pot spune încă, Sfinţia Voastră. S-ar putea să fie nevoie de purificare, şi încă multă, dar ar trebui să aşteptăm până dau de cap la toată treaba asta înainte să începem să aprindem lumânări la Dumnezeu.

A aprinde lumânări lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu ceară şi fitile.

— Ai grijă, Bosco. Crezi că eşti mai bun pentru că ştii lucruri, dar eu ştiu... împunse aerul cu degetul în direcţia lui Bosco şi ridică vocea... ŞTIU că cunoaşterea e rădăcina tuturor relelor.Târfa aia de Eva a vrut să ştie lucruri şi asta a adus păcatul şi moartea asupra noastră a tuturor.

Bosco se ridică şi se duse spre uşă.

— Izbăvitorule Bosco!

Bosco se întoarse şi se uită la preotul bătrân şi zbârcit.

— Când îl vei aduce pe Cale înapoi, va fi executat. Şi voi emite un ordin pe tema asta chiar astăzi. Şi uită de investigarea desfrâului lui Picarbo. Purifică-i pe toţi care au fost în cârdăşie cu el. Nu-mi pasă dacă ar putea fi nevinovaţi. Nu ne putem asuma riscul de erezie – arde-i şi lasă-L pe Dumnezeu să îi aleagă. Cei nevinovaţi vor primi o răsplată mai bună în viaţa de apoi.

Un observator din aceia cărora nu le scapă nimic l-ar fi putut vedea pe Stăpânul Războaielor clipind de parcă s-ar fi gândit la ceva şi ar fi luat o decizie. Dar ar fi putut fi şi un truc al lipsei de lumină. Făcu un pas înainte şi se aplecă de parcă ar fi vrut să înfoaie pernele din jurul Preaînaltului Izbăvitor. Dar, în schimb, luă una şi o puse cu grijă şi fermitate pe faţa lui mică şi bătrână, cu aşa o viteză şi cu atât de puţin deranj încât numai cu o fracţiune de secundă înainte ca perna să îi acopere gura, îşi dădu Preaînaltul Izbăvitor seama cu groază ce se întâmpla.

Două minute mai târziu, Bosco ieşi din dormitor şi îl văzu pelzbăvitorul înalt ridicându-se imediat ca să intre la stăpânul lui.

— A adormit în timp ce vorbeam. Nu e deloc tipic PreaînaltuluiIzbăvitor. Poate că ar trebui să te uiţi la el.

Bosco nu numai că îl omorâse pe Preaînaltul Izbăvitor, dar îl şi minţise. Nu-i spusese cât de largă era cu adevărat colecţia de tinere femei a lui Picarbo şi nici suspiciunile lui cu privire la scopurile experimentelor dezgustătoare ale defunctului Stăpân al Disciplinei. Va fi nevoie de o perioadă de evaluare cu privire la ce să facă cu femeile, dar la momentul potrivit ele vor constitui un motiv foarte util pentru următoarea lui mişcare ca să ia controlul complet asupra Templului şi o lecţie la obiect pentruCale când se va întoarce.

În a treia zi, Cale îi prinsese din urmă pe Izbăvitori şi îi privise cum cotesc spre vest, îndepărtându-se de Vagul Henri şi deRiba. După încă o zi, o luară spre est, ceea ce i-ar fi dus periculos de aproape de cei doi. În timp ce îi urmărea şi spera că se vor întoarce din nou, se petrecu singura experienţă neobişnuită a pândei sale.

Se apropia de capătul unuia dintre deluşoarele Scabland, unul care se prăbuşise şi formase o margine zimţată. Când dădu colţul, se izbi într-un om care venea din celălalt sens. Cale fu atât de surprins că aproape căzu din picioare pe

pietrişul alunecos, dar bărbatul care stătea pe o porţiune mai abruptă nu reuşi să se ţină şi se prăbuşi pe spate cu un bufnet puternic.

Asta îi dădu lui Cale timp să scoată cuţitul pe care îl furase de la Stăpânul Disciplinei şi să stea deasupra bărbatului, acesta fiind la mila lui. Totuşi, bărbatul îşi reveni repede din surprindere la vederea ciudatei privelişti şi gemu când începu să se ridice în picioare. Cale flutură cuţitul la el ca să îi dea de înţeles să rămână unde era.

—Deci, spuse bărbatul cu o amabilitate istovită. Mai întâi te loveşti de mine şi acum vrei să îmi tai gâtul. Nu eşti foarte prietenos.

—Lumea spune asta despre mine. Ce faci aici?

Bărbatul zâmbi.

—Ce face toată lumea în Scabland – încerc să scap.

— Nu te mai întreb a doua oară.

— Chiar nu cred că asta e treaba ta.

— Eu sunt cel cu cuţitul aşa că eu decid care e treaba mea.

—Bun argument. Pot să mă ridic?

— Stai bine unde stai momentan.

Bărbatul arăta de parcă văzuse destule lucruri ciudate în viaţă, dar era clar nedumerit de prezenţa cuiva atât de tânăr şi de stăpân pe sine în mijlocul pustietăţii.

— Eşti cam departe de casă, nu, băiete?

—Nu-ţi face griji cu privire la mine, tataie. Ar trebui să fii mai îngrijorat de unde să cumperi un baston în pustietatea asta.

Bărbatul râse.

—Eşti un acolit de-al Izbăvitorilor, nu?

— Şi ţie ce-ţi pasă?

— Păi, de fapt nu-mi pasă. Doar că atunci când am văzut un acolit, şi asta s-a întâmplat de puţine ori, erau în rânduri de două sute şi mai erau şi vreo câteva duzini de Izbăvitori care îipăzeau cu bice. N-am mai văzut niciodată unul singur.

— Ei bine, spuse Cale, există o prima dată pentru toate.

Bărbatul zâmbi.

— Da, bănuiesc că da. Îşi întinse mâna. IdrisPukke, momentan în slujba Conducătorului Hynkel.

Cale nu-i strânse mâna. IdrisPukke ridică din umeri şi şi-ocoborî.

— Poate că nu eşti atât de tânăr pe cât pari. E înţelept să fii atent pe aici.

— Mulţumesc pentru sfat.

IdrisPukke râse din nou.

— Nu faci compromisuri, nu, băiete?

— Nu, spuse Cale hotărât. Şi nu-mi spune băiete.

— Cum doreşti. Cum să-ţi spun?

— Nu trebuie să-mi spui în niciun fel. Cale dădu din cap spre est. Te duci în direcţia aia. Încearcă să mă urmăreşti, IdrisPukke, şi vei afla că nu fac compromisuri deloc.

Îi făcu semn să se ridice. IdrisPukke îi urmă îndemnul. Îl privi pe Cale câteva momente, de parcă se gândea cu grijă la ce să facă. Apoi oftă, se întoarse pe călcâie şi plecă în direcţia pe care i-o indicase Cale.

În următoarele douăsprezece ore, Cale se gândi suspicios la întâlnirea cu IdrisPukke. Era un Izbăvitor deghizat, de exemplu?Puţin probabil. Părea să aibă sufletul prea vioi pentru unIzbăvitor. Un vânător de recompense? Din nou, nu părea posibil. Izbăvitorii tăinuiau probleme de genul ăsta. Pe de altă parte, omorâse un Stăpân al Disciplinei, un păcat de o asemenea gravitate că ar fi gata să facă orice ca să îl aducă înapoi. La asta se gândea în timp ce îi urmărea pe Stăpânii Izbăvitori şi spera că îşi vor schimba direcţia. O zi mai târziu o făcură, îndreptându-se din nou spre vest. De obicei, cercetaşii rămâneau pe un parcurs cel puţin douăzeci şi patru de ore. Era momentul să se întoarcă la ceilalţi. Dacă îi putea găsi.

Douăsprezece ore mai târziu se afla pe linia pe care îi îndemnase pe Henri şi pe fată s-o ia. Dar cu şaisprezece kilometri în faţă, ca să fie sigur. Apoi începu să meargă

înapoi pe linie ca să fie sigur că nu-i ratase, ţinându-se ascuns în tot acest timp pentru ca Izbăvitorii pe care îi urmărea Kleist să nu dea peste el sau el peste ei. Abia după câteva ore îi găsi pe toţi trei stând într-o scobitură largă înconjuraţi de aproximativ douăzeci de corpuri mutilate, unii tăiaţi în bucăţi mici. Ceilalţi îl văzuseră de la o sută de metri şi l-au aşteptat, fără să se mişte, în timp ce el mergea printre rămăşiţele de cadavre. Îi salută printr-o mişcare a capului.

— Izbăvitorii s-au dus spre vest, spuse el.

— Ultima oară când i-am văzut pe ai mei, o luaseră spre est.

Se lăsă liniştea.

— Ai idee cine sunt? întrebă Cale, dând din cap spre cadavre.

— Nu, răspunse Vagul Henri.

— Sunt morţi de cel puţin o zi, spuse Kleist.

Riba avea aceeaşi privire nedumerită pe chip ca atunci când Cale o salvase de Picarbo – o privire care spunea: asta nu se întâmplă.

— De cât timp sunteţi aici? întrebă Cale încet.

— De vreo douăzeci de minute. L-am întâlnit pe Kleist pe drum acum vreo două ore.

Cale încuviinţă din cap.

— Ar fi bine să-i căutăm. Oricine a făcut asta n-a lăsat mult, dar am mai putea salva ceva.

Cei trei băieţi începură să caute printre rămăşiţe, găsind câte o monedă, o curea, o haină ruptă. Apoi Vagul Henri remarcă ceva strălucitor în nisip lângă un cap retezat şi şterse repede nisipul numai ca să descopere că era o apărătoare pentru degete din alamă. Era dezamăgit, dar măcar găsise ceva.

— Ajută-mă, gemu capul retezat.

Cu un ţipăt, Henri sări înapoi.

— Mi-a vorbit, mi-a vorbit!

— Ce? întrebă Kleist enervat.

— Capul. A vorbit.

— Ajută-mă, gemu capul.

— Vedeţi!? exclamă Vagul Henri.

Cale se apropie cu grijă de cap cu cuţitul şi îl împunse în tâmplă. Capul gemu, dar nu deschise ochii.

L-au îngropat până la gât, spuse el după un moment de gândire atentă.

Cei trei băieţi, obişnuiţi cu atrocitatea umană, îşi dădură seama acum că nu era nimic supranatural. Se uitară cu toţii la omul îngropat şi se gândiră ce să facă.

— Trebuie să îl dezgropăm, spuse Vagul Henri.

— Nu, zise Kleist. Oricine a făcut asta s-a chinuit o grămadă.Nu cred că vor fi foarte încântaţi dacă le distrugem munca. Ar trebui să-l lăsăm în pace.

— Ajută-mă, şopti omul din nou.

Vagul Henri se uită la Cale.

— Ei bine? spuse el.

Cale nu zise nimic, gândindu-se pe îndelete.

— Nu avem toată ziua la dispoziţie, Cale, spuse Kleist.

Dar acum Cale privea în depărtare.

— Nu, nu avem.

Tonul lui Cale era ciudat, alarmat. Ceilalţi doi ridicară privirea, urmându-i direcţia ochilor. Pe vârful celui mai apropiat deluşor, cam la două sute cincizeci de metri distanţă, un şir delzbăvitori priveau în jos la ei. Apoi şirul începu să se mişte.

Băieţii, toţi trei palizi, rămaseră nemişcaţi. Nu aveau unde să fugă. Riba se mişcă prima, alergând înainte ca să se uite mai bine la şirul de bărbaţi care mărşăluiau spre ei.

— Nu. Nu. Nu, spuse ea din nou şi din nou.

Vagul Henri, alb precum ceara, se uită la Cale.

— Tu ai tras piatra cea mai mică, spuse el.

Cale se holbă la prietenul lui, cu ochii lipsiţi de expresie.Urmă o pauză, apoi Cale scoase cuţitul şi se duse repede spre

Riba, care încă se mai holba la şirul de bărbaţi ce

avansau.Când Cale făcu o mişcare s-o apuce de păr şi să îi expună gâtul,Kleist strigă la el:

— Stai!

Auzind asta, Riba se întoarse. Cale lăsase cuţitul jos, dar chiar şi aşa îngrozită, putea vedea că se întâmplă ceva ciudat.

— Nu sunt Izbăvitori, spuse Kleist. Orice ar fi, e mai bine să vedem ce se întâmplă.

În timp ce priveau, şi mai mulţi bărbaţi apărură pe vârful dealului, dar erau călare şi în spatele lor mai duceau încă treizeci de cai. Ajungându-i din urmă pe pedestraşi, aceştia încălecară şi, în mai puţin de două minute, o cavalerie înfuriată îi înconjură pe cei patru. Jumătate din ei descălecară şi începură să examineze rămăşiţele cadavrelor. Ceilalţi, cu săbiile scoase, se holbau la cei patru.

Unul dintre cavalerii care se uita la cadavre strigă:

— Căpitane, e Solia din Arnhemland. Acesta e fiul Lordului
Pardee.

Căpitanul, un bărbat uriaş pe un cal enorm de aproape doi metri, avansă şi descăleca. Se duse spre Cale şi, fără să se oprească, îl lovi atât de tare peste faţă încât băiatul căzu greu la pământ.

— Înainte să vă executăm, vreau să ştiu cine a ordonat asta.

Ameţit şi lovit, Cale nu răspunse. Căpitanul era pe punctul de a-l lovi cu piciorul ca să vorbească, dar Vagul Henri deschise gura:

— Nu avem nicio legătură cu asta, Stăpâne. Noi am dat peste ei abia acum. Vi se pare că am fi putut noi să facem asta? Henri se gândi că e mai bine să spună adevărul. Nu avem decât un cuţit. Cum am fi putut?

Căpitanul se uită la el şi apoi din nou la Cale, după care îi dădu un şut puternic în stomac.

— Corect. Nu o să vă tăiem gâturile pentru crimă o vom

face pentru jaf.

Privi spre grămăjoara de lucruri pe care o strânseseră din ce uitaseră ucigaşii – un sac, o farfurie, câteva cuţite de bucătărie şi fructe uscate, precum şi apărătoarea de alamă. Henri îşi dădu seama că situaţia lor arată rău.

— Unul dintre ei e încă în viaţă. Tocmai ne pregăteam să îl scoatem afară. Henri arătă spre bărbatul inconştient care, mai mult ca niciodată, arăta ca un cap retezat în nisip.

Soldaţii îl înconjurară imediat şi începură să sape în nisip şi pietriş.

— E Cancelarul Vipond, spuse unul dintre ei.

Căpitanul le făcu semn să se oprească şi îngenunche, scoţând o ploscă cu apă. Turnă cu blândeţe apă în gura bărbatului inconştient. Acesta tuşi, scuipând toată apa afară.

Un soldat aduse două lopeţi şi în cinci minute îl scoaseră pe bărbat din nisip şi îl aşezară pe pământ. Îi ascultară inima şi îl căutară de răni.

— Urma să îl salvăm, spuse Henri, în timp ce Cale se uita cu răutate la Căpitan din locul lui din nisip.

— Asta spui tu. Tot ce ştiu eu e că sunteţi nişte hoţi. N-am niciun motiv să nu vând fata şi să nu vă omor pe toţi trei.

— Nu fi nerezonabil, dragă Căpitane Brantley, strigă vocea unui bărbat din spatele calului unui cavaler aflat în şa.

Era evident că nu era unul dintre ei pentru că nu purta uniformă şi ambele mâini îi erau legate şi atârnau de o frânghie înnodată de şaua calului din faţa lui.

— Tacă-ţi fleanca, IdrisPukke, spuse căpitanul.

Dar IdrisPukke nu era clar omul care să facă ce i se spune.

— Fii înţelept măcar odată, dragă Căpitane. Ştii că eu şiCancelarul Vipond ne cunoaştem de-o viaţă şi îndrăznesc să spun că nu ar fi prea încântat dacă ai omorî trei tineri care au încercat să îl salveze. Ce părere ai?

Căpitanul păru nesigur pentru prima dată. IdrisPukke renunţă la tonul batjocoritor.

— Ar vrea să aibă ocazia să hotărască singur. Asta e sigur.

Căpitanul privi la bărbatul inconştient, care era pus acum pe o targă având sub cap o pătură făcută sul. Apoi întoarse capul spre IdrisPukke.

— Dacă mai scoţi un cuvânt, jur pe ce am mai sfânt că îţi scot maţele pe loc. Ai înţeles?

IdrisPukke ridică din umeri, dar fu înţelept, gândi VagulHenri, şi nu spuse nimic.

— Grady! Fog! strigă el la doi soldaţi. Staţi aproape de ticălosul ăsta. Şi dacă vi se pare doar că încearcă să scape, zburaţi-i capul de pe umeri.

10

Căpitanul Bramley le legă mâinile băieţilor şi îi lăsă să meargă şi uneori să alerge în spatele cailor. Dar ca o pedeapsă pentru IdrisPukke, îl lăsă legat de o şa, şi, ca răspuns la rugăminţile lui batjocoritoare să fie lăsat să călărească în braţele unui cavaler ca fata, îi administrau numeroase şuturi că le făcea în necaz.

Au făcut popas cu o jumătate de oră înainte de lăsarea întunericului. Riba a fost lăsată liberă cu cavalerii, care fuseseră avertizaţi serios de Bramley să n-o atingă. Aceştia erau oameni duri care văzuseră şi făcuseră multe, din care marea majoritate erau prea neplăcute pentru a fi povestite, dar avertismentul nu era necesar pentru mulţi dintre ei. În timp ce unii ar fi ticăloşit-o bucuroşi pe fata tânără şi frumoasă, cei mai mulţi păreau fermecaţi de ea în timp ce pălăvrăgea şi glumea cu ei, flirtând cu naturaleţe şi făcând ochii mari de uimire la auzul poveştilor nenumărate pe care orice soldat se bucura să le spună. În ciuda unor priviri pline de simpatie aruncate băieţilor, i se spusese să nu se apropie de ei şi că va fi legată dacă va încerca.

În schimb, îl aveau pe IdrisPukke ca tovarăş, toţi patru fiind legaţi de osia unei căruţe care se alăturase cavaleriei la scurt timp după capturarea lor. Băieţii primiseră de mâncare, dar nu şi IdrisPukke care se alesese cu un şut în loc de carne uscată şi pâine. Erau morţi de foame şi înfulecară totul ca nişte câini.

— Ce-aţi spune să împărţiţi mâncarea?

— De ce am face-o? întrebă Kleist cu gura plină.

— O, pentru că am intervenit în favoarea voastră când ticălosul de Bramley voia să vă verse maţele pe nisipurile înfometate din Scabland.

Kleist termină repede ultima înghiţitură.

— Îmi pare rău, dar mersi pentru azi după-amiază.

Ceilalţi doi au fost mai amabili, chiar dacă Cale era dispus să îşi ofere pâinea doar pentru că voia să îl interogheze peIdrisPukke.

Spre deosebire de băieţi, IdrisPukke nu se grăbi să mănânce pâinea şi bucăţica de carne rămase de la Vagul Henri.

— Ştii ceva despre măcelul acela? întrebă Cale.

— Eu? spuse IdrisPukke. Voiam să vă întreb acelaşi lucru.Mai luă o gură de pâine. Aveaţi de gând să îl ajutaţi pe Vipond?

Urmă o pauză în care Vagul Henri şi Cale se uitară unul la altul.

— Ne gândeam la asta, spuse Cale.

— Foarte înţelept din partea voastră. Să vă gândiţi întotdeauna cu grijă înainte să faceţi cuiva vreo favoare. Bun sfat! În cazul prietenului vostru, adăugă el, dând din cap spre Kleist, îmi doresc să-l fi ascultat.

— Ai fi rămas fără cină dacă ai fi făcut-o.

IdrisPukke râse încet.

— Nu e un schimb prea grozav două bucăţi de pâine pentru trei vieţi. Aş spune că încă îmi sunteţi datori.

— Noi nu putem face nimic pentru tine, spuse Vagul Henri.

— Poate că nu. Dar în viitor s-ar putea să vă cer datoria. Sper că sunteţi oameni de onoare.

Cale râse.

— Tu eşti un om de onoare?

— Aţi râde pe partea cealaltă a feţei acum, dacă nu eram.

Vagul Henri se gândi că ar fi mai bine să schimbe subiectul:

— Ce crezi că vor face cu noi?

IdrisPukke ridică din umeri.

— Vă vor duce la Memphis. Dacă Vipond supravieţuieşte o să fiţi în regulă. Zâmbi. Atâta timp cât rămâneţi la

povestea voastră.

— Şi dacă nu supravieţuieşte? întrebă Vagul Henri.

— Depinde. S-ar putea să vă judece sau pur şi simplu să vă bage la zdup.

— Ce e aia?

— Un loc unde uită lumea de voi.

— Dar n-am făcut nimic, zise Cale.

— Aşa, am înţeles. Râse din nou. Dar nu le spune şi lor asta.

— Cine crezi că i-a omorât?

IdrisPukke se gândi.

— Sunt mulţi huligani în deşertul Scabland, dar nu mulţi s-ar gândi să atingă o solie înarmată a Materazzilor.

— Ei cine sunt?

— Cale.Doamne Sfinte, nu vă învaţă nimic în locul ăla?

Toţi trei se uitară la el, cu expresii împietrite pe faţă.

— Bine. Deci, Materazzii conduc Memphisul şi tot teritoriul până în sus la Scabland şi până în jos la Marele Golf – de care văd că nu aţi auzit.

— Cale.Cum e Memphis?

— Cale.Minunat. Cel mai mare spectacol de pe pământ. Nu există nimic care să nu poată fi obţinut în Memphis, nimic care nu poate fi cumpărat sau vândut, nicio crimă care nu a fost comisă, nicio mâncare care nu a fost mâncată, nicio practică... – se opri –... nepracticată. O să vă distraţi atâta timp cât nu vă omoară sau nu vă uită – şi, desigur, atât timp cât aveţi bani.

— Noi n-avem, spuse Cale.

— Atunci trebuie să îi obţineţi. Dacă nu aveţi bani în Memphis, atunci n-aveţi niciun scop în Memphis. Şi dacă n-aveţi niciun scop în Memphis atunci cineva vă va găsi unul.

— Cum adică?

— Gata cu întrebările. Mă doare peste tot şi sunt obosit. Vorbim mâine-dimineaţă. Le făcu din ochi. Dacă mai sunt aici.

Şi, zicând asta, IdrisPukke se întoarse pe partea cealaltă

şi începu să sforăie după cinci minute.

Au presupus că glumea aşa cum părea s-o facă deseori, lucru care îi nedumerea, dar în dimineaţa următoare când s-au trezit,IdrisPukke dispăruse.

Căpitanul Bramley era furios şi le dădu o bătaie zdravănă băieţilor, şi, deşi i-a făcut pe ei să se simtă mult mai rău, nu păru să îl facă pe el să se simtă mai bine. Riba se grăbise spre el şi îl implorase să se oprească.

— Cale.De ce l-ar fi ajutat pe el să evadeze şi ei ar fi rămas în urmă? argumentă ea disperată. Nu e drept!

Băieţii, care aveau state vechi la nedreptate, îşi ţinură cu stoicism gurile închise şi încercară să-şi protejeze părţile mai moi din calea cizmei Căpitanului Bramley. Din fericire pentru ei, acesta era mai mult bun de gură, şi nu un sadic iscusit ca aceia cu care erau obişnuiţi. Pentru băieţi noţiunea de pedeapsă pe măsura greşelii era de neconceput la fel ca un câine cu cinci picioare sau ca vorbele des repetate de preoţi cu privire la promisiunea Izbăvitorului Spânzurat că oricine va răni un copil va fierbe în untură pentru veşnicie ar trebui luate literal, sau că ar avea la urma urmei vreun sens. Când băieţii sosiseră pentru prima oară la Templu, li se spuneau deseori poveşti şi pilde cu privire la bunătatea Sfântului Izbăvitor şi grija lui specială pentru cei mici, a căror bunăstare şi fericire erau mereu propovăduite celor din jurul lui. La început faptul că erau bătuţi deseori fără niciun motiv înaintea acestor predici despre iubire şi blândeţe, şi deseori şi după aceea era motivul ranchiunei lor. Dar de-a lungul anilor, aceste contradicţii încetară să mai existe şi cuvintele de mângâiere şi bucurie le intrau pe o ureche şi le ieşeau pe cealaltă. Erau doar cuvinte.

După ce îşi vărsă primii nervi pe băieţi, Bramley se întoarse spre sergentul şi Caporalul lui, care îşi aşteptau cu răbdare obosită rândul.

— Tu! strigă el la Sergent. Sac mare şi gras de rahat ce eşti!

Şi tu! spuse el, uitându-se la Caporal, un bărbat mai mărunţel.
Sac mic şi sfrijit de rahat! Luaţi zece din cei mai buni oameni şi găsiţi-l pe nenorocitul ăla de IdrisPukke. Şi, dacă vă întoarceţi fără el, şi în viaţă, să vă aduceţi şi cina, amândoi, pentru că după ce termin cu voi, o să aveţi nevoie de ea, fir-ar să fie!

Şi zicând asta, tropăi spre cortul lui.

— Continuă să interoghezi prizonierii, urlă el la Sergent peste umăr.

Sergentul scoase un oftat de dispreţşi iritare răbdătoare.

— Ai auzit ce a spus omul, Caporale!

Caporalul se apropie de cei trei băieţi, care stăteau acum cu spatele la una dintre roţile căruţei, cu genunchii la piept ca să se apere.

— Ştiţi ceva despre evadarea prizonierului?

— Nu! strigă Kleist, furios, dar înfricoşat.

— Prizonierul zice că nu, raportă Caporalul cu calm.

— Întreabă-l dacă e sigur, Caporale.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur, spuse Kleist. De ce naiba ne-ar fi spus unde se duce?

— Are dreptate, Sergent.

— Da, spuse Sergentul obosit. Da, are dreptate. Urmă o pauză.Cere Plutonului Şapte să încalece şi trezeşte-l pe CercetaşulCalhoun. Plecăm în zece minute.

Cu asta, soldaţii din jurul lor se împrăştiară şi Riba şi băieţii rămaseră singuri de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Riba îngenunche lângă ei şi îi privi cu milă de ţi se rupea inima – o emoţie, trebuie menţionat, pe care ei nu prea o apreciau. În primul rând, pentru că erau mai preocupaţi de propriile vânătăi şi, în al doilea rând, pentru că nu înţelegeau că ea ar putea să sufere cu adevărat pentru rănile lor. Poate cu excepţia Vagului Henri, care, atunci când fuseseră împreună singuri pentru o săptămână în Scabland, se dezbrăcase până la mijloc ca să se spele când

dăduseră de unul din puţinele pârâie din deşert. Atunci o prinsese uitându-se pe furiş la spatele lui şi la numeroasele cicatrice şi urme de răni care îl acopereau. Chiar dacă nu mai întâlnise niciodată compasiunea feminină, era, într-un mod tulburător, e drept, sensibil la puterea ei ciudată.

Apoi tabăra începu să se agite. Prizonierii primiră terci de ovăz pe post de mâncare, apoi porniră la drum. Înainte să fie luată de acolo, Riba şopti nerăbdătoare cum că în două zile vor fi în Memphis. Cei trei erau însă incapabili să îi împărtăşească entuziasmul având în vedere că nu ştiau ce primire îi aşteaptă acolo.

— Bătrânul, îi spuse Kleist Ribei, cel pe care ne pregăteam să îl salvăm. E mort?

— Nu cred.

— Încearcă să faci ceva util şi află, spuse Kleist.

Ochii Ribei se căscară larg la auzul reproşului şi se umplură de lacrimi.

— Las-o în pace! îl mustră Vagul Henri.

— De ce? întrebă Kleist. O să ne spânzure dacă moare – aşa că nu înţeleg cum poate să călărească spre Memphis pe fundul ei gras şi să nu afle ce avem nevoie să ştim.

Indignarea înlocui imediat lacrimile.

— De ce tot spui că sunt grasă? Aşa trebuie să fiu.

— Nu vă mai certaţi, zise Cale enervat. Kleist, las-o în pace!

Tu, află ce s-a întâmplat cu bătrânul.

Riba se uită la Cale, şocată şi furioasă, dar nu spuse nimic.

— Mărşăluiţi sau muriţi! Mărşăluiţi sau muriţi! Caporalii strigau, dar ameninţarea nu mai avea sens pentru că era strigată de fiecare dată când ridicau tabăra şi plecau mai departe.Căruţa de care erau legaţi băieţii se smuci înainte, iar Riba rămase în urmă, uitându-se furioasă la ei. Totuşi, mai târziu în cursul aceleiaşi zile, veni spre ei, cu nasul în vânt, şi spuse de parcă era o chestiune fără nicio consecinţă:

— Trăieşte.

Ţinutul Scabland se termină destul de brusc după o sută de metri. Trecură de la nisip, pietre şi coline la o câmpie verde şi fertilă, pe care se vedeau din loc în loc ferme, case şi colibele muncitorilor. Oamenii ieşeau din spatele gardurilor vii şi a roabelor ca să se uite la ei. Dar nu dura mult – vederea bagajelor soldaţilor şi a prizonierilor era suficient să le trezească curiozitatea, dar după ce căscau gura vreo douăzeci de secunde toată lumea, cu excepţia copiilor, se întorceau la treaba lor.

În restul zilei şi a doua zi, numărul de case şi de oameni crescu. Mai întâi sate, apoi oraşe, şi, în sfârşit, suburbiile oraşuluiMemphis. Dar mai trecură două ore până văzură marea citadelă. Era enormă, nu doar mai mare decât Templul nefericit, dar chiar de departe îi puteau vedea minaretele aurii, catedralele şi palatele ridicându-se elegant spre cer. În Templu, totul arăta la fel; asta era ceva de neimaginat, frumos – şi, mai ales, de o variaţie nesfârşită.

Se opriseră din cauza unui blocaj în trafic şi unul dintreCaporali, văzându-i holbându-se cu uimire, veni spre ei călare.

— Zidurile acelea sunt cele mai mari din lume – groase de cincisprezece metri în cel mai slab punct şi lungi de două ori câte opt kilometri.

Băieţii se uitară la el.

— Adică de şaisprezece kilometri, spuse Kleist.

Caporalului îi pică faţa şi dădu pinteni calului.

11

Ultimii trei kilometri până la marile porţi ale Memphisului erau în întregime acoperiţi de tarabe de un fel sau altul. Băieţii căscau ochii la culori şi la forfotă, fiind aproape copleşiţi de încântare. Orice călător ar fi considerat-o o experienţă pe care s-o ia cu el până în Ziua Judecăţii – dar pentru trei băieţi al căror mic dejun consta în ceva denumit picioare de cadavru, acesta era însuşi raiul, numai că un rai bogat şi straniu dincolo de imaginaţie. Fiecare gură de aer venea cu arome de chimion şi rozmarin şi, odată cu ele, sudoarea unui păstor care vindea capre, o casnică dată cu ulei de mandarine, un iz de urină şi miros de trandafiri. Se auzeau strigăte şi ţipete din toate direcţiile, croncănitul papagalilor pentru gătit, mieunatul preferatei gurmanzilor – pisica fiartă de Memphis, uguitul porumbiţelor pentru jertfe, lătratul câinilor crescuţi pe dealurile din jurul oraşului pentru a fi fripţi de sărbători; porcii guiţau, vacile mugeau şi se auzi un strigăt ascuţit când o ştiucă gata de a fi curăţată se smuci din mâinile unui vânzător de peşte şi zbură spre libertate într-un canal. Dezamăgit de pierdere, vânzătorul scoase un ţipăt şi mulţimea îi răspunse cu un râs batjocoritor.

Merseră înainte – printre strigătele de neînţeles ale vânzătorilor, „Haide, Haide, Hai!”, striga un bărbat care părea să vândă cozi de vaci de un roz ţipător dintr-o lădiţă, curăţate de piele şi având culoarea vatei de zahăr. „Ia verdeaţa, neamule!”, striga altul, expunându-şi legumele cu o măturare a palmei şi cu îngâmfarea unui magician care tocmai le făcuse să apară de nicăieri. „Ia legumele mele! Roşioare coapte! Ananaşi delicioşi!Ia verdeţuri, legume superbe.”

Unele tarabe erau dispuse pe suprafeţe de jumătate de

pogon – iar într-un colţ un bătrân pe jumătate dezbrăcat avea în faţă o cârpă zdrenţăroasă, de pe care încerca să vândă două ouă pistruiate, şi sărea de pe un picior pe altul.

Căscând gura la stânga lui, Vagul Henri văzu un şir de băieţi de vreo nouă ani, legaţi cu lanţuri în jurul gâtului, care erau conduşi spre o poartă păzită de bărbaţi uriaşi în jachete de piele, care le făcură semn să intre înăuntru. Băieţii păreau indiferenţi, dar ce l-a alarmat cu adevărat pe Vagul Henri a fost faptul că buzele băieţilor erau pictate cu roşu şi pleoapele le erau pudrate cu un albastru-deschis.

Vagul Henri strigă la unul dintre soldaţii de lângă el. Făcu semn spre băieţi şi spre clădirea care se vedea prin porţile deschise, vopsită în culori vulgare şi mai aglomerată chiar decât piaţa.

— Ce se întâmplă acolo?

Soldatul se uită la băieţi şi se albi la faţă de dezgust.

— Ăla e Kitty Town[6]. Nu te duce niciodată acolo. Tăcu, apoi privi cu tristeţe la Vagul Henri. Nu dacă ai de ales.

— De ce se numeşte Kitty Town?

— Pentru că e condus de Kitty the Hare. Şi ca să nu mai pui şi alte întrebări, nu e nici femeie şi nici iepure. Stai departe de el.

Când trecură de gărzi şi intrară efectiv în oraşul Memphis, schimbarea se văzu imediat: de la aglomeraţia, zgomotul şi mirosul pieţelor la răcoarea profundă a tunelului. După treizeci de metri de întuneric aproape beznă pe sub ziduri ieşiră din nou la lumină. Clădirile, unele vechi, altele noi, erau aşezate înformă de pătrat, cu grădini şi fântâni în centru unde oamenii stăteau şi citeau sau erau adunaţi în grupuri şi bârfeau în timp ce copiii se jucau. Numai prezenţa băieţilor, murdari, obosiţi şi sălbatici deranja aspectul unei lumi care era peste tot elegantă şi de bun-gust. Aproape nimeni nu se uita la ei: parcă nu erau doar ignoraţi, parcă erau invizibili. Doar copiii mai mici se

[6]Kitty Town Orașul Pisicuței (în limba engleză în orig.)

holbau la ei din spatele balustradelor delicate de fier, numai bucle şi filigran.

Apoi se produse o agitaţie pe unul din drumurile din faţa lor şi douăzeci de călăreţi în uniforme roşii şi aurii pătrunseră în piaţă escortând o trăsură decorată. Se îndreptară în grabă spre caravană şi se opriră în jurul căruţei cu coviltir în care zăcea inconştient Lord Vipond. Cele două uşi mari ale trăsurii se deschiseră şi trei bărbaţi cu aspect important se grăbiră spre căruţă şi dispărură în interiorul ei. Au stat cu toţii timp de cinci minute şi au aşteptat în briza răcoroasă a copacilor care mărgineau piaţa.

O fetiţă de vreo cinci ani se îndepărtă pe furiş de mama ei care bârfea şi se opri după balustrada cea mai apropiată de cei trei acoliţi.

— Hei, tu, băiete!

Cale se uită la ea cu cea mai neprietenoasă atitudine pe care o putu afişa.

— Da, băiete, tu.

— Ce? spuse Cale.

— Ai faţa ca un porc.

— Dispari de aici!

— De unde vii, băiete?

Cale o privi din nou.

— Din iad ca să te iau cu mine în întuneric şi să te mănânc.

Fata se gândi la asta un moment.

— Mie mi se pare că eşti doar un băiat obişnuit. Un băiat obişnuit şi murdar.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, spuse Cale.

De acum şi Kleist deveni interesat de discuţie.

— O să vezi, îi spuse el fetiţei. Peste trei nopţi de acum o să intrăm la tine în cameră, dar foarte încet ca să nu audă mama ta. Apoi o să îţi punem căluş la gură şi probabil că apoi o să te mâncăm chiar acolo pe loc. Şi vom lăsa în urmă numai nişte oase.

Încrederea ei în faptul că erau doar nişte băieţi obişnuiţi începu să se clatine. Dar nu era o fată care să se sperie uşor.

— Tatăl meu o să vă oprească şi o să vă omoare pe toţi.

— Nu, n-o s-o facă pentru că o să îl mâncăm şi pe el. Probabil primul, ca să ştii ce te aşteaptă.

Cale râse tare auzind asta şi clătină din cap văzând plăcerea lui Kleist de a lua parte la această conversaţie.

— Nu o mai încuraja, spuse el, zâmbind. Arată ca o turnătoare.

— *Nu* sunt o turnătoare! spuse fetiţa indignată.

— Nici măcar nu ştii ce înseamnă turnătoare, spuse Kleist.

— Ba da, ştiu.

— Linişte! şopti Cale.

Mama fetiţei îşi dădu în sfârşit seama că lipsea şi venea în grabă spre ea.

— Hai de aici, Jemima!

— Dar vorbeam cu băieţii murdari.

— Taci din gură, obraznico! Nu trebuie să vorbeşti aşa despre aceste fiinţe nefericite. Îmi pare rău, le spuse ea celor doi băieţi.Cere-ţi scuze acum, Jemima!

— Nu vreau.

Începu s-o tragă cu forţa de acolo.

— Atunci nu primeşti budincă la desert!

— Dar noi? strigă Kleist suficient de încet ca gărzile să nu-l
audă. Noi nu primim budincă?

În faţă convoiul se puse în mişcare şi trei dintre soldaţii nou-veniţi îl coborâră pe Cancelarul Vipond pe când cei trei bărbaţi îl priveau cu feţe îngrijorate. Cancelarul fu purtat către trăsură şi băgat cu grijă înăuntru. După un minut, trăsura părăsi piaţa şi caravana se mişcă încet după ea.

Trei ore mai târziu ajunseseră în interiorul ultimei clădiri, fuseseră dezbrăcaţi, cercetaţi, spălaţi cu trei găleţi de apă îngheţată aruncată pe ei, apă care mirosea a chimicale

neplăcute şi nefamiliare lor, pudraţi cu o pudră albă care le dădea mâncărimi şi încuiaţi într-o celulă. Stătură în linişte timp de treizeci de minute, până când Kleist oftă şi spuse:

— A cui idee a fost asta? A da, Cale. Am uitat.

— Diferenţa dintre locul ăsta şi Templu, răspunse Cale, de parcă abia era interesat să răspundă, este că aici nu ştim ce se va întâmpla. Dacă ne-am fi întors acolo, am fi ştiut şi ar fi implicat o groază de ţipete.

Era greu de contrazis asta, aşa că în câteva minute adormiră cu toţii.

Timp de trei zile, Lordul Vipond alunecă tot mai aproape de moarte. I se aplicară multe unguente şi i se dădură multe leacuri, multe ierburi aromatice au fost arse zi şi noapte şi tot felul de tincturi au fost întinse pe rănile lui. Fiecare din aceste tratamente erau ori inutile, ori complet dăunătoare şi numai vigoarea naturală şi sănătatea de fier al lui Vipond îl scoaseră la liman, în ciuda eforturilor deosebite ale celor mai buni medici din Memphis. Tocmai când moştenitorilor lui li se spusese să se pregătească pentru ce e mai rău (sau pentru ce e mai bun, din punctul lor de vedere), Vipond se trezi şi ceru cu o voce răguşită să fie deschise ferestrele, să fie îndepărtate ierburile vătămătoare şi corpul să îi fie spălat cu apă fiartă.

În câteva zile, nemaifiind privat de aer proaspăt şi răcoros şi cu mijloacele naturale de apărare lăsate să îşi facă treaba, stătea ridicat şi relata evenimentele care duseseră la îngroparea lui până la gât în pietrişul nisipos din Scabland.

— Mai aveam vreo patru zile până la Memphis când ne-a lovit o furtună de nisip, deşi era mai mult pietriş decât nisip.Asta a împrăştiat caravana şi, înainte să ne putem regrupa, ne-au atacat Rebelii. I-au omorât pe toţi pe loc, dar din nu ştiu ce motiv au decis să mă lase aşa cum m-aţi găsit.

Bărbatul cu care vorbea era Căpitanul Albin, şeful serviciilor secrete ale Materazzilor – un bărbat înalt cu ochii

albaştri ai unei fete frumoase. Trăsătura asta izbitoare era foarte contrastantă cu restul aspectului său, care era foarte pedant (arăta de parcă tocmai fusese călcat) şi rece.

— Sunteţi sigur, întrebă Albin, că au fost doar Rebelii?

— Nu sunt un expert în bandiţi, Căpitane, dar asta mi-a spusPardee înainte să moară. Ai motive să crezi altceva?

— Unele lucruri ciudate.

— Ca de exemplu?

— Felul în care au fost atacate coloanele pare prea organizat, prea rapid pentru Rebeli. Ei sunt oportunişti şi măcelari şi rareori se adună la un loc atât de mulţi câţi au fost nevoie ca sădoboare soldaţii de calitatea celor care vă păzeau – chiar şi împrăştiaţi de furtună.

— Înţeleg, spuse Vipond.

— Şi mai e faptul că v-au lăsat în viaţă. De ce?

— Mai mult mort decât viu.

— Adevărat. Dar de ce să rişte? Pentru că e totuşi un risc.Albin se duse spre fereastră şi privi în jos în curtea de dedesubt.Aţi fost găsit cu o hârtie împăturită înghesuită în gură.

Vipond îl privi şi o senzaţie neplăcută îi reveni, amintindu-şi cum îi forţaseră fălcile să se deschidă şi el se luptase pentru aer şi îşi pierduse cunoştinţa.

— Îmi pare rău, Lord Vipond, îmi dau seama că vă afectează.

Doriţi să revin mâine?

— Nu. E în regulă. Ce era în hârtie?

— Era mesajul pe care îl duceaţi de la Conducătorul Hynkel către Mareşalul Materazzi, în care i se promitea că va fi pace în vremurile noastre.

— Unde este?

— Îl are contele Materazzi.

— N-are nicio valoare.

— Aha, spuse Albin gânditor. Aşa credeţi? Asta *este* interesant.

— Deoarece?

— Faptul că aţi fost lăsat în viaţă cu un mesaj de o oarecare importanţă îndesat în gură înseamnă că cineva vrea să sublinieze ceva.

— Ce anume?

— Ceva neclar. Poate intenţionat. Cu siguranţă nu e stilulRebelilor. Ei sunt interesaţi de violuri şi hoţii, nu de mesaje politice – clare sau altcumva.

— Dacă era un mesaj, nu ar fi trebuit să fie mai clar?

— Nu neapărat. Hynkel se crede un fel de farsor. L-ar amuza, fără îndoială, să deghizeze un asemenea atac asupra unuiMinistru al Materazzilor, neliniştindu-ne ca să credem că e mai mult de atât. Albin zâmbi, încântat de sine însuşi. Dar dumneavoastră l-aţi întâlnit mai recent: poate că nu sunteţi de acord?

— Ba deloc. A fost o gazdă binedispusă, dar tresărea prea des.Ca mulţi bărbaţi deştepţi crede că toţi ceilalţi sunt nişte proşti.

— Cu siguranţă că asta crede despre ambasadorul nostru.

Urmă o scurtă pauză şi Albin se întrebă dacă nu mersese prea departe. Vipond îl examină cu atenţie.

— Pari să ştii foarte mult, spuse Vipond precaut, dar invitându-l să continue.

— Foarte mult? Aş vrea să fie adevărat. Dar ştiu câte ceva. În câteva zile s-ar putea să primesc veşti care să clarifice situaţia într-un fel sau în altul.

— Aş fi extrem de recunoscător dacă m-ai tine la curent. Amşi eu resurse care ar putea fi de folos.

— Desigur, Milord.

Albin era mulţumit de ceea ce părea ca un aranjament. Nu se punea problema dacă Vipond era de încredere sau nu, pentru că nu era. Curtea din Memphis era un cuib de vipere şi nimeni fără un set de dinţi ascuţiţi şi plini de venin nu ar fi putut ocupa un loc atât de important ca al lui Vipond. Nu era rezonabil să te aştepţi la altceva. Şi totuşi, simţea că se evolua spre o înţelegere, înţelegerea constând

în faptul că putea conta pe Vipond să nu-l trădeze până când nu era foarte tare în interesul lui s-o facă.

— Mai sunt vreo două chestiuni pe care aş vrea să le discut cu dumneavoastră, Milord. Dar, desigur, dacă sunteţi prea obosit, pot să revin mâine.

— Nu, deloc. Te rog...

E chestiunea aceea ciudată cu cei patru tineri pe careBramley i-a găsit lângă dumneavoastră când eraţi...

Se opri.

— Îngropat până la gât?

— Ei bine, da.

— M-am gândit că a fost un vis, spuse Cancelarul Vipond.Trei băieţi şi o fată.

— Da.

— Ce făceau?

— A, credeam că dumneavoastră aţi putea răspunde. Bramley vrea să execute băieţii şi să vândă fata.

— De ce naiba ar vrea aşa ceva?

— El crede că fac parte din banda de Rebeli care v-au atacat.

— Ne-au atacat cu cel puţin douăzeci şi patru de ore înainte să fiu găsit. În numele lui Dumnezeu, ce-ar mai fi făcut acolo dacă aveau ceva de-a face cu Rebelii?

— Bramley tot vrea să îi execute. El spune că avem nevoie să trimitem un mesaj cum că oricine atacă un Ministru alMaterazzilor trebuie să ştie ce îl aşteaptă.

— Eun ticălos însetat de sânge Bramley ăsta al tău.

— O, nu e al meu – Doamne fereşte!

— Ce au de spus copiii ăştia în apărarea lor?

— Ei spun că abia ajunseseră şi erau pe punctul de a vă scoate de acolo.

— Şi nu-i crezi?

— Nu se vedeau urme de săpături. Albin făcu o pauză. Şi n-aş spune chiar că sunt copii. Cei trei băieţi au poate treisprezece sau paisprezece ani, dar arată foarte dur. Pe de altă parte, fata pare că a fost crescută cu lapte şi miere.

Şi ce făceau în pustietatea aia din Scabland?

— Ce-au răspuns la întrebarea asta?

— Au spus că sunt ţigani.

Vipond râse.

— Nu mai sunt ţigani în partea asta de lume de când i-au nimicit Izbăvitorii acum şaizeci de ani.

Păru gânditor un moment.

— O să vorbesc eu cu ei în câteva zile, când mă voi simţi mai bine. Fii băiat bun şi dă-mi paharul acela cu apă.

Albin se întinse spre masa de lângă pat şi îi dădu lui Vipond paharul. Arăta foarte palid acum.

— Vă las, Cancelare.

— Ai spus că sunt două lucruri?

Albin se opri.

— Da. Înainte ca Bramley să vă găsească, l-a prins peIdrisPukke ascuns la vreo patru sau cinci kilometri distanţă.

— Excelent, spuse Vipond, cu ochii aprinşi de interes. O să vorbesc mâine cu el.

— Din nefericire, a evadat.

Vipond icni de nervi. Nu vorbi timp de aproape un minut.

— Îl vreau pe IdrisPukke. Dacă pui mâna pe el vreodată, să îl aduci la mine şi să nu mai spui nimănui.

Albin încuviinţă din cap.

— Desigur.

Părăsi camera lui Vipond cu un sentiment de mulţumire.

Era a şasea zi de captivitate în celulele de sub Memphis, dar, în ciuda nesiguranţei, băieţii erau într-o dispoziţie bună. Primeau trei mese bune pe zi, adică după standardele unei persoane normale, primeau trei mese îngrozitoare pe zi; puteau dormi cât de mult doreau, şi asta făceau până la optsprezece ore pe zi, de parcă voiau să recupereze lipsa de somn de toată viaţa.Pe la patru după-amiaza, temnicerul descuie uşa celulei şi îl introduse înăuntru pe Albin, care îi mai interogase odată, împreună

cu un domn mai distins de vreo cincizeci de ani.

— Bună ziua, spuse Lordul Vipond.

Vagul Henri şi Kleist îl priviră precauţi din paturi. Cale stătea pe patul lui, cu genunchii la piept şi cu gluga trasă pe faţă.

— Vă ridicaţi în picioare când Lordul Vipond intră în cameră, spuse Albin încet.

Fără grabă, Vagul Henri şi Kleist se ridicară. Cale nu se mişcă.

— Tu, ridică-te şi dă-ţi jos gluga – sau îi pun pe temniceri s-o facă.

Vocea lui Albin era coborâtă, neameninţătoare, neutră.

Urmă o pauză, apoi Cale sări în picioare de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn reconfortant şi îşi dădu gluga pe spate. Se uita în jos la podea de parcă ceea ce vedea în praf era extrem de interesant.

— Deci, spuse Vipond, mă recunoaşteţi?

— Da, spuse Kleist. Sunteţi omul pe care am încercat să îl salvăm în desertul Scabland.

— Exact, spuse Vipond. Ce făceaţi acolo?

— Suntem ţigani, zise Kleist. Ne-am rătăcit.

— Ce fel de ţigani?

— O, tipul obişnuit, spuse Kleist, zâmbind.

— Căpitanul Bramley crede că încercaţi să mă jefuiţi.

Kleist oftă:

— E un om rău, căpitanul Bramley ăsta, un om foarte rău.Tot ce făceam era să încercăm să salvăm un om important ca dumneavoastră şi el ne pune în lanţuri ca pe nişte criminali şi ne bagă aici. Nu e foarte recunoscător.

Era o veselie ciudată şi alarmantă la felul în care Kleist îi răspundea obraznic demnitarului din faţa lui, de parcă nici nu se aştepta să fie crezut, dar nici nu-i păsa dacă era crezut sau nu.Vipond mai întâlnise tipul acesta de neobrăzare doar dintr-o altă sursă: de la oameni pe care îi însoţise la spânzurătoare şi care ştiau că nimic nu îi mai poate salva.

— Voiam să vă ajutăm, spuse Vagul Henri – şi desigur din punctul lui de vedere spunea adevărul.

Vipond se uită spre Cale.

— Cum te numeşti?

Cale nu răspunse.

— Vino cu mine. Vipond se duse spre uşă. Temnicerul o deschise repede. Vipond se întoarse repede spre Cale. Vino, băiete!Eşti şi surd pe lângă faptul că eşti obraznic?

Cale privi la Vagul Henri care înclină din cap, de parcă îl îndemna să accepte. Cale nu se mişcă un moment, dar apoi se îndreptă încet spre uşa celulei.

— Urmează-ne, dacă eşti amabil, Căpitane Albin.

Vipond porni cu Cale după el şi cu Albin în spatele lui, cu degetul slăbind încuietoarea care îi ţinea sabia mică în teacă.Kleist se duse la gratii în timp ce uşa celulei era încuiată.

— Dar eu? Şi mie mi-ar plăcea o plimbare.

Apoi cei doi băieţi auziră uşa exterioară descuindu-se şiCale dispăru.

— Eşti sigur că eşti întreg la minte? îl întrebă Vagul Henri pe Kleist.

Cale se găsi într-o curte plăcută, cu un gazon elegant în centru. O luară pe cărarea care ducea de-a lungul zidurilor, cu Cale ţinând pasul cu Cancelarul Vipond.

— Am crezut întotdeauna, spuse Vipond, după ce merseră un minut sau două în linişte, în principiul că nu ar trebui să îi spui niciodată celui mai bun prieten al tău ceva ce nu eşti pregătit să îi spui duşmanului tău. Dar acum e momentul, în ceea ce vă priveşte pe voi, când sinceritatea e cea mai bună politică. Aşa că nu vreau să aud nicio prostie despre ţigani sau vreo altă prostie.Vreau adevărul cu privire la cine sunteţi şi ce făceaţi în deşertulScabland.

— Adică adevărul aşa cum l-aş spune celui mai bun prieten al meu.

— S-ar putea să nu fiu cel mai bun prieten al tău, tinere, dar sunt cea mai bună speranţă a ta. Spune-mi adevărul şi

s-ar putea să fiu generos cu privire la faptul că, în timp ce fata şi cel încet la minte au dorit să mă ajute, tu şi celălalt golan aţi vrut să mă lăsaţi acolo.

Cale se uită la el.

— Dacă tot spunem adevărul, Lord, dumneavoastră nu v-aţi fi gândit în ce vă băgaţi – dacă aţi fi fost în locul nostru?

— Ba da. Acum dă-i drumul. Şi, dacă cred că mă minţi, te dau pe mâna lui Bramley cât ai zice peşte şi nici nu mă interesează ce face cu voi.

Cale nu spuse nimic câteva secunde, apoi oftă de parcă luase o decizie.

— Noi trei suntem acoliţi de-ai Izbăvitorilor din MareleTemplu de pe Shotovoer.

— Aaa, adevărul, spuse Vipond, zâmbind. Are un sunet plăcut, nu crezi? Şi fata?

— Căutam mâncare în catacombe – tunele şi coridoare pe care Izbăvitorii le-au închis. Am dat peste ea într-un loc de care nu auziserăm niciodată. Mai erau şi altele ca ea.

— Femei în Templu? Ce ciudat! Sau poate că nu.

— Am fost văzuţi cu fata şi n-am avut de ales. Eram în mare belea.

— Un risc foarte mare, din câte înţeleg.

— Dacă rămâneam, nici nu mai era vorba de risc.

— Aşa-i, aşa-i. Se gândi un minut sau două la ce auzise şi cei doi merseră încet prin curte, unul lângă altul. Şi ce căutaţi în desertul Scabland?

— Era cel mai bun loc să ne ascundem – nu poţi vedea departe din cauza deluşoarelor şi a colinelor care îl acoperă.

— Izbăvitorii vânează cu câini. Am văzut unul – urât ca moartea, dar cu un nas excelent.

— Am reuşit să găsesc o soluţie să îi opresc.

Cale îi explică, omiţând detaliile dublei lui evadări. Felul în care evadase ar fi putut fi adevărat, dar, orice ar fi spus Vipond, evenimentele care duceau la ea nu *sunau* ca şi cum ar fi fost adevărate. Şi, oricum, căzuseră cu toţii de

acord să îşi menţină povestea simplă după încercarea idioată a lui Kleist de a pretinde că sunt ţigani. Era evident că orice le spuseseră Izbăvitorii despre ţigani era o minciună: nu avusese loc niciun atac mişelesc asupra Templului cu şaizeci de ani în urmă, care să fie urmat de o expediţie punitivă, dar de mici dimensiuni pentru a le da o lecţie ţiganilor pentru viitor. Probabil îi masacraseră până la ultimul copil.

— O să ne daţi pe mâna trupei de cercetaşi a Izbăvitorilor?

— Nu.

— De ce nu?

Vipond râse.

— Bună întrebare. Dar nu avem niciun motiv. Nici măcar nu avem relaţii diplomatice cu ei. Discutăm cu ei numai prin Duena.

— Cine sunt Duena?

— Ştii ce e un mercenar?

— Cineva care omoară pentru bani.

— Duena sunt mercenari care sunt plătiţi să negocieze în loc să omoare. Avem atât de puţin de-a face cu Izbăvitorii, că e mai ieftin să plătim pe altcineva să o facă în numele nostru. Cred că e timpul pentru o schimbare. A fost o scăpare din partea noastră să fim neglijenţi. Ne-ai putea fi de ajutor. Războiul lor la graniţa răsăriteană i-a ţinut ocupaţi timp de o sută de ani. Poate că această creştere a numărului acoliţilor de care îmi povesteai înseamnă că plănuiesc ceva aici sau poate în altă parte. E vremea să ştim mai multe. Zâmbi la băiat. Deci poate că vei încerca să ai încredere în mine, pentru că ne poţi fi de folos.

— Da, spuse Cale gânditor. Poate.

Se întorseseră la uşile exterioare ale celulelor. Vipond bătu puternic cu pumnul în uşă şi aceasta se deschise imediat. Se întoarse către Cale.

— În câteva zile veţi fi mutaţi într-un loc mai confortabil.Până atunci vi se vor îmbunătăţi condiţiile –

mâncare decentă şi mişcare.

Cale încuviinţă din cap şi intră pe uşa care se închise repede în spatele lui.

Vipond se întoarse când Albin se apropie din spate.

— Ce ciudat, dragul meu Albin, nu e ca niciunul din copiii pe care i-am întâlnit. Dacă apare vreun Izbăvitor şi îi caută, să nu îi spuneţi nimic şi să îi ţineţi la poartă. Băieţii au statutul de arestaţi la domiciliu. Şi cu asta, Vipond plecă, strigând peste umăr: Adu-mi fata mâine la ora unsprezece.

12

— Deci, Riba, spuse Vipond, politicos ca un amabil director de şcoală, până când aceşti trei băieţi au întrerupt încercarea unui Izbăvitor de a te răni şi a fost lovit până la inconştienţă, nu ai ştiut absolut deloc că există bărbaţi în Templu?

— Nu, domnule.

— Şi totuşi, ai locuit acolo de când aveai şapte ani şi, din ce spui tu, ai fost tratată ca o prinţesă? E foarte ciudat, nu crezi?

— Aşa am fost obişnuită, domnule. Ni s-a dat aproape tot ce voiam şi singura regulă strictă, pentru care pedeapsa ar fi fost groaznică, era să nu părăsim curtea. Aceasta era foarte mare şi zidurile – imposibil de urcat. Şi eram fericite.

— Femeile care se ocupau de voi v-au explicat de ce eraţi tratate cu asemenea bunătate şi generozitate?

Riba oftă pentru că se sfârşea un vis îndelungat.

— Ne-au spus că atunci când vom avea paisprezece ani vom fi duse să devenim mirese într-un loc mult mai minunat decât
Templul şi vom fi binecuvântat de fericite pentru totdeauna.Dar numai dacă deveneam cât mai perfecte posibil.

— Perfecte? În ce fel? întrebă Vipond, de acum puţin mirat.

— Pielea noastră trebuie să fie fără cusur, părul strălucitor şi plăcut, trebuie să avem ochi strălucitori şi mari, obraji rozalii, sânii rotunzi şi mari, fesele mari şi netede, şi între picioare şi la subsuori nu aveam voie să lăsăm să crească niciun fir de păr.Trebuie să fim mereu interesate şi fermecătoare şi să mirosim întotdeauna a flori. Nu trebuia să fim niciodată furioase sau să dojenim ori să

criticăm alte persoane, ci să fim amabile, afectuoase şi întotdeauna dispuse să oferim sărutări şi tandreţe.

Atât Albin, cât şi Vipond erau bărbaţi cu o experienţă considerabilă şi văzuseră şi auziseră multe lucruri ciudate, dar cândRiba termină de vorbit, niciunul nu ştiu ce să spună. Într-un târziu, Albin o întrebă:

— Să ne întoarcem la Izbăvitorul acesta care te-a atacat. Nu îl mai văzuseşi niciodată?

— Nu, şi nici vreun alt bărbat.

— Şi atunci, întrebă Vipond, cum vă exersaţi... tandreţea?Dacă nu aveaţi bărbaţi.

— Între noi, domnule.

Asta îi sperie pe cei doi bărbaţi şi mai mult.

— Făceam cu rândul şi ne prefăceam că suntem obosite şi enervate şi strigam mult şi trânteam uşile, şi celelalte ne calmau şi se purtau drăguţ cu noi până când eram fericite. Riba îi privi şi îşi dădu seama că răspunsul ei nu îi lămurise complet. Apoi mai erau păpuşile.

— Păpuşile?

— Da, păpuşile-bărbaţi. Le îmbrăcam şi le masam şi le tratam ca pe nişte regi.

— Înţeleg, spuse Vipond.

— Mie şi Si... Simonei. Se opri un moment. Simona era fata pe care a omorât-o Izbăvitorul. Nouă ni s-a spus că am fost alese să fim trimise să ne măritătm şi să trăim fericite până la adânci bătrâneţi. Dar apoi am fost duse în camera acelui bărbat de către Mătuşicile noastre – aşa le spuneam femeilor care ne-au crescut – şi ni s-a zis că o să ne măritătm. Dar apoi a venit bărbatul acela şi a omorât-o pe Simona.

— Mătuşicile voastre, ele ştiau ce vi se va întâmpla?

— De ce ne-ar face asta după ce au fost atât de bune cu noi?

Sigur au fost păcălite.

— Nu ţi se pare o coincidenţă ciudată, spuse Albin – neştiind dacă nu cumva fata îşi bătea joc de ei, deşi, dacă

aşa era, atunci era o mincinoasă extraordinară –, că ai dat peste acest Izbăvitor şi peste Cale în numai douăzeci şi patru de ore şi că băiatul a sosit la momentul potrivit ca să te salveze?

— Ba da. M-am gândit la asta – chiar şi atunci. Cât de ciudat să întâlnesc patru bărbaţi în acelaşi timp după toţi aceşti ani – şi unul atât de rău şi ceilalţi să îşi rişte viaţa pentru mine, pentru o persoană necunoscută. Sunt normale asemenea lucruri?

— Nu, spuse Vipond. Nu sunt normale. Mulţumesc, Riba.Asta e tot pentru moment.

Sună un clopoţel din faţa lui. Uşa se deschise şi intră o tânără femeie. Avea aerul mândriei reci a unei membre de şaisprezece ani a aristocraţiei, de parcă văzuse totul în viaţă şi nu o interesa nimic. Dar îi ieşiră ochii din cap văzând-o pe Riba cu părul ei auriu şi formele enorme şi voluptuoase. Stând una lângă alta, nu păreau din aceeaşi specie decât de departe.

— Riba, aceasta este domnişoara Jane Weld, nepoata mea.Ea va avea grijă de tine în următoarele zile.

Domnişoara Jane, cu ochii încă holbaţi, încuviinţă uşor din cap. Riba zâmbi emoţionată şi atât.

— Albin. Eşti drăguţ să aştepţi afară cu Riba cât vorbesc eu ceva cu domnişoara Jane?

Albin o conduse pe Riba afară şi închise uşa. Vipond se uită la nepoata lui încă uimită.

— Închide gura, Jane, că poate îţi intră o muscă în ea.

Domnişoara Jane închise gura cu un pocnet aproape audibil, dar o deschise la loc aproape imediat.

— Cine naiba era creatura aia?

— Stai jos şi ascultă şi odată în viaţă încearcă să faci cum ţi se spune.

Domnişoara Jane se aşează jos, nemulţumită.

— Trebuie să te împrieteneşti cu Riba şi s-o faci să îţi spună din nou tot ce mi-a spus mie şi orice altceva. Scrie pe hârtie şi trimite-mi, fără să omiţi niciun detaliu, oricât de

neimportant sau ciudat... Privi la tânăra fată. Şi va fi ciudat. După ce îi auzi povestea, vezi dacă poţi s-o faci să nu mai spună la nimeni şi să pretindă că vine din Insulele de Sud sau ceva de genul. Are maniere bune, dar învaţ-o obiceiurile noastre. Poate dacă se descurcă o să devină servitoare personală sau însoţitoare.

— Vrei să instruiesc o servitoare? întrebă domnişoara Jane indignată.

— Vreau să faci orice îţi spun eu. Acum ieşi afară!

13

Izbăvitorul Stape Roy, Cercetaş în trupa sudică de vânătoare, intră călare în Memphis, după ce îşi lăsase cei o sută de oameni şi câini într-un oraş aflat la cincizeci de kilometri distanţă, cu mintea la fel de neliniştită ca întotdeauna. Neliniştea asta nu era un lucru rău, având în vedere că Stape trecuse prin multe experienţe diavoleşti şi provocase şi el destule. Dar acum, când se apropia de Kitty Town, simţea că se îndreaptă spre cea mai apropiată variantă a iadului pe pământ. Când se apropie de intrarea iluminată ţipător care dădea în suburbia de coşmar aMemphisului, se opri, coborî de pe cal şi îl duse de căpăstru ultimii câţiva metri. Chiar şi la ora aceasta târzie, mai erau turişti şi localnici care treceau de paznici, care îi ignorau pe majoritatea şi îi percheziţionau pe unii.

— Nu poţi să intri cu ăla, spuse unul dintre paznici, gesticulând spre cal. Eşti înarmat?

„Până în dinţi”, se gândi Stape.

— Nu vreau să intru. Am o scrisoare pentru Kitty the Hare, spuse el.

— N-am auzit niciodată de el. Acum dispari!

Încet, sub privirile atente ale paznicilor, Stape căută în desagi şi scoase două pungi, una mai mare decât cealaltă. O întinse pe cea mai mică.

— Asta e pentru voi, s-o împărţiţi. Cealaltă e pentru Kitty the Hare.

— Dă-le încoace. O să am grijă să le primească. Paznicii, cinci la număr, uriaşi şi aleşi cu atenţie pentru lipsa lor de farmec, l-au înconjurat pe Stape. Revino mâine sau, şi mai bine, poimâine.

— În cazul ăsta, o să ţin eu banii până atunci.

— Nu. Nu cred, spuse paznicul. Vor fi în siguranţă la noi.

Se mişcă spre Stape cât de repede se poate mişca un bărbat de o sută treizeci de kilograme şi întinse mâna după bani. Stape părea să se fi resemnat. Umerii îi căzură ca şi cum se simţea învins. Apoi, când paznicul îl împinse în piept, pur şi simplu îşi strânse mâinile în jurul mâinilor paznicului şi le împinse în jos.Se auzi un pocnet tare şi ţipătul de durere al paznicului care căzu în genunchi. Ceilalţi, luaţi prin surprindere de turnura evenimentelor, se grăbiră spre el. Dar nici nu apucară să se mişte când văzură că Stape ţinea o sabie mică la gâtul paznicului. Ţipătul paznicului care le spunea să nu se apropie era aproape inutil.

— Acum, aduceţi-mi pe cineva cu autoritate, şi asta repede.

Nu intenţionez să stau în cloaca asta mai mult decât e necesar.

Douăzeci de minute mai târziu, Stape stătea într-o anticameră şi era neliniştit, în ciuda faptului că se afla întruna dintre cele mai plăcute camere în care fusese vreodată – decorată cu lambriuri de cedru şi santal avea un aer de simplitate bogată şi mirosea a ceva atât de subtil şi relaxant pentru simţuri încât se gândea să taie o bucată s-o ia cu el. Nu din cauza luptei de la porţile lui Kitty Town, ci din cauza a ceea ce văzuse după ce i se permisese să intre. Bărbatul care supraveghease masacrele de la Odessa şi Pădurile Poloneze, care se remarcase în crâncenele războaie din Răsărit, era neliniştit de ce văzuse în ultimele câteva minute. La capătul mai îndepărtat al camerei se deschise o uşă şi un bătrân intră şi spuse politicos:

— Kitty the Hare vă poate primi acum.

Chiar când se deschise uşa, un miros ciudat pluti spre el. Era doar uşor neplăcut şi chiar dulce, deşi era o dulceaţă care îi ridica părul pe ceafa Izbăvitorului Stape Roy. Era sigur că nu mai mirosise aşa ceva niciodată şi totuşi ceva îl avertiza pe

Stape, ceva îl neliniştea în ciuda curajului său

nemaipomenit.
Deja profund deranjat de scenele văzute în Kitty Town, se duse către uşă şi, apoi, bătrânul care rămase în anticameră o închise în spatele lui.

Camera era întunecoasă, dar iluminată cu atenţie astfel încât să se vadă doar podeaua. Deasupra taliei nu se vedea nimic în afară de contururi vagi. Cineva stătea la un birou în mijlocul camerei, dar persoana părea făcută din umbre.

— Fă-te comod, Izbăvitorule.

Vocea aceea. Nu mai auzise niciodată aşa ceva. Nu avea nicio nuanţă rea, niciun şuierat maliţios, nicio ameninţare sau primejdie, toate tonurile vocilor cu care era familiar de când se ştia.Vocea asta era ca uguitul unei porumbiţe, o notă oftată ca de o mare tristeţe, un tors profund de pisică. Într-un fel, era cel mai groaznic lucru pe care îl auzise. Sunetul părea să îi rezoneze în stomac precum cea mai adâncă şi neauzită notă ieşită din orga din marea catedrală din Kiev. Simţi că o să i se facă rău.

— Nu arăţi prea bine, Izbăvitorule, gânguri vocea. Vrei puţină apă?

— Nu. Mulţumesc.

Vocea lui Kitty the Hare oftă de parcă era îngrijorat. LuiStape i se păru că e sărutat de ceva incredibil de respingător.

— Să trecem la afaceri, atunci.

Izbăvitorului îi trebui toată hotărârea pe care o avea ca să răspundă, o hotărâre care se dovedise utilă de multe ori când arsese pe rug ereticii şi măcelărise nevinovaţii.

Nu îi folosi la nimic să tragă adânc aer în piept. Inspira doar mai multă dulceaţă din aceea oribilă.

— E adevărat, spuse Kitty the Hare, că cele patru tinere persoane pe care le cauţi sunt ţinute în Memphis.

— Poţi ajunge la ei?

— Vai, Izbăvitorule, pot ajunge la oricine. Îi vrei în viaţă?

— Poţi să faci asta?

Bietul Roy Stape abia putea să se abţină să nu leşine.

— Nu voi face asta, Izbăvitorule. Nu se potriveşte intereselor mele, înţelegi?

Apoi scoase un sunet care ar fi putut fi un râset blând sau nu.Uşa se deschise şi bătrânul care îl introdusese înăuntru spuse:

— Dacă vii pe aici, Izbăvitorule, vom termina afacerile noastre.

Zece minute mai târziu, încă verde la faţă, IzbăvitorulRoy Stape încerca să îşi revină după discuţia oribilă cu Kitty the Hare.

— Te simţi mai bine, Izbăvitorule? îl întrebă bătrânul.

Stape se uită la el.

— Ce fel de...?

— Nu pune întrebări care ar putea fi considerate ofensatoare, îl întrerupse bătrânul. Nu e înţelept să insulţi genul acesta de lucru în locul acesta. Bătrânul inspiră adânc. Să concluzionăm.Vrei să scoatem noi aceste patru persoane din oraşul vechi. Este posibil, dar nu o vom face acum pentru că e contrar intereselor noastre de moment.

— Atunci voi pleca şi îmi voi informa stăpânul. A insistat să audă veştile proaste imediat.

— Fii rezonabil, Izbăvitorule, spuse bătrânul. Graba strică treaba. Vom fi cu ochii pe ei. La un moment dat trebuie să părăsească oraşul. Te vom anunţa. Apoi, ca un gest de bunăvoinţă, vi-i vom returna teferi. Aceasta este o promisiune.

— Cât timp?

— Cât e nevoie, Izbăvitorule. Vom face cum am promis – dar să fiu clar. Dacă faceţi vreo încercare să îi luaţi voi, Kitty theHare va considera asta un atac la adresa intereselor lui.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Uşa se deschise şi intrară doi paznici.

— Aceşti bărbaţi te vor conduce până la porţile Kitty Town.

Calul ţi-a fost hrănit şi adăpat ca un semn al bunelor noastre intenţii. La revedere!

Când Izbăvitorul Stape ieşi din clădire, aerul din Kitty Town îl lovi ca un pumn în faţă. Zgomotul! Oamenii! Era ca şi cum un orb a cărui primă imagine e cea a curcubeielor iadului, ca şi cum unui surd i se redă auzul şi aude sunetul sfârşitului lumii.Erau desfrânaţi şi stricate, băieţi cu sculele pe afară să le vadă toată lumea; bărbaţi în robe strigând: „Hai, hai să o luaţi”. Peşti cu tineri dezbrăcaţi, un bărbat de vârstă mijlocie strigând în agonie, matroane cu ţâţele acoperite de ruj care ofereau una scurtă. Hughenoţi care vindeau funduleţe celui care licita mai mult şi nebuni cu limbile lungi care căutau clienţi pentru practicile lor dezgustătoare.

Lovit de oroare şi imobilizat de groază, Izbăvitorul Stape scoase brusc un ţipăt de dispreţşi dezgust profund. Apoi, spre uimirea celor doi paznici care îl escortau, îşi luă picioarele la spinare şi îşi alergă sufletul pârjolit dincolo de porţile KittyTown şi în noapte.

La cincizeci de kilometri de ultimul sat protejat de Memphis,
IdrisPukke stătea într-un şanţşi era plouat. Nu exista nimic uscat cu care să aprindă un foc şi, chiar dacă ar fi găsit, era prea periculos s-o facă. Tot ce mâncase în ultimele douăzeci şi patru de ore consta într-o jumătate de cartof, şi încă împuţită şi mucegăită. Cum de un om care condusese trei armate, consiliase regi şi împăraţi, dezonorase aproape o generaţie întreagă de fiice frumoase de nababi şi satrapi – cum ajunsese el în situaţia asta? O întrebare bună, la care IdrisPukkeştia răspunsul.Coarda, pe care unii oameni o întind uneori, el o întindea aproape zilnic. Dormise acolo unde nu-şi aşternuse, i se dăduse un deget şi luase toată mâna, făcuse şase averi şi pierduse şapte.Cele nouă vieţi ale lui se epuizaseră de mult. Nu se putea nega că era un războinic genial, iar spiritul lui şi talentul la arme, precum şi

raţionamentele lui politice erau admirate peste tot în lume – adică peste tot unde exista o pedeapsă cu moartea care îl aştepta, ca să nu mai punem la socoteală locurile în care procesele şi sentinţele erau considerate formalităţi obositoare. Pe scurt, nu exista niciun stat în care IdrisPukke să poată fugi, în care nu exista pericolul de a fi fiert, eviscerat, ars sau spânzurat, şi, deseori, toate patru la un loc. Cel mai mare mercenar pe care îl cunoscuse lumea era redus acum la un om care se ascundea de duzinile de vânători de recompense şi soldaţi, într-un şanţ, ud, obosit şi suferind de o teribilă indigestie după ultima masă mucegăită pe care o consumase.

Fusese capturat de două ori în luna anterioară şi scăpase aproape imediat. Dar adevărata problemă era că nu avea nicăieri unde să scape. Tot ce trebuia să facă era să închidă ochii şi simţea cum îl ajung din urmă păcatele trecutului.

POC!

Fără să se gândească, IdrisPukke se ridică în genunchi şi merse în patru labe de-a lungul şanţului cât de repede putu.

— Torţe. Lumini. Ne-a văzut!

De peste tot, flăcările torţelor iluminară bezna de pe câmp.Dar ce îi ajuta pe ei, îl ajuta şi pe IdrisPukkeşi văzu acum un crâng de copaci la treizeci de metri în faţă. Alergă disperat, iute ca un ogar, dar alunecând în noroi.

— Acolo!

Urmăritorii îl zăriseră. În timp ce fugea, văzu cum luminile torţelor se apropiau de el. În orice moment de acum – săgeata sau sabia şi agonia morţii. Gâfâind, înfricoşat, alergă în continuare, încă mai era liber şi se mişca. Trebuia să ajungă la copaci. Se caţără pe mal, alunecând, şi, tocmai când se ridica peste marginea lui, primi o lovitură.

PLEOSC!

Rămase aşa un moment. Lumea se oprise într-o izbucnire de fulgere şi durere. Apoi altă lovitură şi căzu pe spate.

Înainte să atingă fundul şanţului şi să-şi izbească din nou capul, leşină.

Când se trezi, o gorilă uriaşă şi păroasă îi ţinea strâns picioarele strâns cu o mână şi îl dădea cu capul de perete ca o gospodină care bate plictisită covoarele. Apoi gorila se opri, îl ridică şi îl privi drept în faţă. Ştia că e o gorilă pentru că văzuse una la un circ în Arnhemland. Aceasta era mult mai mare – respiraţia ei era fierbinte şi umedă şi mirosea a carne putredă de o lună, şi şiroaie de muci verzi îi curgeau din nas.

— Deci mai trăieşti.

Abia atunci, şi cu oarecare uşurare, IdrisPukke îşi dădu seama că încă mai era inconştient şi visa. Apoi gorila continuă leneşă să îl lovească cu capul de zidul de cărămidă.

Silindu-şi ochii să se deschidă, peisajul din jurul lui se disipă şi deveni căruţa unui fermier, unde era legat, de mâini şi de picioare, iar capul i se izbea de marginea de lemn cu fiecare zdruncinătură a căruţei pe terenul denivelat.

Inspiră adânc ca să rămână conştient şi îşi deplasă capul spre interiorul căruţei. Era adevărat, se gândi el: e bine când capul nu ţi se mai izbeşte de un perete. Apoi durerea îi reveni şi încetă să mai fie recunoscător. Gemu.

— Atunci, eşti treaz, nu?

Era un soldat, nu un vânător de recompense, ceea ce sugera măcar că picase în mâinile unor oameni care vor vrea să îndeplinească anumite formalităţi înainte să îl supună la chestii neplăcute. Asta însemna o şansă la evadare. Soldatul îl împunse scurt în stomac cu mânerul sabiei sale scurte.

— Ţi-am pus o întrebare civilizată şi vreau un răspuns civilizat.

— Da, sunt treaz, gemu IdrisPukke. Unde mă duceţi?

— Tacă-ţi fleanca! Mi s-a spus că nu am voie să vorbesc cu tine sub nicio formă, dar nu văd de ce. Nu pari cine ştie

ce pericol. Şi, zicând asta, soldatul îl mai împunse încă odată în stomac cu mânerul sabiei şi se lăsă pe spate, fără să mai vorbească.

14

— Ce vrei să fac cu ei? întrebă Albin.

Vipond ridică privirea de la biroul lui şi se gândi.

— Mă interesează. Dar cred că e timpul să îi presăm puţin mai mult. Vreau să supraveghezi interogarea lor cu privire laIzbăvitori. Avem nevoie să ştim mai multe despre Templu şi să aflăm dacă ceea ce pun la cale Izbăvitorii are vreo importanţă pentru noi. Între timp, pune băieţii ca învăţăcei la Mond.

— Solomon Solomon nu va fi încântat de asta.

Dumnezeule mare, icni Vipond. Nimeni nu mai face ce i se spune în ziua de azi? Dacă nu-i place, să mă scutească.

— Cei de la Mond sunt o adunătură arogantă, Cancelare, nu va fi uşor pentru ei.

— Îmi dau seama. Dar vreau să fii cu ochii pe ei îndeaproape.Vreau să ştiu cum reacţionează la felul în care sunt trataţi. Nu-i învinovăţesc că m-au minţit şi eu as fi făcut la fel în locul lor dar vreau să-i dau de capăt istoriei ăsteia.

Astfel că, două zile mai târziu, Cale, Kleist şi Vagul Henri se aflau în Piaţa Terenului pentru Excelenţă, împreună cu încă cincizeci de alţi învăţăcei, privind acelaşi număr de tineri aristocraţiMaterazzi încălzindu-se în faţa lui Solomon Solomon, antrenor de arte marţiale la Mond. Era un bărbat masiv cu capul ras şi ochii la fel de reci ca vântul de est într-o zi cruntă de ianuarie.Astăzi cerul era albastru şi vântul – cald. Noii învăţăcei stăturăşi îi admirară pe tinerii de paisprezece şi cincisprezece ani cum se întindeau şi îşi încălzeau muşchii pe teren. În general, aspectul lor era uniform – erau înalţi, incredibil de supli, blonzi şi zvelţi.În aerul din jurul lor strălucea încrederea şi stima de sine în timp ce îşi întindeau membrele lungi în contorsiuni

imposibile sau executau flotări cu o singură mână de parcă motoare magice le animau braţele suple. Patruzeci şi şapte de învăţăcei îi priveau uimiţi, fiii negustorilor bogaţi care îi plătiseră lui SolomonSolomon o grămadă de bani pentru a permite odraslelor lor să aibă oportunitatea de a avea un contact zilnic cu Materazzi.Înlocuirea pe ultima sută de metri a trei dintre ei cu mitocanii din Scabland îl costase pe Solomon Solomon mai mult de o mie de dolari pe an. De asta inima lui îngheţată era mult mai îngheţată decât de obicei.

Fiecare învăţăcel fusese plasat sub un anume blazon şi, deşi
Cale habar n-avea ce erau acestea, îi vedea pe Materazzii care se încălzeau lângă el că fiecare avea o insignă în piept şi că unele erau aceleaşi cu blazonul pe care îl vedea pe spatele unor învăţăcei. Dură ceva timp până îl găsi pe purtătorul insignei care se potrivea cu blazonul lui. Era la fel ca toţi ceilalţi şi chiar mai mult: mai înalt, mai blond, mai graţios şi mai puternic. Se mişca cu o viteză extraordinară în timp ce se lupta în joacă cu câţiva adversari, aplicând lovituri şi punându-i pe toţi pe spate cu uşurinţă. Cale îşi luă câteva secunde să se uite înapoi şi să scaneze gama vastă de arme disponibile pentru fiecare aristocrat, jumătate de duzină de săbii, suliţe scurte, medii şi lungi, topoare precum şi multe feluri de arme pe care nu le mai văzuse niciodată.

— Tu! TU! STAI ACOLO UNDE EŞTI!

Era Solomon Solomon şi se uita la Cale. Solomon Solomon coborî de pe scena improvizată plină cu manechine de luptă de pe care supraveghease încălzirea şi se duse direct la Cale, fără să îşi ia ochii de la el niciun moment până când nu stătu drept în faţa lui. Pe teren, încălzirea se opri, iar tinerii Materazzi priveau acum ca să vadă ce se va întâmpla. Nu au trebuit să aştepte mult. Când Solomon Solomon ajunse la Cale, îi trase o palmă puternică în tâmplă. Câţiva dintre Materazzi râseră cu un fel

de compătimire, aşa cum ai râde văzând un atlet care se împiedică îngrozitor la o cursă sau un boxer slab alegându-se cu o lovitură care îl lasă inconştient ore întregi.

Deşi Cale se împletici, nu căzu jos aşa cum se aşteptaseSolomon Solomon. Iar când capul îi reveni la loc nici nu protestă şi nici nu se uită furios la Solomon Solomon – Cale avea prea multă experienţă cu actele arbitrare de violenţă şi dispoziţia incredibil de proastă a celor mai în autoritate decât el ca să facă vreo greşeală.

— Ştii ce ai făcut?

— Nu, domnule, răspunse Cale.

— Nu, domnule? Îndrăzneşti să îmi spui că nu ştii? Spuse acestea cu toată furia înăbuşită a unui nefericit care a pierdut o mie de dolari pe an fără nicio explicaţie acceptabilă. Îl lovi pe
Cale din nou. Când veni a treia lovitură, Cale îşi dădu seama de greşeală. La Templu, dacă picai jos după o lovitură, primeai mai multe; aici era evident că trebuia invers. Căzu imediat jos.
Pe viitor, ţipă Solomon Solomon, să îţi ţii privirea în faţă, să îţi urmăreşti stăpânul şi să nu-ţi iei ochii de la el. AI ÎNŢELES?

— Da, domnule.

Spunând astea, Solomon Solomon se întoarse şi tropăi înapoi spre podiumul lui. Cale se ridică încet în picioare, cu capul bâzâindu-i. Toţi ceilalţi învăţăcei se holbau înainte îngroziţi, cu excepţia Vagului Henri şi a lui Kleist, care priveau înainte pentru că ştiau ce trebuie să facă. O singură persoană se uita la el:cel mai înalt şi mai graţios dintre Materazzi, cel al cărui blazon îl purta Cale. Cei din jurul lui râdeau, dar blondul Materazzi, nu. Era aproape roşu de furie.

Nici măcar bătaia pe care i-o aplicase lui Cale nu îmbunătăţise starea de spirit a lui Solomon Solomon; pierderea atâtor bani fusese o lovitură puternică pentru el.

— Ocupaţi-vă de învăţăceii voştri. Săbii scurte.

Aristocraţii se duseră către şirul de învăţăcei şi se opriră în faţa lor. Tânărul şi înaltul Materazzi se uită la Cale şi îispuse încet:

— Mai dă-te în spectacol odată în felul acesta şi o să îţi doreşti să nu te fi născut niciodată. M-ai auzit?

— Da, am auzit, răspunse Cale.

— Eu sunt Conn Materazzi. Să-mi spui „şefule” de acum înainte.

— Da, şefule, am auzit.

— Dă-mi sabia scurtă.

Cale se întoarse. De o bară de lemn atârnau trei săbii cu lamele de aceeaşi dimensiune, dar cu diverse forme, de la drepte la curbate. Pentru Cale, o sabie era o sabie. Ridică una.

— Nu aceea. Cuvintele îi fură urmate de un şut în fund.Cealaltă. Cale se întinse după sabia de lângă ea. Primi un alt şut. Se auziră multe râsete de la tovarăşii lui şi de la învăţăcei.Cealaltă, spuse Conn Materazzi. Cale o ridică şi i-o înmână tânărului care zâmbea. Bun, acum spune „mulţumesc” pentru şutul educativ.

Se lăsă linişte, liniştea aşteptării ca învăţăcelul să fie îndeajuns de nesăbuit încât să protesteze sau, şi mai bine, să se apere.

— Mulţumeşte-mi, repetă Conn.

— Mulţumesc, şefule, spuse Cale, aproape amabil, spre uşurarea Vagului Henri şi a lui Kleist.

— Excelent, zise Conn, uitându-se la amicii lui. Lipsa coloanei vertebrale, asta îmi place să văd la un servitor.

Râsetele linguşitoare au fost întrerupte de un alt ordin lătrat al lui Solomon Solomon. În următoarele două ore Cale privi, cu o durere de cap, cum elevii de la Mond treceau prin rutina instrucţiei lor. Când antrenamentul se termină, părăsiră câmpul râzând, ca să se spele şi să mănânce. Apoi câţiva bărbaţi mai în vârstă, Cercetaşii, veniră să îi înveţe cum se folosesc şi se îngrijesc armele adunate în spatele lor.

Mai târziu, cei trei stăteau şi vorbeau, iar Vagul Henri şiKleist erau, în mod surprinzător, mai nefericiţi decât Cale.

— Doamne, spuse Kleist, credeam că în sfârşit ieşise soarele şi pe strada noastră. Privi cu amărăciune la Cale. Ai un adevărat talent, Cale, să te bagi sub pielea oamenilor. Ţi-a luat, cât, douăzeci de minute ca să te iei la harţă cu cea mai împuţită pereche din ceea ce părea o adunătură grozav de drăguţă.

Cale se gândi la asta, dar nu spuse nimic.

— Vrei să plecăm în seara asta? întrebă Vagul Henri.

— Nu, răspunse Cale, încă gândindu-se. Am nevoie de timp să fur cât de multe lucruri pot.

— Nu e înţelept să aşteptăm. Gândeşte-te la ce s-ar putea întâmpla.

— Va fi bine. Şi, oricum, nu e nevoie să plecaţi şi voi. Kleist are dreptate, voi aţi aterizat în picioare aici.

— Ha! spuse Henri. Odată ce dispari tu, o să ne ia pe noi în şuturi.

— S-ar putea, s-ar putea să nu. Poate că Kleist are dreptate – am eu ceva care îi enervează pe oameni.

— Vin cu tine, spuse Vagul Henri.

— Nu.

— Am spus că vin.

Se lăsă o tăcere lungă, întreruptă într-un târziu de Kleist.

— Ei bine, eu nu stau aici de unul singur, spuse el şi plecă furios şi bosumflat.

— Poate putem pleca înainte să se întoarcă, zise Cale.

— Are sens să rămânem împreună.

— Cred că da, dar de ce trebuie să se văicărească atât?

— Aşa e el. E stilul lui. E de treabă, să ştii.

— Chiar e? întrebă Cale, de parcă era doar un pic curios.

— Când vrei să plecăm?

— Peste o săptămână – sunt o grămadă de lucruri bune de şutit aici. Trebuie să ne facem provizii.

— E prea periculos.

— Va fi bine.

— Nu sunt de acord.

— Păi, e capul şi fundul meu în joc, aşa că eu decid.

Vagul Henri ridică din umeri.

— Asta cam aşa e. Schimbă subiectul: Ce crezi despre Mond – sunt plini de sine, n-ai zice?

— Destul de buni, totuşi.

— Ei bine, spuse Vagul Henri, zâmbind, destul de arătoşi măcar. Crezi că Riba va fi bine?

— De ce n-ar fi?

Nu încăpea îndoială că Vagul Henri era sincer îngrijorat.

— Chestia e că ea nu e ca mine şi ca tine. Ea n-ar suporta o bătaie sau ceva de genul. N-a fost crescută cu asta.

— Va fi bine. Vipond ne-a aranjat bine, nu? Ce-a spus Kleist e adevărat – dacă nu eram eu, aţi fi în puf aici.

De fapt, Cale nu ştia ce e ăla puf, dar auzise expresia de câteva ori şi îi plăcea cum sună.

— Riba ştie cum să se înţeleagă cu oamenii. Va fi bine.

— Dar tu de ce nu te poţi înţelege cu oamenii?

— Nu ştiu.

— Încearcă să nu le stai în cale şi, dacă nu poţi, nu te mai uita la ei de parcă ai vrea să le tai gâtul şi să-i dai la câini.

Dar în ziua următoare, speranţa Vagului Henri că lucrurile cu Solomon Solomon şi Conn Materazzi s-ar putea potoli se prăbuşi. Solomon Solomon găsi o altă scuză ca să continue bătaia sălbatică din ziua anterioară, dar de data asta în mijlocul terenului ca toţi învăţăceii să vadă bine şi să fie încurajaţi să facă la fel. În schimb, Conn Materazzi, mai subtil decât instructorul lui de luptă şi nevrând să fie văzut că îl copiază, continuă să îl lovească cu piciorul pe Cale din cel mai nesemnificativ motiv, dar fără să pună forţă în lovitură. Tânărul băiat avea un talent să îl umilească, tratându-l pe Cale de parcă era o povară amuzantă şi era de datoria lui să se poarte cât mai blând posibil.Cu picioarele lui lungi şi flexibile îl putea lovi pe Cale în spatele gambei, în fund sau să îi aplice o lovitură scurtă peste ureche, de parcă dacă şi-ar fi folosit mâinile pe cineva

precum Cale ar fi însemnat că îl ia prea în serios. După patru zile de asemenea tratament, Vagul Henri începu să se îngrijoreze de efectul pe care îl avea Conn asupra lui Cale, şi nu de tratamentul dur pe care i-laplica Solomon Solomon. Cale era obişnuit cu o brutalitate mai sălbatică decât orice putea inventa Solomon Solomon. Dar batjocura, luarea în derâdere, era ceva ce nu mai experimentaseră.Henri începu să se îngrijoreze că Cale ar putea fi provocat să riposteze.

— Mie mi se pare că e mai calm ca niciodată, îi spuse Kleist

Vagului Henri când acesta îşi exprimă îngrijorarea.

— La fel de liniştit ca o casă bântuită până la ora la care setrezesc demonii.

Amândoi râseră de această replică îndelung repetată delzbăvitori.

— Încă două zile.

— Hai să îl convingem să plecăm mâine.

— Bine.

Conn Materazzi continuă să îşi dezvolte rolul de stăpân tolerant al unui nebun ridicol cu şi mai multă răutate – şi era foarte admirat de prietenii lui că făcea aşa. Între bătăile sălbatice aplicate de Solomon Solomon, îi ciufulea părul lui Cale din cauza unei greşeli închipuite de parcă era un animal de casă bătrân, incontinent, dar compătimit. Mai erau nenumărate palme uşoare şi provocatoare la ceafă, lovituri discrete la fund cu lama sabiei. Şi, în tot acest timp, Cale devenea din ce în ce mai tăcut.Şi Conn vedea asta – vedea că bătăile sălbatice păreau să nu-lafecteze mai deloc, dar că batjocura lui, oricât de atent deghizată, părea să îi penetreze sufletul foarte dur. Conn Materazzi era un monstru, dar nu unul prost.

Materazzii erau faimoşi pentru două lucruri: primul, talentul lor suprem în materie de arte marţiale şi curajul lor nesăbuit; al doilea, frumuseţea extraordinară a femeilor Materazzi, împreună cu răceala lor ieşită din comun. Într-

adevăr, se spunea că e imposibil să înţelegi de ce Materazzii erau atât de dispuşi să moară în război până nu o întâlneai pe una dintre soţiile lor. UnMaterazzi singur sau în grup era o maşină de război groaznică.Dar dacă întâlneai cu adevărat una dintre soţiile lor, ai fi fost întâmpinat cu o condescendenţă, o mândrie şi un semn de adio cum n-ai mai întâlnit niciodată în viaţa ta. Dar ai fi fost şi izbit de frumuseţea lor uimitoare – şi, la fel ca bărbaţii Materazzi, ai fi fost dispus să înduri aproape orice pentru un zâmbet sau pentru un sărut condescendent. Deşi Materazzii ţineau aproape o treime din lumea cunoscută sub puterea lor militară, economică şi politică, cei cuceriţi se puteau întotdeauna consola cu ideea că, oricât de sus ajungeau, Materazzii erau sclavii femeilor lor.

Pe măsură ce Cale continua să îndure bătăi şi hărţuială, toţi cei trei foşti acoliţi petreceau cât mai mult timp furând. Asta nu era deosebit de dificil sau de periculos – Materazzii aveau ceea ce li se părea băieţilor o atitudine bizară faţă de posesiunile lor.Păreau gata să îşi arunce lucrurile aproape imediat ce le cumpăraseră. Din cauză că acoliţilor le fusese interzis să aibă vreun fel de posesiune, lucrul acesta îi nedumerea. La început furau obiecte care credeau că le vor folosi – un briceag, o tocilă, apoi bani lăsaţi aiurea în dormitoarele şefilor lor, deseori în cantităţi uimitor de mari. Apoi deveni mai uşor să îşi întrebe şefii dacă nu vor să le cureţe ceva sau să îl pună undeva, că li se spunea deseori să scape de el. În numai patru zile furaseră şi li se„dăduseră” mai multe lucruri decât puteau ei folosi sau ştiau să folosească: cuţite, săbii, un arc uşor de vânătoare cu o crăpătură reparată imediat de Kleist, un ibric mic de campanie, castroane, linguri, frânghie, sfoară, mâncare conservată de la bucătărie şi o sumă bunicică de bani care urma să mai crească când vor curăţa camerele şefilor lor chiar înainte de plecare. Toate astea erau ascunse cu grijă într-o serie de firide şi crăpături, dar şansele să fie descoperite erau mici pentru că nimeni nu le simţea lipsa.

Văzând că putea trăi ca nababul din lucrurile pe care alţi oameni nu le mai voiau, Kleist şi Vagul Henri se întristară teribil că trebuiau să plece. Dar Vagul Henri vedea cu fiecare ironie batjocoritoare a lui Conn Materazzi şi cu fiecare împunsătură umilitoare cum Cale devenea tot mai tăcut. Conn
Materazzi îl trăgea pe Cale de urechi şi de nas de parcă era un băieţel mic şi obraznic.

În după-amiaza celei de-a cincea zile, Cale se afla în căutarea a ceva util de furat într-o zonă a fortăreţei unde, ca învăţăcel, îi era interzis să meargă. „Interzis" în Memphis însemna ceva total diferit de „interzisul" din Templu – acolo o infracţiune putea însemna, să zicem, patruzeci de lovituri cu o curea de piele cu ţinte în urma cărora puteai foarte uşor să sângerezi de moarte. Aici însemna ceva ce nu ar trebui să faci şi care ar fi putut fi urmat de o pedeapsă vag neplăcută sau de care puteai să scapi dacă ştiai să te justifici. De exemplu acum, dacă ar fi fost prins, Cale s-ar fi scuzat că s-a rătăcit.

Se mişca acum prin partea cea mai veche a marii fortăreţe, într-adevăr cea mai veche parte din Memphis. O mare parte din acest zid, cu camerele lui interioare acum folosite pentru depozitare, fusese demolat şi înlocuit cu casele elegante cu ferestrele largi atât de iubite de Materazzi. Dar această parte veche aMemphisului era întunecoasă, singura lumină venind de la pasajele care intrau şi ieşeau din marginile zidului, deseori la douăzeci de metri distanţă. Fuseseră gândite pentru un atac, nu pentru plimbări. Când Cale urca cu grijă un set de trepte negre de piatră fără nicio apărătoare sau balustradă care să îl împiedice să cadă doisprezece metri pe dalele de piatră de dedesubt, auzi pe cineva grăbindu-se în jos pe scări înspre el.Nu putu vedea din cauza curburii în scară, dar oricine era avea un felinar. Păşi înapoi într-o scobitură a casei scărilor şi speră să nu fie remarcat când persoana avea să treacă pe lângă el. Paşii grăbiţi şi lumina slabă înaintară şi apărură

în câmpul lui vizual.Cale se lipi de zid şi fata nu-l văzu când trecu în grabă pe lângă el. Dar lumina era slabă în locul acesta vast şi întunecos şi dalelede piatră erau inegale. Luase curba prea repede şi, deja dezechilibrată, îşi prinsese călcâiul într-o dală de piatră neregulată.Se răsuci încercând să îşi ţină echilibrul pentru a nu cădea doisprezece metri pe piatra dură. Fata scoase un ţipăt când scăpă felinarul şi era pe punctul de a cădea când Cale o apucă de braţşi o trase înapoi.

Fata ţipă speriată la această apariţie uimitoare ieşită din neant.

— Dumnezeule mare!

— E în regulă, spuse Cale. Era să cazi.

— O! spuse ea şi privi în jos la felinar, care se spărsese, dar încă mai ardea uleiul care se vărsase. O, spuse ea din nou.M-ai speriat.

Cale râse.

— Noroc că mai eşti în viaţă *să fii* speriată.

— Aş fi fost bine.

— Ba nu, n-ai fi fost.

Privi în jos la prăpastia abruptă şi apoi din nou la Cale în lumina vagă. Nu era ca niciun băiat sau bărbat pe care îl văzuse vreodată – avea o înălţime medie şi păr negru ca tăciunele – dar expresia din ochii lui, bătrâni şi negri, era ceva ce nu putea identifica.

Brusc i se făcu teamă.

— Trebuie să plec, spuse ea. Mulţumesc.

Apoi începu să alerge rapid în jos pe scări.

— Ai grijă, spuse Cale, atât de încet că ea nu avea cum să audă.

Şi apoi dispăru.

Cale se simţea de parcă fusese lovit de fulger. Chiar şi cel mai experimentat şi mai înţelept cap ar fi fost în pericol de a fi sucit de fata pe care o întâlnise Cale din întâmplare, şi, când era vorba de femei, Cale nu era niciuna, nici alta. Ea era Arbell

Materazzi, fiica Mareşalului Materazzi, Dogele de Memphis.Dar nimeni, cu excepţia tatălui ei, nu se gândea la ea pe numele ei de botez. Toată lumea îi spunea Arbell Gât-de-Lebădă, şi era recunoscută de toţi drept cea mai frumoasă femeie din Memphis şi probabil din toate teritoriile lui vaste. Să îi descriu frumuseţea?Gândiţi-vă la o femeie ca o lebădă.

Cât de diferită ar fi fost istoria dacă Cale nu ar fi întâlnit-o în marele zid în acea după-amiază sau dacă n-ar fi fost în stare

— în întunericul şi locul acela alunecos – să o tragă înapoi şi, aşa cum ar fi fost cazul cu siguranţă, tânăra şi-ar fi rupt gâtul ei lung şi elegant pe dalele de piatră de dedesubt.

În câteva ore, un Cale îndrăgostit le spuse unui camarad amuzat şi unuia ranchiunos că se răzgândise cu privire la plecarea din Memphis. Desigur că nu le explică motivul adevărat, spunându-le că luase bătăi mai rele decât cele ale lui SolomonSolomon toată viaţa şi că se hotărâse pur şi simplu să ignore aiureala lui Conn Materazzi. De ce să lase glumele stupide ale unui plod răsfăţat să îl îngrijoreze când avea atâtea motive să rămână? Aşa nedumeriţi cum erau, Vagul Henri şi Kleist nu aveau niciun motiv să se îndoiască de el. Şi totuşi, Vagul Henri nu era convins.

— Îl crezi? spuse el mai târziu, când era singur cu Kleist.

— De ce mi-ar păsa, oricum? Mie îmi convine dacă vrea să rămânem, doar că nu vreau să se mai poarte tot timpul caDumnezeu Atotputernic.

În următoarele câteva zile, Vagul Henri privi cum bătaia şi batjocura continuară. Ca întotdeauna ridiculizarea lui Cale îl îngrijora cel mai mult. Conn Materazzi era un plod răsfăţat, dar mai era şi un artist al războiului de un talent nemaiîntâlnit.Numai cei mai vechi şi mai experimentaţi luptători Materazzi îl învingeau câteodată în luptele crâncene care aveau loc în fiecare vineri şi durau întreaga zi. Şi aceste înfrângeri în faţa soldaţilor cu abilităţi deosebite şi cruzime disperată deveniseră din ce în ce mai

puţine pe măsură ce treceau săptămânile. Era faimos, pur şi simplu, şi pe bună dreptate. Aşa că nu a fost nicio surpriză că în ultima săptămână de antrenament oficial i s-a acordat premiul care se dădea doar foarte rar cuiva care intra în armataMaterazzi: Forza sau Sabia din Danzig, cunoscută popular sub numele de Lama Făcută de Martin Bacon, marele armurier, cu o sută de ani în urmă, era o armă forjată dintr-un oţel cu o putere şi flexibilitate unică, un secret care din păcate s-a pierdut cândBacon s-a sinucis din cauza unei aristocrate Materazzi căreia nu-i păsa de el. Peter Materazzi, dogele de atunci pentru care făcuse sabia, fusese de neconsolat la moartea lui şi refuzase pentru tot restul vieţii lui să creadă că un om cu geniul lui Bacon ar fi putut să se sinucidă dintr-un asemenea motiv. „O fată! exclamase el, neîncrezător. I-aş fi dat-o pe soţia mea dacă ar fi cerut-o.” Având în vedere reputaţia femeilor Materazzi ca fiind foarte reci, efectul pozitiv al unei asemenea oferte rămâne îndoielnic.

În orice caz, dreptul de a deţine Lama era o onoare deosebită pentru Conn şi nu mai fusese acordat de mai mult de douăzeci de ani.

Ceremonia de decernare şi parada stradală au fost la fel de splendide pe cât v-aţi putea imagina: mulţimi vaste, pălării fluturânde, urale, muzică, pompă şi splendoare, discursuri şi tot tacâmul. Aristocraţii de la Mond se aliniară în faţa subordonaţilor lor în număr de aproape cinci mii. Aceştia nu trebuie confundaţi cu nişte simpli soldaţi – reprezentau o elită înarmată, cea mai bine antrenată şi echipată din lume, fiecare de rang înalt şi provenienţă nobilă.

Şi, în centrul tuturor, Conn Materazzi: de şaisprezece ani, un metru optzeci înălţime, blond, musculos, zvelt şi frumos – cel mai observat din toţi observatorii, centrul atenţiei tuturor, preferatul mulţimilor, mândria Materazzilor. Cât de plin de sine era când primea uralele şi aplauzele în timp ce i se întindea Lama!Când o ridică sus deasupra capului,

mulţimea scandă atât de tare de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

Vagul Henri aplaudă ca să nu atragă atenţia asupra sa. Kleist îşi exprimă entuziast neplăcerea exagerându-şi aplauzele şi uralele de parcă Conn era fratele lui geamăn. Dar în ciuda unui ghiont de la Kleist şi o rugăminte şoptită de la Vagul Henri, Cale rămase impasibil, o reacţie remarcată de Conn, stăpânul lui, în ciuda impresiei lui că fusese lovit de un fulger dumnezeiesc.

Având în vedere că avea deja o opinie foarte bună despre sine însuşi – una întărită de tagma lui de admiratori linguşitori – convingerea lui Conn că era o persoană minunată urcase până la înălţimi ameţitoare. Chiar şi două ore mai târziu, după ce mulţimile se împrăştiaseră şi el se întorsese în singurătatea fortăreţei, creierul îi mai vibra ca un stup plin de albine agitate.

Şi totuşi, după ce complimentele şi adoraţia prietenilor săi şi a cremei societăţii Materazzilor începură să se disipeze, revenise suficient de mult cu picioarele pe pământ ca să îşi amintească de insulta calculată pe care i-o adresase Cale prin refuzul de a-i aplauda triumful. Acest spectaculos act de insubordonare nu avea să fie trecut cu vederea, aşa că îşi trimise unul dintre servitori să îl cheme pe învăţăcelul lui să vină imediat.

Servitorului îi luă ceva timp să îl găsească pe Cale, mai ales că atunci când ajunse la dormitoarele învăţăceilor avu ghinionul să îl întrebe pe Vagul Henri unde îl putea găsi pe Cale. Talentul lui natural de a se eschiva nu fusese folosit de ceva vreme, dar când era interogat direct ieşea la suprafaţă imediat.

— Cale? spuse el, de parcă nici măcar nu era sigur ce ar putea fi un asemenea lucru.

— Noul învăţăcel al Lordului Conn Materazzi.

— Care Lord?

— Are părul negru. Cam atât de înalt. Servitorul, dându-şi seama că are de-a face cu cineva greu de cap, îşi întinse

mâna la aproximativ un metru şaizeci. Arată nefericit.

— A, te referi la Kleist. E jos la bucătării.

Servitorul se gândi că poate chiar îl căuta pe Kleist. Se gândi că Conn Materazzi spusese Cale, dar poate că era Kleist şi, având în vedere dispoziţia în care era nu avea chef să se ducă să îl întrebe. Din nefericire, Cale intră în dormitor sperând să doarmă puţin şi planul Vagului Henri de a-l trimite pe servitor să îl caute la dracu' în praznic pică.

— El el, spuse servitorul Vagului Henri.

— Acela nu e Kleist, replică Vagul Henri triumfător. Acela e Cale.

Până când Cale ajunse în grădina de vară, mulţimea din jurul lui Conn se subţiase şi dispăruse. Totuşi, un ultim şi de departe cel mai important oaspete din punctul de vedere al lui

Conn, sosise în sfârşit: Arbell Gât-de-Lebădă. Crescută să trateze bărbaţii cu dispreţ îndulcit numai de condescendenţă, era o chestiune destul de grea pentru Arbell să dea impresia că, în afară de indiferenţă, nu simţea nimic pentru Conn. De fapt, nu era mai indiferentă la frumuseţea şi realizările lui decât erau majoritatea fetelor, oricât de frumoase şi graţioase ca lebedele ar fi fost. Dacă ar fi fost oricine altcineva, şi nu Conn, ar fi ştiut instinctiv să apară la jumătatea evenimentului, să ofere un compliment lipsit de entuziasm şi să dispară. Dar nici cea mai rece din elita femeilor Materazzi nu ar fi putut rămâne complet indiferentă în faţa acestui războinic tânăr şi superb, la aclamaţiile mulţimii şi la puterea glorioasă şi rară a ceremoniei. Arbell Gât-de-Lebădă era de fapt mai puţin dispreţuitoare decât părea; şi, spre marea ei uimire, chiar se înfiorase în momentul în careConn ridicase Lama spre mulţime şi mulţimea izbucnise în urale pentru tânărul magnific. Prin urmare, talentul ei de a părea complet indiferentă faţă de bărbaţi, chiar şi faţă de ceimagnifici, o cam părăsise şi indecizia ei o făcuse să ajungă mult prea târziu şi chiar să roşească (nu îndeajuns încât Conn să

observe) când îl complimentă pentru marea lui realizare. Existau doar doi oameni pe care Conn îi privea cu un oarecare grad de respect – unchiul lui şi fiica unchiului său. Era copleşit de prezenta lui Arbell atât din cauza frumuseţii ei orbitoare, cât şi din cauza dispreţului ei aparent pentru el. În ciuda unei zile care îi sporise alura de putere şi maiestate, Conn se simţi confuz la sosirea ei şi nu i-ar fi observat stânjeneala nici dacă şi-ar fi aruncat braţele în jurul gâtului său şi l-ar fi umplut de sărutări. Îi ascultă felicitările într-o asemenea stare de confuzie că abia înţelese ce spunea, darămite să mai perceapă şi tonul pe care o spunea. Exact când se înclinară unul în faţa celuilalt şi ArbellGât-de-Lebădă se întoarse, sosi Cale.

În mod normal, Arbell nu ar lua aminte la un învăţăcel, aşa cum nu ar băga în seamă o molie gri. Dar deja aflată într-o anume stare, se sperie şi se nedumeri şi mai tare întâlnindu-l brusc pe băiatul ciudat care o salvase să nu cadă în zidul vechi cu numai câteva zile în urmă. Aflată sub asemenea presiune, faţa lui Arbell încremeni într-o expresie de completă indiferenţă.

Numai cei mai mari şi mai experimentaţi amanţi din istorie, legendarul Nathan Jog, poate, sau legendarul Victor Grimm, ar fi putut să vadă dincolo de o asemenea expresie pe femeia care fierbea în interior. Bietul Cale, desigur, era foarte departe de a fi unul din aceşti amanţi şi văzu numai ce se temea să vadă.Pentru Cale, expresia ei vorbea numai de un afront rece: el îi salvase viaţa şi se îndrăgostise şi ea nici măcar nu-l recunoştea.Chiar şi în cea mai profundă stare de confuzie, reacţia lui ArbellGât-de-Lebădă la această întâlnire neaşteptată era suficient de limpede. Pur şi simplu se întoarse şi începu să meargă spre poarta aflată la câteva sute de metri distanţă, în celălalt capăt al grădinii. În acest moment în grădină se aflau numai opt oameni în afară de aceştia trei: cinci dintre prietenii apropiaţi ai luiConn Materazzi şi trei paznici plictisiţi îmbrăcaţi în uniforma completă de ceremonie şi purtând de trei ori mai

multe arme decât ar purta vreodată într-o bătălie adevărată. Mai era şi un observator: Vagul Henri, îngrijorat pentru prietenul său, se urcase pe acoperişul care dădea spre grădină şi privea din spatele unui horn.

Conn Materazzi se întoarse acum spre învăţăcelul său, dar orice avea de gând să facă, i-o luă înainte unul dintre prietenii săi, care, beat fiind, crezu că va amuza pe toată lumea dacă va copia obiceiul lui Conn de a-l trata pe Cale ca şi cum ar fi fost slab de minte. Întinse mâna şi îl pălmui uşor de câteva ori pe faţă. Ceilalţi, cu excepţia lui Conn, începură să râdă suficient de tare ca s-o facă pe Arbell Gât-de-Lebădă să se uite înapoi să vadă o a treia palmă batjocoritoare. Era îngrozită de ceea ce vedea, dar Cale vedea numai dovada dispreţului în expresia ei.

S-ar putea spune că la a patra palmă lumea se schimbă. Fără să pară că face vreun efort, Cale prinse încheietura mâinii tânărului cu mâna lui stângă şi antebraţul cu dreapta şi apoi răsuci. Se auzi un pocnet şi un ţipăt de durere. Cale continuă să se mişte aparent încet şi, apucându-l de umeri pe adolescentul care ţipa, îl aruncă spre Conn Materazzi, care privea uluit, şi îl trânti la pământ. Cale făcu un pas în spate, îşi cuprinse pumnul drept cu mâna stângă şi îşi înfipse cotul în faţa celui mai apropiat Materazzi. Acesta era deja inconştient înainte să atingă pământul. Acum cei doi care mai rămăseseră trecuseră peste uimirea lor iniţială şi îşi scoseseră pumnalele ceremoniale înainte să păşească înapoi într-o poziţie de luptă. Nu numai că arătau formidabil, dar chiar erau. Cale continuă să se mişte spre ei, dar aplecat, şi adună un pumn de praf şi pietriş, pe care îl aruncă în feţele oponenţilor. Aceştia se răsuciră, iar Cale îi trase un pumn în rinichi celui mai apropiat şi un alt pumn în stern celui de-al doilea. Ridică cele două pumnale şi se întoarse spreConn, care se dezbărase de prietenul lui care încă mai ţipa.

Toate astea nu duraseră mai mult de patru secunde. Se lăsă o linişte lungă, în timp ce Conn şi Cale se uitau unul la

altul.Expresia lui Conn era controlată, dar furioasă; faţa lui Cale nu avea absolut nicio expresie.

De-acum cei trei soldaţi sosiseră şi ei din ghereta unde încercaseră să stea la răcoare în armurile lor complete.

— Lăsaţi-ne pe noi să intervenim, spuse Sergentul.

— Rămâneţi unde sunteţi, zise Conn liniştit. Dacă vă băgaţi să îl doborâţi, jur pe Dumnezeu că o să curăţaţi bălegar tot restul vieţii. Sunteţi obligaţi să mă ascultaţi.

Asta era adevărat. Sergentul se dădu înapoi, dar le făcu semn celorlalţi să mai aducă gărzi. *„Sper,* gândi Sergentul, *că o să ia o mamă de bătaie.”* Dar ştia că asta nu se va întâmpla. ConnMaterazzi era un soldat foarte înzestrat, deja un maestru la şaisprezece ani. Poate era un înţepat, dar asta trebuia să i-o recunoşti.

Conn scoase Lama. În afară de scopuri ceremoniale pentru zile ca acestea, sabia era mult prea preţioasă ca să nu fie expusă în siguranţă în sala tronului. Şi cu siguranţă era mult prea valoroasă pentru a fi folosită într-o luptă. Dar Conn ştia că poate argumenta că nu a avut de ales, aşa că pentru prima oară în patruzeci de ani Lama a fost scoasă cu scopul de a omorî pe cineva.

— Încetaţi! strigă Gât-de-Lebădă.

Conn o ignoră – într-o asemenea chestiune nici chiar ea nu avea un cuvânt de spus. Cale nu dădu niciun semn că o auzise.Sus pe acoperiş, Vagul Henri ştia că nu poate face nimic.

Apoi începu.

Conn împunse cu Lama în faţă cu o viteză uimitoare.Urmă o altă împunsătură şi apoi alta, în timp ce Cale se retrăgea încet, blocându-i fiecare lovitură cu cele două pumnale ornamentale care se ciobiră rapid ca un fierăstrău vechi.Conn se mişca şi para şi bloca loviturile cu o graţie şi viteză superbe, la fel ca un dansator devenit spadasin. Cale continuă să se retragă, reuşind doar să blocheze fiecare lovitură, în timp ce Conn împungea şi se avânta spre capul lui, spre inimă, spre picioare, oriunde

vedea o posibilitate. Şi totul se petrecea în linişte, cu excepţia muzicii ciudate generate de loviturile Lamei şi a răspunsului sec al pumnalelor.

Conn Materazzi ataca şi Cale bloca, în sus la o împunsătură, în jos la cealaltă, întotdeauna mişcându-se înapoi. Într-un târziu,Conn îl înghesui cu spatele la un perete şi Cale nu mai avea cum să se retragă. Acum că îl încolţise, Conn făcu un pas înapoi, acoperind orice mişcare pe care Cale ar fi putut s-o facă în lateral.

— Lupţi la fel cum muşcă un câine, îi spuse el lui Cale.

Dar expresia lui Cale, seacă şi fără emoţie, nu se schimbă.Ca şi cum nici nu ar fi auzit.

Conn se mişcă dintr-o parte în alta şi făcu câţiva paşi eleganţi, semnalizându-le celor care priveau că acum era pregătit pentru ultimul act al dansului cu moartea.

În acest moment, în grădină se adunaseră douăzeci de soldaţi, cu arcaşi printre ei, şi fuseseră aşezaţi de sergent într-un semicerc la câţiva metri în spatele duelului. Sergentul vedea, împreună cu ceilalţi, care va fi rezultatul. În ciuda ordinelor luiConn, ştia foarte bine că vor fi necazuri dacă i se întâmpla ceva rău. Îi părea rău cu adevărat de băiatul lipit de perete cândConn ridică sabia pentru ultima lovitură. Dar Conn o ţinu acolo, aşteptând, căutând frica din ochii lui Cale. Dar expresia lui Cale nu se schimbă deloc – goală şi absentă, de parcă înăuntrul lui nu mai era niciun suflet.

„Hai odată, rahat mic ce eşti”, se gândi sergentul.

Apoi Conn lovi. E imposibil de descris cât de repede tăieLama aerul – fulgerul se mişca încet în comparaţie cu ea – Cale nu-i blocă lovitura de data asta – pur şi simplu se mişcă într-o parte, abia vizibil. Lovitura sabiei rată, dar numai la milimetru. Apoi altă lovitură şi altă ratare. Apoi o împunsătură la care Cale păşi în lateral, oricât de rapidă ar fi fost.

Apoi, pentru prima dată, Cale lovi şi el. Conn pară, dar la limită. Lovitură după lovitură, Cale îl împinse înapoi până

ajunseră din nou în locul unde începuse lupta. Conn respira greu de acum şi teama crescândă din el îl făcea să gâfâie şi mai tare – corpul lui nu era obişnuit cu teroarea şi prezenţa morţii şi se răzvrătea împotriva talentului său şi anilor de instrucţie, cu nervii la pământ şi stomacul întors pe dos.

Apoi Cale se opri.

Păşi afară din bătaia Lamei şi îl privi pe Conn de sus până jos. Trecu o secundă sau două, apoi un Conn disperat lovi din nou, iar Lama şuieră când tăie aerul. Dar Cale se mişcase chiar înainte ca lovitura să înceapă, blocând Lama cu un pumnal şi înjunghiindu-l adânc cu celălalt pe Conn în umăr.

Cu un strigăt de durere şi şoc, Conn scăpă sabia în timp ce
Cale îl răsuci şi îl ţinu de gât cu antebraţul, îndreptând pumnalul rămas spre stomacul lui Conn.

— Stai cuminte, îi şopti el blând lui Conn în ureche, apoi strigă tare la soldaţii care înaintau să îl oprească: Pe loc repaos, sau îl tai pe ticălosul ăsta mic!

Cale îl împunse pe Conn în stomac ca să demonstreze că vorbeşte serios. Sergentul, îngrozit acum, le făcu oamenilor săi semn să se oprească.

În tot acest timp Cale îl strânsese pe Conn de gât atât de tare că nu mai putea respira. Din nou îi şopti la ureche:

— Înainte să pleci, şefule, uite ceva de ţinut minte: Lupta nu e o artă.

După ce îi spuse asta, Conn îşi pierdu cunoştinţa, atârnând fără vlagă de braţul lui Cale, care acum îşi slăbi strânsoarea.

— Încă mai trăieşte, Sergent, dar nu va rămâne în viaţă dacă faci ceva curajos. O să ridic sabia – aşa că purtaţi-vă frumos.

Avându-l pe Conn drept povară, Cale se lăsă încet la pământ şi se întinse după Lamă. Odată ce o cuprinse, se ridică din nou, cu ochii aţintiţi asupra soldaţilor. Şi mai mulţi intrau pe porţile exterioare, până ajunseră la aproape

o sută.

— Ce o să faci, fiule? întrebă Sergentul.

— Ştii, spuse Cale, nu m-am gândit la asta.

Abia atunci Vagul Henri strigă de pe acoperiş.

— Promiteţi că nu-l veţi răni şi îi va da drumul.

Uluiţi, soldaţii răspunseră la prima încercare de negociere cu trei săgeţi trase în direcţia lui Henri. Vagul Henri lăsă capul jos şi dispăru din vedere.

— Nu acum! strigă Sergentul. Următorul care se mişcă fără ordin primeşte cincizeci de lovituri şi un an de curăţat latrina!

Se întoarse înapoi spre Cale.

— Ce zici, fiule? Dă-i drumul şi nu vei păţi nimic.

— Şi după aceea?

— Nu pot să spun. O să fac ce pot. O să le spun că băieţii ăştia te sâcâiau – dar dacă vor asculta... Ce altă alegere ai?

— Cale, fă ce ţi se spune! strigă Vagul Henri de pe acoperiş, atent de data asta să îşi arate doar capul peste marginea acoperişului.

Cale aşteptă un moment, deşi era perfect clar ce avea de făcut. Luând Lama de la gâtul lui Conn, se uită cu atenţie în jurul lui după un loc unde s-o pună. Avu noroc. La doi paşi în urma lui, pe care îi făcu foarte precaut, se afla o parte veche a zidului nu mai înaltă de genunchi, unde se întâlneau două pietre enorme. Lăsă Lama să alunece între cele două pietre la o adâncime de aproape douăzeci şi cinci de centimetri.

— Ce faci, băiete? strigă Sergentul.

Atunci Cale îi dădu drumul la pământ lui Conn Materazzi care era inconştient, se întoarse spre sabie şi cu toată puterea lui o împinse spre greutatea pietrelor enorme. Lama, poate cea mai măreaţă sabie din istoria omenirii, se îndoi şi apoi se rupse cu zgomotul unui clopot care bate – DANG!

Soldaţii icniră într-un glas. Cale se uită la sergent, apoi, foarte calm, aruncă jumătatea ruptă a Lamei care îi

rămăsese în mână. Sergentul se duse spre el, luând un lanţşi nişte cătuşe de la unul dintre soldaţii de lângă el.

— Întoarce-te, băiete.

Cale făcu aşa cum i se spuse. În timp ce sergentul îi punea cătuşele, îi şopti lui Cale la ureche:

— Aceasta e ultima prostie pe care ai făcut-o în viaţa asta.

Unul dintre soldaţii infirmieri – câte unul la fiecare şaizeci de bărbaţi din armata Materazzilor – îl consulta acum pe Conn care era încă inconştient. Încuviinţă spre Sergent şi apoi se duse să îi consulte şi pe ceilalţi. Acum Arbell Gât-de-Lebădă se năpusti în cercul care îi înconjura pe Cale şi pe răniţi şi îngenunche lângă Conn, verificându-i pulsul. Satisfăcută, se ridică şi se uită la Cale, încadrat acum de doi soldaţi. El o privi înapoi, cu faţa calmă şi lipsită de expresie.

— Nu cred că o să mă mai uiţi de data asta, spuse el, apoi fu târât de soldaţi.

În acel moment, lui Cale îi surâse norocul. Vagul Henri nu fusese singur pe acoperiş. La fel de curios, deşi nu la fel de îngrijorat de soarta lui Cale, Kleist îl urmase pe Vagul Henri. Imediat ce lupta începuse, acesta îi spusese lui Kleist să încerce să îl aducă pe Albin.

Kleist îl găsise pe Albin în singurul loc în care ştia unde să îl caute. Într-o clipă, acesta ieşi din birou şi strigă la oamenii lui să îl însoţească. Şi astfel Albin ajunse tocmai când patru soldaţi îl târau pe Cale afară din grădină şi se îndreptau spre închisoarea orăşenească, un loc unde ar fi fost norocos să supravieţuiască peste noapte.

— Ne ocupă noi mai departe, spuse Albin, cu zece din oamenii săi în spate, îmbrăcaţi în uniformele lor constând în veste negre şi pălării melon.

— Sergentul ne-a spus să îl ducem la închisoare, spuse cel mai înalt în grad dintre soldaţi.

— Eu sunt Căpitanul Albin de la Ministerul de Interne şi sunt răspunzător cu securitatea în Citadelă – aşa că încredinţaţi-mi-lsau vedeţi voi.

Prezenţa impunătoare a lui Albin, precum şi cei zece buldogi, aşa cum erau numiţi fără afecţiune, cu feţe de duri, îi intimidaseră pe soldaţi, care aveau rar voie să intre în Citadelă, aşa că se simţeau nelalocul lor atunci când erau provocaţi într-un asemenea loc. Cu toate acestea, soldatul mai înalt în grad mai încercă odată:

— Trebuie să îl întreb pe Sergent.

— Întreabă pe cine vrei, dar el e prizonierul nostru şi vine cu noi.

Spunând asta, Albin le făcu semn oamenilor săi să înainteze, şi soldaţii aflaţi în inferioritate numerică îl predară pe Cale fără tragere de inimă. Soldatul mai înalt în grad îi făcu semn unui alt soldat care o luă la fugă înapoi spre grădină să aducă ajutoare – dar deja buldogii îi luaseră pe Cale şi, ridicându-l sus, începuseră să îşi croiască drum în labirintul de alei care şerpuia în şi din Citadelă. La momentul în care ajunseseră şi ajutoarele, ei dispăruseră.

În zece minute, Cale era închis întruna din celulele private ale lui Vipond şi unul dintre temniceri îi lucra la cătuşele de fier de la mâini. Douăzeci de minute mai târziu avea mâinile descătuşate şi stătea în mijlocul unei celule slab iluminate, în timp ce uşa era încuiată în spatele lui. La stânga şi la dreapta lui erau alte celule, separate parţial de zid şi parţial de gratii. Cale se aşeză şi începu să se gândească bine la ce făcuse. Nu erau gânduri fericite, dar după câteva minute o voce care strigă din celula din dreapta le întrerupse:

— Ai o ţigară?

15

— De fiecare dată când ne întâlnim, spuse IdrisPukke, pare să fie în circumstanţe nefericite. Poate că ar trebui să ne schimbăm obiceiurile.

— Vorbeşte pentru tine, tataie.

Cale se aşează pe patul de lemn şi se prefăcu că îl ignoră pe tovarăşul său de puşcărie. Era un ghinion mult prea mare să se întâlnească din nou cu IdrisPukke.

— Ce coincidenţă, nu? spuse IdrisPukke.

— S-ar putea spune şi aşa.

— Dar *chiar* spun. Urmă o pauză. Ce te aduce aici?

Cale se gândi cu atenţie înainte să răspundă:

— M-am bătut cu cineva.

— Dacă te baţi cu cineva nu ajungi în închisoarea personală a lui Vipond. Cu cine te-ai bătut?

Cale se gândi din nou ce să răspundă – dar ce mai conta?

— Cu Conn Materazzi.

IdrisPukke râse, dar încântarea şi admiraţia erau evidente, şi, deşi Cale încercă să reziste linguşirii, nu prea-i reuşi.

— Doamne Sfinte, Bucle-Aurii în persoană. Din ce am auzit eşti norocos să mai trăieşti.

Cale ar fi trebuit să îşi dea seama că e provocat, dar în ciuda talentelor sale neobişnuite, era totuşi tânăr.

— El e cel norocos. Probabil îşi revine acum şi are o durere nasoală de cap.

— Măi, măi, eşti plin de surprize, nu? Nu spuse nimic preţ de o clipă. Totuşi – asta nu explică de ce eşti aici. Ce legătură are asta cu Vipond?

— Poate e din cauza sabiei.

— Ce sabie!

— Sabia lui Conn Materazzi.

— Şi ce legătură are sabia lui cu asta?

— Nu era tocmai sabia *lui.*

— Adică?

— De fapt, era sabia Mareşalului Materazzi. Cea numită Lama.

Liniştea dură mai mult de data asta.

— După ce l-am trântit pe Conn, am băgat-o între două pietre şi am frânt-o.

Tăcerea lui IdrisPukke fu adâncă şi rece.

— Un act necugetat de vandalism, dacă mă pot exprima aşa.

Sabia aceea era o operă de artă.

— N-am avut timp s-o admir când Conn încerca să mă taie în două cu ea.

— Dar lupta se terminase atunci – asta ai spus.

Adevărul e că băiatul îşi regretase impulsul din momentul în care frânsese sabia.

— Vrei sfatul meu?

— Nu.

— O să ţi-l dau oricum. Dacă intenţionezi să omori pe cineva, omoară-l. Dacă ai de gând să îl laşi să trăiască, lasă-l să trăiască.În orice caz, nu face o varză din asta.

Cale se întoarse cu spatele la IdrisPukkeşi se întinse în pat.

— În timp ce dormi, visează la asta: Tot ce ai făcut, mai ales că ai rupt sabia, înseamnă că ar trebui să fii în mâna Dogelui.

Nimic nu explică de ce eşti aici.

Jumătate de oră mai târziu, Cale, care nu putea să doarmă, auzi zăngănitul zăvorului tras. Se ridică şi îi văzu pe Albin şi peVipond intrând. Vipond se uită la el cu răutate.

Seară bună, Lord Vipond, strigă IdrisPukke vesel.

— Taci din gură, IdrisPukke, răspunse Vipond, în continuare cu ochii pe Cale. Acum spune-mi – şi vreau adevărul sau să fiu al naibii de nu te dau pe mâna Dogelui în clipa asta – spune-mi exact ce s-a întâmplat; şi, când ai

terminat, spune-mi exact cine eşti şi cum a fost posibil să îi baţi pe Conn Materazzi şi pe prietenii lui atât de uşor. Vorbesc serios – adevărul, sau mă spăl pe mâini de tine la fel de repede cum ai fierbe un sparanghel.

Desigur, Cale nu ştia ce e ăla un sparanghel. Singura lui greutate era să decidă cât de mult să îi spună lui Vipond ca să îl convingă că e foarte sincer.

— Mi-am pierdut cumpătul. Asta li se întâmplă oamenilor tot timpul, nu?

— De ce ai rupt sabia?

Cale păru jenat.

— Asta a fost o prostie – a fost în febra luptei. O să îmi cer iertare Dogelui.

Albin râse.

— Da, atâta timp cât îţi pare rău...

— Unde ai învăţat să lupţi atât de bine? întrebă Vipond.

— La Templu – toată viaţa mea, douăsprezece ore pe zi, şase zile pe săptămână.

— Vrei să spui că Henri şi Kleist pot lupta şi ei aşa.

Cale se simţi şi mai jenat.

— Nu. Adică, sunt antrenaţi să lupte, dar Kleist e un expert...Un specialist.

— În ce?

— Suliţă şi arc.

— Şi Henri?

— Provizii, cartografie, spionaj.

Asta era adevărat, dar nu în totalitate.

— Deci niciunul din ei nu ar fi putut să facă ce ai făcut tu azi?

— Nu. V-am spus.

— Mai sunt şi alţii cu acelaşi talent ca tine în Templu?

— Nu.

— Ce te face pe tine atât de special? întrebă Vipond.

Cale tăcu o clipă ca să dea impresia că n-ar prea vrea să răspundă.

— Când aveam nouă ani eram bun la luptă dar nu ca

acum.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Eram într-o luptă de antrenament cu un băiat mult mai mare – fără restricţii, cu arme adevărate, doar că vârfurile şi marginile erau teşite. L-am învins şi l-am pus la pământ dar am fost prea încrezut şi a reuşit să mă tragă jos. Apoi m-a lovit peste cap cu o piatră. Asta a fost tot. Izbăvitorii l-au tras de pe mine, şi numai din cauza asta nu mi-a zdrobit creierii din cap. M-am trezit două săptămâni mai târziu şi după încă două săptămâni m-am întors la normal, cu excepţia unei găuri în craniu.

Se întinse şi arătă cu un deget spre partea stângă a capului său, spre ceafă. Apoi, din nou, se opri, de parcă nu mai voia să continue.

— Dar nu mai erai ca înainte?

— Nu. La început, nu puteam lupta la fel de bine ca înainte.

Sincronizarea mea era greşită, dar după o vreme m-am obişnuit cu chestia care s-a întâmplat când mi-a fost spart capul.

— Care chestie? întrebă Albin.

— De fiecare dată când aplici o lovitură înseamnă că deja te-ai decis unde îl va nimeri pe adversar. Şi întotdeauna te dai de gol – prin privirea, mişcarea corpului, sau după cum te apleci ca să nu te dezechilibrezi în timp ce loveşti. Toate astea îţi dezvăluie unde va lovi adversarul şi, dacă citeşti greşit aceste semnale, atunci încasezi o lovitură, dacă le citeşti bine, atunci o blochezi şi o eviţi.

— Orice luptător, oricine joacă un joc ştie asta, spuse Albin.

Un luptător bun, un jucător bun de fotbal pot să te inducă în eroare cu privire la o lovitură sau o pasă.

— Pe mine nu mă pot induce în eroare orice ar face. Nu acum.Pot să citesc întotdeauna ce mişcare urmează să facă cineva.

— Poţi să ne arăţi? întrebă Vipond. Vreau să zic, fără să

răneşti pe cineva.

— Rugaţi-l pe căpitanul Albin să îşi pună mâinile la spate.

Albin păru încurcat, lucru pe care IdrisPukke, care până atunci privise în tăcere, îl observă.

— Dragă Căpitane, în locul tău eu n-aş avea încredere în el.

— Tacă-ţi gura, IdrisPukke!

Albin se uită atent la Cale, apoi îşi puse încet mâinile la spate.

— Tot ce trebuie să faci este să te hotărăşti cât mai repede ce mână să îndrepţi spre mine. Poţi face orice ca să mă faci să ghicesc greşit – să simulezi, să îţi mişti corpul, să încerci să mă faci să aleg mâna greşită...

Înainte ca băiatul să îşi termine propoziţia, Albin îşi întinse mâna spre el, dar Cale o prinse în mâna lui dreaptă, de parcă ar fi fost o minge aruncată de un copil neîndemânatic de trei ani. Mai încercă de şase ori, şi, oricât de mult s-ar fi străduit, se întâmplă acelaşi lucru.

— E rândul meu acum, spuse Cale când Albin, supărat, dar foarte impresionat, cedă.

Cale îşi puse mâinile la spate şi începură acelaşi proces, dar în sens invers. Cale lovi de şase ori şi de şase ori Albin făcu alegerea greşită.

— Pot să citesc ce intenţionezi să faci, spuse Cale. În clipa în care începi să te mişti. E doar cu o fracţiune de secundă mai repede decât înainte de rană, dar e mereu suficient. Nimeni nu poate să citească ce intenţionez eu să fac, indiferent de cât de rapid sau experimentat e.

— Şi asta e tot? întrebă Albin. O lovitură în cap?

— Nu, răspunse Cale furios. Toată viaţa am fost antrenat să fac un singur lucru. Aş fi putut să îl dobor oricum pe ConnMaterazzi, dar nu la fel de uşor şi nu încă patru în acelaşi timp.

Aşa că nu, Căpitane, asta nu e tot.

— Cum au reacţionat Izbăvitorii când şi-au dat seama ce se întâmplase?

Cale mormăi, ca un fel de râset, dar fără amuzament.

— Nu Izbăvitorii – ci un singur Izbăvitor: Bosco, StăpânulRăzboaielor, răspunzător cu instruirea în luptele marţiale.

— Lupte marţiale – ca artele noastre marţiale?

Cale râse, de data asta amuzat pe bune.

— Nu e nicio artă în ceea ce fac eu – întrebaţi-i pe ConnMaterazzi şi pe prietenii lui.

Vipond ignoră batjocura.

— Bosco ăsta ce a făcut când a aflat rezultatul rănii tale?

— M-a testat timp de luni întregi, împotriva unora mai mari şi mai puternici. A adus chiar şi cinci veterani, cercetaşi din războaiele din Răsărit, care fuseseră condamnaţi la moarte, cel puţin aşa mi-a spus el.

Cale se opri.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Timp de patru zile la rând m-a pus să lupt cu ei. Pe viaţă şi pe moarte, atât ne spunea la amândoi. Apoi, după cea de-a patra zi, s-a oprit.

— De ce?

— Văzuse destule ca să fie sigur de mine. O a cincea dată ar fi fost un risc inutil. Zâmbi, deloc plăcut. La urma urmei, nu ştii niciodată ce se poate întâmpla într-o luptă, nu? Întotdeauna e o şansă, nu – o lovitură ghinionistă.

— Şi apoi?

— Apoi a încercat să mă copieze.

— Cum adică?

— A petrecut zile întregi măsurând rana din capul meu şi replicând-o pe nişte cranii pe care le luase din cimitir. Apoi a făcut un model din lut, după care a petrecut şase luni încercând să facă să se întâmple din nou.

— Nu înţeleg. Cum?

— A luat o duzină de acoliţi de aceeaşi vârstă şi statură ca mine şi i-a legat şi i-a lovit cu o daltă pe care o făcuse de aceeaşi formă ca rana mea – o lovea cu un ciocan exact în acelaşi loc pe craniile lor. Mai tare, apoi mai încet, apoi şi

mai încet.

Timp de un moment, nimeni nu spuse nimic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vipond încet.

— Ce s-a întâmplat e că jumătate din ei au murit cam pe loc, iar restul – ei bine, n-au mai fost ei înşişi după aceea. Apoi nimeni nu i-a mai văzut vreodată.

— Au fost duşi în altă parte.

— E un mod de a spune.

— Şi apoi?

— Bosco a început să mă antreneze personal. Nu mai făcuse niciodată asta. Uneori mă ţinea timp de zece ore pe zi – găsind orice slăbiciune şi dându-mi o bătaie bună când greşeam şi corectându-mă. Apoi a dispărut timp de şase luni şi, când s-a întors, a venit cu şapte Izbăvitori despre care a spus că sunt cei mai buni în meseria lor.

— Care era...?

— Să omoare oameni – oameni cu armuri, fără, cu săbii, cu ciomege, cu mâinile goale. Cum să organizeze un omor în masă...

Cale tăcu.

— De prizonieri?

— Nu numai prizonieri – oricine. Doi dintre ei erau un fel de generali unul se ocupa de tactici – bătălii, retrageri, aranjamente de trupe. Celălalt se ocupa de tâlhării: lupte mici pe teritoriile inamicilor, asasinări, cum să îi sperie pe localnici să ne ajute pe noi, şi nu pe duşmanii noştri.

— Şi pentru ce erau toate astea?

— Ştiţi, n-am fost niciodată atât de prost să întreb.

— Avea vreo legătură cu războaiele Izbăvitorilor din Răsărit?

— V-am spus, nu am întrebat.

— Trebuie să îţi fi făcut o părere.

— Dacă mi-am făcut o părere? Da. Că era ceva în legătură cu războaiele din Răsărit.

Vipond se uită lung şi cu duritate la Cale, care îl fixa cu obrăznicie. Apoi, a fost ca şi cum Cancelarul s-a hotărât cu

privire la ceva. Se întoarse spre Albin.

— Adu-i pe ceilalţi doi la mine acasă cât mai repede.

Albin îi făcu semn temnicerului şi apoi el şi Vipond plecară.

Cale se aşeză pe pat şi IdrisPukke se apropie de gratii.

— Interesantă viaţă, îi spuse el lui Cale. Ar trebui să scrii o carte.

16

După ce Lordul Vipond termină de vorbit cu Vagul Henri şi cu Kleist, se îndreptă către palatul Mareşalului Materazzi,Dogele de Memphis.

Dogele avea mulţi consilieri pentru că era un om căruia îi plăcea să se sfătuiască, să dezbată şi să despice firul în patru.

Faptul că rareori le urma sfaturile era doar o particularitate celor care se nasc în poziţii cu o putere enormă. Singura excepţie la această regulă de a vorbi fără a fi ascultat era LordulVipond, care era el însuşi foarte puternic datorită reţelei sale de spioni şi informatori şi a talentului său deosebit de a avea dreptate. Aşa cum spunea vorba din popor:

Cancelarul Vipond ori seamănă, ori adună
Şi ce nu ştie el, nu merită ştiut.

Mareşalul Materazzi era un bărbat de o cruzime considerabilă, care ajunsese să conducă cel mai mare imperiu pe care îl cunoscuse lumea vreodată. Ca să menţii controlul asupra lui fără să fii provocat timp de douăzeci de ani necesita un curaj militar foarte mare, un talent la politică şi o inteligenţă deosebită.Dar nu reuşise niciodată să înţeleagă cum şi Cancelarul lui devenise el însuşi aproape la fel de puternic. Într-o zi, după aproape trei ani de domnie, îşi dăduse seama, spre groaza sa, căVipond devenise indispensabil. La început, devenise foarte ostil faţă de Vipond un asemenea lucru era intolerabil şi îl lăsa expus la asasinate sau, şi mai rău, putea deveni un fel de marionetă. Dar Vipond i-a spus clar Mareşalului că atâta timp cât nu intervine în rolul lui de Cancelar şi nu e aşa o afurisită depacoste, va continua să îi fie un servitor loial. De atunci relaţia lor a fost nu neapărat tensionată, dar, aşa

cum spun ţăranii din jurul Memphisului, mai încordată.

Condus la Materazzi, Vipond salută printr-o înclinare a capului şi a fost invitat să se aşeze.

— Cum te simţi, Vipond?

— Foarte bine, Milord. Şi dumneavoastră?

— O, bine.

Urmă o pauză stânjenitoare – stânjenitoare pentru Mareşal pentru că Vipond stătea acolo pur şi simplu, zâmbind binevoitor.

— Am înţeles că te-ai întâlnit azi cu solia Norvegienilor.

— Într-adevăr.

Una dintre etniile de la graniţă, cuceriţi de Materazzi cu mai mult de cincisprezece ani în urmă, Norvegienii, profitaseră cu entuziasm de avantajele oferite de ocupaţie – drumuri, palate cu încălzire centrală şi produse luxoase de import – fără să îşi abandoneze apetitul feroce pentru războaie. Cu cinci ani în urmă, Mareşalul, de-acum sătul de războaie şi din ce în ce mai iritat de costul întreţinerii unui asemenea imperiu vast, se hotărâse să nu-i mai extindă graniţele. Norvegienii, deşi înduioşător de loiali cuceritorului lor, stârneau mereu conflicte şi încercau să îşi extindă propriul teritoriu spre nord oricând puteau şi în ciuda ordinelor repetate să nu facă aşa ceva. Norvegienii, foarte vicleni, îşi provocau vecinii şi foloseau în general orice truc posibil ca să pretindă că sunt atacaţi şi că nu aveau de ales decât să se apere de agresorii invadatori. Aşa cum Vipond ştia foarte bine, aceste atacuri erau de fapt organizate de soldaţi norvegieni deghizaţi în soldaţi ai vecinilor lor în scopul de a jefui.

— Ce-au avut de spus în apărarea lor?

— O, răspunse Vipond, au pretins ca de obicei că sunt victime – victime iubitoare de pace, că numai se apără pe ei şi imperiul căruia îi sunt supuşi loiali.

— Şi ce le-ai spus?

— Le-am spus că nu m-am născut ieri şi că, dacă nu-şi cheamă trupele la vatră, s-ar putea să le oferim

independenţă.

— Şi cum au reacţionat?

— Toţi şase au albit de groază şi au promis că armata se va retrage într-o săptămână.

Materazzi se uită la Vipond cu atenţie.

— Poate că ar trebui să le oferim oricum independenţa, şi încă vreo câtorva la fel. Costul guvernării şi al ordinii e al naibii de mare. Mai mult decât luăm pe taxe, n-am dreptate?

— Aproape, da – dar atunci va trebui ori să reduceţi armata şi să rămâneţi cu o grămadă de soldaţi supăraţi căutând necazuri de-aiurea, ori să îi plătiţi dumneavoastră din buzunar.

Materazzi mormăi.

— Între ciocan şi nicovală.

— Cam aşa ceva, Milord. Dar, desigur, dacă doriţi să fac un studiu amănunţit...

— De ce l-ai luat pe băiatul care mi-a rupt sabia?

Aceste schimbări bruşte de subiect erau o tactică veche de-aMareşalului ca să neliniştească pe cineva pe care era supărat.

— Sunt răspunzător cu securitatea în oraş.

— Eşti răspunzător cu comploturile – nu eşti poliţist. Asta nu are nimic de-a face cu tine. Mi-a rupt sabia – e de nepreţuit – şi i-a rănit grav pe nepotul meu şi pe fiii a patru membri ai Curţii mele. Îi vor capul şi, sincer să fiu, şi eu la fel.

Vipond păru gânditor.

— S-ar putea să fie posibil să reparăm Lama.

— Nu ştii nimic despre asta. Nu te preface că ai şti.

— Într-adevăr, nu – dar ştiu pe cineva care ştie. Prefectul WalterGurney s-a întors de la postul lui de ambasador în Riben.

— De ce nu a venit să îmi raporteze?

— Nu se simte bine – nu cred că trece anul, după părerea mea.

— Ce-are a face asta cu sabia mea?

— Raportul lui Gurney include o secţiune extinsă despre măiestria locuitorilor din Riben în prelucrarea fierului. El spune că nu a mai văzut niciodată asemenea lucrări. Am discutat puţin cu el şi mi-a spus că, dacă Lama poate fi reparată atunci, meşterii de săbii din Riben ar putea fi cei care să o facă. Se opri.Bineînţeles că v-aş garanta personal siguranţa ei şi aş acoperi toate cheltuielile.

— De ce? întrebă Materazzi. Ce ţi-e ţie băiatul ăsta de te-ai deranja atât şi ai cheltui atâţia bani?

— E de înţeles că sunteţi nemulţumit de ceea ce s-a întâmplat cu un bun preţios şi de rănirea nepotului Domniei Voastre, dar, ca să fiu sincer, aţi trecut cu vederea că un băiat de paisprezece ani a reuşit să bată măr cinci dintre cei mai promiţători soldaţi ai Materazzilor, inclusiv pe unul care se presupune că e cel mai grozav din generaţia sa. Asta nu vă preocupă?

— Cu atât mai mult e un motiv să scăpăm de el.

— Nu sunteţi interesaţi de cum şi-a dobândit acest talent?

— Cum?

— Acest tânăr, Cale, a fost instruit de Izbăvitorii de la Templu.

— Nu ne fac probleme.

— Nu ne-au făcut în trecut – dar din ce îmi povesteşte acest băiat, în ultimii şapte ani, s-a schimbat foarte mult viaţa şi instrucţia la Templu. Instruiesc mai mulţi soldaţi şi mai dur.

— Te temi că ne vor ataca? Ar fi nişte proşti dacă ar face-o.

— În primul rând, e datoria mea să îmi fie teamă de asemenea lucruri. În al doilea rând, câţi regi şi împăraţi au gândit acelaşi lucru despre Domnia Voastră cu treizeci de ani în urmă?

Materazzi oftă, iritat şi stingherit: fusese un tiran însetat de sânge când îşi construia marele imperiu, dar acum

adevărul era că în zece ani de pace îşi pierduse apetitul pentru război.

Soldatul nemilos care fusese odată un etalon privind expediţiile crâncene de cucerire devenise un bărbat de vârstă mijlocie care voia o viaţă liniştită, în care să nu mai trebuiască să îndure niciodată un ger crunt timp de o săptămână, apoi o săptămână în care să fie cât pe ce să moară de sete, şi nici să îi fie teamă, aşa cum îi recunoscuse odată la beţie lui Vipond, că o să îi fluture maţele în furca unui ţăran nebun care reuşeşte o loviturănorocoasă. Nu spusese niciodată asta nimănui, dar aversiunea lui faţă de război apăruse după o iarnă petrecută în foamete pe câmpurile de gheaţă din Stetl unde ajunsese să mănânce rămăşiţele Sergentului Major.

— Deci care e planul tău? Sunt sigur că ai unul – şi ar fi bine să includă un mod să mi-l iei de pe cap pe fratele meu cu privire la Conn.

Vipond îi puse o scrisoare pe masă. Era de la Conn Materazzi.Mareşalul o deschise şi începu să citească. Când o termină, o puse înapoi pe masă.

— Conn Materazzi are multe calităţi admirabile; nu credeam că dorinţa de a lăsa de la el e una dintre ele.

— Sunteţi un expert în evaluarea caracterului persoanelor,Mareşale, este o lecţie pentru noi toţi. Dar vanitatea e mai puternică decât toate. Am discutat cu Conn şi i-am arătat că, dacă îl pedepseşte pe Cale pentru că l-a învins, va părea ridicol.A fost de acord.

— Nu poţi să-l laşi pe băiatul ăsta să umble liber prinMemphis. Bătrânii oraşului nu vor tolera asta, şi nici eu. Nu pot să apar ca şi cum trec cu vederea ce s-a întâmplat.

— Desigur că nu. Dar toată lumea ştie că e în custodia mea.Dacă evadează, eu voi fi cel criticat.

— Vrei să îi dai drumul?

— Cu siguranţă că nu. Băiatul acesta are calităţi unice – şi în plus, el şi prietenii lui sunt singura sursă de cunoaştere cu privire la Izbăvitori şi intenţiile lor. Trebuie să aflăm mai

multe. Am nişte surse, dar am nevoie ca ei să confirme informaţiile pe care le primesc. Sunt prea valoroşi – mai importanţi decât orice sabie sau capetele julite ale unei adunături de huligani răsfăţaţi care au primit din plin ce meritau.

— În numele lui Dumnezeu, mă sfidezi?

— Dacă v-am nemulţumit, Milord, voi demisiona imediat.

Mareşalul scoase un icnet de iritare.

— Şi uite-aşa! Faci asta din nou. Nimeni nu-ţi poate spune bau fără să nu te aprinzi ca un chibrit. Cu cât îmbătrâneşti,Vipond, cu atât devii mai iritabil.

— Scuzele mele, Mareşale, spuse Vipond cu un aer nesincer de regret. Poate că rănile mele m-au făcut mai nervos decât aş dori.

— Exact! Dragul meu Vipond, trebuie să ai grijă. A fost un chin teribil, teribil. Te-am ţinut prea mult timp – ce egoism de neiertat din partea mea! Trebuie să te odihneşti.

Vipond se ridică, înclină din cap ca răspuns la îngrijorareaMareşalului, apoi se pregăti să plece. Dar, când se apropie de uşă, Materazzi strigă cu amabilitate:

— Deci vei aranja reparaţia sabiei pe socoteala ta şi te vei ocupa şi de cealaltă problemă.

17

Două zile mai târziu, IdrisPukkeşi Cale îşi croiau drum încet de-a lungul Autostrăzii Numărul Şapte, unul dintre drumurile largi de piatră care ieşeau din Memphis şi care erau înţesate zi şi noapte cu mărfuri ce ieşeau şi intrau din şi în acest mare centru comercial. După câteva ore de tăcere, Cale puse o întrebare:

— Ai fost pus în celulă să mă spionezi?

— Da, spuse IdrisPukke.

— Ba nu, n-ai fost.

— Şi atunci, de ce ai întrebat?

— Voiam să văd dacă pot avea încredere în tine.

— Ei bine, nu poţi.

— Cancelarul Vipond are încredere în tine?

— Nici de aici până la colţ.

— Păi, atunci de ce mi-a pus condiţia să stau cu tine pentru ca prietenii mei să fie în siguranţă?

— Ar fi trebuit să îl întrebi pe el.

— L-am întrebat.

— Şi ce a spus?

— Curiozitatea a ucis pisica.

— Ţi-ai primit răspunsul.

Cale tăcu un moment.

— Ce a făcut ca să se asigure că stai cu mine?

— M-a plătit.

Asta nu era o minciună în întregime, dar pe IdrisPukke nu-llegau doar banii de Cale. Pentru ca banii să fie de vreun folos trebuia să ai unde să îi cheltui. Şi nu exista niciun loc unde să merite să se ducă în care nu exista o condamnare la moarte pentru el sau mai rău. Vipond pur şi simplu expusese faptele viitorului lui Idris – care de fapt nu exista – ca apoi să îi ofere o posibilitate de a ieşi din asta. Mai întâi,

un loc rezonabil şi confortabil unde să se ascundă timp de câteva luni şi apoi, dacă făcea cum i se spune, ocazia de a primi o serie de graţieri temporare care măcar l-ar păzi de a nu fi executat de orice guvern oficial din imperiul Materazzi.

— Dar cei care vor să mă omoare şi care nu sunt oficiali? îl întrebase el pe Vipond.

— Asta e problema ta. Dar dacă te apropii de băiat şi afli ceva util şi îl ţii departe de belele, s-ar putea să am ceva pentru tine.

— E cam slăbuţ, Milord.

— Pentru un om în poziţia ta, adică nicio poziţie, eu cred că e foarte generos, îi răspunsese Vipond, făcându-i semn să plece.Dacă ai o ofertă mai bună, sfatul meu e s-o accepţi.

— Şi ce o să facem în locul ăsta, care-o fi el, unde mergem? întrebă Cale după încă o oră de linişte.

— O să ne ferim de necazuri – şi o să te învăţ câteva lucruri.

— Ca de exemplu?

— Aşteaptă să ajungem acolo.

— Ştiai că suntem urmăriţi? întrebă Cale.

— Bruta aia urâtă în tunică verde?

— Da, spuse Cale dezamăgit.

— Un pic cam evident, nu crezi?

Cale se întoarse să se uite, ca şi cum şi lui îi era evident că erau urmăriţi. IdrisPukke râse.

— Oricine e în spatele poveştii ăsteia se aşteaptă să îl prindem pe zâmbăreţşi să-l lăsăm într-un şanţ undeva. Adevărata coadă e undeva la vreo două sute de metri în spatele nostru.

— Cum arată?

— Uite prima lecţie. Vezi dacă îl remarci înainte să mă ocup de el.

— Adică să-l omori?

IdrisPukke se uită la Cale.

— Ce măcelar cu sânge rece eşti! Vipond ne-a spus clar

să ne facem invizibili şi nu cred că, dacă lăsăm în urma noastră un şir de cadavre, îl ascultăm.

— Deci ce o să faci?

— Priveşte şi învaţă, fiule!

La fiecare opt kilometri de-a lungul drumului spre Memphis se găseau mici gherete de pază, gestionate de nu mai mult de şase soldaţi. La una dintre acestea IdrisPukke, privit de un Cale amuzat, intră în conflict cu un Caporal.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, această garanţie e semnată de însuşi Cancelarul Vipond.

Caporalul se scuză, dar rămase ferm:

— Îmi pare rău, domnule. Pare oficială, dar n-am mai văzut niciodată una la fel. Şeful poliţiei semnează de obicei aceste garanţii. Ştiu cum arată şi îi cunosc semnătura. Încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. O să trimit după Locotenentul Webster.

— Cât timp va dura asta? întrebă IdrisPukke exasperat.

— Până mâine, probabil.

IdrisPukke gemu de frustrare, apoi se duse la fereastră.După un minut sau două îi făcu semn lui Cale să vină la el.

— Aşteaptă afară, şopti el.

— Parcă trebuia să privesc şi să învăţ.

— Fir-ar, nu te certa cu mine. Ieşi prin spate şi ai grijă să nu te vadă nimeni.

Zâmbind, Cale făcu aşa cum i se spuse. În spatele gheretei erau patru soldaţi care sprijineau peretele, fumând şi părând plictisiţi. Cinci minute mai târziu, IdrisPukke ieşi şi îi făcu semn lui Cale să i se alăture în timp ce conducea caii pe o alee lăturalnică, departe de drumul principal.

— Deci, spuse Cale, ce se întâmplă?

— O să îi aresteze şi o să îi ţină în celule timp de câteva zile.

— Ce l-a făcut să se răzgândească?

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, de asta te întreb pe tine.

— L-am mituit. Cincisprezece dolari pentru el şi cinci pentru fiecare din oamenii lui.

Cale era cu adevărat şocat de asta. Oricât de răi, de haini şi de înguşti la minte erau Izbăvitorii, ideea că ei şi-ar neglija atribuţiile pentru bani era de neconceput.

— Aveam o garanţie, spuse el indignat. De ce a trebuit să îi mituim?

— Nu ai de ce să te agiţi pe tema asta, spuse IdrisPukke iritat.Priveşte-o ca pe o parte din educaţia ta – o nouă realitate de asimilat în procesul de cunoaştere a oamenilor. Nu-ţi imagina, continuă el supărat, că doar pentru că Izbăvitorii te-au tratat ca pe un câine, ştii perfect ce adunătură de nenorociţi răi şi corupţi e rasa umană.

Poate că e uşor de spus de ce IdrisPukke era atât de supărat, având în vedere că era obişnuit cu chestii mai rele decât să fie luat la trei-păzeşte de un porc cinic precum Caporalul. Câţi dintre noi au nevoie de un mare dezastru ca să ne sară ţandăra?Să pierzi o cheie, să calci pe o piatră ascuţită sau să fii contrazis într-o chestiune lipsită de importanţă e suficient motiv ca şi un om calm să facă o criză de isterie dacă e în dispoziţia necesară.Asta e tot – şi oricât de limitate erau cunoştinţele lui Cale despre natura unor oameni care nu sunt fanatici, avu suficient bun-simţ ca să îl lase pe IdrisPukke singur să se calmeze.

Şi totuşi, dacă IdrisPukkeşi-ar fi dat seama cine era în spatele faptului că erau urmăriţi ar fi avut dreptate să fie furios şi de asemenea înfricoşat, pentru că ar fi ştiut că Kitty the Hare nu ar fi permis ca spionii lui să fie aşa de uşor descoperiţi. În ciuda faptului că cei doi bărbaţi remarcaţi de IdrisPukke au fost încuiaţi într-o celulă după o oră, ei erau doar momeli, fiind trimişi în mod intenţionat ca să fie prinşi. În timp ce Cale şi
IdrisPukke se îndreptau înapoi spre drumul principal, şi o zi mai târziu, ieşiră de pe el şi se îndreptară spre Pădurea Albă, mai erau două perechi de ochi care îi urmăreau, de data asta, mult mai vicleni.

Pe măsură ce avansau în munţi, soarele strălucea şi aerul era la fel de curat ca apa bună de băut. IdrisPukke uitase de supărarea lui din ziua precedentă şi redeveni binedispus, povestindu-i lui Cale despre viaţa, aventurile şi opiniile lui de care nu ducea lipsă. Aţi crede poate că Cale, capabil cum era de o furie neagră şi de acte de violenţă îngrozitoare, ar fi fost deranjat de faptul că tovarăşul lui se erijase în mentor şi-l luase drept discipol – dar trebuie să recunoaşteţi că Cale era un băiat, în ciuda calităţilor lui de fier, şi că aria şi natura experienţei de viaţă a lui IdrisPukke, suişurile şi coborâşurile lui, iubirile şi duşmăniile lui, ar fi captat atenţia şi celui mai indiferent ascultător. Una dintre calităţile luiera modul în care IdrisPukke se amuza pe seama lui şi îşi asuma responsabilitatea pentru majoritatea căderilor în dizgraţie.Un adult care râde de sine însuşi era un concept mai mult decât nefamiliar pentru Cale: era aproape de neconceput. Râsul pentru Izbăvitori era un păcat – o bolborosire inspirată de diavolul însuşi.

Să nu vă imaginaţi că IdrisPukke avea o viziune veselă asupra lumii în vreun fel, dar pesimismul său era exprimat cu o încântare cunoscătoare şi dorinţa de a se include pe sine însuşi în cinismul lui spiritual, o dorinţă pe care Cale o găsea ciudat de reconfortantă precum şi amuzantă. Cale nu era genul care să asculte pe oricine avea o părere fericită cu privire la fiinţele umane un asemenea comportament nu se potrivea cu experienţa lui zilnică de viaţă. Dar descoperi că furia lui era mai uşor de suportat şi chiar un pic alinată dacă asculta pe cineva care râdea de cruzimea şi prostia umană.

— Sunt puţine moduri, declama IdrisPukke, ca din senin, de a-i înveseli pe oameni, în afară de a le povesti ce neplăceri teribile ţi s-au mai întâmplat recent. Sau: Viaţa e o călătorie pentru oamenii ca tine şi ca mine – una în care, pe drum, nu ştim niciodată unde mergem. Vezi o destinaţie nouă în timp ce călătoreşti şi una mai bună, şi tot aşa, până când uiţi total de locul spre care plecaseşi iniţial. Noi

suntem ca alchimiştii – care încep prin a căuta aur şi între timp descoperă leacuri folositoare, un mod inteligent de a ordona lucrurile şi artificii – singurul lucru pe care nu-l descoperă niciodată e aurul!

Cale râse.

— De ce aş asculta ceva ce ai tu de spus? Prima oară când te-am cunoscut, te-ai împiedicat de mine, şi în ambele dăţi după aceea erai prizonier.

O expresie de vag dispreţ îi trecu lui IdrisPukke pe faţă, de parcă asta era o obiecţie minoră la care nici nu merita să răspundă.

— Atunci învaţă din greşelile mele, Domnule-cu-Caş-la-Gură – şi mai învaţă şi că, deşi am mers pe culoarele puterii timp de patruzeci de ani, încă mai trăiesc – ceea ce nu pot spune despre mulţi oameni care m-au însoţit. Şi îndrăznesc să spun că, dacă nu dai dovadă de un pic mai mult bun-simţ decât ai făcut-o până acum, acelaşi lucru va fi valabil şi pentru tine.

— M-am descurcat până acum.

— Serios?

— Da.

— Ai fost norocos, fiule, şi încă foarte. Şi nu-mi pasă cât de bun eşti cu pumnii. Faptul că ai trăit până la vârsta asta fără să atârni de o frânghie e mai mult noroc decât deşteptăciune.Tăcu şi oftă. Ai încredere în Vipond?

— Nu am încredere în nimeni.

— Orice prost poate spune că nu se bazează pe nimeni. Necazul e că uneori trebuie s-o faci. Oamenii pot fi nobili şi altruişti şi să aibă toate acele calităţi admirabile – ele chiar există, dar problema e că aceste nobile virtuţi au tendinţa de a veni şi de a pleca de la oameni. Nimeni nu se aşteaptă ca un bărbat cu simţul umorului să fie vesel în fiecare zi sau o femeie blândă să fie blândă în orice moment – şi totuşi sunt oripilaţi când oamenii sunt demni de încredere o lună sau un an şi apoi nu mai sunt o oră sau o zi.

— Dacă nu te poţi baza pe ei tot timpul, atunci nu trebuie

să ai încredere în ei.

— Dar tu, se poate baza lumea pe tine?

— Nu – am învăţat, IdrisPukke, că pot face lucruri nobile. Pot salva nevinovaţii, zâmbi el, batjocoritor, să îi salvez de cei haini şi vicleni. Dar nu e în caracterul meu – am avut o zi bună sau ozi proastă când am salvat-o pe Riba. Dar nu se va mai întâmpla din nou din impuls.

— Poţi fi sigur de asta?

— Nu... Dar mă voi strădui. Călăriră în linişte încă jumătate de oră. Tu ai încredere în Vipond? întrebă Cale într-un târziu.

— Depinde. Cu privire la ce?

Cale se fâţâi incomod în sa.

— Mi-a promis că, dacă stau cu tine şi mă port frumos,VagulHenri şi Kleist vor fi bine. Îi va proteja. O va face?

— Deci, eşti îngrijorat cu privire la prietenii tăi? Nu eşti aşa de lipsit de inimă pe cât pretinzi.

— Asta crezi tu? Încearcă să te bazezi pe inima mea – să vezi unde ajungi.

IdrisPukke râse.

— Referitor la Vipond trebuie să ţii minte că e un mare domn şi că marii domni au responsabilităţi mari, şi că una dintre aceste responsabilităţi este să nu-şi ţină promisiunile.

— Încerci să pari deştept.

— Ba deloc. Vipond are mulţi peşti mari de prins şi tu şi prietenii tăi nu sunteţi peşti mari deloc. Şi dacă o sută de vieţi sau siguranţa viitoare a oraşului cu milionul lui de sufletele ar depinde de el, să îşi încalce cuvântul către trei amărâţi ca tine şi ca prietenii tăi? Tu ce-ai face în locul lui? Te crezi aşa deştept, aşa că spune-mi tu.

— Kleist nu e prietenul meu.

— Ce crezi că vrea Vipond de la tine?

— Vrea să învăţ să am încredere în tine, să îţi spun tot adevărul cu privire la ce s-a întâmplat cu Izbăvitorii. Crede

că ar putea reprezenta o ameninţare.

— Şi are dreptate?

Cale se uită la el.

— Izbăvitorii sunt un blestem tâmpit pe faţa pământului...

Părea că ar vrea să continue, dar se sili să se abţină.

— Voiai să spui altceva.

— Da, voiam.

— Ce?

— Asta ştiu eu şi rămâne ca tu să afli.

— Cum doreşti. În ceea ce-l priveşte pe Vipond, dacă poţi să ai încredere în el... poţi, până la un punct. Se va da peste cap să vegheze asupra prietenului tău şi asupra celui care nu îţi e prieten până devine important să n-o mai facă. Până devin importanţi în sensul greşit, sunt într-adevăr în siguranţă.

În timp ce călăreau în linişte, niciunul nu-şi dădu seama că ochii lui Kitty the Hare îi priveau şi urechile lui îi ascultau.

La ora patru după-amiaza, IdrisPukke descălecă şi, făcându-i semn lui Cale să descalece şi el, coti pe o cărare într-o pădure care părea neumblată. Drumul ar fi fost greu chiar şi fără cai şi le luă aproape două ore până când copacii şi tufişurile se mai răriră şi înaintea lor se ivi o cărăruie mai curată, dar evident puţin umblată.

— Aş zice că ştii drumul, observă Cale în spatele luiIdrisPukke.

— Văd că nu-ţi scapă nimic, Domnule Ştie-Tot.

— Cum de?

— Obişnuiam să vin aici la Treetops tot timpul cu fratele meu când eram mic.

— Şi cine e el?

— Cancelarul Leopold Vipond.

18

Dacă ar fi avut vreo altă experienţă fericită în viaţă cu care s-o compare, Cale ar fi putut crede că cele două luni petrecute la Cabana Treetops au fost cele mai fericite din viaţa lui. Dar, având în vedere că două luni în Al Şaptelea Cerc al Iadului ar fi fost mai bune decât viaţa lui la Templu, fericirea lui nu putea fi comparată cu nimic. Era pur şi simplu fericit. Dormea douăsprezece ore pe zi şi uneori şi mai mult, bea bere, iar seara se delecta fumând cu IdrisPukke, care se muncea să îl asigure că, după ce trece peste aversiunea iniţială, fumatul va fi atât o plăcere, cât şi una dintre puţinele consolări pe care viaţa le poate oferi şi pe care te poţi baza.

Stăteau seara pe veranda mare de lemn a cabanei vechi de vânătoare şi ascultau ţârâitul insectelor şi priveau rândunelele şi liliecii scufundându-se, ascunzându-se şi rostogolindu-se la sfârşitul zilei. Deseori stăteau ore întregi în tăcere, întreruptă din când în când de una din cugetările lui IdrisPukke despre viaţă şi plăcerile şi iluziile acesteia.

— Singurătatea e un lucru minunat, Cale, în două feluri. În primul rând, îi permite unui om să fie cu el însuşi şi, în al doilea rând, îl împiedică să fie cu alţii.

Cale dădu din cap în semn de aprobare cu o sinceritate care era posibilă numai pentru cineva care îşi petrecuse toată viaţa fiecare oră din zi sau din noapte cu sute de alte persoane şi fusese întotdeauna privit şi spionat.

— E un lucru riscant să fii sociabil, continuă IdrisPukke, ba chiar fatal, pentru că înseamnă să fii în contact cu alţi oameni, iar majoritatea sunt proşti, perverşi şi ignoranţi şi stau cu tine doar pentru că nu-şi pot suporta propria companie. Mulţi oameni se plictisesc şi nu te întâmpină ca pe un prieten adevărat, ci ca pe o distracţie – ca un câine

dansator sau un actor nebun cu o tolbă de poveşti amuzante.

IdrisPukke avea o aversiune evidentă pentru actori şi putea fi auzit deseori declamând cu privire la defectele lor, un dezgust pe care Cale nu-l pricepea pentru că nu văzuse o piesă în viaţa lui: ideea că cineva s-ar preface să fie altcineva pentru bani era de neconceput pentru Cale.

— Desigur că tu eşti tânăr şi mai ai de simţit cel mai puternic impuls din toate: dragostea pentru femei. Nu mă înţelege greşit – orice femeie şi orice bărbat trebuie să simtă ce înseamnă săiubeşti şi să fi iubit corpul unei femei este cea mai bună reprezentare a perfecţiunii pe care am cunoscut-o vreodată. Dar ca să fiu foarte sincer cu tine, Cale – nu că are vreo importanţă pentru tine – să doreşti dragostea, aşa cum a spus un mare înţelept odată, este să îţi doreşti să fii legat cu lanţuri de un nebun.

Apoi deschidea o altă bere, turna un sfert – niciodată mai mult şi niciodată de prea multe ori în cana lui Cale şi refuza să îi mai dea tutun, explicându-i că în materie de fumat, poţi uşor exagera şi că excesul de tutun putea dăuna sănătăţii unui tânăr.

Şi după aceea, uneori târziu în noapte, Cale abia aştepta ceea ce devenise cea mai mare plăcere a sa – un pat cald, o saltea moale şi o singurătate deplină fără gemete, ţipete, sforăieli şi mirosul de pârţuri a sute de oameni – doar liniştea şi pacea minunată. În acele zile, Cale era pur şi simplu fericit să trăiască.

Începu să rătăcească de-aiurea prin păduri ore întregi, dispărând imediat ce se trezea şi întorcându-se la cabana de vânătoare când se lăsa noaptea. Dealurile, păşunile rare, râurile, căprioarele sfioase şi porumbeii care gângureau în copaci în după-amiezile călduroase – fericirea nemaipomenită de a rătăci de unul singur era o plăcere mai intensă decât berea sau tutunul.Singurul lucru care îi păta fericirea era gândul la Arbell Gât-de-Lebădă, al cărei chip îi apărea în minte nepoftit seara târziu sau după-amiaza când

zăcea pe malul râului, când singurele sunete erau saltul ocazional al unui peşte, cântecul păsărelelor şi adierea vântului printre copaci. Sentimentele pe care le avea când ea îi apărea în minte erau ciudate şi nedorite – îi afectau neplăcut pacea minunată pe care o simţea. Îl înfuria şi nu voia să se mai înfurie vreodată, voia doar să se simtă aşa – liber, leneş, fără să dea socoteală nimănui în căldura verii şi frumuseţea verde a pădurii uriaşe.

Cealaltă mare încântare pe care o descoperise era mâncatul.

Să mănânci ca să trăieşti, să îţi fie foame şi să-ţi potoleşti foamea umplându-ţi stomacul era un lucru, dar pentru un băiat care se hrănise aproape toată viaţa cu un terci acru, posibilitatea de a mânca bunătăţi în noua lui viaţă însemna că ceea ce oamenii iau deseori de-a gata putea deveni o sursă de mirare.

IdrisPukke era un mare gurmand şi, pentru că trăise într-un moment sau altul aproape oriunde în lumea civilizată, se considera, ca în majoritatea subiectelor, un expert. Iubea să pregătească mesele aproape la fel de mult pe cât iubea să le mănânce, dar, din nefericire, dorinţa de a-şi învăţa ucenicul dornic despre mersul lumii nu avu un început promiţător.

Prima lui încercare de a-l prezenta pe Cale marii arte culinare se termină prost. Cale se întorsese la cabană într-o zi după o absenţă de zece ore şi era atât de hămesit că ar fi putut mânca un lup, când i se oferi Ospăţul Împăratului – versiunea improvizată a lui IdrisPukke a celei mai spectaculoase mese pe care o luase vreodată, o specialitate a Case Imur Lantana din
Oraşul Apsny. Multe dintre ingrediente trebuiră înlocuite:fudulii de porc nu se găseau în munţi pentru că localnicii considerau porcii ca fiind impuri; şofranul pentru că era prea scump şi oricum nimeni nu auzise de el. De asemenea, un fel de mâncare considerat de mulţi ca fiind punctul culminant al cinei lipsea: IdrisPukke, deşi nu era un

sentimental, nu îşi luase inima-n dinţi să înece zece pui de ciocârlie în coniac şi apoi să îi prăjească în cuptorul fierbinte mai puţin de treizeci secunde.

Când Cale ajunse, cu faţa bronzată de soare şi mort de foame, râse de delicatesele întinse în faţa lui de un IdrisPukke foarte mândru.

— Începe cu asta, spuse bucătarul zâmbitor, şi Cale se aruncă aproape la propriu pe un platou de tartine din pâine albă prăjită cu creveţi de apă dulce tocaţi şi cu un sos acru de zmeură sălbatică.

După cinci tartine, IdrisPukke îi făcu semn spre bucăţelele de raţă la grătar cu sos de prune, şi apoi, cu un avertisment blând de a mânca mai încet, îi oferi aripioare de pui prăjite cu pesmet şi cartofi pai.

Bineînţeles că lui Cale i se făcu extrem de rău. IdrisPukke mai văzuse în viaţa lui mulţi oameni vomând şi desigur că vomase şi el deseori. Fusese martor la dizgraţiosul obicei dinKvenland de a întrerupe un banchet cu treizeci şi nouă de feluri cu vizite la vomitoriu, vizite care erau necesare după fiecare zece feluri dacă voiai să termini şi să eviţi insulta grozavă la adresa gazdelor tale dacă nu ajungeai până la felul treizeci şi nouă. Eforturile lui Cale de a expulza mâncarea erau de natură epică în timp ce stomacul lui supraaglomerat elimina tot ce mâncase în cele douăzeci de minute precedente şi, după cum i se părea lui IdrisPukke, aproape tot ce mâncase în toată viaţa lui.

Într-un târziu, băiatul epuizat termină şi se duse la culcare. În dimineaţa următoare, Cale ieşi afară cu o nuanţă verzuie a feţei pe care IdrisPukke o mai văzuse doar la cadavrele moarte de trei zile. Cale se aşeză şi bău cu grijă o ceaşcă de ceai slab fără lapte. Cu o voce slăbită, îi explică lui IdrisPukke motivul pentru care îi fusese atât de groaznic de rău.

— Ei bine, spuse IdrisPukke, după ce Cale termină de povestit despre mâncarea oferită de Izbăvitori, dacă voi fi vreodată înclinat să gândesc rău de tine, voi încerca să te

scuz pe motiv că nu poţi aştepta foarte multe de la un copil crescut cu o mâncare dezgustătoare numită „picioare de cadavru”. Se lăsă o tăcere scurtă. Sper că nu te superi dacă îţi dau un sfat.

— Nu, spuse Cale, prea slăbit ca să fie ofensat.

— Există o limită cu privire la capacitatea de înţelegere a altor oameni. Dacă se iveşte subiectul acesta în vreo conversaţie, ar fi bine să nu pomeneşti de şobolani.

19

Vagul Henri şi Kleist îl văzuseră pe Cale doar câteva minute înainte de plecarea lui grăbită, aşa că nu prea avură timp să înregistreze reapariţia suspicioasă a lui IdrisPukkeşi nici să primească o relatare satisfăcătoare a ceea ce se întâmplase după ce Cale fusese scos cu forţa din grădina de vară. Kleist, extrem de iritat, nu avusese timp nici măcar să îi spună lui Cale că lipsa lui de disciplină şi egoismul lui general îi lăsase pe amândoi într-un mare rahat. Dar, până la urmă, se dovedi că teama luiKleist că purtarea lui Cale le adusese ostilitate din partea tuturor celor din jurul lui se dovedi parţial neîntemeiată. Desigur, erau trataţi cu ostilitate, dar bătaia de zile mari pe care Cale o administrase cremei nobilimii din Memphis îi făcuse pe cei dornici de răzbunare să fie foarte precauţi cu Vagul Henri şi cuKleist de teamă că aceştia ar fi putut fi la fel de talentaţi. Nu că tinerii nobili se temeau de răni violente sau de moarte, dar le era groază să fie bătuţi de oameni care erau în mod evident inferiorii lor din punct de vedere social.

Vipond îi trimisese pe amândoi la bucătării, unde nu exista posibilitatea să se întâlnească cu cineva care să conteze. Nici nu e nevoie să vă imaginaţi ce înjurături lungi şi repetate proliferaKleist la adresa lui Cale pentru că îl lăsase să spele vase zece ore pe zi. Şi totuşi, exista şi un beneficiu, şi anume faptul că servitorii care îi urau pe tinerii nobili pentru îngâmfarea şi aroganţa lor, şi erau mulţi dintre aceştia, îi priveau pe cei doi cu admiraţie; suficientă, oricum, pentru ca după vreo lună sau cam aşa ceva să îi lase să îi ajute şi la alte chestii decât spălatul vaselor. Kleist se oferise să ajute în măcelărie şi erau impresionaţi de abilităţile lui de măcelar. „Are un talent înnăscut.” Kleist fu suficient de înţelept să nu menţioneze micile animale pe

care îşi exersase talentul.

— Mie, îi spunea Kleist Vagului Henri în timp ce dezmembra o vacă Holstein enormă, îmi place să lucrez la nivel mare.

Vagul Henri trebui să se mulţumească cu hrănitul animalelor şi dusul mesajelor ocazionale la uşile servitorilor din palatele înconjurătoare. Asta îi dădea ocazia s-o vadă pe Riba, care era mai mereu în gândurile lui. Gând o vedea, întotdeauna pentru scurt timp, faţa ei se lumina şi îi vorbea încântată, atingându-i braţul şi zâmbind la el cu dinţii ei frumoşi şi albi. Dar Henri începu să observe că nu trecea aproape nimeni pe lângă ea fără să primească acelaşi zâmbet, fără ca ea să arate acelaşi sentiment de încântare. Era în natura ei să fie deschisă şi cuceritoare faţă detoată lumea şi oamenii îi răspundeau, deseori surprinşi de cât de mult preţuiau zâmbetul ei şăgalnic. Vagul Henri, însă, îl voia doar pentru el.

De ceva timp ascundea un secret cu privire la Riba, încă de când fuseseră singuri împreună în Scrubland timp de cinci zile.La început o tratase cu un respect uimit, în modul în care cineva ar trata un înger cu care călătoreşte. Toţi bărbaţii au fost vreodată prinşi în mrejele frumuseţii unei femei, dar imaginaţi-vă fascinaţia cuiva care a crescut fără să vadă sau să îşi imagineze vreodată o asemenea creatură. După câteva zile în compania ei începuse să se calmeze puţin, chiar dacă numai din cauza unor sentimente mai umane decât respectul şi adoraţia. Avea mare grijă să nu trateze această prezenţă divină într-un fel în care să îl facă s-o privească mai puţin fermecat (deşi habar nu avea cum ar putea să facă asta). Simţea o efervescenţă pentru care nu avea nume. După câteva zile ajunseseră la o oază cu un izvor, din fericire abundent, care crease un mic bazin. Ea răsese încântată şi delicateţea naturală a Vagului Henri îl făcuse să se ofere să se retragă de partea cealaltă a deluşorului care mărginea bazinul.Se întinsese pe spate şi încetul cu încetul începuse prima lui luptă adevărată cu

diavolul. În Templu ocaziile pentru mari ispite erau rare. Izbăvitorul Hauer, consilierul lui spiritual pentru aproape zece ani, ar fi fost îngrozit să descopere cât de slabă era rezistenţa Vagului Henri, cât de ineficientă fusese hărţuirea continuă cu privire la damnarea celor care comiteau crime împotriva Sfântului Duh. (Din motive niciodată explicate,Duhul Sfânt era cel traumatizat în mod special de dorinţele păcătoase de acest gen.) Voinţa lui Henri cedă ispitei diavolului astfel că se întoarse pe burtă şi se târî încet ca reptila servitoare a lui Belzebut care devenise până la baza dealului. Oare vreo ispită în care căzuse cineva fusese vreodată atât de răsplătită?Riba stătea în picioare cu apa până la jumătatea coapselor şi se stropea leneşă cu apă. Sânii ei erau uriaşi, nu că Henri avea cu ce să îi compare, iar areolele care acopereau vârfurile aveau o culoare roz extraordinară cum nu mai văzuse niciodată în viaţa lui. Se mişcau când se mişca şi ea, dar tremurau cu o graţie care îl făcu să icnească. Între picioarele ei... dar nu trebuie să vorbim despre asta – deşi aceasta nu era o interdicţie pe care VagulHenri s-o fi luat în calcul vreo clipă. Diavolul îl avea complet în puterea lui. Respiraţia i se opri, blocată pe acest loc secret.Henri avea multe imagini ale iadului înfierate în suflet, dar până în acest moment divin nicio imagine a raiului Era o întruchipare a graţiei care nu mai putea fi egalată, încă vibrantă şi care îi va agita sufletul până în ziua morţii. Şi astfel Vagul Henri, transfigurat de teroare sfântă, alunecă înapoi după creasta dealului.Riba, a cărei intimitate fusese violată, continuă multe minute după aceea, fără să fie conştientă de epifania care avea loc după deal. Dacă Henri ar fi rămas lângă bazin şi ar fi privit, ea nu ar fi considerat asta ceva rău. Iubea să ofere plăcere bărbaţilor. La urma urmei, pentru asta fusese crescută. Cât despre VagulHenri, acesta fusese lovit ca un diapazon şi, luni după aceea, încă mai vibra. Natura îi dăduse o dorinţă imensă, dar viaţa îi furase orice experienţă sau înţelegere care să îi ofere posibilitatea de a face ceva în legătură cu

ea.

Riba fusese mult mai norocoasă decât băieţii în materie de loc de muncă. Începuse ca servitoarea servitoarei Domnişoarei
Jane Weld, o poziţie atât de joasă în lumea dură a servitoarelor doamnelor încât îţi putea lua cincisprezece ani de serviciu ca să avansezi. Nepoata Cancelarului Vipond o luase pe Riba cu un sentiment special de ranchiună că va avea o sub-sub-servitoare de o condiţie aşa de joasă. Totuşi, ranchiuna ei începu să scadă(pe măsură ce creştea ranchiuna faţă de celelalte servitoare)când deveni evident că Riba era un geniu în materie de calităţile pentru care servitoarele doamnelor sunt atât de apreciate: era o coafeză de mare talent şi delicateţe, putea stoarce un coş sau un punct negru fără să provoace prea multă durere şi apoi să ascundă roşeaţa astfel încât să devină invizibilă; tenurile înfloreau sub tratamentul cu cremele şi loţiunile făcute de Riba în casă, pentru că era extrem de pricepută la aşa ceva; sub îngrijirea ei unghiile urâte deveneau elegante; genele deveneau groase; buzele roşii, picioarele fine (epilate cu cât mai puţină durere posibil, adică cu un grad mai jos de agonie). Pe scurt,Riba era o comoară la casa omului.

Asta îi crea domnişoarei Jane o problemă cu privire la ce să facă cu celelalte servitoare personale, devenite acum inutile, dintre care cea mai înaltă în funcţie fusese cu ea de când era copil. Domnişoara Jane, deşi o frumuseţe rece în multe chestiuni, avea şi o parte sensibilă şi nu putea să îi spună bătrânei Briony că nu mai avea nevoie de ea. Ştia că fosta ei doică va fi foarte supărată şi mai era îngrijorată şi de faptul că îi împărtăşise multe secrete lui Briony, secrete pe care o persoană ranchiunoasă le-ar dezvălui dacă i s-ar da suficiente motive. Astfel că domnişoara Jane o scuti pe Briony de experienţa dureroasă de a fi concediată după doisprezece ani de slujire credincioasă şi ordonă să îi fie

făcut bagajul lui Briony în timp ce aceasta fusese trimisă să cumpere un tub de cremă de noapte cu rozmarin. La întoarcerea nefericitei servitoare, aceasta găsi doar o cameră goală şi un servitor cu un plic. Plicul conţinea douăzeci de dolari şi un bilet în care i se mulţumea pentru loialitate şi era informată că e trimisă să devină servitoare la o rudă îndepărtată în provincie şi că, drept recunoaştere pentru serviciile menţionate, va fi însoţită pe parcursul lungii călătorii de servitorul cu plicul, care primise instrucţiuni să stea cu ea şi s-o protejeze mereu până ajunge la destinaţie. Domnişoara Jane îi ura mult noroc şi îşi exprima speranţa că va profita din plin de norocul ei. În douăzeci de minute, o Briony uimită fu urcată pe cal şi, cu protectorul ei alături, plecă spre o nouă viaţă şi nu se mai auzi de ea.

Celelalte servitoare, în caz că Briony fusese la fel de indiscretă ca stăpâna ei, fură concediate în acelaşi mod, iar DomnişoaraJane rămase să se bucure de o viaţă în care petele, coşurile, punctele negre, buzele subţiri şi părul dezordonat erau lucruri din trecut.

Timp de câteva luni tânăra aristocrată se simţi ca în rai.Talentul Ribei în materie de înfrumuseţare scotea tot ce era mai bun din înfăţişarea ei de altfel cam banală. Şi mai mulţi pretendenţi veneau în vizită, permiţându-i să îi trateze pe aceşti posibili iubiţi – aşa cum cerea tradiţia de curtare a familieiMaterazzi – cu şi mai mult dispreţşi batjocură. Aşa cum ştia foarte bine, niciun drog, oricât de rar şi de scump, nu oferă plăcerea minunată de a fi centrul visurilor şi dorinţelor altcuiva şi în acelaşi timp să îţi permită doar cu un zâmbet şi o privire să i le sfărâmi complet.

Deşi la început, pierdută în încântarea de a şti că frânge mai multe inimi acum decât detestata Arbell Gât-de-Lebădă, domnişoara Jane începu să devină conştientă în mod incomod de ceva atât de ciudat şi de nefamiliar încât timp de câteva săptămâni fu sigură că îşi imaginează.

Unii dintre tinerii aristocraţi care veneau s-o curteze, dar doar unii, nu păreau aşa de zguduiţi de respingerile ei continue aşa cum se aştepta. Mârâiau şi se lamentau şi se rugau de ea să se răzgândească la fel de mult ca toţi ceilalţi, dar era, aşa cum am mai văzut, o fată sensibilă (chiar dacă numai pentru sine însăşi) şi începu să suspecteze că protestele lor nu erau complet sincere. Ce putea să însemne asta? Poate că, se gândi ea, devine prea obişnuită să frângă inimi şi plăcerea se diminuează, aşa cum se întâmplă cu plăcerile cărora le dăm curs prea des. Dar nu era asta, pentru că simţea în continuare acelaşi sentiment intens de încântare cu cei care chiar erau distruşi de răceala ei.Ceva se petrecea.

Domnişoara Jane îşi rezerva întotdeauna dimineţile târzii pentru ruptul inimilor şi le permitea pretendenţilor ei vizite lungi, uneori chiar de treizeci de minute dacă erau foarte buni să îi laude frumuseţea şi să îi deplângă răutatea şi cruzimea. Se hotărî să îşi rezerve toată dimineaţa pentru cei care îi trezeau suspiciuni ca să vadă dacă poate descoperi sursa neliniştilor ei.Saloanele ei erau construite în aşa fel încât îi putea spiona cu uşurinţă pe pretendenţii ei atunci când soseau şi plecau şi îşi petrecu bosumflată dimineaţa făcând asta.

Pe la mijlocul dimineţii era cumplit de furioasă, cu toate temerile confirmate, deşi într-o manieră care o înjosea. Era numai vina târfei nerecunoscătoare de Riba.

De trei ori în acea dimineaţă suportase protestele mincinoase ale unor tineri care, era evident acum, veneau s-o vadă doar pentru că le dădea ocazia să vină mai devreme ca să scape de ploconitul în faţa Domnişoarei Jane şi apoi să plece cât mai repede doar ca să caşte ochii la târfa aia grasă de Riba. Era incredibil de umilitor; nu numai că o înşelau pe cea mai frumoasă şi dorită femeie din Memphis (ceea ce era o exagerare – în cel mai bun caz era pe locul cincisprezece dar să îi permitem aceasta exagerare căci era nemaipomenit de furioasă), dar făceau asta ca să

fie cu o creatură cât o casă care tremura ca o budincă atunci când mergea.

Insulta – şi pentru o femeie Materazzi să numească altă femeie drept grasă era o insultă mortală – nu era nici pe departe adevărată. Cu siguranţă că Riba era izbitor de opusă stăpânei ei, şi tuturor femeilor Materazzi, dar niciodată nu tremurase ca o budincă; şi, oricum, în cele două luni de când era în Memphis,Riba fusese atât de ocupată încât nu mai avea nici mijloacele, nici timpul să mănânce la fel de mult ca la Templu. Rezultatul era că pierduse destul de mult din pernuţele ei moi. Ceea ce înainte fusese prea mult dintr-un lucru neobişnuit, acum devenise un lucru neobişnuit, dar seducător. Obişnuiţi cu zvelteţea băieţească şi proasta dispoziţie a femeilor Materazzi, formele rotunjite ale Ribei îi făceau pe mulţi bărbaţi Materazzi să o privească pe tânăra durdulie cu şi mai mult interes când trecea pe lângă ei cu stăpâna ei dispreţuitoare. Aproape la fel de ispititor era şi zâmbetul ei vesel şi atitudinea primitoare. BărbaţiiMaterazzi fuseseră crescuţi cu ritualurile unei iubiri cavalereşti care implicau o adoraţie disperată şi neîmpărtăşită pentru un obiect distant al afecţiunii lor care îi trata pe toţi bărbaţii ca pe nişte mizerii. Astfel că nu era nevoie de prea multe cuvinte ca să explici orientarea bruscă a unor tineri către o femeie voluptuoasă şi arătoasă, care nu îi privea de sus de parcă miroseau urât.

Într-o stare îngrozitoare, domnişoara Jane alergă din locul în care se ascundea şi prin uşa apartamentului ei principal spre sala de primire unde Riba tocmai închisese uşa în spatele unui tânăr Materazzi care fusese expediat zâmbind pe stradă, într-o ceaţă de dor şi pasiune. Domnişoara Jane ţipă după menajera ei:

— Anna-Maria! Anna-Maria!

O Riba uimită o privea pe stăpâna ei, care se înroşise de furie.

— Ce se întâmplă, domnişoară?

— Taci din gură, grăsană ce eşti, răspunse domnişoara Jane într-o manieră foarte nedomnişorească, în timp ce Anna-Maria, uimită de ţipetele animalice, intra în goană în cameră. Domnişoara Jane se uită la menajeră de parcă mai avea puţin şi exploda, apoi arătă spre Riba. Scoate-o pe ticăloasa asta afară din casa mea! Nu vreau s-o mai văd pe târfa asta niciodată!Domnişoara Jane era pe punctul de a-şi încheia tirada cu o palmă la adresa Ribei, dar se răzgândi când expresia tinerei se transformă din uimire în supărare auzind insultele furioase. Ia-o din faţa mea! strigă ea la Anna-Maria şi se întoarse înapoi în iatacurile ei.

20

IdrisPukke refuza să se dea bătut şi continua să încerce să îi reeduce stomacul lui Cale. Noua lui dietă trebuia să fie simplă la început – la urma urmei, nu simplitatea definea talentul unui bun bucătar? Următoarea dată când Cale se întoarse la una dintre mesele speciale pregătite de IdrisPukke, găsi pe masă păstrăv proaspăt prins în lacul de lângă cabană, fiert la abur, alături de cartofi fierţi cu ierburi aromate. Cale fu precaut cu cartofii pentru că aveau puţin unt topit peste ei, dar mâncarea rămase în stomac şi chiar mai ceru.

Aşa treceau zilele şi nopţile. Cale îşi continuă lungile plimbări cu şi fără IdrisPukke. Stăteau amândoi în linişte ore întregi, iar alteori vorbeau ore întregi, deşi IdrisPukke era cel care vorbea cel mai mult. Acesta îl învăţă pe Cale cum să pescuiască, cum să mănânce de faţă cu persoane civilizate (fără să râgâie sau să soarbă şi să mănânce cu gura închisă), îi povesti despre viaţa lui extraordinară – şi multe istorioare amuzante despre el, ceea ceCale continua să considere uimitor. Să râzi de un adult însemna să primeşti o bătaie groaznică – dar unul care te invită să râzi de el depăşea orice imaginaţie. Uneori, noaptea, simţea nişte izbucniri incredibile de bucurie, absolut fără motiv. IdrisPukke continua şi să îi ofere lui Cale beneficiile filosofiei lui de viaţă.

— Dragostea dintre un bărbat şi o femeie e cel mai bun exemplu că toate speranţele lumii acesteia sunt o amăgire absurdă şi asta se întâmplă pentru că dragostea promite atât de multe şi face atât de puţine. Sau: Ştiu că nu ai nevoie de mine să îţi spun că lumea asta e iadul pe pământ, dar încearcă să înţelegi că bărbaţii şi femeile sunt, pe de o parte, suflete chinuite în iadul acesta, şi, pe de altă

parte, diavolii din el care chinuiesc. Şi iar:Nimeni cu un pic de inteligenţă nu va accepta ceva doar pentru că o autoritate spune că e aşa. Nu accepta niciun adevăr fără să îl confirmi tu mai întâi.

În schimb, Cale îi spunea despre viaţa lui cu Izbăvitorii.

— La început, nu numai bătăile ne îngrozeau. În acele zile, credeam în ceea ce spuneau – că şi dacă nu suntem prinşi făcând ceva rău, ne născuserăm răi şi Dumnezeu vede tot ce facem aşa că trebuia să mărturisim totul. Dacă nu o facem şi murim păcătoşi, vom merge în iad şi vom arde pe vecie. Şi unii mureau, la câteva luni, şi Izbăvitorii ne spuneau că majoritatea se duseseră în iad şi ardeau pe vecie. În zilele acelea, obişnuiam să stau treaz noaptea după rugăciunile care se terminau întotdeauna cu „Şi dacă mor în noaptea asta?” Uneori eram absolut sigur că, dacă adorm, o să mor şi o să ard pentru totdeauna în agonie. Tăcu un moment. Câţi ani aveai tu, IdrisPukke, când ai aflat ce e groaza?

— Eram mai mare de cinci ani, oricum. La bătălia de pe RâulCaprei. Aveam vreo şaptesprezece ani. Am fost prinşi într-o ambuscadă într-o expediţie de verificare. Prima mea dată într-o bătălie adevărată. Şi nu că nu eram instruit. Eram chiar destul de bun, al treilea din promoţie. Cavaleria Drusă a apărut de după creasta dealului şi s-a dezlănţuit haosul şi zgomotul, şi ameţeala. Nu puteam vorbi, limba mi se lipise de cerul gurii.Am început să tremur şi mi-a venit să... ei bine... mă rog.

— Să te căci pe tine? îl ajută Cale.

— De ce să n-o spun pe aia dreaptă? Când s-a terminat totul, şi n-a durat mai mult de cinci minute, încă mai trăiam.Dar nici măcar nu-mi scoseserăm sabia.

— Te-a văzut cineva?

— Da.

— Şi ce au spus?

— Că o să mă obişnuiesc.

— Nu te-au bătut?

— Nu. Dar mi-au spus că, dacă se mai întâmplă, nu o să rezist mult. Tăcu din nou. Deci tu nu te-ai simţit niciodată aşa?
întrebă IdrisPukke într-un târziu.

Aceasta nu era nici pe departe o întrebare simplă. Una dintre condiţiile pentru care fratele lui sau, mai exact, fratele lui vitreg, îl eliberase pe IdrisPukkeşi îl pusese pe Cale în grija lui, era ca el să afle totul despre băiat – şi cel mai important detaliu despre aparenta lui lipsă de frică şi dacă asta era excepţională sau orchestrată în vreun fel de Izbăvitori.

— Îmi era teamă tot timpul când eram mic, spuse Cale după o vreme. Dar apoi nu mi-a mai fost.

— De ce?

— Nu ştiu.

Asta nu era adevărat, desigur, sau nu era complet adevărat.

Cale se uită la el. Ultimele săptămâni îl uimiseră şi îi era recunoscător lui IdrisPukkeşi avea multe sentimente ciudate şi necunoscute de prietenie şi încredere. Dar era nevoie de mai mult decât câteva săptămâni de bunătate şi generozitate ca să zdruncine precauţia lui Cale. Se gândi dacă să schimbe sau nu subiectul. Dar, gândindu-se la asta, nu i se păru că mai are aşa importanţă dacă spune adevărul sau nu.

— Mi-e teamă de lucrurile care mă pot răni în general. Ştiu ce vor să îmi facă Izbăvitorii. E greu de explicat. Dar în luptă – e diferit. Ceea ce spuneai tu despre bătălia de la...

Se uită la IdrisPukke.

— Râul Caprei.

— Chestia aia despre tremurat şi căcat în pantaloni.

— O, nu-mi menaja sentimentele deloc.

— Pentru mine e exact opusul. Mă detaşez complet şi totul devine foarte clar.

— Şi după aceea?

— La ce te referi?

— Nu ţi-e teamă?

— Nu. În majoritatea cazurilor nu simt nimic – cu excepţia momentului când i-am dat o bătaie bună lui Conn Materazzi.Asta m-a făcut să mă simt bine. Încă mă mai simt bine. Dar când am omorât soldaţi în bătălie nu m-am simţit bine. Laurma urmei, nu-mi voiau răul personal. Tăcu. Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Şi, fiind înţelept, IdrisPukke nu întinse coarda. Astfel că, în următoarele săptămâni, Cale reîncepu să se plimbe, iar seara beau, fumau şi mâncau împreună, iar mâncarea devenea mai bogată pe măsură ce Cale devenea capabil să asimileze peşte prăjit în aluat crocant, unt mai mult pe legume, un strop de frişcă pe mure.

În luna în care Cale şi IdrisPukke se bucurau de calmul şi deliniştea de la Treetops un bărbat şi o femeie îi vegheau. Dar să nu vă imaginaţi că îi vegheau cu grijă sau drag – imaginaţi-vă vigilenţa iubitoare a unei mame cu privire la copilul ei, dar fără dragoste.

În basmele cu personaje pozitive şi negative, numai celor buni li se întâmplă lucruri rele, au ghinioane sau fac gafe. Cei răi sunt întotdeauna atenţi şi acţionează cu disciplină, au planuri viclene care sunt zădărnicite doar în ultimul moment. Cei răi ştiu întotdeauna cum să câştige. În viaţa reală însă, şi cei răi, la fel ca şi cei buni, fac greşeli pe care ar fi putut să le evite cu uşurinţă, au şi ei zile proaste şi o iau razna. Cei vicleni au şi ei slăbiciuni, mai puternice decât dorinţa de a ucide şi de a mutila.Chiar şi cel mai negru şi mai crud suflet are o coardă sensibilă.Chiar şi cel mai aspru deşert are bălţile lui, copacii umbroşi şi pâraiele blânde. Nu numai ploaia cade la fel pe cei drepţi şi pe cei nedrepţi, ci şi norocul şi ghinionul, care le oferă victorii sau înfrângeri nemeritate.

Daniel Cadbury, sprijinit de un dud, închise cartea pe care o citea, *Prinţul Melancolic,*şi gemu de plăcere.

— Taci din gură! spuse femeia, care privise atentă în altă

parte, dar când auzise pocnetul cărţii care se închidea, îşi întorsese capul în direcţia lui.

— E la o sută optzeci de metri distanţă, spuse Cadbury. N-a auzit nimic.

Verificând iute dacă Cale era în continuare adormit pe malul râului de la poalele dealului, femeia se uită înapoi laCadbury şi de data asta îl privi pătrunzător. Dacă ar fi fost orice altceva, şi nu un asasin, fost sclav pe galeră şi ocazional informator pentru Kitty the Hare, Cadbury s-ar fi simţi nelalocul lui.Nu era neapărat urâtă, poate doar extrem de banală – dar ochii ei, goi de orice cu excepţia ostilităţii, ar fi făcut pe oricine să se simtă nelalocul lui.

— Ai vrea s-o împrumuţi? întrebă Cadbury, gesticulând înspre ea cu cartea. E foarte bună.

— Nu ştiu să citesc, spuse ea, gândind că el îşi bate joc de ea, ceea ce şi făcea.

În mod normal, Cadbury nu ar fi fost atât de prost încât să o tachineze pe Jennifer Plunkett, o ucigaşă atât de admirată deKitty the Hare, încât o păstra numai pentru cele mai dificile asasinări ale lui. Gemuse exasperat când Kitty the Hare îi spusese cine îi va fi partener.

— Nu Jennifer Plunkett, te rog!

— Nu e o companie prea prietenoasă, recunosc, bolborosise
Kitty the Hare, dar sunt foarte multe persoane importante interesate de acest băiat, inclusiv eu, şi instinctul îmi spune că vom avea nevoie de experienţa lui Jennifer Plunkett. Suport-o de dragul meu, Cadbury!

Şi asta fusese tot.

Plictiseala îl făcuse pe Cadbury să o sâcâie pe ucigaşa extrem de periculoasă şi talentată care îl privea cu ură. Nu-l scăpaseră din ochi pe băiat aproape o lună şi tot ce făcuse fusese să mănânce, să doarmă, să înoate, să meargă şi să alerge. Chiar şi plăcerile*Prinţului Melancolic,* o carte de care se bucurase citind-o de zeci de ori, nu fuseseră de-ajuns încât să îl împiedice să devină agitat.

— Nu te supăra, Jennifer!
— Nu-mi spune Jennifer.
— Trebuie să îţi spun cumva.
— Nu, nu trebuie.

Nu întoarse capul şi nu clipi. Existau anumite limite ale toleranţei ei şi nu erau foarte mari. El ridică din umeri ca să sugereze că îi face pe plac, dar ea nu se mişcă. Începu să se întrebe dacă ar trebui să se pregătească. Apoi, ca un animal, din acela căruia nu îi place compania umană, se întoarse şi reîncepu să se holbeze la băiatul adormit.

„Nu numai ochii ei sunt ciudaţi”, se gândi Cadbury, ci şi ceea ce e în spatele lor. Trăieşte „dar nu pot să explic exact cum”.

Având în vedere profesia lui, Cadbury era familiarizat cu criminali. La urma urmei, era unul dintre ei. Omora când i se solicita, rareori cu plăcere şi uneori cu reţinere şi chiar remuşcări.Majoritatea criminalilor plătiţi simt plăcere, mai multă sau mai puţină, în ceea ce fac. Jennifer Plunkett era diferită în sensul că era imposibil să îţi dai seama ce simte când ucide. Felul în care îi omorâse pe cei doi oameni pe care îi arestaseră soldaţii mituiţi de IdrisPukke era ceva ce nu mai văzuse niciodată. După ce fuseseră eliberaţi, inconştienţi de rolul lor de momeli, cei doi se îndreptaseră spre pădurea aflată la opt sute de metri de Treetops şi îşi aşezaseră tabăra. Fără să îl consulte – foarte nepoliticos din punct de vedere profesional, dar se hotărâse s-o lase baltă – se dusese către ei în timp ce aceştia stăteau şi fierbeau un ibric cu ceai şi îi înjunghiase pe amândoi. Ceea ce îl uimise atât de tare pe Cadbury fusese lipsa ei de agitaţie. Îi omorâse cu la fel de puţin efort cât depune o mamă care strânge jucăriile copiilor ei, un fel de distracţie plictisită. Când bărbaţii înţeleseră ce se întâmplă, erau deja pe moarte. Până şi cel mai groaznic dintre criminalii pe care îi cunoscuse vreodată trebuise sau voise să se convingă să ucidă. Dar nu şi Jennifer Plunkett.

Reveria îi fu întreruptă de sunetul scos de băiatul de

lângă râu, care se trezise şi se mişca. Se dăduse înapoi de lângă mal la o distanţă de vreo douăzeci de metri. Începu să strige cu un
„Iuhuuuu!” încet apoi se lansă spre marginea râului, alergând din ce în ce mai repede. Ridicându-şi vocea spre un strigăt ascuţit, sări de pe mal, formă o minge în aer şi se scufundă în apă. Aproape imediat ieşi la suprafaţă, ţipând şi râzând de frigul cumplit, şi se întoarse înapoi pe mal. Începu să danseze gol puşcă, râzând şi strigând de plăcerea nemaipomenită a apei reci şi a aerului călduros de vară.

— E frumos să fii tânăr, nu? spuse Cadbury.

Era imposibil să nu împărtăşeşti entuziasmul tânărului. Şi apoi, cu uimire, îşi dădu seama cât de adevărat era. JenniferPlunkett zâmbea, cu faţa transformată ca în imaginea pictată a unui sfânt. Jennifer Plunkett era îndrăgostită. Imediat ce observă privirea lui, Jennifer Plunkett coborî înapoi pe pământ din orice paradis o dusese vederea băiatului. Se uită la el, clipi ca un şoim sau o pisică ucigaşă, apoi se întoarse spre râu, cu expresia complet goală.

— Ce crezi că vrea Kitty the Hare cu el? întrebă ea.

— N-am idee, spuse Cadbury. Dar nimic bun. E păcat, adăugă el, chiar sincer. Pare un puşti aşa de fericit!

Regretă imediat ce spuse chiar în clipa în care scosese cuvintele pe gură, dar încă mai era tulburat de ceea ce văzuse.
Ca şi cum ar fi văzut un şarpe îmbujorându-se. „Asta o să te înveţe minte, se gândi Cadbury, să crezi că ştii ce se petrece în alţi oameni.” Plin de mirare la acest nou curs al evenimentelor, se aşeză jos şi se sprijini din nou de dud.

Până la urmă nu dură mult să afle. De faţă cu JenniferPlunkett se prefăcu că doarme, dar Cadbury era prea deştept să nu ia în consideraţie acest neprevăzut curs al evenimentelor. Îşi ţinu ochii uşor deschişi pe spatele lui Jennifer şi scoase cuţitul luiMott şi îl ascunse, cu mâna în jurul mânerului, sub coapsa dreaptă, aceea mai îndepărtată

de ea. Timp de treizeci de minute îi privi spatele nemişcat în timp ce auzea „luhuuul!”repetat al băiatului, râsetele lui şi pleoscăitul apei. Apoi ea se întoarse şi veni spre el, din nou foarte calmă, cu cuţitul în mână şi porni lovitura ucigaşă. El o blocă cu mâna stângă şi împunse cu cuţitul lui Mott din mâna dreaptă. Se minună de viteza ei în timp ce se rostogoleau în frunzele de toamnă uscate care acopereau pământul din pădure. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, se rostogoleau într-o strânsoare groaznică, şi numai ei îşi auzeau gâfâitul înăbuşit şi fierbinte şi foşnetul frunzelor moarte, aproape buză în buză, holbându-se unul în ochii celuilalt. Şi încet-încet, puterea lui fizică începu să îşi spună cuvântul. Ea se zbătea, se agita şi se zvârcolea cu toată vigoarea ei, dar Cadbury o pusese la pământ şi era învinsă. Dar Jennifer mai avea o armă la care putea apela, în afară de ură şi de furie: dragostea ei oribilă. Cum putea să renunţe la el şi să moară? Şi cu un ultim efort alunecă într-o parte, îl dezechilibră pe Cadbury, se smuci din strânsoarea mâinii lui stângi şi se ridică, luând-o la goană spre poalele dealului spre dragul ei băiat.

— Thomas Cale! Thomas Cale! striga ea. Băiatul ridică privirea în timp ce se căţăra gol pe malul plin de muşchi al râului.Cu gura căscată, se holbă la harpia care alerga disperată la vale şi îi striga iar şi iar numele: Thomas Cale! Thomas Cale!

În viaţa lui blestemată cu multe imagini extraordinare, aceasta era cea mai ciudată dintre toate: o chestie asexuată, cu faţa sălbatică, îi striga numele, flutura un cuţit şi alerga înspre el cu o nebunie îngrozitoare în ochi. Uimit, alergă la haine, îşi căută sabia, o scăpă, o luă din nou şi o ridică să lovească, când ea ajunse aproape de el, strigând nebuneşte. Apoi se auzi un bâzâit puternic şi un bufnet surd, ca şi cum cineva ar fi pocnit un cal peste crupă cu palma. Jennifer tuşi ascuţit şi zbură pesteCale, care era înspăimântat, şi lovi trunchiul unui stejar cu o bufnitură.

Cale se ascunse în spatele unui copac, cu inima

bubuindu-i şi zburătăcind ca o pasăre de-abia prinsă în cuşcă. Începu imediat să caute o ieşire. Împrejurul copacului era o fâşie de teren neacoperit variind între patruzeci şi şaizeci de metri lăţime. Se uită la cadavru. Văzu acum că era o femeie şi că aceasta zăcea ghemuită la baza unui copac, cu spatele în sus, pe o parte. Avea înfiptă în spate o săgeată de optzeci şi cinci de grame, care îi ieşea prin piept. Nasul îi sângera, la fiecare trei sau patru secunde o picătură de sânge căzând pe pământ. Nu fusese o lovitură uşoară, să nimereşti o ţintă ca asta, în mişcare, dar nici nu era o lovitură excepţională. Ea alergase pe direcţia săgeţii, în timp ce el, dacă pornea acum, imediat, ar fi alergat de-a curmezişul ei. Din acel punct i-ar fi luat cinci sau şase secunde să ajungă la adăpost. Suficient pentru o singură lovitură, nu mai multe, şi ar fi trebuit să fie una grozavă. Dar poate că era un ţintaş grozav. Kleist putea să nimerească în condiţiile astea în trei cazuri din patru.

— Hei! Tinere!

„Cam la o sută optzeci de metri şi drept în faţă”, se gândi Cale.

— Ce vrei?

— Ce-ai zice de un mulţumesc?

— Mulţumesc. Acum de ce nu te cari?

— Rahat nerecunoscător ce eşti! Tocmai ţi-am salvat viaţa.

Oare se mişca? Aşa părea după sunet.

— Cine eşti?

— Îngerul tău păzitor, tovarăşe, ăla sunt. Era o fată foarte rea, aia, foarte rea.

— Ce voia?

— Să îţi taie gâtul, tovarăşe. Asta era meseria ei.

— De ce?

— N-am idee, tovarăşe. Vipond m-a trimis să stau cu ochii pe tine şi pe fratele lui bun de nimic.

— De ce te-as crede?

— N-ai motiv. Oricum nu-mi pasă. Dar nu vreau să vii după mine. N-aş vrea să bag una din alea în tine, nu după tot efortul pe care l-am depus ca să te ţin în viaţă. Aşa că stai acolo în următoarele cincisprezece minute şi eu îmi văd de drum şi nu se întâmplă nimic. Bine?

Cale se gândi la asta: să alerge, să îl urmărească, să îl prindă, să îl bată până spune adevărul. Sau, undeva pe drum, să îşi ia o săgeată în spate. Bărbatul ăsta părea că ştie ce face.Oricum, măcar avea o alternativă.

— Bine. Cincisprezece minute.

— Pe cuvânt de onoare?

— Ce?

— Nu contează. Ce zici de un mulţumesc, atunci?

Acestea fiind spuse, Cadbury şi Cale se puseră în mişcare.Cadbury se îndrepta spre interiorul pădurii şi Cale, folosind copacii ca un scut, alunecase în râu şi înota cu precauţie de-a lungul malului.

Trei ore mai târziu Cale şi cu IdrisPukke se întoarseră la râu, examinând cadavrul femeii la adăpostul copacilor. Petrecuseră două ore căutând orice urmă a presupusului salvator al lui Cale, dar nu găsiseră nimic. IdrisPukke percheziţionă corpul şi descoperi imediat trei cuţite, două ştreanguri, un instrument de tortură pentru degete, o protecţie pentru încheieturile degetelor şi, în gură, de-a lungul gingiei stângi, o lamă flexibilă lungă de doi centimetri şi jumătate, înfăşurată în mătase.

— Orice punea la cale, spuse IdrisPukke, cu siguranţă că nu încerca să îţi vândă cârlige de rufe.

— Îl crezi?

— Pe salvatorul tău? Sună plauzibil. Nu ştiu exact dacă îl cred, totuşi. Dar, sinceri să fim, dacă voia să te omoare, ar fi putut s-o facă oricând în ultima lună. Şi totuşi, ceva e putred aici.

— Chiar crezi că Vipond l-a trimis?

— E posibil. Foarte mult deranj pentru unul ca tine. Nu te supăra!

Motivul pentru care Cale nu se simţi jignit de remarca luiIdrisPukke era că şi el se gândise la acelaşi lucru.

— Ce facem cu femeia? spuse el într-un târziu.

— Arunc-o în râu.

Aşa că asta au făcut şi acesta a fost sfârşitul lui JenniferPlunkett.

În seara aceea, cei doi mâncau în interiorul cabanei ca să fie în siguranţă şi discutau despre cum să procedeze cu evenimentele ciudate din cursul zilei.

— Chestia e că, spuse IdrisPukke, nu putem face nimic. Dacă cine a omorât-o pe tânăra aceea ar fi vrut să îţi facă şi ţie acelaşi lucru, ar fi făcut-o deja. Sau ar putea s-o facă mâine.

— Ai spus că e ceva putred.

— E foarte posibil ca Vipond să fi trimis pe cineva să stea cu ochii pe noi, din motivele lui proprii. De asemenea, e posibil ca unul dintre tinerii aristocraţi pe care i-ai umilit în public să fi plătit pe cineva să te bage în mormânt. Au şi bani, şi motiv. Se părea că femeia voia să te atace; avea un cuţit în mână. Acest bărbat a oprit-o şi apoi s-a cărat. Acestea sunt doar faptele.Evident că nu sunt toate faptele şi descoperiri ulterioare ne-ar putea face să vedem aceste fapte în cu totul altă lumină. Dar până atunci nu putem decât să speculăm. Chiar dacă rămânem aici sau plecăm în altă parte – suntem complet vulnerabili în faţa unui bărbat sau a unei femei, cu o poziţie bună de ţintă şi cu răutate sau dorinţă de recompensă în suflet. Presupunem ceea ce ne spun faptele pe care le ştim pentru că asta e tot ce putem face. Ai alternativă?

— Nu.

— Atunci, asta e.

Cale îşi dădu seama că nu avea rost să stea bosumflat înăuntru, aşa că ieşi afară să fumeze. Înţelegea fatalismul lui
IdrisPukke, dar, la urma urmei, nu soarta lui era în joc. Aşa

cum spunea chiar IdrisPukke mereu, orice filosof poate suporta durerea de dinţi, cu excepţia celui care o are. Îngândurat cum era, abia de observă porumbelul zvelt care se plimba încolo şi încoace pe masa de pe verandă, ciugulind firimituri uscate de pâine.

— Nu te mişca, spuse IdrisPukke încet din spatele lui, şi, întinzând o bucată de pâine, se apropie încet de pasăre şi începu s-o hrănească, punându-şi cu grijă mâna în jurul corpului ei şi apoi apucând-o strâns.

Întorcând porumbelul, IdrisPukke îndepărtă un tub mic de metal ataşat de unul din picioare. Cale îl privi, extrem de amuzat.

— E un porumbel călător, spuse IdrisPukke. Trimis deVipond. Uite, ţine. Îi dădu pasărea lui Cale şi deşurubă tubul, scoţând o bucată de hârtie de orez pe care începu s-o citească.

În timp ce citi, faţa i se înnegură. Un detaşament de Izbăvitori a răpit-o pe Arbell Gât-de-Lebădă.

Faţa lui Cale se înroşi de uimire şi nedumerire.

— De ce?

— Nu spune. Ideea e că stătea la Lacul Constanz. E cam la optzeci de kilometri de aici. Cea mai rapidă rută spre Templu e prin trecătoarea Cortina – e cam la o sută treizeci de kilometri nord de aici. Dacă se îndreaptă într-acolo, trebuie să îi găsim şi să dăm de ştire trupelor pe care Vipond le trimite în spatele nostru. Păru îngrijorat şi nedumerit. Asta nu are logică. E o declaraţie de război. De ce ar face Izbăvitorii una ca asta?

— Nu ştiu. Dar există un motiv. Asta nu s-ar fi întâmplat fără avizul lui Bosco. Şi Bosco ştie ce face.

— Ei bine, e înnourat afară, aşa că nu pot călători fără lumina lunii şi nici noi nu putem. O să împachetăm acum, ne odihnim şi pornim în zori. Inspiră adânc. Deşi Dumnezeu ştie că avem puţine şanse să îi prindem.

21

A doua zi, IdrisPukke refuză să pornească până nu se lumină suficient ca să vadă limpede. Cale argumentă că era necesar să îşi asume riscul, dar IdrisPukke rămase de neclintit.

— Dacă unul din cai rămâne şchiop pentru că orbecăie prin întuneric, am încurcat-o.

Cale îşi dădu seama că avea dreptate, dar era disperat să plece la drum şi mârâi iritat. IdrisPukke îl ignoră timp de douăzeci de minute şi apoi porniră la drum.

În următoarele două zile se opriră doar ca să odihnească puţin caii şi să mănânce. Cale continua să îl îndemne să meargă mai repede. IdrisPukke insistă calm că atât caii, cât şi el nu puteau să facă faţă, chiar dacă el, Cale, putea. Toţi patru trebuiau să îi ajungă din urmă pe Izbăvitori, dacă aşa ceva era posibil. Şi trebuiau să aibă măcar un cal în stare să călărească înapoi la Materazzi să le dea informaţia cu privire la numărul şi destinaţia acestora.

— Nu pari îngrijorat cu privire la fată, spuse Cale.

— Tocmai pentru că sunt îngrijorat pentru ea, facem aşa cum zic eu – pentru că am dreptate. Şi, în plus, ce ţi-e ţie Arbell Gât-de-Lebădă?

— Absolut nimic. Dar dacă pot ajuta să îi oprim pe Izbăvitori, poate că Mareşalul va avea un motiv mai bun să fie mai generos faţă de mine decât acum. Am şi eu prieteni în Memphis care sunt ostatici.

— Nu credeam că ai prieteni – credeam că doar circumstanţele v-au adus împreună.

— Le-am salvat vieţile – aş zice că asta e destul de prietenesc.

— Aaa, spuse IdrisPukke. Credeam că tu ai fost erou fără să vrei în toată povestea asta.

— Aşa am şi fost.

— Deci ce eşti tu atunci, Stăpâne Cale, nobil prin vocaţie sau prin circumstanţe?

— Nu sunt nobil deloc.

— Aşa spui tu. Dar mă întreb dacă nu te vei dovedi un erou.

Cale râse, dar nu plăcut.

— Dacă asta crezi despre mine, să sperăm că nu o să ajungi în situaţia să afli dacă e aşa sau nu.

Auzind asta, IdrisPukke se hotărî să tacă din gură.

A doua zi, coborau pe drumul principal spre trecătoareaCortina. Nu era chiar un drum.

— Nimeni nu-l mai foloseşte în prezent şi n-a mai făcut-o de şaizeci de ani – nu de când Izbăvitorii au închis graniţele.

— Cât de departe e Templul de trecătoare? întrebă Cale.

— Nu ştii?

— Izbăvitorii nu lăsau hărţi prin preajmă – ca să nu ne fie mai uşor să evadăm. Până acum câteva luni credeam că Memphis e la mii de kilometri distanţă.

Dacă IdrisPukke nu ar fi fost distras de o libelulă superbă, mov-aurie, ar fi văzut faţa de mincinos de pe chipul lui Cale, chiar în momentul în care acesta a crezut că s-a dat de gol.

— Adică, adăugă Cale, înainte să vin aici şi să îmi dau seama că nu e aşa.

Acum IdrisPukke observă tonul lui ciudat:

— Care-i problema?

— Nicio problemă.

— Dacă zici tu.

Îngrozit că dezvăluise ceva ce nu-şi dorea deloc să dezvăluie,

Cale rămase într-o linişte alarmată pentru următoarele zeceminute. Când IdrisPukke vorbi din nou, o făcu de parcă uitase cu desăvârşire toată povestea – ceea ce şi era adevărat:

— Templul e cam la trei sute douăzeci de kilometri

distanţă de trecătoare – dar nu trebuie să ajungă aşa departe. E o garnizoană la treizeci de kilometri distanţă de graniţă – Martyr Town.

— N-am auzit niciodată de el.

— Păi, nu e aşa de mare, dar zidurile sunt groase. Ar fi nevoie de o armată ca să îl cucerească.

— Şi atunci?

— Nimic. Materazzi îşi adoră fata. Le va da ce vor.

— De unde ştii că vor ceva?

— Altfel nu are sens.

— Ce are sens pentru tine şi ce are sens pentru Izbăvitori nu e unul şi acelaşi lucru.

— Deci, ai vreo idee – cu privire la ceea ce fac?

— Nu.

— Nu are nimic de-a face cu tine?

Cale râse.

— Izbăvitorii sunt o adunătură de nenorociţi – dar chiar crezică ar porni un război cu Memphis doar pentru trei băieţi şi o fată grasă?

IdrisPukke mormăi:

— Nu, dacă pui lucrurile aşa. Pe de cealaltă parte, m-ai minţit în ultimele două luni.

— Şi cine eşti tu să îmi ceri mie adevărul?

— Cel mai bun prieten pe care îl ai.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa. Deci, nu vrei să îmi spui nimic.

— Nu.

Şi asta a fost tot.

Douăzeci de minute mai târziu, găsiră rămăşiţele unui foc.

— Ce părere ai? întrebă Cale, în timp ce IdrisPukke strecura resturile de cenuşă printre degete.

— E încă fierbinte. Doar câteva ore, atâta tot. Făcu semn spre iarba bătătorită şi urmele de pe pământ. Câţi?

Cale oftă.

— Probabil nu mai puţini de zece şi nu mai mulţi de

douăzeci.Scuze. Nu mă prea pricep la asta.

— Nici eu. Privi împrejur, nesigur şi gânditor. Cred că unul din noi ar trebui să plece înapoi şi să le spună Materazzilor cum stau lucrurile.

— De ce? Îi va face să călărească mai repede? Şi, chiar dacă o fac, ce o să facă atunci când ajung aici? Dacă izbucneşte orice fel de bătălie, Izbăvitorii o vor ucide. Nu se vor preda, asta te asigur.

IdrisPukke oftă.

— Atunci ce sugerezi?

— Să îi prindem din urmă, să nu ne lăsăm văzuţi. Odată ce ajungem în trecătoare, ne vom sfătui ce să facem. O să aducem câţiva Materazzi şi o s-o facem încet. Asta cred eu la momentulacesta. Când îi vom prinde din urmă, lucrurile s-ar putea să fie diferite.

IdrisPukke pufni pe nas şi scuipă pe pământ.

— Foarte bine. Tu îi ştii cel mai bine.

Cinci ore mai târziu, pe măsură ce se întuneca, Cale şiIdrisPukke se târau spre vârful unui deluşor chiar înainte de intrarea în trecătoarea Cortina – o despicătură în muntele de granit care delimita graniţa de nord dintre Izbăvitori şi Materazzi.

Dealul dădea spre o depresiune adâncă de vreo şase metri şi lungă de vreo şaptezeci de metri, în care puteau vedea şaselzbăvitori aşezând tabăra. În mijlocul grupului stătea ArbellMaterazzi, probabil legată pentru că nu se mişcase niciodată în tot timpul cât au privit ei. După cinci minute, cei doi s-au retras într-un pâlc de tufişuri aflat la vreo două sute de metri distanţă.

— Doar în caz că te întrebai de ce sunt numai şase, mai sunt cel puţin patru care păzesc trecătoarea, spuse Cale. Şi sigur au trimis un călăreţ înainte să anunţe garnizoana să îi întâmpine de cealaltă parte.

— O să mă duc înapoi să încerc să îi aduc pe Materazzi, spuseIdrisPukke.

— Pentru ce?

— Dacă sunt aproape, îşi vor asuma riscul să călărească pe întuneric. Chiar dacă Materazzii pierd jumătate din cai pe drum încoace, sunt cel mult doisprezece Izbăvitori.

— Şi dacă nu sunteţi aici şi gata de luptă înainte de răsăritul soarelui, o să intre în trecătoare şi nu mai punem mâna pe ei. Şi chiar dacă nu trec – un atac în plină zi înseamnă că fata moare.Îi oprim înainte să trecem sau nu-i oprim deloc.

— Dar suntem doar noi doi, spuse IdrisPukke.

— Da, răspunse Cale. Dar unul din noi doi sunt eu.

— E sinucidere curată.

— Dacă era sinucidere, n-o făceam.

— Atunci de ce o faci?

Cale ridică din umeri.

— Dacă salvez fata, atunci Enormitatea Sa, Mareşalul, va fi nemaipomenit de recunoscător. Îndeajuns de recunoscător încât să îmi dea bani – o grămadă de bani şi drum liber.

— Încotro?

— Undeva unde e cald, mâncarea e bună şi e cel mai îndepărtat loc de Izbăvitori posibil cât să nu cad de pe faţa pământului.

— Şi prietenii tăi?

— Prieteni? O, da, pot veni şi ei. De ce nu?

— Riscul e prea mare. Mai bine las-o să fie ostatică şi Materazzi pot s-o răscumpere cu orice-ar fi ceea ce vor Izbăvitorii.

— Ce te face aşa sigur că e ostatică? spuse Cale, pe un ton rece şi iritat.

IdrisPukke se uită la el.

— Deci... poate că acum vom afla adevărul.

— Adevărul este că tu crezi că Izbăvitorii sunt ca tine doar că mai răi şi mai nebuni – şi că ceea ce vrei tu şi ceea ce vor ei e cam la fel. Dar nu e. Oftă. Nu că îi înţeleg, pentru că nu îi înţeleg. Credeam că da, până la întâmplările dinainte să îl omor pe nenorocitul ăla de Picarbo –

Izbăvitorul. Ţi-am spus că l-am oprit, ştii tu, s-o violete.

— Violeze.

Cale se înroşi la faţă pentru că ura să fie corectat.

— Oricum s-ar numi, nu contează pentru că nu asta făcea.O tăia în bucăţi.

Apoi îi povesti lui IdrisPukke exact ce se întâmplase în noaptea aceea.

— Dumnezeule mare! spuse IdrisPukke, oripilat, după ceCale termină. De ce?

— N-am idee. La asta m-am referit când am spus că am încetat să mai cred că ştiu ce se petrece în minţile lor haine.

— De ce i-ar face asta lui Arbell Materazzi?

— Ţi-am spus, nu ştiu. Poate că vor să vadă cum arată o femeie Materazzi, ştii tu... – se opri, simţindu-se penibil – ... înăuntru. Nu ştiu. Dar nu are sens să o vrea pentru bani. *Nu* e stilul lor.

— Are şi mai mult sens dacă te vor înapoi.

Cale icni, aproape râzând.

— Le-ar plăcea să mă dea de exemplu – să mă ardă pe rug cu tot tam-tamul. Şi nu neg că ar merge până la extreme ca s-o facă – dar să înceapă un război cu Materazzii din cauza unui acolit? Nici într-o mie de ani. Zâmbi sumbru. Bănuiesc că acelaşi lucru i-a trecut şi Mareşalului prin minte. Sunt pregătit să pariez că toţi patru am fi pe drum spre Templu cât ai zice peşte doar ca un gest de bunăvoinţă. Nu crezi?

IdrisPukke nu răspunse pentru că exact la asta se gândea şi el. Amândoi tăcură timp de câteva minute.

— E un risc, dar o putem face, spuse Cale. Ea nu mi-e nimic mie, minţi el. Nu mi-aş risca viaţa pentru o răsfăţată de-aMaterazzilor. Dacă Izbăvitorii o iau, am totul de pierdut. Dacă o recuperăm, am totul de câştigat. Şi tu, la fel de mult ca şi mine. Tot ce trebuie să faci este să mă acoperi. Chiar dacă eşuez, ai o şansă bună să scapi. Şi, să recunoaştem, nimeni nu-ţi va mulţumi dacă află că i-ai ajuns din urmă şi i-

ai lăsat să scape fără să faci nimic.

IdrisPukke zâmbi.

— Nedreptatea vieţii – întotdeauna e cel mai bun argument.

Foarte bine. Spune-mi planul tău.

— Sunt trei cuvinte pe care Bosco m-a bătut să le învăţ aproape în fiecare zi din viaţa mea – surpriză, violenţă, iuţeală.

Acum îşi va dori să nu o fi făcut.

Cale desenă un cerc în acele moarte de pin care acopereau pământul din pădure.

Vor fi patru gărzi aşezate în cerc – la est, la vest, la sud, la nord. Nu e lună în seara asta, aşa că nu ne putem mişca până în zori. Atunci va trebui să îl omori pe cel de la vest – imediat ce îl poţi dibui. Apoi eu îl voi doborî pe cel de la sud. Va trebui să rămâi pe poziţia gărzii de la vest pentru că e singura din care poţi ajunge într-o secundă în spatele pietrei de lângă fată. Acolo o s-o duc imediat ce o eliberez. Ştii să faci ca vreo pasăre?

— Pot să fac ca o bufniţă, spuse IdrisPukke cu îndoială. Dar nu sunt bufniţe prin partea asta de lume.

— Nu cred că Izbăvitorii ştiu asta. Cale se opri. Cum face o bufniţă?

IdrisPukke îi oferi o demonstraţie.

— Şi dacă paznicul face un zgomot în timp ce încerc să îl omor?

— *Încercı*? spuse Cale îngrozit. Nu vei *încerca.* Nu vreau să aud că ţi-ai dat silinţa. Dacă o buşeşti, sunt un om mort. Ai înţeles?

IdrisPukke se uită la Cale ofensat.

— Nu-ţi face griji în ce mă priveşte, băiete!

— Păi, îmi fac. Deci, odată ce am auzit semnalul tău, omor paznicul de la sud. O să am nevoie de un minut să îmi pun sutana lui. Apoi mă voi duce în tabără cât de liniştit pot. Odată ce restul de paznici îşi dau seama ce se întâmplă...

— De ce nu omorâm toţi paznicii mai întâi?

— Nu avem nicio şansă să ne mişcăm pe aici fără să ne dăm de gol. Aceasta e cea mai sigură metodă. Vor fi nedumeriţi şi eu voi arăta exact ca toţi ceilalţi din tabără. Va fi încă aproape întuneric. Dacă îţi faci treaba cum trebuie, se va termina repede, într-un fel sau altul.

— Deci atunci eu ce fac?

— Nu o să vezi unde sunt paznicii de la nord şi de la est până nu încep să tragă – dacă o fac, atunci tragi şi tu – şi ţine-ţi capul la cutie. O să duc fata în spatele stâncii de acolo. Nu pot să ajungă la noi de nicăieri decât exact de deasupra. Cale zâmbi.Aici se complică lucrurile. Trebuie să îi opreşti să ajungă direct deasupra noastră şi în spatele nostru ca să pot să alerg. Ea va fi în siguranţă acolo atâta timp cât poţi să îi împiedici să îţi ia locul. Odată ce trec de margine, suntem doi contra doi.

— Asta înseamnă douăzeci de metri în câmp deschis şi o căţărare abruptă de cel puţin încă cincisprezece. Dacă sunt buni de ceva, nu cred că ai şanse prea multe.

— Sunt buni.

— În fine, nu văd de ce mă îngrijorez cu privire la un atac sinucigaş – la urma urmei, tu eşti ăla care trebuie să omoare şase bărbaţi înarmaţi de unul singur. Toată ideea asta e ridicolă.Ar trebui să îi aşteptăm pe Materazzi.

— O s-o omoare înainte ca Materazzii să ajungă la ea. Asta e singura şansă pe care o are. Ai încredere pot s-o fac mai repede decât îţi povestesc ţie. Nu se vor aştepta la asta atât de aproape de zori şi nu vor fi în stare să mă deosebească de unul dintre ai lor în întuneric. Odată ce îşi dau seama că e un atac,se vor aştepta să fie Materazzi peste tot, nu se vor aştepta la ceva de genul ăsta.

— Pentru că e stupid ca să crezi aşa ceva.

— E viaţa mea în joc aici, nu a ta.

— Şi a fetei.

— Fata valorează ceva numai dacă o salvăm noi. Fără asta, nu avem nimic – sau mai rău. Alegerea e destul de

simplă, aş zice eu.

Şase ore mai târziu, IdrisPukke stătea peste cadavrul gărzii de la sud.

În vremuri demult apuse, IdrisPukke comandase numeroase bătălii în care muriseră mii de oameni. Dar trecuse mult timp de când nu mai omorâse un om faţă în faţă. Stătu un moment, privind în jos spre ochii sticloşi şi gura deschisă, cu buzele dezvelindu-i dinţii, şi începu să tremure din toate încheieturile.

Prin urmare, efortul lui de a face ca o bufniţă i se opri în gât şi ar fi alarmat pe oricine ar mai fi auzit una înainte. Dar, în mai puţin de un minut, reuşi să distingă silueta lui Cale coborând încet panta, atent să nu facă vreun zgomot, sau, dacă era văzut de ceilalţi doi paznici, să nu pară prea grăbit.

O groază profundă începu să îl cuprindă pe IdrisPukke în timp ce urmărea cum un simplu băiat se duce cu uşurinţă spre şase bărbaţi adormiţi şi începe...

Nu fusese sigur la ce să se aştepte, dar nu era nimic de genul acesta. Cale îşi scoase sabia scurtă şi cu o singură mişcare înjunghie prima siluetă adormită; bărbatul nu se mişcă şi nici nu strigă. Fără grabă, Cale se duse spre al doilea bărbat. Din nou lovitura puternică şi lipsa sunetului. În timp ce se mişca, cel de-al treilea Izbăvitor începu să se agite şi chiar ridică capul.O altă lovitură – dacă a ţipat, IdrisPukke n-a auzit nimic. Cale se duse spre al patrulea care stătea acum în şezut şi privea somnoros spre Cale, nedumerit, dar fără teamă. O împunsătură în gât şi căzu pe spate cu un ţipăt, strangulat, dar tare.

Cel de-al cincilea şi cel de-al şaselea Izbăvitor se treziră bărbaţi experimentaţi, călţi în luptă şi luaţi de multe ori prin surprindere. Primul strigă la Cale şi veni direct spre el ţintind cu o suliţă scurtă spre faţa lui. Cale îndreptă o lovitură spre gâtul lui, dar rată şi îl lovi în ureche. Izbăvitorul ţipă şi căzu la pământ strigând de durere.

Ultimul Izbăvitor îşi pierdu prezenţa de spirit, fără să îi mai fie de folos anii de luptă şi privi îngrozit la prietenul lui care strângea în pumni frunzele moarte acoperite de sânge. Privea în linişte, nemişcat ca o buturugă, când Cale îl înjunghie în stern. Un singur icnet, apoi căzu, în timp ce bărbatul prăbuşit încă mai răcnea.

Pentru prima dată Cale începu să alerge, îndreptându-se către fată, care se trezise şi văzuse ultimele trei omoruri. Era legată de mâini şi de picioare, iar el o ridică dintr-o singură mişcare şi alergă la adăpostul bolovanului de care stătuse sprijinită când dormise. O săgeată vâjâi dincolo de urechea lui stângă şi ricoşă printre pietre.

Exact de deasupra lor IdrisPukke răspunse şi el cu o săgeată.Urmă un răspuns imediat de la al doilea paznic, care vâjâi în copacii în care se ascundea IdrisPukke.

În următoarele minute săgeţile zburau înainte şi înapoi, dar
IdrisPukke îşi dădu seama de un tipar – unul din paznici îl hărţuia pe când celălalt îi oferea foc de acoperire. Era mai uşor acum, cu fiecare secundă, şi cu venirea zorilor şansele ca băiatul să scape cu bine scădeau. IdrisPukke trebuia să se mişte curând sau urma să fie încolţit.

Cale îi făcu semn lui Arbell să stea pe loc şi să tacă din gură, apoi se puse în mişcare, alergând din spatele pietrei şi spre deluşorul din depresiune. IdrisPukke, cu arcul încordat, spera ca arcaşul advers să tragă o săgeată pripită care să îi dea de gol poziţia, imediat ce îl vedea pe Cale mişcându-se. Dar arcaşul era reţinut – avea de gând să aştepte până când Cale ajungea la ridicătura care urma să îl încetinească şi să îl prindă atunci.Tânărului îi luă doar patru secunde şi apoi începu căţărarea, cu mâinile şi picioarele adâncite în stratul moale de ace de pin uscate – şi încetinea în fiecare moment. Apoi, când mai avea un sfert din drum, călcă pe o rădăcină de copac acoperită de noroi şi alunecă, chinuindu-se să se apuce de ceva. A durat numai o secundă, dar i-a oprit iuţeala şi i-a dat arcaşului

suficient timp.Lovitura veni, bâzâind ca o viespe peste depresiune, şi îl lovi peCale exact când trecu de buza dealului.

Lui IdrisPukke îi sări inima din piept – în întuneric era greu să vezi unde lovise, dar sunetul era inconfundabil – o bufnitură delicată şi puternică în acelaşi timp.

Acum şi el avea probleme. Cele două gărzi îl aveau numai pe el pe care să se concentreze acum – dacă rămânea, şansele sale erau slabe, dar dacă pleca de acolo, ei puteau să îi ia locul şi doar să se aplece peste creastă să omoare fata – ceva ce aveau să facă cu siguranţă, având în vedere că erau numai ei doi.Tufişurile din jurul lui erau dese şi, deşi îi oferea adăpost, le oferea acelaşi lucru şi paznicilor. Totul era acum în favoarea lor şi nimic într-a lui.

În următoarele cinci minute îi trecură multe gânduri neplăcute prin minte. Realitatea îngrozitoare a unei morţi iminente şi tentaţia de a o lăsa baltă şi de a fugi. Dacă murea aici – şi asta se va întâmpla, cu siguranţă, aşa cum îi spunea diavolul din conştiinţa lui – nu îi va folosi fetei la nimic: vor muri doi în loc de unul. Dar după aceea va trebui să trăiască cu asta pe conştiinţă. *„Dar te poţi descurca cu asta,* îi spuse diavolul din conştiinţă. *Mai bine un câine viu decât un leu mort.”*

Astfel că IdrisPukke, cu sabia înfiptă în pământ în faţa lui şi cu arcul pregătit, aşteptă şi suportă gândurile care îi bubuiau în creier. Şi aşteptă. Şi aşteptă.

Durerea nu era ceva nou pentru Cale, dar săgeata îl nimerise chiar deasupra omoplatului şi se afla într-o agonie cum nu mai simţise niciodată în viaţa lui. Sunetul pe care îl scoase printre dinţii încleştaţi era un scâncet, pe care nici curajul, nici voinţa nu-l putea opri, aşa cum nu putea opri sângele care îi curgea cald pe spate. Corpul începu să îi tremure de durere de parcă avea o criză. Încercă să inspire adânc, dar durerea continua să se acutizeze şi scoase câteva icnete spasmodice. Trebuia să se ridice şi să se

controleze. Începu să se târască şi să scâncească, să se târască şi să scâncească. Apoi leşină. Se trezi neştiind cât de mult timp fusese inconştient – secunde, minute? Veneau după el şi trebuia să se ridice în picioare. Se târî spre un pin şi începu să se ridice. Era prea mult pentru el. Se opri, apoi continuă. Ridică-te sau mori. Dar tot ce putu să facă fu să se întoarcă şi să îşi sprijine partea nerănită de copac. Vomită şi leşină din nou. Când se trezi, tresări şi scoase un geamăt de durere, dar de data asta de la o piatră de mărimea unui pumn pe care Izbăvitorul aflat la zece metri distanţă tocmai o aruncase spre el.

— Mă gândeam eu că te prefaci mort, spuse Izbăvitorul.Unde sunt ceilalţi?

— Ce ai spus?

Cale ştia că trebuie să stea treaz şi să continue să vorbească.

— Unde sunt ceilalţi?

— Sunt acolo.

Încercă să ridice mâna să arate în altă direcţie decât cea în care stătea IdrisPukke, dar îşi pierdu din nou cunoştinţa. O altă piatră, o altă trezire bruscă.

— Ce? Ce?

— Spune-mi unde sunt sau îţi bag în vintre o altă săgeată.

— Sunt douăzeci... îl cunosc pe Izbăvitorul Bosco... El m-a trimis.

Izbăvitorul îşi încordase arcul, convins că nu o să scoată nimic de la Cale, dar menţionarea numelui lui Bosco îl nedumeri. Cum putea să ştie cineva de aici despre mareleStăpân al Războaielor? Lăsă arcul jos şi asta a fost suficient.

— Bosco spune...

Şi Cale începu să mormăie cuvintele de parcă urma să leşine din nou, şi Izbăvitorul, fără să se gândească, făcu câţiva paşi înainte să audă ce spunea. Atunci Cale aruncă cu forţă piatra cu braţul lui stâng sănătos, care îl nimeri pe

Izbăvitor drept în frunte. Ochii i se dădură peste cap, căscă gura şi se prăbuşi la pământ. Cale leşină din nou.

IdrisPukke continuă să aştepte în spaţiul mic, oarecum circular, înconjurat din trei părţi de tufişuri atât de dese că nu putea vedea în afară şi nimeni nu putea vedea înăuntru. În spatele lui se afla panta abruptă la baza căreia spera că încă mai aşteaptă Arbell Materazzi. Se auzi un foşnet vag din spatele tufişurilor. Ridică arcul, întins la maximum şi aşteptă.

O piatră căzu în luminiş. IdrisPukke aproape dădu drumul săgeţii la care sperase cel care aruncase piatra. Mişcând cătarea arcului încoace şi încolo ca să acopere o intrare rapidă, strigă cu vocea tremurândă:

— Vino aici şi ai şanse mari să iei o săgeată în vintre! Se mişcă în lateral cu trei paşi ca să nu îşi dezvăluie poziţia. O săgeată zbură prin tufişuri şi peste marginea luminişului, ratându-l peIdrisPukke cu cei trei paşi pe care-i făcuse. Pleacă acum şi nu venim după tine.

Se chirci şi se mută iar într-o parte. O altă săgeată. Din nou zbură aproape exact prin locul în care stătuse el. Fusese o greşeală să vorbească. Trecură douăzeci de secunde. LuiIdrisPukke îi suna respiraţia proprie atât de tare în urechi încât era sigur că Izbăvitorul ştia exact unde se afla.

De la aproape două sute de metri distanţă se auzi un ţipăt ascuţit de durere şi groază. Apoi nimic. Totul păru să se oprească în loc, numai vântul mai vâjâia printre frunze timp de minute întregi sau poate mai puţin.

— Ăsta a fost prietenul tău, Izbăvitorule! Acum eşti numai tu.O altă săgeată, o altă ratare. Fugi acum şi nu venim după tine.Asta-i înţelegerea şi ai cuvântul meu.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Îi va lua tovarăşului meu cam două sau trei minute să ajungă aici - el va garanta pentru mine.

— În regulă. Sunt de acord cu învoiala – dar dacă veniţi după mine, jur pe Dumnezeu că iau unul din voi cu mine pe

lumea cealaltă.

IdrisPukke se decise să tacă. Cu Cale undeva acolo, evident în viaţă şi prost dispus, tot ce trebuia să facă era să aştepte. De fapt, Cale leşinase imediat după ce îl omorâse pe Izbăvitor şi îşi revenise iar, dar nu era în condiţia fizică de a face ceva, darămite să îl mai salveze pe IdrisPukke. Dar după zece minute de aşteptare, în care deveni tot mai neliniştit, Cale îi vorbi încet din spatele tufişurilor de la dreapta sa.

— IdrisPukke, vin acolo şi nu vreau să îmi zbori capul de pe umeri.

— Slavă Domnului, îşi spuse IdrisPukke, coborând arcul şi slăbind coarda.

Urmă o grămadă de foşnituri stângace şi apoi Cale apăru în faţa lui.

IdrisPukke se aşeză, scoase un suspin lung şi începu să caute în buzunar după tutun.

— Credeam că ai murit.

— Nu, răspunse Cale.

— Şi paznicul?

— El e mort, da.

IdrisPukke râse sumbru.

— Să mă ia strechea dacă nu eşti o mare figură.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Nu contează. IdrisPukke termină de înfăşurat foiţa detutun şi îşi aprinse ţigara. Vrei şi tu una? întrebă el, gesticulând cu ţigara.

— Sincer să fiu, spuse Cale. Nu mă simt foarte bine.

Şi, spunând asta, se prăbuşi într-un leşin vecin cu moartea.

Cale nu se mai trezi timp de trei săptămâni, timp în care se apropie de moarte mai mult de odată. În parte asta se datora infecţiei provocate de vârful săgeţii care i se blocase în umăr, dar în cea mai mare parte din cauza tratamentului medical pe care i-l ofereau cei mai scumpi medici care îl îngrijeau zi şi noapte şi a căror metode stupide şi

distrugătoare (sângerarea şi răzuirea)aproape reuşiseră ceea ce nu reuşise o viaţă de brutalitate înTemplu. Şi ar fi reuşit dacă o cedare temporară a febrei nu l-ar fi făcut pe Cale să îşi recupereze cunoştinţa pentru câteva ore.Confuz şi dezorientat când deschise ochii, Cale se trezi holbându-se la un bătrânel cu o tichie roşie care îl privea.

— Cine eşti tu?

— Eu sunt Doctorul Dee, spuse bătrânelul, punând un cuţit ascuţit şi nu tocmai curat la vena din antebraţul lui Cale.

— Ce faci? întrebă el, trăgându-şi braţul.

— Stai calm, spuse bătrânelul liniştitor. Ai o rană groaznică în umăr şi s-a infectat. Trebuie să sângerezi ca să laşi otrava să iasă.

Îi apucă braţul lui Cale şi încercă să îl ţină nemişcat.

— Dă-mi drumul, moşneag nebun ce eşti! strigă Cale, deşi era atât de slăbit că nu reuşi să scoată decât o şoaptă.

— Nu te mişca, naiba să te ia! strigă doctorul, şi din fericire, se auzi şi dincolo de uşă şi îl alertă pe IdrisPukke.

— Ce se întâmplă? spuse el din prag. Apoi, văzând că Cale era treaz: Slavă Domnului! Se apropie de pat şi se aplecă peste băiat. Mă bucur să te văd.

— Spune-i moşneagului ăsta nebun să plece.

— E doctorul tău – e aici să te ajute.

Cale îşi trase din nou braţul. Apoi tresări din cauza durerii din umăr.

— Ia-l de lângă mine, spuse Cale. Sau jur pe Dumnezeu că îi tai gâtul nenorocitului.

IdrisPukke îi făcu semn doctorului să plece, ceea ce şi făcu, arătând foarte jignit în demnitatea sa.

— Vreau să te uiţi la rană.

— Eu nu ştiu nimic despre medicină. Lasă doctorul să vină şi să se uite la tine.

— Am pierdut mult sânge?

— Da.

— Atunci nu am nevoie de un tâmpit care să mă ajute să

mai pierd. Se rostogoli pe partea dreaptă. Spune-mi ce culoare are.

IdrisPukke scoase bandajul pătat şi murdar cu blândeţe, dar nu fără să îi provoace lui Cale destulă durere.

— Are o grămadă de puroi – de un verde-deschis – şi marginile sunt roşii.

Faţa îi era sumbră acum; mai văzuse răni ca asta şi fuseseră mortale. Cale oftă.

— Am nevoie de viermi.

— Ce?

— Viermi. Ştiu ce fac. Am nevoie de vreo douăzeci. Spală-i de cinci ori în apă curată, apă de băut, şi adu-mi-i.

— Lasă-mă să chem alt doctor.

— Te rog, IdrisPukke! Dacă nu faci asta pentru mine, sunt terminat. Te rog!

Astfel că douăzeci de minute mai târziu, plin de îndoială,IdrisPukke se întoarse cu douăzeci de viermi spălaţi cu grijă,pe care îi culesese de pe o cioară moartă găsită pe fundul unui şanţ.Cu ajutorul unei servitoare, urmă instrucţiunile detaliate ale lui Cale:

— Spală-te bine pe mâini, apoi clăteşte-te cu apă fiartă...Toarnă viermii peste rană. Foloseşte un bandaj curat şi lipeşte bine marginile de piele... Asigură-te că stau numai pe burtă.Dă-mi apă să beau cât de multă poţi...

Apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa şi nu se mai trezi timp de patru zile.

Când deschise ochii din nou, IdrisPukke, uşurat, era la patul lui.

— Cum te simţi?

Cale inspiră de câteva ori.

— Nu prea rău. Am febră?

IdrisPukke îşi puse mâna pe fruntea lui.

— Nu prea tare. În primele două zile ardeai.

— Cât timp am fost adormit?

— Patru zile – deşi nu te-ai odihnit mare parte din timp.Făceai o grămadă de zgomot. A fost greu să te ţin pe

burtă.

— Uită-te sub bandaj. Mă mănâncă.

Oarecum nesigur, IdrisPukke trase marginile bandajului, strâmbând din nas într-o anticipare dezgustată pentru ceea ce urma să găsească. Gemu de neplăcere.

— E rău? întrebă Cale neliniştit.

— Dumnezeule mare!

— Ce?

— Puroiul a dispărut şi roşeaţa la fel, mă rog, mare parte din ea. Trase mai tare de bandaj, şi de data asta viermii acum graşi căzură câte doi sau trei pe aşternut. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Cale oftă, profund uşurat:

— Scapă de ei – de viermi apoi adu-mi alţii. Fă la fel.

Şi, spunând asta, adormi adânc.

22

Trei săptămâni mai târziu, IdrisPukkeşi Cale, care încă mai arăta palid, îşi croiau drum prin marea fortăreaţă din Memphis.

În secret, Cale sperase la un soi de primire oficială şi – deşi o nega în sinea lui – îşi dorea una. La urma urmei, omorâse de unul singur opt oameni şi o salvase pe Arbell Gât-de-Lebădă de la o moarte îngrozitoare. Nu că cerea prea multe pentru că se pusese într-un asemenea pericol: o paradă de câteva mii de oameni aruncând flori şi strigându-i numele, totul încoronat cu primirea înlăcrimată făcută de frumoasa Arbell, stând pe un podium îmbrăcat în mătase, lângă un tată disperat de recunoscător, atât de copleşit de emoţie încât să nu poată scoate un cuvânt.

În loc de asta, Memphis îşi vedea de treaba lui neîncetată de a produce şi de a cheltui bani – astăzi sub cerul înnegurat prevestitor de furtuni. Când erau pe punctul de a intra prin marile porţi ale fortăreţei, inima lui Cale făcu un salt la auzul dangătelor puternice ale clopotelor marii catedrale, urmate de ecoul minunat al clopotelor celorlalte biserici din oraş. Dar speranţele îi fură spulberate de IdrisPukke.

— Trag clopotele, spuse el, făcând semn spre furtuna care se apropia, ca să ţină fulgerul departe.

Zece minute mai târziu descălecau la conacul LorduluiVipond. Un singur servitor era acolo ca să îi întâmpine.

— Bună, Stillnoch, îi spuse IdrisPukke servitorului.

— Bine aţi veni înapoi, domnule, zise Stillnoch, un bărbat atât de bătrân şi cu pielea atât de ridată, încât îi amintea luiCale de vechiul stejar din colţul terenului de antrenament de laTemplu – un copac atât de vechi încât era greu de

spus cât din el trăia şi cât era mort.

IdrisPukke se întoarse spre băiatul epuizat, dar foarte supărat.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Vipond. Stillnoch te va conduce în camera ta. O să cinăm diseară. Ne vedem atunci.

După ce spuse asta, se duse spre uşa principală. Stillnoch îl conduse spre o uşă mai mică de la capătul îndepărtat al conacului.

„Cine ştie ce cocioabă împuţită”, se gândi Cale, iar resentimentul lui crescu.

Dar se dovedi, de fapt, că dormitorul lui, sau apartamentul, era extrem de plăcut. Avea o sufragerie cu o canapea moale şi o masă de stejar, o baie cu propriul WC, ceva de care auzise, dar nu crezuse că e adevărat. Şi, desigur, un dormitor cu un pat mare şi o saltea de pene.

— Aţi dori să luaţi o gustare, domnule? întrebă Stillnoch.

— Da, spuse Cale, pentru că suna a ceva de mâncare.

Stillnoch făcu o plecăciune. Când se întoarse douăzeci de minute mai târziu cu o tavă cu bere, plăcintă cu carne de porc, ou fiert şi cartofi prăjiţi, Cale adormise pe pat.

Stillnoch auzise zvonurile. Puse tava pe masă şi îl privi cu atenţie pe băiatul adormit. Cu pielea lui palidă şi faţa trasă din cauza infecţiei care aproape îl omorâse, nu arăta cine ştie ce, se gândi Stillnoch. Dar dacă îi dăduse o mamă de bătaie ticălosului ăluia încrezut de Conn Materazzi, atunci merita respect şi admiraţie. Şi, cu gândul acesta, puse cuvertura peste băiatul adormit, trase perdelele şi plecă.

— A intrat în tabăra lor ca Moartea în persoană. Am văzut ceva ucigaşi la viaţa mea, dar pe nimeni ca băiatul ăsta.

IdrisPukke stătea vizavi de fratele său vitreg şi bea o ceaşcă de ceai, şi era în mod clar un om tulburat.

— Şi asta e tot la el – e un ucigaş?

— Să fiu sincer, dacă aş fi crezut că numai asta e – ei bine, aş fi fugit de el cât de repede aş fi putut. Şi ţi-aş fi

spus să îl plăteşti şi să scapi de el.

Vipond păru surprins.

— Dumnezeule mare, ai devenit foarte sentimental la bătrâneţe. Asemenea oameni sunt utili – sigur că sunt. Dar te întreb dacă e mai mult decât o gorilă ucigaşă.

IdrisPukke oftă.

— Da, mult mai mult, aş spune eu. Şi dacă m-ai fi întrebat înainte de bătălia din trecătoarea Cortina, dacă o poţi numi luptă, ţi-aş fi spus că e o comoară. A suferit mult, dar are spirit şi creier, deşi e teribil de ignorant cu privire la anumite lucruri – şi aş fi spus că are un suflet bun. Dar am fost şocat de ce s-a întâmplat. La asta se reduce totul. Nu ştiu cum să interpretez asta. Îmi place de el, dar – ca să fiu sincer – mă sperie.

Vipond se lăsă pe spate în scaun, gânditor.

— Ei bine, spuse el într-un târziu, în ciuda îndoielilor tale, ţi-a câştigat aprecierea şi, cinstit vorbind, şi pe a mea. Şi, Dumnezeu mi-e martor, nu e lucru puţin. Mareşalul Materazzi ţi-a iertat toate păcatele şi acum eşti în graţiile lui ca un ţurţure în barba unui olandez. Zâmbi la IdrisPukke. Într-adevăr, dacă n-ar fi fost nevoie să ţinem secretă toată treaba asta, aţi fi avut amândoi o paradă şi o fanfară, şi tot tacâmul. Vipond zâmbi, de data asta batjocoritor. Ţi-ar fi plăcut aşa o primire, nu?

— Da, mi-ar fi plăcut, spuse IdrisPukke. Şi de ce nu? Dumnezeu ştie că a trecut multă vreme de când n-a mai fost cineva încântatsă mă vadă.

— Şi a cui este vina?

— A mea, dragul meu frate, râse IdrisPukke. Numai a mea.

— Poate ar trebui să îi explici băiatului de ce primirea a fost atât de silenţioasă.

— Sincer să fiu, nu cred că dă doi bani. Salvarea lui Arbell Gât-de-Lebădă a fost doar un mijloc să îşi atingă scopul.A crezut că e în interesul lui să îşi rişte viaţa şi asta a fost tot. Nu a întrebat niciodată de ea. În ciuda îndoielilor mele, i-am

lăudat curajul şi tot s-a uitat la mine de parcă aş fi nebun. Vrea bani şi cale liberă către cel mai îndepărtat loc de vechii lui stăpâni către care îl poate duce marea. Nu e cineva căruia să îi pese de laude sau reproşuri. Îi e indiferent dacă lumea îl place sau nu.

— Atunci, spuse Lordul Vipond, chiar că e un tânăr excepţional. Se ridică. În orice caz, chiar dacă ai dreptate sau nu,Mareşalul doreşte să îi mulţumească personal în seara asta şi, desigur, şi Arbell Gât-de-Lebădă deşi după expresia de pe chipul ei când tatăl ei i-a vorbit, mai degrabă ar mânca o nevăstuică decât să facă asta.

23

— În numele cerului! îi spuse Mareşalul fiicei lui. Înveseleşte-te!

— Mă înspăimântă, spuse tânăra palidă ca moartea, dar totuşi frumoasă.

— Te înspăimântă? Ţi-a salvat viaţa. Ce-i cu tine?

— Ştiu că mi-a salvat viaţa – dar a fost oribil.

Mareşalul gemu de nervi.

— Poţi să mai zici asta odată. Uciderea oamenilor e un lucru oribil. Dar a făcut ceea ce era necesar şi şi-a riscat viaţa – şi chiar mai mult de atât având în vedere împrejurările şi tu stai acolo bocindu-te cât de oribil a fost. Însă trebuie să te gândeşti la lucrurile oribile care ţi s-ar fi întâmplat dacă nu te-ar fi salvat.

Arbell Gât-de-Lebădă, neobişnuită să fie dojenită aşa, arăta şi mai nefericită.

— Ştiu că mi-a salvat viaţa dar tot mă înspăimântă. Tu nu ai văzut cum e. Eu da, de două ori. Nu am văzut niciodată aşa ceva – nu e uman.

— Ridicol – nu am auzit niciodată ceva mai ridicol. PeDumnezeu, ar fi bine să fii politicoasă sau ai încurcat-o cu mine.

Arbell nu era obişnuită nici să fie ameninţată şi era pe punctul de a-şi ieşi din rolul de fată înspăimântată pentru ceva mai energic, când se deschise uşa mici sufragerii şi anunţul servitorului îi întrerupse:

— Cancelarul Vipond şi invitaţii săi, Milord.

— Bine aţi venit, bine aţi venit, îi întâmpină entuziast Mareşalul, încercând să disipeze răceala din atmosferă cu atât de mult zel că atât Vipond, cât şi IdrisPukke deveniră conştienţi de stânjeneala gazdelor.

Cale nu îşi dădea seama de nimic altceva decât de

prezenţa lui Arbell Gât-de-Lebădă, care stătea lângă fereastră arătând superb şi încercând, fără succes, să nu tremure. Cale, care se afla într-o stare de dor şi groază de când aflase că ea va fi prezentă la cină, încerca, de asemenea, să nu tremure.

— Tu trebuie să fii Cale, spuse Mareşalul, strângându-i călduros mâna. Mulţumesc, mulţumesc. Ceea ce ai făcut nu poate fi răsplătit. Privi către fiica lui. Arbell!

Tonul lui era în acelaşi timp încurajator şi ameninţător.Încet-încet, frumoasa tânără, graţioasă fără efort, înaltă şi zveltă, se duse către Cale şi îi întinse mâna.

Cale o luă de parcă nu ştia ce să facă cu ea. Nu observă că faţa lui Arbell (nu ai fi crezut că aşa ceva este posibil) se făcu palidă ca lumina lunii pe zăpadă.

— Mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine. Sunt foarte recunoscătoare.

Pe IdrisPukke îl izbi faptul că auzise mai multă viaţă şi entuziasm în ultimele cuvinte ale unui condamnat la spânzurătoare decât în cuvintele ei. Mareşalul se uită cu violenţă la fiica lui – şitotuşi vedea că e de-a dreptul înspăimântată de băiatul din faţa ei. La iritarea lui cu privire la lipsa ei de maniere se adăuga şi o uimire sinceră. Oricât de profundă ar fi fost recunoştinţa lui, şi era foarte profundă pentru că îşi adora fata, era cumva dezamăgit de Cale. Se aşteptase – mă rog, nu era sigur la ce se aşteptase dar, având în vedere reputaţia lui de temut, la cineva cu o charismă puternică pe care orice om violent o are, aşa cum ştia din experienţă. Dar Cale arăta ca un ţăran, arătos, într-un mod nerafinat, dar la fel de stupefiat şi ameţit de prezenţa nobleţei din jur ca orice ţăran obişnuit. Cum de o asemenea fiinţă îi bătuse măr pe cei mai buni Materazzi şi omorâse atâţia oameni de unul singur era un mister pentru el.

— Hai să mâncăm. Sigur îţi este foame. Vino să stai lângă mine, spuse el, luându-l pe Cale de după umeri.

Imediat ce se aşeză în faţa lui Arbell, ochii ei se coborâră

pe farfuria din faţa ei, iar el deveni imediat conştient de flancurile comasate de tacâmuri din faţa lui, un platou de furculiţe de diverse dimensiuni, un escadron asortat de cuţite, ascuţite sau boante. Cel mai deconcertant era un obiect care părea ceva ce putea fi folosit la un act extrem de dureros de tortură – îndepărtarea unui nas, de exemplu, sau a unui penis. Arăta ca un cleşte – dar se încrucişa de două ori la capăt într-un mod complet misterios.

Deja se simţea rău – un amestec neînţeles de adoraţie şi ură faţă de tânăra din faţa lui care îi luase mâna cu la fel de multentuziasm ca şi cum ar fi luat un peşte mort. Afurisită nerecunoscătoare şi superbă. Acum era sigur că se va face de râs, ceva ce nu putea să suporte. Lui Cale nu îi era teamă de durere groaznică sau de moarte – la urma urmei, cine, dacă nu el, era mai familiarizat cu ele, dar ideea de a se simţi ridicol îl făcu aproape să leşine de nelinişte.

Aproape tresări când Stillnoch se postă în spatele lui atât de silenţios încât Cale nu observă – lucru greu, de altfel până când i se puse o farfurie în faţă şi milosul Stillnoch îi şopti:„Melci!” la ureche.

Fără să fie conştient că Stillnoch îi privea ca pe un erou, Cale se gândi că „Melci” era vreun fel de insultă aspră de la un servitor care dispreţuia faptul că el era prezent printre cei mari şi buni. Pe de altă parte, se gândi el, încercând să se calmeze, poate era un avertisment. Dar dacă aşa era, atunci de ce fel?Privi în farfurie şi confuzia i se adânci. În faţa lui se aflau şase obiecte care arătau ca nişte coifuri de soldat răsucite cu un lipici oribil şi pătat care curgea din ele. Cu siguranţă că arătau ca un lucru cu privire la care trebuia să fii avertizat.

— Ah! spuse IdrisPukke, adulmecând aerul ca un actor prost într-o pantomimă. Excelent. Melci în unt cu usturoi!

Fiind aşezat chiar lângă Cale, observase imediat alarma băiatului cu privire la gama variată de tacâmuri şi privirea de groază la vederea celor şase melci în cochiliile lor. Acum că îi atrăsese atenţia lui Cale şi, trebuie menţionat, a

tuturor celorlalţi de la masă, ridică cleştele ciudat cu mâna stângă şi îl strânse.Capetele ca două linguri se deschiseră şi le folosi ca să prindă cochilia melcului. Eliberă strânsoarea mânerelor şi lingurile se închiseră, ţinând bine melcul. Ridicând o ţepuşă mică cu mâner de fildeş, scotoci în interiorul cochiliei şi cu oarecare îndemânare, dar şi dramatism, pentru ca băiatul să vadă ce face, scoase ceea ce arăta ca o bucată gri-verzuie de cartilagiu de dimensiunea unei urechi, în ciuda usturoiului, pătrunjelului şi untului în care era înmuiată. Apoi o băgă în gură cu un alt oftat teatral de satisfacţie.

Deşi la început amuzaţi de acest spectacol ciudat, ceilalţi de la masă îşi dădură seama ce încerca să facă şi se străduiră să nu se uite la Cale în timp ce acesta se holba încruntat la primul fel de mâncare.

Aţi fi surprinşi de faptul că un băiat gata să mănânce un şobolan ar strâmba din nas la un melc. Dar nu mai văzuse niciodată un melc şi cine poate spune că, dacă toate lucrurile ar fi egale, nu ai alege să mănânci un şobolan strălucitor şi bine hrănit în defavoarea unui melc care îşi lasă dâra băloasă pe sub buşteni putrezi?

Privindu-i pe furiş pe ceilalţi comeseni cum îşi mâncau cina cu cochilii, Cale ridică cleştele, prinse o cochilie şi, folosind ţepuşa, scoase bucata de carne moale şi gri. Se opri un moment, neprivit de ceilalţi, apoi o băgă în gură şi începu s-o mestece cu entuziasmul unui bărbat care îşi mănâncă unul din testicule.

Din fericire, restul cinei a fost destul de familiar sau măcar arăta ca ceva ce mai mâncase la masa lui IdrisPukke. Observându-şi mentorul, Cale reuşi să folosească restul tacâmurilor mai mult sau mai puţin corect – deşi furculiţele rămaseră un mister manevrat cu stângăcie. Cei trei bărbaţi întreţinură conversaţia, însă nimic legat de afaceri: amintiri, poveşti despre un eveniment sau altul din trecut, deşi nimic despre istoria sensibilă a discreditării lui IdrisPukkeşi exilarea acestuia.

Pe tot parcursul cinei, Arbell Gât-de-Lebădă nu ridică nicio clipă capul din farfurie, deşi nici nu mâncă prea mult. Din când în când Cale îi arunca o privire şi de fiecare dată părea mai frumoasă decât înainte – părul lung şi blond, ochii verzi migdalaţi şi buzele! Roşii ca măceaşa pe fundalul obrazului palid, şi un gât atât de lung şi zvelt încât nu avea cuvinte să-l descrie. Se întoarse înapoi la mâncare, cu sufletul cântându-i ca un clopot bine bătut. Dar era un clopot care suna cu ceva mai mult decât bucurie şi admiraţie mai era un sunet acolo, de furie şi ranchiună. Ea nu se uita la el pentru că nu voia să se afle în prezenţa lui. Îl ura, iar el (cum să nu fie aşa) o ura la rândul lui.

Imediat ce se servi ultimul fel căpşuni cu frişcă ArbellGât-de-Lebădă se opri şi spuse:

— Îmi pare rău, nu mă simt bine. Îmi permiteţi să mă retrag?

Tatăl ei o privi, ascunzându-şi furia numai de dragul oaspeţilor. Încuviinţă din cap spre ea, sperând că scuturătura iritată a capul îi transmitea clar că o să stea el de vorbă mai târziu cu ea.

Ea aruncă o privire iute către ceilalţi, deşi nu şi spre Cale, şi apoi plecă. Cal stătea jos şi fierbea. Ce mări zbuciumate de sentimente – de dragoste, amărăciune şi mânie – izbucniră şi cuprinseră sufletul dur al acestui băiat!

Cu toate acestea, odată ce fata plecă, nu mai era nevoie să evite subiectul răpirii ei şi scopul misterios al acesteia. Şi deveni de asemenea clar de ce nu existaseră mulţimi care să îşi strige recunoştinţa eternă faţă de curajul uimitor al lui Cale în salvarea lui Arbell Materazzi. Aproape nimeni nu ştia. Mareşalul se scuză faţă de Cale, dar îi explică faptul că, dacă s-ar fi aflat despre răpire, presiunea de a porni război ar fi fost mult prea mare. El şi Lordul Vipond erau de acord că trebuiau să ştie cât mai multe despre actul de neînţeles al Izbăvitorilor înainte să facă un pas atât de drastic.

— Suntem orbi, îi spuse Vipond lui Cale. Şi pentru că

suntem astfel, suntem capabili să ne aventurăm într-o bătălie atât de măreaţă. IdrisPukke mi-a spus că nu ştii de ce ar face ceva atât de provocator.

— Nu.

— Eşti sigur?

— De ce aş minţi? Nici pentru mine nu are sens, aşa cum nu are pentru voi. Izbăvitorii nu au vorbit niciodată decât de războiul contra Antagoniştilor. Şi tot ce au spus vreodată a fost căAntagoniştii îl venerează pe Anti-Izbăvitor şi că sunt eretici care ar trebui şterşi de pe faţa pământului.

— Şi de Memphis?

— Era menţionat extrem de rar şi atunci cu dezgust – era un loc de perversiune şi păcat unde totul putea fi vândut şi cumpărat.

— Dur, spuse IdrisPukke, dar îţi dai seama unde bat.

Mareşalul şi Vipond îl ignorară intenţionat.

— Deci nu mai e nimic ce ne poţi spune? întrebă Dogele.

Cale îşi dădu seama că era pe punctul de a fi concediat şi că aceasta era singura lui şansă de a-şi face un viitor printre cei puternici.

— Numai atât. Dacă Izbăvitorii au ales să facă ceva, nu se vor opri. Nu ştiu de ce o vor pe fiica dumneavoastră, dar vor continua să vină după ea indiferent ce şi cât îi costă.

Auzind asta, Mareşalul se înălbi la faţă. Cale îşi menţinu avantajul.

— Fiica dumneavoastră e... – se opri ca şi cum şi-ar fi căutat cuvântul potrivit – ... o persoană prestigioasă. Îi plăcuse cuvântul când îl auzise deşi nu pricepuse exact ce înseamnă. Ce vreau să spun este că în tot imperiul este privită drept cea mai mare avuţie – aşa am auzit spunându-se. Tot ce poate fi admirat la ea, poate fi admirat la Materazzi. E simbolul vostru, nu?

— La ce te referi? dori să ştie Mareşalul.

— Dacă vor să trimită un mesaj...

Lăsă fraza neterminată.

— Ce fel de mesaj? întrebă Mareşalul, din ce în ce mai

neliniştit.

— O răpesc sau o omoară pe Arbell Materazzi şi le arată supuşilor că Izbăvitorii pot ajunge până la cea mai înaltă persoană din imperiu. Tăcu, din nou de efect. Vor şti că o a doua răpire este imposibilă, probabil, dar din ce cred eu, nu se vor opri. Întotdeauna termină ce încep. E la fel de important pentru ei să clarifice asta cum e să vă dea de ştire că pot ajunge la oricine. Încearcă să vă spună că nu se vor opri sub nicio formă.

Mareşalul se albise de tot la faţă.

— Va fi în siguranţă aici. Vom pune un cordon de oameni în jurul ei. Nimeni nu va putea intra.

Cale încercă să se arate mai stânjenit decât se simţea.

— Din câte mi s-a spus, la castelul de pe lacul Constanz era păzită de o garnizoană de patruzeci de soldaţi atunci când a fost răpită. Au fost supravieţuitori?

— Nu, zise Mareşalul.

— Şi de data asta – e doar părerea mea, nu pot fi sigur – vor veni doar ca să ucidă. Vor fi de ajuns optzeci sau o sută optzeci de oameni ca să îi oprească?

— Un lucru ne învaţă istoria, Milord, spuse IdrisPukke, şi anume că, dacă eşti pregătit să îţi sacrifici propria viaţă, poţi omorî pe oricine.

Vipond nu îl văzuse pe Mareşal atât de neliniştit şi alarmat niciodată în viaţa lui.

— Îi poţi opri? îl întrebă Mareşalul lui Cale.

— Eu? Cale arăta de parcă nici nu-i trecuse prin gând ideea.

Se gândi un moment. Mai bine decât oricine altcineva, aş spune. Şi îi am pe Vagul Henri şi pe Kleist.

— Pe cine? întrebă Mareşalul.

— Prietenii lui Cale, completă Vipond, tot mai interesat de ce punea Cale la cale.

— Au şi ei talentele tale? întrebă Mareşalul.

— Ei au propriile lor talente speciale. Noi trei putem face faţă la orice ar trimite Izbăvitorii.

— Eşti foarte încrezător în puterile tale, Cale, spuse Vipond.
Având în vedere că ţi-ai petrecut ultimele zece minute spunând cât de invulnerabili sunt.

Cale se uită la el.

— Am spus că asasinii lor sunt invulnerabili în faţa voastră.
Zâmbi. Nu am spus că sunt invulnerabili în faţa mea. Sunt mai bun decât orice soldat au format vreodată Izbăvitorii. Nu mă laud, e doar realitatea. Iar dacă nu mă credeţi, domnule, spuse el, uitându-se la Mareşal, atunci întrebaţi-o pe fiica dumneavoastră şi pe IdrisPukke. Şi, dacă nu e suficient, întrebaţi-l peConn Materazzi.

— Tacă-ţi fleanca, puştiule, spuse Vipond, mânia înlocuindu-i curiozitatea. Nu vorbeşti cu Mareşalul Materazzi în asemenea hal.

— Mi s-au spus lucruri mai rele, spuse Mareşalul. Dacă o poţi menţine în siguranţă pe fiica mea, atunci te voi îmbogăţi şi poţi să îmi vorbeşti în privat oricum doreşti. Dar ar fi bine să fie adevărat ceea ce spui. Se ridică. Până mâine după-amiază vreau un plan scris pentru protecţia ei. Ai înţeles?

Cale încuviinţă din cap.

— Pentru moment fiecare soldat din oraş e prezent la post.
Acum, dacă nu te superi, lasă-ne singuri. Şi tu, IdrisPukke.

Cei doi se ridicară, salutară cu o mişcare a capului şi plecară.

— Ce mai spectacol, spuse IdrisPukke după ce închise uşa.
E adevărat ceva din ce ai spus?

Cale râse, dar nu răspunse.

Dacă i-ar fi dat un răspuns lui IdrisPukke, acesta ar fi fost că foarte puţin din avertismentul lui sumbru era bazat pe altceva decât dorinţa lui de a o forţa pe Arbell Gât-de-Lebădă să îl bage în seamă. Era furios pe nerecunoştinţa ei

mai mult decât era îndrăgostit de ea. Dar ea merita să fie pedepsită pentru felul în care îl trata, şi ce putea fi mai bine decât să aibă posibilitatea de a decide când s-o vadă şi să aibă posibilităţi nesfârşite de a-i face viaţa un calvar doar prin simpla lui prezenţă? Desigur, îl durea sufletul că prezenţa lui îi era atât de neplăcută lui Arbell, dar era pregătit să trăiască cu o asemenea contradicţie dureroasă la fel ca oricine altcineva.

Teama pentru viaţa fiicei sale îl făcuse pe Mareşal să se gândească la ce era mai rău, astfel că a fost o pradă uşoară pentru predicţiile sumbre ale lui Cale. Vipond nu era mai convins decât IdrisPukke. Pe de altă parte, nu vedea niciun rău în ce propusese Cale. Iar ideea că Izbăvitorii ar putea încerca să o omoare nu era deloc implauzibilă. În orice caz, asta îi va permite Mareşalului să creadă că se face ceva în timp ce Vipond lucra noapte şi zi ca să afle intenţiile Izbăvitorilor. Era sigur că un război de un anume fel era inevitabil şi se resemnase să se pregătească pentru el, mai mult în secret. Dar pentru Vipond, să pornească orice război fără să ştie exact ce vrea duşmanul era un dezastru. Aşa că era mulţumit să îl lase pe Cale să facă orice dorea să facă – deşi nu era greu de înţeles ce voia. Era evident că băiatul nu ştia nimic despre motivele din spatele răpirii, dar ca gardă de corp a lui Arbell Materazzi, o va ţine în viaţă. În felul lui, mai puţin patern, îi era la fel de recunoscător lui Cale ca şi tatăl ei: nici nu se putea gândi la implicaţiile politice ale faptului ca cel mai adorat membru al familiei regale să fie în mâinile unui regim atât de criminal şi de brutal ca al Izbăvitorilor.Veştile care veneau de pe Frontul de Est cu privire la luptele crâncene, dar nedecise ale Izbăvitorilor cu Antagoniştii erau teribile, atât de teribile încât erau greu de crezut – cu excepţia faptului că cei puţini care scăpau peste graniţă în teritoriulMaterazzilor ofereau o relatare alarmant de asemănătoare, una care adeverea ceea ce înregistrau şi îi trimiteau agenţii lui. Dacă urma un război împotriva Izbăvitorilor, acesta promitea să fie altfel

decât orice război de până acum.

24

— Spune-mi ce ştii despre războiul Izbăvitorilor împotrivaAntagoniştilor.

Vipond privea sumbru la Cale de după biroul lui mare.IdrisPukke stătea la fereastră şi părea mai interesat de ce se petrecea jos în grădină.

— Ei sunt Anti-Izbăvitori, spuse Cale. Îl urăsc pe Izbăvitor şi pe toţi credincioşii lui şi vor să îl distrugă şi să şteargă bunătatea de pe faţa pământului.

— Asta e ceea ce crezi? întrebă Vipond surprins de trecerea bruscă a lui Cale de la vorbirea normală la o litanie monotonă.

— Asta am fost învăţaţi să recităm de două ori pe zi la Slujbă.Nu cred nimic din ce spun Izbăvitorii.

— Dar ce ştii despre Antagonişti – despre credinţa lor?

Cale păru nedumerit şi se gândi câteva momente.

— Nimic. Ni s-a spus că Antagoniştii nu cred în nimic. Că nu le pasă decât să distrugă Unica Credinţă Adevărată.

— Nu ai întrebat?

Cale râse.

— Nu puneai întrebări despre Unica Credinţă Adevărată.Dacă ştiai că Antagoniştii îi urăsc pe Izbăvitori atât de mult, de ce nu aţi încercat să evadaţi înspre Răsărit?

— Ar fi trebuit să călătorim opt sute de kilometri pe pământulIzbăvitorilor şi apoi să încercăm să traversăm o mie o sută de kilometri de tranşee pe Frontul de Est. Şi chiar dacă am fi fost îndeajuns de proşti să încercăm, ni s-a spus întotdeauna căAntagoniştii vor omori un Izbăvitor pe loc. Întotdeauna ne povesteau despre Sfântul Izbăvitor Gheorghe care a fost fiert de viu în urină de vacă sau de Sfântul Izbăvitor Paul care a fost întors pe dos cu ajutorul

unei furci care i-a fost băgată cu forţa pe gât şi apoi legată de doi cai. Niciodată nu încetau să vorbească sau să cânte despre temniţe, foc şi sabie. Aşa cum am mai spus, niciodată nu mi-a trecut prin cap că Antagonişţii cred cu adevărat în ceva şi că urmăresc altceva decât să omoare Izbăvitorii şi să distrugă Unica Credinţă Adevărată.

— Toţi colegii tăi acoliţi credeau la fel?

— Unii credeau ca mine – o mare parte nu credeau deloc.Pentru ei era tot ce cunoscuseră vreodată, aşa că nu-şi puneau întrebări. Asta era lumea pentru ei. Credeau că vor fi salvaţi dacă cred şi că, dacă nu cred, vor arde în iad pentru totdeauna.

Vipond începu să devină nerăbdător.

— Războiul contra Antagoniştilor durează de două sute de ani dinaintea naşterii tale. Ceea ce mi-ai spus tu încontinuu e că, făcând parte din Unica Credinţă Adevărată, voi – şi tu, în mod special, nu aţi fost pregătiţi decât să luptaţi, şi totuşi nu ştiţi nimic despre victorii sau înfrângeri, sau tactici, sau cum au fost pierdute sau câştigate anumite bătălii? Îmi vine greu să cred.

Scepticismul lui Vipond era complet justificat. Cale revizuise fiecare bătălie şi altercaţie dintre Izbăvitori şi Antagonişti culzbăvitorul Bosco în spatele lui lovindu-l cu cureaua de fiecare dată când făcea o greşeală de analiză a ceea ce mersese bine sau rău. Cale mâncase şi băuse bătăliile din Răsărit timp de patru ore pe zi, pe parcursul a zece ani. Dar, pe de altă parte, era adevărat că nu ştia nimic cu privire la ce credeau Antagoniştii.Decizia lui de a minţi cu privire la ce ştia despre război se baza atât pe instinct, cât şi pe chibzuinţă: dacă izbucnea războiul între Materazzi şi Izbăvitori, atunci venea cu nefericire groaznică şi moarte multă. Nu voia să facă parte din aşa ceva şi, dacă recunoştea că ştie ceva, atunci Vipond ar fi plătit orice preţ ca să îl târască în el.

— Nu ne-au povestit decât despre victoriile glorioase şi înfrângerile trădătoare. Erau doar poveşti – fără detalii. Nu

puneai întrebări. Eu, continuă el să mintă, am fost doar antrenat să omor oameni. Asta e tot – luptă corp la corp şi omorul în trei secunde. Asta e tot ce ştiu.

— Ce, pentru Dumnezeu, întrebă IdrisPukke de la fereastră, înseamnă omorul în trei secunde?

— Ceea ce spune, răspunse Cale. O luptă adevărată pe viaţă şi pe moarte este decisă în trei secunde şi ăsta e scopul. Orice altceva – toate chestiile alea artistice pe care îi învăţaţi voi pe cei de la Mond – sunt doar porcării. Cu cât mai mult durează o luptă, cu atât mai multe şanse sunt să intervină soarta. Te împiedici, adversarul tău mai slab are o lovitură norocoasă sau vede că tu ai o slăbiciune şi se întâmplă ca el să aibă un punct forte. Aşa că ucizi în trei secunde sau accepţi consecinţele.Izbăvitorii din trecătoarea Cortina au murit ca nişte câini pentru că nu le-am oferit ocazia să moară altfel.

Cale era şocant în mod intenţionat. De când era băieţel fusese la fel de eficient la minţit pe cât era acum la ucis. Şi din acelaşi motiv: era necesar să fie aşa ca să supravieţuiască. Le deturnase interesul dintr-o parte a trecutului său pe care nu voia să o dezvăluie, admiţând un adevăr din altă parte. Şi, cu cât mai şocant era pentru doi bărbaţi experimentaţi ca Vipond şiIdrisPukke, cu atât mai bine. Dacă Materazzii credeau că el era doar un ucigaş tânăr şi demn de milă şi nimic mai mult atunci era în interesul lui Cale să îi încurajeze. Era suficient de adevărat, ceea ce îl făcea convingător, dar nu era adevărul adevărat nici pe departe.

Vipond îi mai adresă câteva întrebări, dar, indiferent dacă îl credea sau nu pe Cale, părea evident că băiatul nu avea de gând să spună nimic mai mult aşa că trecură la planurile lui pentru siguranţa lui Arbell Gât-de-Lebădă.

Era evident din aranjamentele scrise cu privire la siguranţa acesteia şi din răspunsurile la întrebările lui Vipond că băiatul era la fel de iscusit la preîntâmpinarea morţii, ca şi la provocarea ei. Într-un târziu, satisfăcut de

răspunsurile lui Cale, cel puţin cu privire la asta, Vipond scoase un dosar gros din sertar şi îl deschise.

— Înainte să pleci vreau să te întreb ceva. Am primit nişte rapoarte de la refugiaţii Antagonişti, de la agenţii dubli şi din documentele capturate despre o politică a Izbăvitorilor pe care ei o numesc Împrăştierea. Ai auzit de asta.

Cale clătină din cap.

— Nu.

De această dată Vipond se lăsă convins de faţa nedumerită a băiatului.

— Aceste rapoarte, continuă Vipond, se referă la ceva ce ei numesc Acte de Credinţă. Cunoşti acest termen?

— Execuţii pentru fărădelegi comise împotriva religiei la care credincioşii sunt martori.

— Documentele pretind că până la o mie de Antagonişti capturaţi sunt duşi în centrul oraşelor Izbăvitorilor şi arşi de vii.Celor care îşi reneagă erezia Antagonistă li se arată milă şi sunt strangulaţi înainte să fie arşi. Se opri, uitându-se cu atenţie laCale. Crezi că aceste Acte de Credinţă sunt posibile?

— Posibile? Da.

— Mai sunt şi alte relatări susţinute de documentele capturate cum că aceste execuţii sunt doar începutul. Aceste documente se referă la Împrăştierea Antagoniştilor. Unii dintre oamenii mei spun că acesta este un plan ca, odată ce vor câştiga, să mute întreaga populaţie Antagonistă pe insula Malagasy. Dar unii dintre refugiaţii Antagonişti pretind că Împrăştierea e de fapt un plan ca, odată ce sunt strămutaţi pe insulă, să fie omorâţi cu toţii ca să şteargă erezia lor de pe faţa pământului odată pentru totdeauna. Îmi vine greu să cred asta – dar tu ai mai multă experienţă decât oricare dintre noi cu privire la natura Izbăvitorilor. Ce părere ai despre un asemenea lucru? Este posibil?

Cale nu spuse nimic un timp, evident sfâşiat între ura lui

pentru Izbăvitori şi enormitatea a ceea ce era întrebat.

— Nu ştiu, spuse el într-un târziu. Nu am auzit niciodată de aşa ceva.

— Uite ce e, Vipond, spuse IdrisPukke, Izbăvitorii sunt clar o adunătură brutală, dar îmi amintesc că acum douăzeci de ani, în timpul revoltei Mont, circulau tot felul de zvonuri cu privire la cum, în fiecare oraş pe care îl cucereau, strângeau toţi bebeluşii, îi aruncau în aer în faţa mamelor lor şi îi trăgeau în ţeapă în săbiile lor. Toată lumea a crezut asta – dar erau numai minciuni nenorocite. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat.Din experienţa mea, pentru fiecare atrocitate comisă, există zece poveşti cu atrocităţi.

Vipond dădu din cap. Nu fusese o întâlnire productivă şi se simţea atât frustrat, cât şi neliniştit de poveştile care veneau dinRăsărit. Dar ceva mai trivial îl mai deranja pe Vipond. Îl privi pe Cale suspicios.

— Ai fumat. Simt mirosul în răsuflarea ta.

— Şi ţie ce îţi pasă?

— Îmi pasă pentru că aşa vreau eu, puştan obraznic. Se uită la IdrisPukke, care încă mai privea pe fereastră şi zâmbea.Vipond se întoarse înapoi spre Cale. Aş fi crezut că ai mai multă minte decât să îl imiţi pe IdrisPukke în ceva. Ar trebui să îl priveşti ca pe un exemplu cum nu trebuie făcute lucrurile. Cât despre fumat – este un obicei copilăresc: un obicei dezgustător la vedere, cu miros urât, dăunător creierului, periculos pentru plămâni, care îţi face respiraţia să pută şi face orice bărbat care fumează prea mult timp efeminat. Acum ieşiţi afară, amândoi.

25

Patru ore mai târziu Cale, Vagul Henri şi Kleist se instalau în camerele confortabile din partea de palat a lui ArbellMaterazzi.

— Şi dacă află că nu ştim nimic despre cum să fim gărzi de corp? întrebă Kleist când se aşezară la masă.

— Păi, eu nu o să le spun, răspunse Cale. Tu o să le spui? Şi, oricum, cât de greu poate fi? Mâine mergem prin palat şi îl securizăm. De câte ori ai exersat asta? Apoi oprim orice persoană nouă care vrea să intre şi unul dintre noi merge cu ea oriunde se duce. Dacă pleacă de aici, ceea ce nu vom permite, nu are voie să iasă din fortăreaţă şi doi dintre noi plus încă douăsprezece gărzi vor merge cu ea. Asta-i tot.

— De ce nu ai luat pur şi simplu recompensa pentru că ai salvat-o şi nu ne-am cărat de aici?

Întrebarea lui Kleist era bună pentru că era exact ce Cale ştia că ar fi trebui să facă, şi, dacă n-ar fi fost sentimentele pe care le avea pentru Arbell Gât-de-Lebădă, asta ar fi făcut.

— Suntem la fel de în siguranţă aici cum am fi oriunde în altă parte, asta a fost tot ce le-a spus. O să ne luăm recompensa care ne-a fost promisă şi banii pentru că ne-am ocupat de treaba de aici. Slujba asta înseamnă bani albi pentru zile negre şi adevărul e că avem o armată întreagă care ne păzeşte de Izbăvitori. Dacă ai un loc mai bun unde să te duci, n-ai decât.

Şi asta a fost tot. În noaptea aceea Arbell Gât-de-Lebădă a dormit cu Vagul Henri şi cu Kleist la uşa ei.

— Ar fi bine să fim precauţi până mâine când vom face o schiţă a palatului, spuse Cale, plănuind în acelaşi timp cum îşi va face a doua zi intrarea ca protectorul ei atotputernic. Îi va arăta dispreţ pentru tot ce reprezenta ea şi ea va fi

ruşinată şi înspăimântată şi el va fi atât încântat, cât şi devastat.

Era nouă dimineaţa a doua zi când Arbell Gât-de-Lebădă ieşi din apartamentul ei privat, după ce servitoarele care îi aduseseră micul dejun îi spuseseră că în faţa uşii ei erau doi soldaţi însoţiţi de doi ţărani nespălaţi pe care îi mai văzuseră anterior curăţând grajdurile.

Ieşind cu cea mai rece expresie pe care o avea, fu descumpănită să descopere că, pe lângă cei doi soldaţi care stăteau formal în poziţie de drepţi de-o parte şi de alta a uşii, nu-l are în faţă pe Cale, ci pe doi băieţi pe care nu îi mai văzuse niciodată.

— Cine sunteţi voi şi ce faceţi aici?

— Bună dimineaţa, doamnă, spuse Vagul Henri politicos.

Ea îl ignoră.

— Ei bine? stărui ea.

— Suntem gărzile tale de corp, spuse Kleist, controlându-şi impulsul de a fi copleşit de frumuseţea ei uluitoare şi acoperindu-lcu o expresie care însemna că mai văzuse aristocrate frumoase până atunci şi nu era impresionat, mai ales de ea.

— Unde e... Nu se putea gândi la un cuvânt suficient de insultător... şeful vostru? spuse ea, într-un târziu, nemulţumită.

— Mă căutai? strigă Cale în timp ce venea de după colţul unui coridor apropiat însoţit de doi bărbaţi care cărau mai multe role lungi de hârtie.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Aceştia sunt gărzile tale de corp. Acesta este Henri, şi celălalt e Kleist. Au toată autoritatea mea şi te rog să faci cum îţi spun ei.

— Deci, ei sunt tartorii tăi, spuse ea, sperând să fie cât mai jignitoare posibil.

— Tartori? Ce-s ăia?

— Diavoli, răspunse ea triumfătoare. Ca muştele care îl însoţesc pe Belzebut când pleacă din iad.

Normal că asta îi supără pe Henri şi pe Kleist, dar îl încântă pe Cale.

— Da, spuse el, rânjind la cei doi. Cu siguranţă că ei sunt tartorii mei.

— Sunt cam pirpirii pentru nişte gărzi de corp, nu crezi?

Cale se uită la ei cu regret.

— Îmi cer scuze pentru aspectul lor – nici eu n-aş vrea să trebuiască să mă uit la ei toată ziua. Dar pirpirii? Poate doreşti să pui câţiva Materazzi să-i atace, şi atunci o să vezi ce pirpirii sunt.

— Deci sunt ucigaşi ca tine?

Henri se simţi foarte jignit de asta, dar lui Kleist îi plăcu insulta.

— Da, răspunse Cale cu uşurinţă, ucigaşi exact ca mine.

Incapabilă să se gândească la un răspuns, Arbell Gât-de-Lebădă se duse înapoi în apartamentele ei şi trânti uşa în urma ei.

Zece minute mai târziu, se auzi un ciocănit în uşă şi Arbell
Gât-de-Lebădă îi făcu semn servitoarei ei personale să răspundă.Când făcu asta, servitoarea fu încântată să vadă că ochii lui Cale se măresc de uimire. Era Riba.

Ascensiunea Ribei către o poziţie aşa de înaltă fusese în felul ei la fel de ciudată ca şi cea a lui Cale. Imediat ce Anna-Mariaa supravegheat expulzarea Ribei din apartamentele domnişoareiJane, bătrâna servitoare s-a îndreptat repede spre palatul ocupat de Onorabila Edith Materazzi, mama lui Arbell Gât-de-Lebădă şi soţia înstrăinată a Mareşalului. Trebuie menţionat faptul că de la căsătoria lor aranjată de acum douăzeci de ani, ei nu fuseseră nimic altceva *decât* doi străini, iar conceperea lui ArbellGât-de-Lebădă trebuie să fi fost una dintre cele mai reci fuziuni regale din istorie. Încercările Mareşalului de a-şi evita soţia cu orice preţ erau deseori încununate de succes, dar nu şi încercările lui de a-i nega acesteia puterea şi

influenţa asupra treburilor dinMemphis. Onorabila Edith Materazzi era o femeie care ştia unde sunt îngropate cadavrele şi existau puţine lucruri care să aibă loc în Memphis şi să fie dubioase sau necinstite şi despre care ea să nu fie informată în vreun fel sau, atunci când circumstanţele o cereau, să nu fie chiar ca sursa lor. În ciuda faptului că nu avea putere oficială de niciun fel – ceva de care Mareşalul se ocupase în mod expres – Onorabila Edith Materazzi avea influenţă, susţinută în cele mai multe cazuri de faptul că ea ştia despre acele schelete şi scăpări pe care orice familie le moşteneşte şi care nu sunt niciodată mândre sau măreţe. Astfel că în treizeci de minute de la atacul isteric al domnişoarei Jane asupra Ribei,Onorabila Edith Materazzi aflase de la spioana ei, Anna-Maria, şi aranjase ca Riba, care era atât furioasă, cât şi nedumerită, să primească o cameră în palatul ei personal.

Când Vipond auzi ce se întâmplase şi că Riba era acum în ghearele Onorabilei Edith Materazzi, o convocă pe domnişoara
Jane şi o făcu pe nepoata sa albie de porci. Ea ieşi din biroul lui suspinând şi plângând de groază, dar nu se mai putea face nimic, decât să aştepte şi să vadă ce pune la cale bătrâna vrăjitoare.

Onorabila Edith Materazzi nu pierdu timpul. Ştia că se întâmplă ceva şi că o implică pe fiica ei. Umblaseră zvonuri nebuneşti, zvonuri care includeau o căsătorie secretă şi o naştere secretă. Niciunul dintre zvonuri însă nu era atât de nebunesc precum adevărul. Onorabila Edith Materazzi cheltuise mult timp şi bani ca să afle ce se întâmplase, dar fără succes – iar lipsa de succes nu era ceva ce ea era pregătită să tolereze.

— Ai fost tratată bine? întrebă Onorabila Edith Materazzi, bătând cu palma canapeaua lângă ea şi dându-i de înţeles Ribei cu un zâmbet călduros că ar trebui să se aşeze.

Emoţionată, dar precaută, Riba făcu aşa cum i se spuse,

învăţase destule din distincţiile sociale din Memphis ca să îşi dea seama că se petrecea ceva necurat – se insista atât de mult pe respectul pentru cea mai mică diferenţă de rang de parcă ar fi fost ordonat de Dumnezeu însuşi, iar străinii erau ridiculizaţi indiferent de statutul lor din provincii. Riba auzise în repetate rânduri vorbindu-se de Contesa de Karoo, care venise la Memphis cu mai mult de zece ani în urmă şi despre care se spunea că îşi vânduse ferma de porci ca să achite călătoria. Asta era o minciună grotescă pentru că toată lumea ştia prea bine că oamenii din Karoo considerau porcii necuraţi. Atunci, se întreba Riba în timp ce se aşeza, de ce o femeie de rangul acesta o trata cu asemenea amabilitate?

— Mai întâi, draga mea, spuse Onorabila Edith Materazzi, îmi pare rău că ai suportat asemenea neplăceri din partea lui
Jane. Nu e o scuză, desigur, dar am fost prietenă cu răposata ei mamă şi nu am ce alt cuvânt să folosesc decât că a fost răsfăţatăşi i s-a făcut voia în toate. Dar, aşa merg lucrurile acum, copiii primesc tot ceea ce doresc şi poţi vedea singură rezultatele. Dar asta e, spuse ea, oftând şi mângâind-o pe Riba pe mână. Şi îmi pare rău.

Riba nu era sigură ce să spună:

— Da, doamnă.

— Bun, spuse Onorabila Edith Materazzi, părând mulţumită.Acum vreau să îţi cer o mare favoare.

Ribei nu-i venea să îşi creadă urechilor ce auzea.

— Am şi eu o fată, ştii, spuse Onorabila Edith Materazzi cu tristeţe. Şi sunt îngrijorată cu privire la ea. Se întoarse spreRiba. Ai văzut-o?

— Pe domnişoara Arbell? Da, doamnă.

— Aa, oftă încet Onorabila Edith Materazzi, ca de o amintire distantă. E atât de frumoasă, nu?

— Da, doamnă.

În acest moment, Onorabila Edith Materazzi luă mâna Ribei.

— Acum vreau să îţi împărtăşesc un secret şi în acelaşi timp să te ajut pentru că simt că eşti o fată cu suflet bun şi pot avea încredere în tine cu grijile mele de mamă. Aşa este, Riba?

— Da, doamnă, aşa sper, răspunse fata speriată.

Da, aşa cred, spuse Onorabila Edith Materazzi, de parcă privise în sufletul Ribei şi văzuse doar blândeţe şi o înţelegere profundă pentru neliniştea maternă.

— Trebuie să vorbim despre lucruri care sunt grele pentru mine – dar trebuie să las mândria la o parte ca să fiu mamă mai întâi, aşa cum sigur vei face şi tu într-o zi. Oftă. Soţul meu mă urăşte şi face tot posibilul să mă împiedice să îmi văd fiica. Ce părere ai de asta?

Riba făcu ochii mari de uimire.

— Cred că este foarte trist, doamnă.

— Aşa şi este. Mă împiedică s-o văd, şi o otrăveşte contra mea. Dar eu nu mă pot apăra pentru că, dacă s-ar revolta contra Mareşalului, asta i-ar distruge şansele de viitor. Asta nu pot să permit. Aşa că, Riba, trebuie să îndur. Propria mea fiică, pe care o iubesc, trebuie să suport faptul că ea crede că sunt rece şi distantă şi nu o iubesc. Ce părere ai de asta?

— Eu... Riba ezită. Cred că trebuie să fie groaznic pentru dumneavoastră.

— Este. Dar tu mă poţi ajuta.

Riba făcu ochii şi mai mari, dar fu incapabilă să se gândească la un răspuns.

— Am auzit că eşti o companie excelentă şi o esteticiană cu un talent extraordinar.

— Mulţumesc, doamnă.

— Toată lumea vorbeşte despre cum talentele tale au transformat-o pe nerecunoscătoarea aia de Jane. Nu era ea mare frumuseţe, sincere să fim, dar tu aproape ai făcut-o.

— Mulţumesc, doamnă.

Urmă o clipă de tăcere.

— Acum, ceea ce vreau să faci este asta, şi te va ajuta să

ajungi într-un loc deosebit. Am aranjat ca tu să devii esteticiana fiicei mele.

— O! spuse Riba.

Onorabila Edith Materazzi zâmbi.

— O, într-adevăr. Nu e un lucru deosebit?

— Ba da, doamnă.

— Ştiu că te vei descurca bine. Şi nu îţi cer decât două lucruri.Va fi greu pentru tine să faci unul din ele pentru că ştiu că eşti o fată bună şi cinstită. O privi pe Riba, care aştepta deja să vadă care era poanta în toată povestea asta. Te rog să nu îi dezvălui fetei mele că vii din partea mea. Strânse mâna Ribei atât de tare de parcă înăbuşea cu disperare un protest complet natural. Ştiu că pare greşit şi înţeleg, dar e doar din cauză că altfel te va refuza. Ca să faci un lucru mare e uneori nevoie să faci un lucru mic greşit. Tot ce vreau e ca din când în când să vii să îmi spui ce face, despre ce vorbeşte, orice o îngrijorează. Doar lucrurile mărunte, lucrurile pe care o fiică le-ar spune unei mame care o iubeşte. Ai putea face asta, Riba?

Bineînţeles că putea şi, oricum, ce alternativă avea? Cădea la învoială cu Onorabila Edith Materazzi şi, chiar dacă nu o credea în întregime, ce mai conta? Riba nu avea cu adevărat de ales, şi amândouă ştiau asta.

Preasfinţia lui, Izbăvitorul Bosco, stătea în balconul lui şi privea spre soldaţii care se mişcau dedesubt cât vedea cu ochii, umplând întinderea Templului. Bărbaţii strigau, măgarii răgeau, caii nechezau şi erau înjuraţi de grăjdari. Vederea şi sunetul atâtor pregătiri îl încânta – începea, la urma urmei, ceea ce fusese ambiţia vieţii lui. Mai luă o înghiţitură de supă, preferata lui:gheare de pui fierte şi o plantă pe care locuitorii din Memphis o numeau coada-calului, unde era apreciată doar pentru utilitatea ei ca plantă medicinală, şi nu folosită la mâncare.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Era Izbăvitorul Stape Roy.

— Aţi dorit să mă vedeţi, Preasfinţia Voastră.

— Vreau să iei douăzeci de Izbăvitori şi să încerci s-o omori pe Arbell Materazzi.

— Dar, Preasfinţia Voastră, aşa ceva e imposibil! protestă Roy.

— Sunt conştient de asta. Dacă era posibil, nu te-aş fi trimis.

Iritat şi înspăimântat, Roy îşi reţinu totuşi impulsul de a-i cere lui Bosco să vorbească naibii pe faţă.

— Eşti supărat pe mine, Izbăvitorule Roy Stape.

— Sunt aici pentru a vă face pe plac, Preasfinţia Voastră.

Bosco se ridică şi îi făcu semn Izbăvitorului să se apropie de o masă pe care era întinsă o hartă cu fortăreaţa Memphis.

— Ai fost la cucerirea fortăreţei Voorheis, nu?

— Da, Preasfinţia Voastră.

— Cât timp a durat până am cucerit-o?

— Aproape trei ani.

Bosco gesticulă spre harta fortăreţei Memphis.

— Ca un soldat experimentat, cât crezi tu că ar dura până am înfrânge Memphisul?

— Mai mult timp.

— Cât de mult?

— Mult mai mult.

Bosco se întoarse şi se uită la el.

— Ne-am putea irosi, aşa măreţi cum suntem, încercând să cucerim Memphisul cu forţa, şi tocmai de aceea nu se va întâmpla. Ai auzit zvonurile cu privire la motivele pentru care am încercat s-o răpim pe Arbell Materazzi?

Izbăvitorul Stape Roy păru nelalocul lui.

— E un păcat să asculţi bârfele şi e şi mai păcat să le împrăştii,Preasfinţia Voastră.

Bosco zâmbi.

— Desigur, dar în acest caz îţi acord o dispensă. Păcatul de a împrăştia o bârfă îţi este deja iertat.

— Se spune că ea e convertită în secret la Antagonişti şi că le predică cuvântul, şi că e o vrăjitoare care ţine orgii şi corupe mii de bărbaţi, şi că îi face pe Izbăvitorii capturaţi să se înjosească obligându-i să mănânce creveţi sub tortură.

Bosco încuviinţă din cap.

— O păcătoasă formidabilă, dacă aşa ceva e adevărat.

— Am repetat doar zvonurile, nu am spus că le şi cred.

— Foarte bine, Izbăvitorule, zâmbi Bosco. Motivul pentru care am răpit-o e că voiam să îi forţez pe Materazzi să iasă din zidurile Memphisului. Pentru toată lumea din imperiu ea e o regină, idolatrizată pentru tinereţea şi frumuseţea ei, o stea pe firmament. Peste tot, chiar şi în cel mai îndepărtat cătun din imperiu, se vorbeşte de calităţile ei; fără îndoială, multe inventate sau exagerate. Este adorată, Izbăvitorule, şi cel mai mult de tatăl ei. Când am auzit că răpirea a eşuat nu am fost foarte îngrijorat, totuşi. Odată ce s-ar fi aflat că am făcut ceva atât de scandalos, scopul meu ar fi fost atins. Materazzii ar fi năvălit din Memphis plini de mânie, gata să ne radă de pe faţa pământului. Bosco se aşează jos şi îl privi pe bărbatul dur din faţa lui. Asta nu s-a întâmplat, desigur, la asta te gândeşti, deci probabil că m-am înşelat. Eşti doar prea politicos să mi-o spui în faţă sau poate că ţi-e teamă. Dar tu te-ai înşelat, Izbăvitorule. Din contră, Mareşalul Materazzi e de acord cu mine. Se pare că, în ciuda faptului că e un tată iubitor, nu e unul sentimental. A ţinut răpirea în secret, tocmai pentru că ştie că nu se va putea opune dorinţei poporului de răzbunare. Şi asta mă aduce la tine, Izbăvitorule.Ai o relaţie atât de bună cu acel *lucru* din...

— Kitty Town, Preasfinţia Voastră.

Vreau să îl convingi să te ajute să lansezi un atac folosind câţi soldaţi crezi tu de cuviinţă – treizeci, poate cinzeci. Îi vei informa pe aceşti soldaţi că zvonurile cu privire la necredinţa ei păcătoasă împrăştiate printre Izbăvitori sunt adevărate şi că vor fi martirizaţi dacă mor, şi vor muri. Te vei asigura că toţi căpitanii pe care îi alegi poartă un

certificat de martir care explică de ce fac munca Domnului pe pământ. Cu puţin noroc, unii dintre ei vor supravieţui suficient cât să fie torturaţi deMaterazzi să spună adevărul. De data asta nu vreau nicio posibilitate ca acţiunile noastre să fie ţinute secrete. Ai înţeles?

— Da, Preasfinţia Voastră, răspunse Izbăvitorul Roy, palid la faţă.

— Te-ai albit la faţă, Izbăvitorule. Îţi comunic că moartea ta nu e necesară. Dimpotrivă. Să foloseşti doar soldaţi care au căzut în dizgraţie în vreun fel. Ceea ce îţi cer e un lucru rău, dar necesar.

Aflând că sacrificarea propriei lui vieţi inutile nu era necesară, culoarea îi reveni în obraji Izbăvitorului Roy.

— Kitty the Hare, spuse el, va vrea să ştie la ce se face părtaş.Nu va considera că e în interesul lui să se amestece în ceva atât de dubios.

Bosco scutură din mână.

— Promite-i orice doreşti. Spune-i că, dacă învingem, îl facem Satrapul Memphisului.

— Nu e deloc prost, Preasfinţia Voastră.

Bosco oftă şi se gândi un moment.

— Du-i statuia din aur a Păcătoasei Venus din Strabo.

Izbăvitorul Roy păru uimit.

— Credeam că a fost spartă în zece bucăţi şi aruncată în vulcanul din Delphi.

— Doar un zvon. Aşa blasfematoare şi obscenă cum e, statuia îi va astupa urechile acestei creaturi şi îl va face surd la orice întrebări îşi va pune, prost sau nu.

26

În următoarele săptămâni, Cale experimentă toate plăcerile triste de a face viaţa neplăcută unei persoane pe care o adori, dar o urăşti în acelaşi timp. Dacă e să spunem adevărul, dar nu vom face asta, se cam săturase de asta.

Nu îşi pusese niciodată cinstit problema la ce se aşteptase devenind garda de corp a lui Arbell Gât-de-Lebădă. Sentimentele lui cu privire la ea – dorinţă intensă şi ranchiună imensă – ar fi fost dificil de reconciliat pentru oricine, darămite pentru cineva care era aşa un amestec ciudat de experienţă brutală şi inocenţă totală. Poate că farmecul ar fi putut face ceva să o împiedice să mai fie aşa crispată când vorbea cu ea – dar de unde să aibă farmec un asemenea băiat? Dispreţul fizic al lui Arbell faţă de prezenţa lui era, de înţeles, foarte jignitor pentru ea, dar el nu ştia decât să răspundă cu şi mai multă ostilitate faţă de ea.

Această atmosferă ciudată între Cale şi stăpâna ei era o sursă de profundă îngrijorare pentru Riba. O plăcea pe Arbell Gât-de-Lebădă, chiar dacă avea ambiţia de a deveni mai mult decât slujitoarea unei doamne, indiferent de rangul acesteia. Arbell era amabilă şi atentă şi, după ce descoperise inteligenţa servitoarei ei, era foarte relaxată şi deschisă cu ea. În ciuda acestor lucruri, Riba îi era devotată lui Cale până aproape de adulaţie.Îşi riscase viaţa s-o salveze de la o soartă groaznică de care nu-şi mai aducea aminte decât în coşmaruri. Nu putea înţelege răceala lui Arbell faţă de el şi era hotărâtă să îndrepte lucrurile.

Felul în care acţionă ar fi putut părea ciudat unui privitor:prefăcându-se că s-a împiedicat, turnă intenţionat peste Cale o ceaşcă de ceai fierbinte, după ce se asigurase în prealabil că nu îl va opări prea rău, prin turnarea a puţină

apă rece în el. Dar era suficient de fierbinte. Cu un strigăt de durere, Cale îşi smulse de pe el tunica de bumbac pe care o purta.

— O, îmi pare rău, îmi pare rău, se agită Riba, apucând o cană de apă rece pe care o pusese intenţionat în apropiere şi turnând-o şi pe aceasta peste el. Eşti bine? Îmi pare rău.

— Ce-i cu tine? întrebă el, dar nu furios. Mai întâi încerci să mă opăreşti, iar acum încerci să mă îneci?

— Vai, icni Riba. Îmi pare atât de rău!

Continuă să se scuze şi îi dădu un prosopel, agitându-se în jurul lui în tot acest timp.

— E în regulă. O să supravieţuiesc, spuse el, ştergându-se.

Înclină din cap către Arbell. Trebuie să mă schimb. Te rog să nu ieşi din cameră până nu mă întorc.

După ce spuse asta, plecă. Acum Riba se întoarse să vadă dacă planul ei funcţionase – dar aşa cum se întâmplă cu planurile complicate, şi acesta avu un efect complicat. Ceea ce îi stârnise mila lui Arbell, şi o milă pe care nu şi-ar fi imaginat niciodată că ar putea-o simţi pentru Cale, era faptul că spatele lui era acoperit cu cicatrice şi răni vechi. Aproape niciun centimetru de piele nu era lipsit de semnele trecutului său violent.

— Ai făcut asta intenţionat.

— Da, spuse Riba.

— De ce?

— Ca să vedeţi cât a suferit. Şi, cu tot respectul, să nu mai fiţi aşa de nedreaptă.

— Ce vrei să spui? întrebă Arbell uimită.

— Pot să vorbesc deschis?

— Nu, nu poţi!

— O s-o fac oricum, dacă tot am ajuns până aici.

Arbell nu era o aristocrată pompoasă după standardele aristocraţilor, dar nimeni, nu numai o servitoare, *nimeni* nu-i vorbise vreodată în acest fel, în afară de tatăl ei. Uimirea o lăsă fără cuvinte.

— Dumneavoastră şi cu mine, domnişoară, spuse Riba repede, poate nu avem prea multe în comun acum, dar odată am fost răsfăţată în toate şi aşteptam doar o viaţă în care să ofer şi să primesc plăcere. Ei bine, toate astea s-au sfârşit într-o oră şi am aflat cât de oribilă e viaţa, cât de crudă şi de incredibilă.

Apoi îi povesti stăpânei ei cu ochii măriţi de uimire detaliile, fără să îi scape niciun amănunt privind soarta prietenei ei şi despre modul în care Cale riscase totul, o moarte şi mai oribilă, ca s-o salveze.

— În drumul nostru prin Scabland, mi-a spus mereu că salvarea mea a fost cel mai tâmpit şi mai nebunesc lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Şi îl crezi? Şi întrebarea fu rostită cu un suspin.

Riba râse.

— Nu sunt sigură. Uneori cred că vorbeşte serios şi alteori nu.Dar i-am văzut spatele când ne spălam într-unul din ochiurile de apă din Scabland – Dumnezeu ştie cum l-a găsit în locul acela oribil. Dar Henri mi-a spus ce i-au făcut lui Cale. Chiar de când era micuţ, Izbăvitorul ăsta Bosco îl dădea exemplu pentru cel mai mic lucru. Îl acuza de orice, cu cât era un lucru mai neimportant, cu atât era mai mulţumit – că se ruga cu degetele încrucişate, că nu punea o codiţă la cifra nouă când o scria. Apoi îl târa în faţa celorlalţi şi îl bătea cu cruzime – îl lovea cu pumnii până cădea la podea şi apoi îl lovea cu piciorul. Şi apoi cu timpul l-a transformat într-un ucigaş.

Deja Riba se înfierbântase, plină de ranchiună şi nu numai împotriva Izbăvitorilor.

— Aşa că mie mi se pare uimitor că s-ar deranja să ne dea bună ziua, darămite să îşi rişte viaţa să ne salveze.

Ochii lui Arbell Gât-de-Lebădă, deşi părea imposibil, se făcură şi mai mari auzind asta.

— Aşa că, domnişoară, eu cred că e timpul să încetezi să te mai uiţi la el cu nasul dumitale drăguţ pe sus şi să îi arăţi recunoştinţa şi mila pe care o merită.

În acest moment, Riba pierduse ceva din puritatea intenţiilor cu care îşi începuse apostrofarea şi se delecta de indignarea şi disconfortul stăpânei ei. Dar nu era proastă şi înţelese că era timpul să se oprească. Urmă o tăcere lungă în care Arbell clipi de mai multe ori, încercând să nu plângă. Privi prin cameră cu ochii în lacrimi, apoi înapoi la Riba, apoi din nou prin cameră.Oftă prelung:

— Nu mi-am dat seama. M-am purtat foarte greşit.

Apoi se auzi o bătaie în uşă şi Cale intră. În ciuda atmosferei complet schimbate din cameră, el nu îşi dădu seama de schimbarea care avusese loc de când plecase. Schimbarea aceea, totuşi, era mai mare decât şi-ar fi dat seama Riba sau chiar tânăra femeie care o simţea. Arbell Gât-de-Lebădă, cea mai frumoasă şi cea mai dorită dintre femei, simţise milă când văzuse cicatricele îngrozitoare de pe spatele lui Cale, dar mai simţise şi altceva, mai puţin nobil: o dorinţă atât de intensă pe cât era de neaşteptată. Dezbrăcat până la talie, Cale contrasta puternic cu trupurile zvelte ale Materazzilor, oricât de puternice şi agile erau. Trupul lui Cale era lat la umeri şi neobişnuit de îngust în talie. El nu avea o alură elegantă. Era numai muşchi şi putere, ca un taur sau un bou. Nu arăta atrăgător; nimeni nu ar fi făcut o sculptură după această masă de tendoane şi cicatrice.Dar ceva din imaginea lui o atinse pe Arbell Materazzi şi nu era numai în inima ei.

27

— Ei bine, Izbăvitorule, gânguri Kitty the Hare, zgâriind cu unghiile lemnul mesei pe care stătea statuia de aur a PăcătoaseiVenus din Strabo. Sunetul vag al vocii lui îi dădea IzbăvitoruluiStape Roy senzaţia că ceva mai rău decât îţi puteai imagina vreodată era pe punctul de a se târî încet în urechea lui. Toate astea sunt foarte ciudate, continuă Kitty the Hare, uitându-se la statuie.

Sau părea că se uită, se gândi Izbăvitorul Roy – căci faţa lui
Kitty the Hare era acoperită de gluga cenuşie, lucru pentru careIzbăvitorul era foarte recunoscător.

— Statuia e a ta, dacă ne ajuţi. Ce importanţă au motivele noastre?

Zgâriala uşoară a unghiilor pe lemn continuă şi Izbăvitorul aproape sări din scaun când zgâriala se opri şi mâna acoperită se întinse după statuie şi pânza cenuşie alunecă de pe mâna luiKitty the Hare – numai că nu era o mână. Gândiţi-vă la ceva gri şi acoperit de blană, dar numai puţin, ca laba unui câine, dar mai lungă, mult mai lungă, şi cu unghiile vopsite, şi tot nu ar fi suficient. Ca o mamă care mângâie faţa bebeluşului ei, unghiile acelea mângâiară cu delicateţe statuia pentru câteva momente, apoi se retrase.

— O piesă superbă, bolborosi Kitty the Hare. Dar mi s-a spus că a fost spartă în zece bucăţi şi aruncată în vulcanul din Delphi.

— După cum vezi, nu.

Urmă un suspin lung pe care îl putea simţi pe faţa lui, ca respiraţia fierbinte, umedă şi urât mirositoare a unui câine mare şi neprietenos.

— Nu veţi reuşi, gânguri Kitty the Hare.

— Asta e părerea ta.

— E o realitate, spuse Kitty the Hare cu duritate.

— Asta e treaba noastră.

— Încercaţi să stârniţi un război, aşa că e şi treaba mea.

Urmă o pauză mai lungă.

— Dar, continuă Kitty the Hare, se întâmplă să nu am nicio obiecţie cu privire la un posibil război. Întotdeauna au fost profitabile pentru mine în trecut. Ai fi uimit, dragul meu Izbăvitor, cât de mulţi bani pot fi făcuţi vânzând mâncare proastă, băutură, oale şi tigăi până şi în cel mai mic război. Vreau o garanţie scrisă că, dacă învingeţi, niciuna dintre posesiunile mele nu va fi distrusă şi voi primi drept de liberă trecere oriunde doresc.

— De acord.

Niciunul nu îl crezu pe celălalt. Kitty the Hare era cu siguranţă încântat să facă bani din război, dar planurile lui erau mai mari de atât.

— Va dura ceva timp, oftă Kitty the Hare, cu un alt şuvoi de respiraţie fierbinte şi umedă. Dar o să am planurile gata în trei săptămâni.

— E prea mult timp.

— Poate că da, dar atât va dura. La revedere.

Apoi Izbăvitorul Roy fu condus din camerele private ale lui
Kitty the Hare în curte, iar apoi în oraş. O mulţime se adunase să vadă doi băieţi îngroziţi, nu mai mari de şaisprezece ani, care erau conduşi la spânzurătoare. În jurul gâturilor lor îngrozite era o plăcuţă pe care scria: VIOLATOR.

— Ce e un violator? îl întrebă Izbăvitorul Roy pe paznicul care îl însoţea, inocenţa şi răul locuind totodată foarte bine în mintea lui.

— Oricine care încearcă să scape fără să plătească, veni răspunsul.

Un Cale gânditor se îndrepta spre camerele acum bine păzite ale lui Arbell Gât-de-Lebădă. În ciuda suspiciunii lui

profunde şi a ranchiunei faţă de ea, chiar şi el începuse să detecteze o înmuiere faţă de el. Nu se mai uita urât la el şi nici nu mai tresărea de câte ori se apropia de ea. Uneori se întreba în sinea lui dacă privirea din ochii ei (deşi, nu putea, desigur, s-o recunoască drept milă şi dorinţă) ar putea însemna ceva. Dar respingea repede ideea pentru că nu avea sens. Şi totuşi, se întâmpla ceva care îl nedumerea. Pierdut în aceste gânduri, era vag conştient de un grup de băieţi de vreo zece ani aflaţi la marginea terenului de sport, care arătau dubios şi se băteau cu pietre. Când se apropie, îşi dădu seama că unul dintre ei era mai mare, de vreo paisprezece ani, şi la fel de înalt şi zvelt şi chipeş ca orice Materazzi de vârsta asta. Ciudat la scenă era că băieţiimai mici nu se băteau cu pietre, ci aruncau cu pietre în el insultându-l.

— Tâmpitule! Idiotule! Nebunule! Buzatule!

Şi apoi pietrele. Dar în ciuda staturii lui, băiatul mai mare pur şi simplu se învârtea de teamă şi nedumerire când îl lovea fiecare piatră. Apoi o piatră îl lovi în frunte şi se prăbuşi la pământ. Când băieţii se îndreptară spre el să îl lovească cu şutul, sosi Cale, îl pocni pe unul după ureche, îi puse piedică altuia şi îi dădu un şut uşor când căzu jos. Într-o clipă, gaşca o luă la goană, strigând insulte din mers.

— Dacă vă mai văd pe aici, gunoaie mici ce sunteţi, strigăCale după ei, o să simţiţi din plin cizma mea pe fundul vostru!

Cale se aplecă peste băiatul căzut. Gata, e în regulă, au plecat, îi spuse el băiatului plângăcios de lângă el, care stătea cu mâna pe faţă, ghemuit ca o minge.

Nu primi nicio reacţie. Băiatul continuă să scâncească.

— Nu îţi fac niciun rău. Au plecat.

Tot nicio reacţie. Oarecum iritat deja, Cale îl atinse pe umăr. Băiatul izbucni la viaţă, atacându-l pe Cale cu aşa o viteză că îl lovi cu palma peste frunte. Cu un strigăt de uimire şi durere, Cale sări înapoi, în timp ce băiatul se uita la el complet uimit şi se târa înapoi spre un zid, privind în

jur, îngrozit, după cei care îl chinuiau.

— La naiba! spuse Cale. La naiba! La naiba! La naiba! Băiatul avea încheieturi de fier şi se simţea de parcă luase o lovitură puternică cu un ciocan. Ce-i cu tine, idiotule? strigă el la băiatul care se uita la el cu o privire sălbatică. Încercam să te ajut şi tu aproape îmi zbori capul de pe umeri.

Băiatul continuă să se uite la el şi vorbi într-un târziu; numai că nu erau cuvinte, ci o serie de gemete.

Nefiind obişnuit cu cei înceţi la minte sau handicapaţi – nu supravieţuiau mult timp la Templu – îi luă ceva timp lui Cale să îşi dea seama că băiatul era mut. Îi întinse mâna. Încet, băiatul i-o luă şi Cale îl trase în picioare.

— Vino cu mine, îi spuse el.

Băiatul se holbă la el. Şi surd, şi mut. Cale îi făcu semn să vină cu el şi, încet-încet, plângând de durere şi umilinţă, făcu aşa cum i se spuse.

Zece minute mai târziu, Cale îl curăţa pe băiat în ghereta temporară din zona de palat a lui Arbell Gât-de-Lebădă, când aceasta intră în grabă, însoţită de Riba. Gemu când văzu băiatul plin de sânge din faţa lui Cale şi strigă la el:

— Ce i-ai făcut?

— Despre ce vorbeşti, căţea nebună? strigă el. Era bătut de o gaşcă din plozii voştri fermecători şi i-am alungat.

Ea îl privi plină de remuşcare pentru că stricase toată munca bună a ultimelor zile.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse ea, atât de rugător şi spăşit încât Cale simţi o plăcere imensă.

Măcar odată avea un avantaj în prezenţa ei. Pufni nepăsător, totuşi.

— Îmi pare foarte rău, repetă ea, apoi se duse la băiat, plină de nelinişte şi grijă, şi îl sărută. Cale nu o mai văzuse arătând o asemenea îngrijorare pentru nimeni. Privi spre ea, uimit. Băiatul începu instantaneu să se calmeze. Arbell Gât-de-Lebădă privi laCale în timp ce îi mângâia părul băiatului. Acesta e fratele meu,Simon, spuse ea.

Majoritatea oamenilor îi spun Simon Nebunul deşi niciodată în faţa mea. E surdo-mut. Ce s-a întâmplat?

— Era pe terenul de sport. Un grup de băieţi mai mici aruncau cu pietre în el.

— Monştrii! exclamă ea, întorcându-se spre fratele ei. Cred că pot face orice fără să fie pedepsiţi pentru că el nu-i poate pârî.

— Nu are un îngrijitor?

— Ba da, dar vrea să fie singur şi evadează întotdeauna pe terenul de sport pentru că vrea să fie ca toţi ceilalţi. Dar ei îl urăsc şi se tem de el pentru că e încet la minte. Spun că e posedat de diavol.

Mai fericit acum, Simon începu să arate la Cale şi să mormăie, imitând scena lapidării şi salvarea lui.

— Vrea să îţi mulţumească.

— De unde ştii? întrebă Cale, cam prea direct.

— Ei bine. Nu ştiu, dar are un suflet bun, chiar dacă e simplu.

Luă mâna lui Simon şi îi întinse palma spre Cale ca să-i strângă mâna. Odată ce băiatul înţelese ce trebuie să facă, îi luă lui Cale ceva timp să oprească scuturarea energică a mâinii lui.În tot acest timp sângele curgea de sub bandajul temporar pe care Cale îl pusese pe rana lui Simon. Îi făcu semn băiatului să stea şi, privit cu nelinişte de Arbell, dezlipi bandajul. Era o rană urâtă lungă de aproape cinci centimetri.

— Nenorociţii ăia mici ar fi putut să îi scoată ochii. Va avea nevoie de sutură.

Arbell Gât-de-Lebădă îl privi cu uimire.

— La ce te referi?

— Are nevoie de sutură, la fel cum coşi o cămaşă sau un ciorap. Cale râse de ceea ce spusese. Evident că tu nu faci asta.

— O să aduc un doctor.

Cale pufni batjocoritor:

— Ultimul doctor Materazzi care m-a tratat m-ar fi omorât

dacă îi dădeam ocazia. Nu numai că va avea o cicatrice imensă – o rană zimţată ca asta nu se va vindeca. Pun pariu că se va infecta şi, atunci, Dumnezeu ştie. Trei sau patru cusături o vor închide şi nici n-o să îţi mai dai seama că e acolo.

Arbell Gât-de-Lebădă se uită la el, complet pierdută.

— Lasă-mă să aduc un doctor să se uite la el mai întâi. Te rog, încearcă să înţelegi:

Cale ridică din umeri.

— Cum doreşti.

O oră mai târziu, fuseseră chemaţi doi doctori şi, după ce se certaseră între ei cu vocile ridicate, nu reuşiseră să oprească sângerarea, ba chiar o înrăutăţiseră prin consultaţia lor invazivă.Simon era de-acum nedumerit şi îl durea atât de tare încât se sătură şi refuză să lase doctorii să se mai apropie de el, în tot acest timp rana de la cap continuând să-i sângereze abundent.

După câteva minute Cale plecase şi se întoarse jumătate de oră mai târziu şi îl găsi pe Simon stând într-un colţ, refuzând să mai lase pe cineva să se apropie de el, nici chiar sora lui.

Cale o trase într-un colţ pe Arbell care era moartă de îngrijorare.

— Uite ce e, spuse el. Am nişte pudră de coada-şoricelului pe care am luat-o din piaţă ca să opresc sângerarea. Arătă din cap spre drama care se desfăşura în colţ. Asta nu-l ajută deloc. De ce nu îl întrebi pe tatăl tău ce părere are?

Arbell Gât-de-Lebădă oftă:

— Tatăl meu refuză să aibă de-a face cu el. Trebuie să înţelegi – e o ruşine groaznică pentru el să aibă un copil aşa. Pot decide eu.

— Atunci, decide!

În câteva momente doctorii au fost expediaţi şi în cameră nu mai rămase nimeni în afară de Cale şi Arbell. Simon încetă să mai ţipe, dar se uita la ei suspicios din colţ. Cale

se asigură că Simon vede cum desface hârtia împăturită cu pudră de coada-şoricelului şi îşi toarnă puţină în palmă. Cale arătă spre pudră, apoi spre rana lui Simon şi în sfârşit la fruntea lui. Se opri o secundă, apoi se apropie cu grijă de Simon şi îngenunche, arătându-i palma deschisă cu pudră de coada-şoricelului. Simon se uită la el, pe chipul lui precauţia luând locul suspiciunii. Cale luă pudră cu vârful degetelor şi o duse încet spre capul lui Simon. Apoi îşi aplecă capul pe spate şi îi dădu de înţeles lui Simon să facă la fel.

Extrem de prudent, băiatul făcu asta şi Cale presără pudra pe rana care tot mai sângera, repetând operaţiunea de şase ori.

Apoi se dădu înapoi şi îl lăsă pe Simon să se calmeze.

După zece minute, sângerarea se opri. Mai calm acum,Simon îl lăsă pe Cale să se apropie de el din nou ca să îi cureţe pudra de coada-şoricelului din rană. Deşi era dureros în mod evident, Simon stătu răbdător în timp ce Cale îşi făcu treaba cu delicateţe, sub privirile lui Arbell Gât-de-Lebădă. După ce termină, îl convinse pe Simon să meargă din nou în mijlocul camerei să se urce pe masă. Apoi, încă urmărit cu suspiciune deSimon, scoase o legăturică de mătase dintr-un buzunar interior şi o deschise pe masă. Conţinea câteva ace, unele curbate în diverse forme, cu fire scurte de mătase băgate prin urechi.Suspiciunea reveni în ochii lui Simon când Cale scoase unul dintre acele cu aţă şi îl ridică să i-l arate. Încercă diverse gesturi de pantomimă ca să îi explice ce voia să facă, dar pe faţa luiSimon nu se vedea decât o panică crescândă. De fiecare dată când începea să coase rana, Simon, care nu înţelegea, ţipa şi urla de groază.

— Nu te va lăsa. Încearcă altceva, spuse Arbell, îngrijorată.

— Uite ce e, zise Cale, exasperat şi din ce în ce mai nervos, rana e prea adâncă. Ţi-am spus că se va infecta – atunci chiar că o să aibă de ce să ţipe – sau îi va închide

gura definitiv.

— Nu e vina lui – nu înţelege.

Era imposibil să nu fi de acord şi Cale făcu un pas în spate şi oftă. Apoi reveni, scoase un briceag din buzunar şi, înainte caSimon sau Arbell Gât-de-Lebădă să reacţioneze, îşi făcu o tăietură adâncă în palma mâinii stângi, exact în partea cărnoasă care duce la degetul mare.

Pentru prima oară după multe minute, se lăsă liniştea. Atât
Simon, cât şi sora lui căscau ochii şocaţi şi uimiţi de ceea ce văzuseră. Cale puse cuţitul deoparte şi, în timp ce sângele curgea din rană, luă un bandaj de pe masă şi îl apăsă tare pe rană. În următoarele cinci minute nu spuse nimic şi cei doi se holbară pur şi simplu la el. Apoi îndepărtă cu grijă bandajul şi văzu că rana nu mai sângera. Se duse încet spre masă, ridică acul cu aţa şi i-l arătă lui Simon, de parcă era pe punctul de a face un număr de magie. Apoi puse acul cu atenţie la marginea rănii şi îl împinse dintr-o parte a tăieturii în cealaltă. Îl trase strâns cu o expresie de concentrare pe faţă de parcă ar fi cârpit un ciorap. Apoi legă un nod şi, întinzându-se după alt ac cu aţă din pachet, mai repetă acţiunea de trei ori până când rana se închise bine. Apoi ridică rana cusută la faţa lui Simon ca s-o examineze cu atenţie. După ce termină, Cale îl privi în ochi, încuviinţă din cap şi aşteptă. Simon, palid acum că înţelesese, inspiră adânc şi încuviinţă şi el din cap în semn de răspuns. Cale luă un alt ac din pachet, îl ridică la rana băiatului (îl considera un băiat, deşi erau de aceeaşi vârstă) şi împinse.

Cele cinci cusături au fost făcute cum se cuvine, dar nu fără o grămadă de urlete şi ţipete din partea lui Simon. După ce termină, Cale zâmbi şi îi scuturâ mâna lui Simon, care îndurase o durere cumplită şi acum era alb ca varul la faţă. Cale se întoarse spre Arbell Gât-de-Lebădă, care era aproape la fel de albă şi tremura la fel ca fratele ei.

— Are ce-i trebuie, îi spuse el. Fratele tău e mai mult

decât cred oamenii despre el.

Spectacolul fără jenă jucat de Cale a avut efectul pe care-lsperase. În timp ce se uita la fiinţa extraordinară din faţa ei,Arbell Materazzi, buimăcită, şocată, înspăimântată şi uimită, era aproape pe jumătate îndrăgostită de el.

Guelfii – cunoscuţi pentru lipsa de bunăvoinţă – au o zicală:
nicio faptă bună nu trece nepedepsită. Cale urma să descopere în curând adevărul ocazional al acestui proverb nefericit. Din nefericire pentru el, nu fusese crescut să controleze comportamentul unor băieţei obraznici cu metodele lor copilăreşti şi chinuitoare – fusese crescut să ucidă. Moderaţia violenţei era o noţiune complet necunoscută pentru el şi, din păcate, lovitura pe care o aplicase unuia dintre călăii lui Simon fusese mai puternică decât intenţionase şi îi rupsese băiatului două coaste.Dintr-o coincidenţă nefericită, tatăl băiatului era SolomonSolomon, care deja voia să se răzbune pe Cale pentru că îi bătuse şase dintre cei mai buni elevi, iar acum era înnebunit de furie din cauza rănii fiului său. Aşa cum se întâmplă deseori cu brutele criminale, Solomon Solomon era un părinte blând şi indulgent. În ciuda acestor lucruri, furia lui incandescentă trebuia să fie ţinută sub control. Nu era posibil să îl provoace peCale la duel când motivul pentru acesta era că băiatul său fusese rănit în timp ce îl ataca pe fiul Mareşalului Materazzi. Oricât de umilit şi ruşinat se simţea Mareşalul că avea un fiu retardat pe post de moştenitor masculin, s-ar fi înfuriat de acest atac la onoarea familiei lui şi, oricât de important şi de priceput la arte marţiale era, Solomon Solomon se putea trezi exilat în vreo groapă de gunoi din Orientul Mijlociu unde să supravegheze înmormântările dintr-o colonie de leproşi. La o furie deja clocotitoare împotriva lui Cale, se adăugă o ură criminală care îşi aştepta ocazia. Ocazia nu întârzie să apară.

Nu surprinse pe nimeni faptul că Simon Nebunul, aşa cum i se spunea peste tot atunci când nu erau prezenţi sora şi tatăl său, începu să petreacă foarte mult timp cu Cale, Kleist şi VagulHenri. În mod surprinzător, compania cuiva care nu poate nici să vorbească şi nici să audă nu îi deranjă pe cei trei aşa cum s-ar fi crezut. La fel ca ei, şi el era un neintegrat deseori maltratat, dar le era şi milă de el, pentru că era atât de aproape să aibă orice li se părea lor ca raiul pe pământ – bani, poziţie, putere – şi totuşi era atât de departe de ele. Şi, pe deasupra, nu i se permitea să devină o pacoste. Era adevărat că purtarea lui era ciudată şi sălbatică din punct de vedere emoţional, dar asta se întâmpla doar pentru că nimeni nu se obosise să îl înveţe ceea ce băieţii considerau un comportament politicos. Ei făceau asta ţipând la el oricând îi enerva – ceea ce nu avea nicio importanţă pentru el pentru că era surd – şi dându-i câte un şut în fund, ceea ce avea efect. Cea mai utilă atitudine din toate, aşa cum îşi dădură repede seama, era să îl ignore complet atunci când avea câte o criză sau când se purta urât. Simon ura asta mai mult decât orice şi învăţă repede deprinderile sociale de bază ale unui acolit de-al Izbăvitorilor. Acestea, chiar dacă nu i-ar fi fost de vreun ajutor în saloanele din Memphis, erau totuşi singurele deprinderi cu privire la comportamentul în societate pe care le învăţase vreodată de la cineva.

Arbell îi spusese că lui Simon i se aduseseră cei mai buni profesori, dar că nu ieşise nimic din asta – dar băieţii aveau unavantaj suplimentar faţă de cei mai buni profesori din Memphis.Izbăvitorii dezvoltaseră un limbaj simplu al semnelor pentru zilele şi săptămânile în care le era interzis să vorbească. Acoliţii, cărora le era interzis şi mai des să vorbească, dezvoltaseră şi mai mult limbajul semnelor. După ce încercase fără succes să îl facă pe Simon să spună câteva cuvinte, Cale începu să îl înveţe câteva din semnele lor, pe care acesta le deprinse imediat: apă, piatră, bărbat, pasăre, cer şi aşa mai departe. La trei zile după ce au

început, Simon îl trăsese pe Cale de mânecă în timp ce mergeau printr-o grădină cu un iaz mare şi câteva raţe şi îi arătase semnele pentru „pasăre-apă”. În acel moment Cale începu să presupună că poate Simon nu era deloc retardat. Pe parcursul săptămânii care urmă, Simon absorbi limbajul semnelor inventat de Izbăvitori de parcă ar fi fost apă turnată pe un burete uscat. Până la urmă se dovedi că nu era nici pe departe retardat, ci îi mergea mintea brici.

— Are nevoie de cineva, spuse Cale, în timp ce stăteau toţi patru în camera de gardă luând cina. De cineva care să inventeze mai multe cuvinte pentru el.

— La ce ar folosi asta, spuse Kleist, dacă nu mai ştie nimeni ce semne face? La ce îi va folosi?

— Dar Simon nu e orişicine, nu? E fiul Mareşalului. Ei pot plăti pe cineva care să îi citească semnele şi să le traducă.

— Gât-de-Lebădă va plăti, spuse Vagul Henri.

Dar nu acesta era planul lui Cale.

— Nu încă, spuse el, uitându-se la Simon. Cred că merită răzbunare pe tatăl său şi pe toţi ceilalţi în afară de Gât-de-Lebădă. Trebuie să facă ceva măreţ, ceva prin care să le dea peste nas. O să găsesc eu pe cineva şi o să-l plătesc.

Deşi motivele lui erau şi acestea, mai existau şi altele. Era perfect conştient că Arbell Gât-de-Lebădă îşi schimbase foarte mult atitudinea faţă de el, dar ce nu ştia el era cât de mult. La urma urmei, nu era (şi de ce ar fi fost?) foarte experimentat în asemenea chestiuni precum sentimentele unei tinere femei mult dorite faţă de cineva care încă o speria de moarte. Simţea că are nevoie de ceva dramatic ca s-o impresioneze, şi cu cât mai uimitor, cu atât mai bine.

Astfel că, a doua zi, împreună cu sfătuitorul său IdrisPukke,
Cale se trezi în biroul Directorului Institutului de învăţaţi, o instituţie cunoscută sub numele de Ferma de Creiere. Aici erau instruiţi birocraţii necesari pentru administrarea imperiului.Cele mai importante poziţii erau, desigur, rezervate pentruMaterazzi – nu numai guvernatorii unei

provincii sau alteia, ci orice poziţie cu putere şi influenţă. În ciuda acestui fapt, se înţelegea, chiar dacă nu se recunoştea public, că o mare parte din ei nu aveau suficientă minte sau bun-simţ general ca să conducă un asemenea regat în mod eficient sau ca să conducă şi atât. Astfel a fost fondată Ferma de Creiere, un loc carefuncţiona pe principii stricte de merit, astfel ca administrarea lucrurilor să nu cadă repede în incompetenţă şi haos. Oriunde era fiul idiot sau nepotul depravat al unui Materazzi numit guvernator al unei provincii sau al unui stat cucerit, exista şi un număr important de absolvenţi ai Fermei de Creiere care să se asigure că exista o limită la cât rău putea face. Astfel că, dintr-un interes aristocratic egoist şi numai din acest motiv, se născu o înţelepciune care se asigura că fii deştepţi ambiţioşi ai negustorilor (deşi nu şi săracii deştepţi) aveau o metodă de a-şi împlini ambiţiile şi un cuvânt de spus cu privire la viitorul Memphisului.Asta îi împiedica să se implice în orice fel de conspiraţie împotriva ordinii existente, care distrusese multe aristocraţii şi înainte, şi după ei.

Directorul îl privi cu suspiciune pe IdrisPukke, un om a cărui reputaţie îndoielnică îl preceda. Această suspiciune nu era deloc domolită de golanul cu aspect de tâlhar a cărui reputaţie era şi mai rea – deşi cumva misterioasă.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el cât de nepoliticos putu.

— Lordul Vipond, spuse IdrisPukke, scoţând o scrisoare din buzunarul interior şi punând-o pe masă în faţa Directorului, a cerut să ni se acorde cea mai atentă asistenţă.

Directorul se uită la scrisoare cu suspiciune, de parcă nu era sigur că e autentică.

— Avem nevoie de cel mai bun învăţat al vostru pe post de ordonanţă a unui important membru al familiei Materazzi.

Directorul se înveseli – asta se putea dovedi util.

— Înţeleg. Dar genul acesta de poziţie nu e de obicei ocupat de un Materazzi?

— De obicei, recunoscu IdrisPukke, de parcă această tradiţie profund şi irevocabil bătută în cuie nu avea nicio importanţă.De data aceasta avem nevoie de o ordonanţă cu inteligenţă şi talent – talent la vorbit, adică. Cineva flexibil, capabil să gândească singur. Aveţi o asemenea persoană?

— Avem multe persoane care corespund acestei descrieri.

— Atunci îl luăm pe cel mai bun.

Astfel că, două ore mai târziu, Jonathan Koolhaus, uimit şi abia crezându-şi urechilor ce noroc are, îşi croi drum prin fortăreaţă şi fu condus, cu respectul datorat unei ordonanţe Materazzi, în zona de palat alocată lui Arbell Gât-de-Lebădă şi apoi în camera de gardă.

Dacă Jonathan Koolhaus nu auzise dictonul marelui GeneralVoid – „nicio veste nu e atât de bună sau de proastă pe cât pare la început” – urma să afle acest adevăr. Aşteptase să fie dus într-un mare apartament, sala de aşteptare a unei vieţi pe picior mare, ceva ce simţea că merită pentru talentele sale. În schimb, se trezi într-o cameră de gardă cu multe paturi lipite de perete şi multe arme diferite cu aspect sălbatic. Ceva nu era în regulă. Jumătate de oră mai târziu, intră Cale cu Simon Materazzi. Cale se prezentă şi Simon mârâi la învăţatul uimit de-a binelea. Apoi auzi ce se aştepta de la el: trebuia să îşi folosească talentele ca să dezvolte un limbaj al semnelor corespunzător pentru Simon şiapoi să meargă peste tot cu el şi să fie translatorul lui. Imaginaţi-vă dezamăgirea cruntă a bietului Jonathan. Se aşteptase la un viitor glorios în fruntea societăţii Materazzi şi descoperise că urma să fie purtătorul de cuvânt al echivalentului Materazzilor pentru prostul satului. Dacă ar fi avut branhii, ar fi fost verzi deja.

Cale puse un servitor să îi arate camera lui, care nu era cu mult mai bună decât cea pe care o avusese la Ferma de

Creiere.Apoi fu condus în camera lui Simon, unde Vagul Henri îl aştepta ca să îl înveţe semnele de bază ale limbajului tăcut allzbăvitorilor. Asta îi dădu lui Koolhaus, deprimat de-acum, ceva la care să reflecteze ca să nu mai fie aşa dezamăgit. Reputaţia lui ca cineva cu un talent înnăscut la limbi era binemeritată şi hotărî repede că nu era cine ştie ce acest limbaj al semnelor.În două ore, scrisese toate semnele. Însă, încetul cu încetul, deveni intrigat. Să inventeze şi nu să înveţe un nou limbaj al semnelor putea fi interesant. Nicio veste nu e atât de bună sau de proastă pe cât pare la început. Oricum nu avea ce să facă altceva decât să îşi vadă de treabă, chiar dacă îi era ciudă că nu putea lucra decât cu un retardat.

În următoarele câteva zile, Koolhaus începu să îşi revizuiască această opinie: Simon fusese mai mult sau mai puţin lăsat în plata Domnului toată viaţa lui şi era complet indisciplinat, pentru că nu fusese niciodată pus la punct de un sistem educaţional sau de reguli de bună purtare. Însă două lucruri îl ajutau pe Koolhaus să îl înveţe. Frica şi veneraţia lui Simon faţă deCale şi propria lui dorinţă disperată de a învăţa să comunice cu ceilalţi, acum că experimentase această plăcere minunată, chiar dacă la un nivel simplu permis de limbajul limitat al Izbăvitorilor.Această combinaţie îl făcu pe Simon un elev mai promiţător decât păruse la început şi cei doi înregistrară progrese rapide, chiar dacă întrerupte de cel puţin două ori pe zi de crizele izvorâte din frustrarea lui Simon care nu înţelegea ce făcea Koolhaus.Prima oară când Simon avu una din aceste crize, Koolhaus, speriat, trimise după Cale, care îi închise gura lui Simon, ameninţându-l cu o bătaie bună dacă nu se poartă frumos.Simon, care după episodul cu cusutul rănii, îl credea pe Cale capabil de orice, făcu aşa cum i se spuse. Cale făcu un spectacol din faptul că îi predă autoritatea lui Koolhaus ca să îi aplice pedepse oribile, dar nespecificate, şi asta a fost tot. Koolhaus continuă cu predatul, iar Simon, care mai presus de orice

voia să îi facă pe plac lui Cale, continuă să înveţe. Koolhaus nu avea voie sub nicio formă să spună cuiva ce face acolo şi prezenţa lui era explicată printr-o înştiinţare care arăta că e garda temporară de corp a lui Simon.

Deşi Arbell Gât-de-Lebădă nu ştia ce ambiţii mari are Cale pentru fratele ei, era perfect conştientă de ce alte lucruri făcea pentru el. În Templu nu existau jocuri – joaca era o ocazie pentru a păcătui. Cel mai apropiat lucru de un joc era un exerciţiu de antrenament în care două echipe, separate doar de o linie pe care nicio echipă nu avea voie s-o calce, încercau să-i lovească pe membrii echipei adverse cu o pungă de piele legată de o sfoară. Dacă vi se pare un joc inocent, aflaţi că punga de piele era plină cu pietre mari. Rănile grave erau des întâlnite; moartea era rară, dar nu neîntâlnită. Dându-şi seama că se moleşeau din cauza vieţii comode din Memphis, Cale reînvie jocul, dar cu nisip în loc de pietre. Deşi jocul era tot un antrenament, au fost uimiţi să descopere că, fără ameninţarea unei răniri grave, se distrau şi râdeau. Şi, pentru că le lipsea un jucător, l-au lăsat peSimon să fi se alăture. Era stângaci şi fără graţia celorlalţiMaterazzi, dar plin de energie şi cu atât de mult entuziasm, că se rănea mereu. Dar nu părea să îi pese. Făceau atâta gălăgie, râdeau şi se ironizau pe tema eşecului sau incompetenţei celuilalt, încât Arbell nu putea să nu-i audă. Deseori stătea la fereastra care dădea în grădină şi-l privea pe fratele ei râzând, jucându-se şi integrându-se pentru prima oară în viaţa lui.

Şi asta găsi un loc profund în inima ei – la un loc, desigur, cu puterea ciudată şi forţa lui Cale, muşchii şi sudoarea, în timp ce alerga şi arunca mingea, îi urmărea pe ceilalţi şi râdea.

Mai târziu, după ce Cale aşteptă aproape o oră în faţa camerei ei, Arbell o puse pe Riba să îl invite înăuntru. În timp ce ea se pregătea cu atenţie în dormitor să îi apară lui Cale frumoasă natural, băiatul aştepta în anticameră. Pentru că aceasta era prima lui ocazie să se uite împrejur

de unul singur,
Cale începu să verifice sistematic totul, de la cărţile de pe mese, la tapiserii şi la tabloul imens care înfăţişa un cuplu şi care domina camera. Îl inspecta de aproape când Arbell intră în spatele lui şi spuse:

— Acesta este stră-străbunicul meu şi a doua lui soţie. Au stârnit un mare scandal prin faptul că s-au iubit într-adevăr unul pe altul.

Tocmai voia să întrebe de ce avea un portret cu cei doi pe perete când ea schimbă subiectul.

— Voiam, spuse ea încet şi timid, să îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru Simon.

Cale nu răspunse pentru că nu ştia cum şi pentru că aceasta era prima dată când fata, obiectul adoraţiei lui confuze, îi vorbea într-o manieră aşa de blândă de când o văzuse prima oară şi fusese săgetat de iubire.

— V-am văzut jucând un joc astăzi, la asta mă refer. E aşa de fericit să aibă oameni cu care... – intenţiona să spună „cu care să se joace”, dar îşi dădu seama că acest tânăr, când brutal, când blând, ar putea să interpreteze greşit —... să se împrietenească.Sunt foarte recunoscătoare.

Cale fu încântat să audă asta.

— E în regulă, spuse el. Prinde repede, odată ce îi explici ce se întâmplă. O să-l întărim noi. Imediat ce o spuse, îşi dădu seama că nu asta trebuia să zică. Adică o să îl învăţăm să aibă grijă de sine însuşi.

— Nu o să îl înveţi nimic periculos? întrebă ea.

— Nu o să îl învăţ să omoare pe nimeni, dacă asta vrei să spui.

— Îmi pare rău, spuse ea, supărată că îl jignise. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

Dar Cale nu mai era aşa sensibil în preajma ei precum obişnuia să fie. Îşi dăduse seama că atitudinea ei faţă de el se îmblânzise.

— Nu, nu ai fost nepoliticoasă. Îmi pare rău că mă simt

aşa de repede jignit. IdrisPukke mi-a spus să ţin minte că sunt doar un huligan şi să fiu mai atent cu oamenii care au fost crescuţi cum se cuvine.

— Chiar a spus asta? zise ea, râzând.

— Cu siguranţă că da. Nu îmi respectă prea mult partea sensibilă.

— Ai aşa ceva?

— Nu ştiu. Crezi că ar fi un lucru bun?

— Cred că ar fi un lucru minunat.

— Atunci o să încerc – deşi nu ştiu cum. Poate că mi-ai putea spune când mă port ca un huligan şi să mă dojeneşti.

— Mi-ar fi prea teamă, spuse ea, fluturând des din gene.

El râse.

— Ştiu că toată lumea crede că nu sunt mai bine-crescut decât un dihor, dar nu omor pe cineva pentru că m-a certat că sunt un bădăran.

— Eşti mai mult de atât.

Genele încă îi mai fluturau.

— Dar tot sunt un bădăran.

— Acum eşti din nou prea sensibil.

— Vezi, m-ai certat şi nu am omorât pe nimeni şi voi încerca să mă port şi mai bine.

Ea zâmbi, şi el râse şi mai făcu un pas spre adâncimea inimii ei complicate.

Kleist îi învăţa pe Simon şi pe Koolhaus cum să facă o săgeată cu pene de gâscă. Acesta era al treilea eşec al lui Simon şi era atât de furios că rupse săgeata şi aruncă cele două bucăţi prin cameră. Kleist se uită la el cu calm şi îi făcu semn luiKoolhaus să traducă:

— Mai fă asta odată, Simon, şi îţi dau un şut în cur.

— Cur? întrebă Koolhaus, dorind să îşi arate neplăcerea faţă de limbajul grosolan.

— Eşti aşa deştept, descurcă-te.

— Ghiciţi ce am găsit în pivniţa de dedesubt? spuse VagulHenri, intrând în cameră de parcă cineva îi dăduse şi gem pe pâinea cu unt.

— De unde Dumnezeu, spuse Kleist, fără să ridice privirea de la masă, vrei să ghicesc ce ai găsit în pivniţă?

Vagul Henri refuză să se lase descurajat de Kleist.

— Hai să vezi!

Bucuria îi era atât de evidentă încât Kleist deveni curios.Henri îi conduse la nivelul de sub palat, de-a lungul unui coridor din ce în ce mai întunecat, către o uşiţă care se deschise cu greu.Odată intraţi, o fereastră înaltă le oferi toată lumina de care aveau nevoie.

Vorbeam cu unul dintre soldaţii mai bătrâni, care îmi spunea poveşti din războaie – chestii interesante dacă vrei să ştii – şi mi-a menţionat că acum vreo cinci ani a fost într-o misiune de cercetare în Scabland căutându-i pe Rebeli şi au dat peste o căruţă de-a Izbăvitorilor care se separase de convoiul principal.Erau doar câţiva Izbăvitori pe lângă ea, aşa că le-au spus să dispară şi au confiscat căruţa. Se duse spre o prelată şi o dădu la o parte. Sub ea era o colecţie imensă de relicve: spânzurători sfinte de diverse dimensiuni, din lemn şi metal, statuete aleSurorii Sfinte a Izbăvitorului Spânzurat, degetele de la mâini şi de la picioare înnegrite ale diverşilor martiri, conservate înrecipiente mici, cu multe decoraţiuni – unul avea chiar şi un nas, sau cel puţin asta credea Vagul Henri că este; după şapte sute de ani era greu de spus. Mai era acolo antebraţul drept al Sfântului Ştefan al Ungariei şi, de asemenea, o inimă perfect conservată.

Koolhaus se uită la Vagul Henri.

— Ce sunt toate astea? Nu înţeleg.

Vagul Henri ridică o sticluţă plină pe trei sferturi şi citi eticheta:

— Acesta este „Ulei sfânt care a picurat din sicriul SfinteiWalburga”.

Kleist îşi pierdu răbdarea, iar mormanul de relicve îi stârnise amintiri neplăcute.

— Spune-mi că nu ne-ai adus aici pentru asta.

— Nu.

Se duse către prelata mai mică şi de data asta o dădu la o parte ca în punctul culminant al spectacolului unui magician pe care îl văzuseră la palat cu o săptămână în urmă.

Kleist râse.

— Ei bine, în sfârşit ai şi tu un scop.

Pe podea era o gamă largă de arcuri uşoare şi grele. VagulHenri ridică unul dintre ele cu un sistem cu rotiţă şi pinion pentru a tensiona coarda.

— Uite, o arbaletă. Pariez că poţi să tragi nemaipomenit cu ea. Şi asta...

Ridică un arc mic cu ceea ce părea a fi o cutie în vârf.

— Cred că acesta e un arc cu percutor. Am auzit de ele, dar nu am văzut unul niciodată.

— Arată ca o jucărioară pentru copii.

— Vom vedea după ce le fac nişte săgeţi. Niciunul nu are săgeţi.Materazzii probabil că le-au abandonat – nu ştiau ce sunt.

Simon făcu nişte semne cu degetele la Koolhaus.

— E îngrijorat cu privire la ce ai spus despre Henri.

Kleist păru nedumerit.

— Dar n-am spus nimic.

— Că nu are şi el un scop. Vrea să îţi ceri scuze sau îţi dă un şut în cur.

Era uşor pentru Simon să nu înţeleagă felul în care băieţii îşi vorbeau. Înainte să îi cunoască, era obişnuit numai cu insultele sau laudele pe faţă. Kleist se uită la Simon. Koolhaus gesticula repede în timp ce vorbea.

— Vagul Henri e ceea Materazzii numesc... Nu-şi amintea cuvântul şi începu să caute. Un cechino... un trăgător de elită.

Arma lui unică e arcul.

Două ore mai târziu, Cale apăru în camera de gardă şi vestea arcurilor îl puse imediat într-o dispoziţie proastă.

— Le-ai spus lui Simon şi lui Koolhaus să ţină informaţia

pentru ei?

— De ce am fi făcut asta? spuse Kleist.

— Pentru că, răspunse Cale, iritat de-a binelea, nu văd niciun motiv bun pentru care să ştie cineva că Henri e trăgător de elită.

— Şi motivul rău?

— Ce ei nu ştiu nu ne poate face rău. Cu cât mai puţine ştiu despre noi, cu atât mai bine.

— Zice omul care s-a dat în spectacol în grădina de vară, zise Kleist.

— Uite ce e, Cale, spuse Henri, cum aş fi putut să scot arcurile afară sau să fac ceva cu ele fără să afle cineva? Trebuie să fac săgeţile şi să exersez.

Dar oricum era prea târziu. Două zile mai târziu cei trei au fost convocaţi la Căpitanul Albin. Acesta păru amuzat mai mult decât orice.

— Nu pari a fi genul ucigaş, Henri.

— Nu sunt un ucigaş, sunt doar un trăgător.

— Jonathan Koolhaus a spus că eşti un cechino.

— Nu vreţi să îl ascultaţi pe Koolhaus.

— Deci eşti un trăgător care nu omoară oameni. Care e scopul tău, atunci?

Vagul Henri, ofensat, refuză să îi ridice mingea la fileu, dar până la urmă Albin le ceru o demonstraţie:

— Am auzit despre drăciile astea. Aş vrea să văd una la lucru.

— Nu e o singură drăcie; sunt şase.

— Foarte bine, şase. Terenul Visurilor e bun pentru tine?

— Cât de lung e?

— Două sute şaptezeci de metri sau cam aşa ceva.

— Nu.

Atunci de cât ai nevoie?

Cinci sute cincizeci de metri.

Albin râse.

— Vrei să îmi spui că poţi lovi ceva la cinci sute cincizeci de metri cu chestiile astea?

— Numai cu una dintre ele.

Albin păru că se îndoieşte.

— Bănuiesc că am putea închide partea de vest a ParculuiRegal. În cinci zile?

— Am nevoie de opt. Trebuie să fac nişte săgeţi şi să potrivesc corzile arcurilor.

— Foarte bine. Se uită la Kleist. Koolhaus mi-a spus că eşti arcaş.

— Are o gură mare, Koolhaus ăsta.

— Indiferent de gura lui, e adevărat?

— Sunt mai bun decât orice ai văzut tu vreodată.

— Atunci ne vei face şi tu o demonstraţie. Dar tu, Cale, mai ai ceva aşi în mânecă de care nu ne-ai spus?

Opt zile mai târziu, un mic grup de generali Materazzi,Mareşalul, care se autoinvitase, şi Vipond se întâlniră în spatele paravanelor de pânză folosite pentru mânarea căprioarelor atunci când femeile din înalta societate voiau să vâneze puţin.Albin, la fel de neliniştit şi precaut ca şi Cale, hotărâse să ţină demonstraţia în secret. Nu ar fi putut spune de ce, dar cei trei băieţi ascundeau mereu câte ceva şi, prin urmare, erau imprevizibili. Şi era ceva la băiatul ăla Cale care promitea dezastru.Mai bine să fie precaut.

După cinci minute de la începerea demonstraţiei, Albin îşi dădu seama că făcuse o greşeală îngrozitoare. Nu e uşor să accepţi, nici în străfundurile sufletului, că din motive de obârşie alţi oameni, mai puţin capabili, muncitori, inteligenţi şi dornici să înveţe, au întotdeauna primii ocazia de a-şi băga boturile în ceea ce poetul Demidov numeşte „marea troacă de porci a vieţii”. După ce avusese atât de mult de-a face cu Vipond un bărbat muncitor, inteligent şi cu capacităţi extraordinare – sensul de justiţie copilărească încă ascuns în sufletul lui Albin trecuse uşor cu vederea faptul că aristocratul Vipond ar li putut foarte uşor să fie cancelar şi dacă ar fi fost un tâmpit total.Generalii care

aşteptau să înceapă demonstraţia nu erau mai capabili să fie generali decât ar fi fost oricare alt grup ales din cauza celor cu care erau înrudiţi. Brutarii, berarii, pietrarii din Memphis, respectau rangurile la fel de mult ca o ducesăMaterazzi. „Eşti un idiot, se gândi Albin în sinea lui, şi meriţi umilinţa.” Nu numai că aceştia erau nişte copii, oricât de ciudaţi pot fi nişte copii dar nu erau nici măcar oameni de rând.Era posibil să respecţi un pietrar, un armurier; chiar şi să fii nepoliticos cu un servitor era privit de Materazzi ca o vulgaritate.Dar aceşti băieţi nu aveau identitate, nu făceau parte din nimic, erau migratori şi, cel mai important lucru, unul dintre ei mersese prea departe. Nu că generalii ar fi scuzat purtarea celor de laMond şi a lui Solomon Solomon cunoscut peste tot ca un mârlan; doar că îndreptarea acestui lucru era o problemă pentruMaterazzi. Asemenea lucruri precum nedreptatea faţă de membrii clasei de jos erau rezolvate în linişte sau chiar deloc.Nu se permitea ca cel afectat de asemenea circumstanţe să ia problema în mâinile lui şi încă într-o manieră atât de umilitoare şi de eficientă. Faptul că Cale îşi rezolvase singur nemulţumirile îl făcea să fie o ameninţare dureroasă. „Şi poate că au dreptate”, se gândi Albin.

Începu Kleist. Douăsprezece soldaţi de lemn, folosiţi de obicei pentru exerciţiile cu spada, fuseseră înşiraţi la două sute şaptezeci de metri. Materazzii cunoşteau arcurile, dar le foloseau numai pentru vânătoare: ale lor erau nişte artefacte elegante şi frumoase importate cu mare cheltuială. Arcul lui Kleist era cel mai apropiat lucru de o coadă de mătură pe care îl văzuseră vreodată. Părea imposibil să îndoi o chestie atât de urâtă. Kleist puse arcul cu partea de jos pe pământ, fixându-l cu talpa stângă.Ţinând coarda arcului exact de capăt, începu să îndoaie arcul.Mai gros decât degetul mare al unui om gras, arcul se curbă încet sub puterea lui Kleist, apoi acesta introduse capătul corzii în şanţul special. Încercă, desigur, să arate că depune cât mai puţin efort în îndoirea unui arc

care ar fi învins şi cel mai puternic bărbat. Întorcându-se spre semicercul de săgeţi înfipte în pământ, scoase una, îi puse vârful pe coardă, o trase înapoi la obraz şi o eliberă. Toate astea fură efectuate într-o singură mişcare cursivă, eliberând câte o săgeată la fiecare cinci secunde.Se auziră unsprezece pocnete identice când săgeţile loviră şi o ratare silenţioasă. Unul dintre oamenii lui Albin alergă de după un zid protector de stâlpi de lemn şi confirmă scorul prin fluturarea a două steaguri: 11 din 12. Mareşalul aplaudă cu entuziasm, generalii îl copiară, dar fără entuziasm.

— Bravo! spuse Dogele.

Îmbufnat de lipsa de răspuns din partea generalilor, Kleist înclină oţărât din cap şi îi făcu loc Vagului Henri să arate ce poate.

— Există trei tipuri de arbalete, începu el vesel, convins că audienţa îi va împărtăşi entuziasmul. Ridică arbaleta cea mai uşoară din cele două aşezate în suporturile lor. Aceasta este arbaleta pentru un picior pentru că pui un picior aici. Îşi puse piciorul în scara din vârful arcului, fixă coarda cu un cârlig de o curea prinsă în jurul taliei şi împinse cu piciorul, îndreptând spatele în acelaşi timp, lăsând mecanismul de tragere să apuce coarda şi s-o menţină pe loc. Acum, spuse Vagul Henri, cu entuziasmul scăzut văzând privirile dezaprobatoare ale generalilor. Pun săgeata la locul ei, apoi...

Se întoarse, ţinti şi trase. Gemu de uşurare când se auzi pocnetul – puternic chiar de la două sute cincizeci de metri – în momentul în care săgeata lovi ţinta.

— O, grozavă lovitură! spuse Dogele.

Generalii se holbară la Henri, nu numai neimpresionaţi, dar şi bosumflaţi şi dispreţuitori. Pentru că se aşteptase ca puterea şi exactitatea loviturii lui să impresioneze, Henri îşi pierdu încrederea şi ezită. Se întoarse către următoarea arbaletă, mult mai mare, dar cam cu aceeaşi construcţie ca prima.

Aceasta este arbaleta pentru două picioare – denumită

aşa pentru că îţi pui... ăăă... două picioare în scară... şi... ăăă... nu numai unul. Asta înseamnă, adăugă el jalnic, că... ăăă... îţi dă mai multă forţă.

Repetă mişcările şi eliberă săgeata în a doua ţintă, dar de data asta cu o asemenea forţă că despică în două capul soldatului de lemn.

Tăcerea dezaprobatoare deveni rece ca gheaţa de pe vârful aisbergului din Munţii Săraţi. Dacă ar fi fost mai matur sau mai experimentat în arta prezentării, poate că Vagul Henri s-ar fi oprit şi şi-ar fi diminuat pierderile. Dar cum nu era niciuna, nici alta, Henri se aruncă orbeşte în ultima lui mare greşeală. Într-o parte, Henri acoperise un obiect de mari dimensiuni cu una dintre prelatele din pivniţa palatului. De data asta, nu o mai trase cu încântarea unui magician. Cu ajutorul lui Cale, Henri îndepărtă prelata şi dezveli o arbaletă de oţel de două ori mai mare decât ultima, fixată bine de un postament pus pe pământ.

Un mecanism imens de răsucire era ataşat de partea din spate a arbaletei. Vagul Henri începu să învârtă de mecanism şi strigă peste umăr:

— Aceasta este prea înceată pentru câmpul de luptă, desigur, dar folosind un troliu şi oţel pentru arc poţi lovi o ţintă până la cinci sute de metri.

Această afirmaţie produse şi altă reacţie decât dezaprobare rece. Se auziră pufnituri clare de neîncredere. Pentru că nu le împărtăşise lui Cale şi lui Kleist posibilităţile acestei noi descoperiri, aceştia erau la fel de neîncrezători, dar nu spuseră nimic. Scepticismul acesta îl înveseli pe Vagul Henri. Era suficient de tânăr, de prostuţşi de naiv, ca să creadă că atunci când le dovedeşti oamenilor că greşesc, nu te vor urî pentru asta. Îi făcu semn unuia dintre oamenii lui Albin să ridice un steag. Urmă o scurtă pauză, apoi un alt steag se ridică la capătul cel mai îndepărtat al parcului şi o altă prelată fu trasă de pe o ţintă vopsită cu alb, cu diametrul de aproape un metru. Henri îşi puse umărul pe patul arbaletei, se opri pentru efect şi trase.Se

auzi un pocnet straşnic când puterea de jumătate de tonă prinsă de oţel şi de funii îşi dădu drumul. Săgeata vopsită cu roşu zbură de parcă ar fi fost locuită de un diavol şi dispăru din vedere spre ţinta albă. În mod ingenios, Henri acoperise săgeata cu pudră de vopsea roşie şi, când lovi ţinta, pudra se împrăştie în mod teatral peste suprafaţa albă. Se auziră suspine şi mai multe mormăieli. Chiar şi, şi mai ales, de la Kleist şi Cale. Era cu siguranţă un spectacol extraordinar de ţintire – deşi nu chiar atât de extraordinar pe cât părea. Vagului Henri îi trebuiseră multe ore să fixeze bine troliul arbaletei şi să încordeze arcul pentru distanţa exactă.

Se lăsă o linişte lungă pe care Mareşalul încercă să o ascundă ducându-se la Vagul Henri şi punându-i multe întrebări:

— Serios? Vai de mine! Ce grozav!

Îşi strigă generalii şi ei începură să examineze arbaleta cu entuziasmul unei ducese care inspectează un câine mort.

— Ei bine, spuse unul dintre ei într-un târziu, dacă avem vreodată nevoie să omorâm pe cineva de la o distanţă sigură, vom şti la cine să apelăm.

— Nu fi aşa, Hastings, îl dojeni Mareşalul, ca un unchi dezaprobator, dar jovial. Se întoarse spre Henri. Nu-l băga în seamă, tinere, eu cred că e fascinant. Bravo!

După ce spuse asta, demonstraţia se termină şi Mareşalul şi generalii lui plecară.

— Ai noroc, îi spuse Cale lui Henri, că nu te-a luat de bărbie şi nu ţi-a dat o bomboană.

— Arbaleta aceea, spuse Kleist, dând din cap spre gigantul de oţel bătut în cuie de postament. Câte ore ţi-a luat să faci asta?

— Nu multe, minţi Henri.

Se lăsă o linişte scurtă.

— Am învăţat un nou cuvânt în piaţa din Memphis zilele trecute, spuse Kleist. Braşoave.

— Nu e niciun motiv, le spuse Vipond celor trei băieţi în biroul lui a doua zi, de ce aţi înţelege felul în care merg lucrurile printre Materazzi, dar e vremea să începeţi să învăţaţi. Militarii au propria lor lege şi se supun doar Mareşalului. Deşi eu îi consiliez pe probleme de politică, am foarte puţină influenţă când vine vorba de războiul în sine. Cu toate astea, trebuie să mă interesez de război, în general, şi de talentele voastre deosebite pentru violenţă, în special. Mi-e ruşine să spun, continuă el, fără să îi şi fie ruşine, că s-ar putea să am nevoie de talentele voastre din când în când şi de aceea sunt anumite lucruri pe care trebuie să le înţelegeţi. Căpitanul Albin este un poliţist excelent, dar nu este un Materazzi, şi, pentru că le-a permis generalilor să asiste la demonstraţie, a dat dovadă că nu înţelege ceva ce acum înţelege şi care ar fi foarte înţelept să o înţelegeţi şi voi. Materazzii au o repulsie profundă pentru omorâtul fără risc. Ei privesc asta ca pe ceva complet sub rangul lor, apanajul asasinilor şi ucigaşilor de rând. Armura Materazzi e cea mai bună din lume şi tocmai din acest motiv e aşa de îngrozitor de scumpă. MulţiMaterazzi au nevoie de douăzeci de ani ca să plătească datoriile făcute pentru o singură armură. E sub rangul lor să se lupte cu cei care nu au armură sau nu sunt antrenaţi. Materazzi plătesc sume enorme ca să se lupte cu bărbaţi de acelaşi rang pe care îi pot omorî sau care îi pot omorî pe ei şi îşi pot menţine statutul chiar şi după moarte. Ce statut ar câştiga dacă ar căsăpi porcari sau măcelari?

— Sau dacă ar fi căsăpiţi *de* ei, completă Cale.

— Exact, încuviinţă Vipond. Încercaţi să vedeţi lucrurile şi din perspectiva lor.

— Noi nu suntem porcari sau măcelari, ci soldaţi instruiţi, spuse Kleist.

— Nu vreau să vă jignesc, dar nu aveţi nicio importanţă *socială.*Voi folosiţi arme şi metode care sfidează tot ceea ce cred ei.Pentru ei sunteţi un fel de erezie. Înţelegeţi ce e aia

erezie, nu?

— Şi ce importanţă are? protestă Cale. Unei săgeţi nu îi pasă cine a fost bunicul tău din partea mamei. Omorul e doar omor – aşa cum un şobolan cu un dinte de aur e doar un şobolan.

— Corect, spuse Vipond, dar nu trebuie să vă placă să înţelegeţi că acestea sunt obiceiurile Materazzilor de trei sute de ani şi nu o să şi le schimbe doar pentru că voi credeţi asta. Privi către Kleist. Săgeţile tale pot penetra armura Materazzilor?

Kleist ridică din umeri.

— Nu ştiu – nu am mai tras niciodată într-un Materazzi pus la patru ace. Dar ar trebui să fie a naibii de bună ca să oprească o săgeată de o sută de grame de la nouăzeci de metri.

— Atunci trebuie să vedem ce putem face ca să o testăm. Arbaleta asta de oţel a ta, Henri. Izbăvitorii au multe din astea?

Doar auziserăm de ele înainte, nu văzuserăm niciodată una.

Maestrul meu văzuse doar două, deci nu cred.

— Am văzut cât timp a durat să încarci. Materazzii aveau dreptate să nu o ia în calcul pentru câmpul de luptă.

— Am spus asta când v-am arătat-o, protestă Vagul Henri.

O săgeată trimisă de una dintre celelalte arbalete poate trece prin armură. Am văzut şi am făcut asta.

— Dar o armură Materazzi?

— Lăsaţi-mă să încerc.

— Toate la timpul lor. O să trimit pe unul dintre secretarii mei la voi mâine cu unul dintre consilierii mei de război. Vreau tot ce ştiţi despre tacticile Izbăvitorilor puse pe hârtie, aţi înţeles?

Cei trei părură neliniştiţi la gândul ăsta, dar nu comentară.

— Excelent! Acum, plecaţi.

28

În istoria duelurilor trebuie să fi existat deseori motive urgente care au dus la măcelărirea unui om de către altul. Care au fost acestea nu prea se spune. Acele motive pe care însă le cunoaştem constau în insulte minore, reale sau imaginare, diferenţe de opinii cu privire la frumuseţea ochilor unei femei, remarci care au aruncat o umbră asupra cinstei unui participant la jocul de cărţi şi aşa mai departe. Faimosul duel dintreSolomon Solomon şi Thomas Cale a început din cauza întâietăţii în alegerea unor hălci de carne de vită.

Cale se implicase în această problemă pentru că bucătarul angajat să-i hrănească pe cei treizeci de oameni necesari pentru protecţia lui Arbell Gât-de-Lebădă se plânseseră de calitatea proastă a cărnii livrate. Crescuţi cu o mâncare dezgustătoare, cei trei băieţi nu remarcaseră că mesele pe care le luau nu erau foarte bune. Soldaţii se plânseseră bucătarului şi bucătarul se plânsese lui Cale.

A doua zi Cale se duse la furnizor şi, pentru că nu avea nimic mai bun de făcut, Vagul Henri merse cu el. Dacă Kleist nu ar fi fost de gardă, s-ar fi dus şi el. Chestia e că e foarte plictisitor să păzeşti o femeie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, oricât de frumoasă ar fi ea, mai ales dacă ştiai că pericolul în care se afla era aproape în întregime inventat. Pentru Cale era diferit pentru că era îndrăgostit şi petrecea ore întregi cu ArbellGât-de-Lebădă, doar privind-o sau punând în practică planul lui de a o face să simtă la fel.

Planul lui funcţiona – chiar şi în timp ce el şi Vagul Henri se duceau în piaţă să pună lucrurile la punct cu un furnizor de carne. La palat, Arbell Gât-de-Lebădă încerca să scoată poveşti despre Cale de la un Kleist foarte reticent. Această

reticenţă provenea din faptul că el era perfect conştient că ea vrea cu disperare să audă istorioare din trecutul lui Cale care să îl pună într-o lumină demnă de milă sau generoasă, iar el, aproape la fel de disperat, nu voia să îi dea lui Cale satisfacţia de a i le oferi lui Arbell. Totuşi, ea era un interogator foarte capabil şi fermecător, şi, mai ales, hotărât. Pe parcursul câtorva săptămâni scosese de la Kleist şi de la Vagul Henri, care era mult mai cooperant, o mulţime de informaţii despre Cale şi trecutul lui.De fapt, reticenţa lui Kleist folosea doar ca s-o convingă şi mai mult de trecutul absolut îngrozitor al tânărului de care se îndrăgostea – confirmările lui tensionate şi reticente ale poveştilorVagului Henri le făceau şi mai plauzibile.

— E adevărat ce se spune despre brutalitatea acelui om,Bosco?

— Da.

— De ce se lega de Cale?

— Bănuiesc că avea motive lui.

— Te rog, spune-mi adevărul. De ce era aşa de rău cu el?

— E un nebun, mai ales în ceea ce îl priveşte pe Cale. Şi nu mă refer la un nebun obişnuit, ca ăia care bat câmpii aiurea – în toţi anii la Templu nu l-am auzit niciodată ridicând vocea. Dar e nebun ca un sac plin de pisici, să ştii.

— E adevărat că l-a pus să se lupte pe viaţă şi pe moarte cu patru bărbaţi?

— Da dar a câştigat doar pentru că are o gaură în cap care îl ajută să ştie dinainte ce o să faci.

— Nu-l placi pe Cale, nu?

— Ce să-mi placă la el?

— Riba mi-a spus că va salvat viaţa.

— Având în vedere că el ne-a pus în pericol din start, aş zice că suntem chit.

— Ce pot face pentru tine, tinere? întrebă măcelarul vesel, strigând peste zarva din piaţă.

Cale strigă înapoi, la fel de vesel:

— Poţi să nu mai trimiţi carne de câini şi pisici moarte gardienilor din aripa de vest a Palatului.

Măcelarul, mai puţin vesel acum, ridică o bâtă foarte groasă de sub tejghea şi începu să o înconjoare ca să ajungă la Cale.

— Cine te crezi, amărâtule, să îmi vorbeşti aşa?

Se duse spre Cale surprinzător de repede, având în vedere ce greutate avea, agitând bâta în timp ce se mişca. Cale se aplecă atunci când bâta se repezi spre capul lui, dezechilibrându-l pe măcelar, care se prăbuşi în noroi, ajutat de o lovitură în călcâie aplicată de Cale. Apoi Cale puse piciorul pe încheietura mâinii măcelarului şi îi luă bâta din mână.

— Acum, spuse Cale, lovind uşor bâta de ceafa măcelarului.

Tu şi cu mine o să intrăm în dugheana ta şi o să alegi cea mai bună carne, şi în fiecare săptămână o să îmi trimiţi marfa la fel de bună. Ne-am înţeles?

— Da.

— Bine.

Cale încetă să îl mai lovească cu bâta şi îi permise să se ridice.

— Pe aici, spuse el, cu vocea plină de furie reprimată.

Cei trei intrară într-o magazie din spatele tarabei, plină de picioare şi carcase de carne, de vită, de porc şi de miel, precum şi un colţ alocat carcaselor mai mici de pisici, câini şi alte animale pe care Cale nu le recunoscu.

— Alege ce e mai bun, spuse Vagul Henri.

Măcelarul începu să ridice cea mai bună pulpă şi muşchi din cârligele lor, când o voce cunoscută strigă:

— Stai!

Era Solomon Solomon cu patru dintre cei mai experimentaţi soldaţi. Dacă vi se pare ciudat că un bărbat de rangul luiSolomon Solomon alege singur carnea pentru soldaţii lui, atunci trebuie să menţionez că soldaţii vor îndura moartea, rănile, lipsurile şi boala mai uşor decât

mâncarea proastă.Solomon Solomon făcea mare tam-tam pe tema faptului că le oferea oamenilor săi cele mai bune mese atunci când aşa ceva era posibil şi se asigura că soldaţii ştiu asta.

— Ce crezi că faci? îl întrebă el pe măcelar.

— Pun deoparte carne pentru noile gărzi de la palat, răspunse el, dând din cap spre Cale şi Vagul Henri, pe care SolomonSolomon se prefăcu că nu îi vede.

Se duse spre el şi inspectă curios bucăţile de carne apoi privi prin magazie.

— Vreau ca tot ce-i aici să fie livrat la Barăcile Tolland în după-amiaza asta. Fără porcăriile alea din colţ. Apoi privi la carnea aleasă pentru Cale. Inclusiv asta.

— Noi am ajuns aici primii, spuse Cale. Carnea asta a fost deja rezervată.

Solomon Solomon îl privi pe Cale de parcă nu îl mai văzuse niciodată.

— Eu am întâietate în această problemă. Conteşti asta?

Deşi afară era cald, în magazie era frig, aceasta fiind construită în stâncă şi cu mari bucăţi de gheaţă îngrămădite în colţ dar temperatura coborî şi mai mult cu întrebarea luiSolomon Solomon. Nu era nicio îndoială că ceva îngrozitor stătea să se întâmple odată cu răspunsul lui Cale. Văzând asta,Vagul Henri încercă să fie rezonabil cu Solomon Solomon.

— Nu avem nevoie de multă, domnule, doar pentru treizeci de oameni.

Solomon Solomon nu se uită la Vagul Henri şi păru că nici nu l-a auzit.

— Am întâietate în această problemă, îi repetă el lui Cale.Conteşti asta?

— Dacă doreşti, răspunse Cale.

Foarte încet, lăsându-l pe Cale să vadă exact ce face, SolomonSolomon îşi ridică mâna dreaptă în ceea ce era clar un ritual şi cu palma deschisă îl lovi pe Cale aproape delicat pe obraz. Apoi îşi coborî mâna şi aşteptă. Cale îşi ridică şi el

mâna, tot încet, şi o aduse cu grijă la faţa lui Solomon Solomon, dar în ultimul moment îşi încorda încheietura cu toată puterea că se auzi un *pleosc!* care sună în liniştea profundă ca o Biblie închisă cu forţă într-o biserică.

Cei patru soldaţi, furioşi de lovitura lui Cale, porniră spre el.

— Opriţi-vă! spuse Solomon Solomon. Căpitanul Grey îţi va face o vizită diseară.

— A, da? spuse Cale. De ce?

— O să vezi.

Apoi se întoarse şi plecă.

— Şi carnea noastră? strigă Cale jovial la el.

Se întoarse spre bucătarul cu ochii mari, uimit şi înspăimântat de drama criminală care tocmai se jucase în magazia lui.

— Bănuiesc că nu mă pot baza pe tine să ne livrezi comanda.

— E viaţa mea în joc aici, domnule.

— Atunci ar fi bine să o luăm cu noi.

Ridică o pulpă mare de vită pe umăr şi ieşi.

29

Aşa cum un fulger loveşte o pădure uscată şi apoi se răspândeşte peste tot, scandalul provocat de întâlnirea din magazia măcelarului era discutat în fiecare casă din Memphis. MareşalulMaterazzi făcu o criză când auzi. Vipond înjură. Amândoi trimiseră după Cale şi îi ordonară să refuze să lupte.

— Dar mi s-a spus că, dacă refuz, oricine are dreptul să mă omoare pe loc. Fără avertisment.

Era greu să te contrazici cu el pe tema asta pentru că era adevărat. Cale juca rolul inocentului şi era imposibil să nu fi de acord. Aşa că Solomon Solomon fu adus pe sus la Mareşal şi laCancelar, dar în ciuda unui şuvoi de injurii de la primul şi ameninţări clare de la al doilea precum că, dacă merge mai departe, se poate aştepta la o carieră de îngropat leproşii înOrientul Mijlociu, Solomon Solomon rămase neclintit. Mareşalul era furios.

— O să opreşti asta sau o să atârni în spânzurătoare, strigă
Mareşalul.

— Nici nu mă voi opri şi nici nu voi atârna, strigă SolomonSolomon.

Şi avea dreptate; nici măcar Mareşalul nu putea preveni un duel în care fuseseră deja date lovituri şi nici nu-i putea pedepsi pe participanţi. Vipond încercă să apeleze la snobismul luiSolomon Solomon.

— Ce câştigi în afară de dezonoare dacă omori un băiat de paisprezece ani? E un nimeni. Nu are nici mamă, nici tată, darămite un nume de familie demn de judecarea unei cauze prin luptă. Ce naiba e în capul tău de te cobori în halul ăsta?

Acesta era un argument hotărâtor, dar Solomon Solomon

refuză pur şi simplu să răspundă.

Şi asta a fost tot. Mareşalul lătră la el să iasă şi, plin de mânie solemnă, Solomon Solomon ieşi.

Întâlnirea lui Cale cu Arbell Gât-de-Lebădă fu la fel de plină de durere pe cât v-aţi putea-o imagina. Îl imploră să nu lupte, dar cum alternativa era mult mai rea, începu o diatribă virulentă contra lui Solomon Solomon, apoi fugi la tatăl ei să îl roage să oprească asta.

În timpul întrevederii înlăcrimate cu Arbell, Cale se asigurase că îl aduce pe Vagul Henri să îi susţină versiunea despre cum se întâmplaseră lucrurile. După ce tânăra femeie ieşi răvăşită din încăpere, Cale văzu că Vagul Henri se uita la el şi clar nu se gândea la nimic bun.

— Care-i problema ta?

— Tu eşti.

— De ce?

— De ce te prefaci că nu ştiai exact ce se va întâmpla când te-a întrebat dacă îi conteşti dreptul de a alege înaintea ta?

— Eu am fost primul acolo. Ştii asta.

— Ai de gând să ucizi sau să fii ucis pentru ce... pentru câteva bucăţi de carne?

— Nu. O să ucid sau o să fiu ucis pentru că a dat cu mine de pământ de zeci de ori fără motiv. Nimeni nu o să îmi mai facă aşa ceva.

— Solomon Solomon nu e Conn Materazzi şi nicio adunătură de Izbăvitori pe jumătate adormiţi care nu te-au văzut venind.Te porţi prosteşte. Te poate ucide.

— Serios?

— Da.

Sper că e de acord cu tine că sunt prost – pentru că o să fie şi mai surprins când o să îl sfărâm ca pe o farfurie.

30

Opera Roşie era un teatru în formă de semicerc, cu o vedere spre Golful Memphis care-l uimea şi pe cel mai încercat călător. Se ridica atât de abrupt din arenă încât se ştia că membri prea exaltaţi ai audienţei căzuseră de pe rândurile de sus şi muriseră. Dar scopul luiRapido, aşa cum era denumită construcţia asta ameţitoare, era să permită celor treizeci de mii de participanţi să se adune în jurul terenului pe care îl încercuieşte şi să simtă că pot atinge acţiunea chiar şi din cel mai înalt loc.

Duelurile erau de două feluri: dueluri simple şi dueluri complexe. În primul, doar sângerarea putea duce la încheierea luptei; în al doilea, unul din luptători trebuia să moară. OpoziţiaMareşalului faţă de duelurile complexe era stârnită nu de compasiune, deşi la bătrâneţe nu mai găsea nicio plăcere în aceste spectacole ucigaşe, cât din cauza necazurilor pe care le stârneau după aceea. Certurile, încăierările şi răzbunările sângeroase care urmau unui duel pe viaţă şi pe moarte provocau atâta durere generală, că Mareşalul obişnuia să se folosească de orice putere, formală sau informală, ca să se asigure că nu au loc. Luptele pe viaţă şi pe moarte provocau numai necazuri, în general, şi încurajau lipsa de respect faţă de clasele conducătoare, în special. În zilele acelea, Opera Roşie era locul unde Memphisul venea să vadă lupte de tauri şi de urşi (deşi acestea deveniseră cam desuete). Meciuri profesioniste de box şi execuţiile erau puse în scenă tot aici. Prin urmare, şansa de a-i vedea pe cei superiori – şi nimeni nu ştia altceva despre Cale – omorându-se unii pe alţii în public nu trebuia ratată. Cine ştia când urma să mai apară o astfel de ocazie?

De dimineaţa devreme în ziua luptei, piaţa imensă din

faţaOperei Roşii era deja plină. Cozile de la cele zece intrări erau interminabile, iar cei care îşi dădură seama că nu pot intra se îngrămădiră în pieţele şi printre tarabele apărute cu ocazia asta, ca un oraş acoperit de corturi. Peste tot erau jandarmi şi poliţişti comunitari care se uitau după hoţi şi după probleme, ştiind că dezamăgirea poate duce uşor la o luptă urâtă. Toţi escrocii şi toate bandele din oraş erau acolo – capetele rase cu vestele lor roşii şi aurii şi cizmele argintii, huliganii cu bretelele lor albe şi pălării, rockerii cu pălăriile melon, monoclurile şi mustăţile subţiri. Şi fete erau din plin, Lolardele cu pardesiurile lungi şi cizmele lungi până la coapsă şi capetele rase, Tichetele cu buzele lor roşii de forma arcului unui Cupidon, cu corsetele strâmte şi roşii şi ciorapii lungi negri ca noaptea. Se auzeau strigăte, ţipete, huiduieli, râsete – muzică de fanfară, când tinerii Materazzi apăreau şi lumea se holba la ei şi îi invidia. Şi pentru fiecare bănuţ câştigat, jumătate ajungea la Kitty the Hare.

La execuţii mulţimea obişnuia să arunce cu pisici moarte în condamnaţi. Deşi se considera că este un tratament potrivit pentru criminali şi trădători, un asemenea comportament era complet interzis în asemenea ocazii – lipsa de respect faţă de unMaterazzi nu era permisă sub nicio formă. În ciuda acestor interdicţii, localnicii nu puteau fi împiedicaţi să nu încerce şi, pe măsură ce dimineaţa avansa, mormane mari de pisici moarte, alături de nevăstuici, câini, hermeline şi din când în când un porc al termitelor, creşteau în faţa celor zece intrări.

La ora douăsprezece, fanfarele anunţară sosirea lui Solomon

Solomon. Zece minute mai târziu Cale, însoţit de Vagul Henri şi de Kleist, îşi croi drum, nerecunoscut prin mulţime, atrăgând atenţia doar când poliţiştii opriră cozile şi priviră cu o curiozitate morbidă cum băieţii intrau în Opera Roşie.

31

În camerele umbroase de sub Operă, păstrate numai pentru
Materazzii gata să încerce să se măcelărească unii pe alţii, Cale stătea în linişte cu Vagul Henri şi cu Kleist, meditând la ce urma să vină. Până acum două zile gândurile lui fuseseră de furie şi răzbunare necomplicată – toate puternice, dar complet familiare.Dar apoi totul se schimbase când stătuse gol în pat cu ArbellGât-de-Lebădă sub cearşafuri groase de bumbac şi înţelesese pentru prima oară în viaţă puterea uimitoare a fericirii.Imaginaţi-vă cum a fost pentru Cale – Cale cel înfometat, Cale cel brutalizat, Cale ucigaşul – să fie înfăşurat în braţele şi picioarele unei tinere frumoase, goale şi disperat de pasionată, care îi mângâia părul şi îl săruta iar şi iar. Şi acum aştepta într-o cameră întunecoasă care mirosea uşor a umezeală în timp ce, deasupra lui, Opera se umplea cu treizeci de mii de oameni care aşteptau să îl vadă murind. Până acum două zile fusese condus doar de dorinţa de a supravieţui: profundă, animalică, plină de furie – dar întotdeauna în adâncul sufletului lui nu-i păsa dacă trăieşte sau moare. Acum îi păsa, şi foarte tare, astfel că pentru prima oară în multă vreme simţi teamă. E un lucru minunat să iubeşti viaţa, desigur, dar nu în ziua asta din toate zilele.

Aşa că toţi trei stăteau, iar Vagul Henri şi Kleist simţeau sentimentul nefamiliar de groază emanat de cineva pe care, vrând-nevrând, ajunseseră să îl creadă intangibil. Acum cu fiecare strigăt sau încurajare înăbuşită, cu fiecare bufnitură a uşilor uriaşe şi cu fiecare ţăcăneală a lifturilor, mecanismenevăzute, aşteptarea şi încrederea erau înlocuite de îndoială şi frică.

Când mai era doar jumătate de oră se auzi o bătaie

delicată în uşă şi Kleist o deschise ca să îi lase înăuntru pe Lordul Vipond şi pe IdrisPukke. Vorbiră încet, intimidaţi de atmosfera ciudată din camera întunecată.

Era bine?

— Da.

Avea nevoie de ceva?

— Nu. Mulţumesc.

Apoi se lăsă o tăcere ca la patul de moarte al unui bolnav.IdrisPukke, martor la măcelul teribil şi imposibil al Izbăvitorilor din trecătoarea Cortina, era nedumerit. Cancelarul Vipond, atât de înţelept şi abil, care ştia că nu mai întâlnise niciodată o fiinţă precum Cale, vedea acum un băieţel care se ducea spre o moarte hidoasă în faţa unei mulţimi agitate. Aceste dueluri i se păruseră mereu nesăbuite şi nejustificate, dar acum i se păreau groteşti şi imposibil de acceptat.

— Lasă-mă să mă duc şi să vorbesc eu cu Solomon Solomon, îi spuse el lui Cale. E criminal de stupid ce faceţi. O să inventez o scuză. Las-o în seama mea.

Vipond se ridică să plece şi ceva răbufni în Cale, ceva ce i se păru uimitor şi crezuse că nu o să mai simtă niciodată. *Da, opreşte duelul. Nu vreau asta. Nu vreau.* Dar când Vipond se întinse să deschidă uşa, altceva, nu mândria, ci percepţia lui profundă a realităţii îl făcu să strige:

— Vă rog, Cancelare Vipond! Nu va folosi la nimic. Îmi vrea pielea mai mult decât orice pe lumea asta. Nimic din ce aţi putea spune nu va servi la ceva. Îi veţi da degeaba un avantaj asupra mea.

Vipond nu îl contrazise pentru că ştia că are dreptate. Se auzi o bătaie în uşă.

— Cincisprezece minute!

Apoi uşa se deschise.

— A, vicarul e aici să te vadă.

Un om incredibil de scund cu un zâmbet blând intră în cameră, îmbrăcat într-un costum negru şi cu un guler alb în jurul gâtului, care arăta ca o zgardă de câine.

— Am venit să îţi dau binecuvântarea, spuse vicarul. Dacă vrei.

Cale se uită la IdrisPukke care se aştepta ca el să îl dea afară pe vicar. Văzând asta, Cale zâmbi şi spuse:

— Nu are ce să-mi facă rău.

Întinse mâna şi IdrisPukke o luă.

— Noroc băiete, spuse el şi plecă repede.

Cale înclină din cap spre Vipond, care-i răspunse la fel, apoi plecă şi îi lăsă pe cei trei băieţi cu vicarul.

— Începem? întrebă vicarul pe un ton plăcut de parcă oficia o căsătorie sau un botez.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un recipient mic de argint.

Deschise capacul şi îi arătă lui Cale conţinutul sub formă de pudră.

— Cenuşa de scoarţă de stejar arsă, spuse el. Se spune că simbolizează nemurirea, adăugă el, de parcă aceasta era o părere pe care el nu o prea accepta. Îmi dai voie? Îşi muie degetul arătător în cenuşă şi o întinse într-o linie scurtă pe fruntea lui Cale. Ţine minte, omule, că din ţărână ai venit şi în ţărână te vei întoarce, intonă el vesel. Dar mai ţine minte şi că, deşi păcatele tale sunt stacojii, atunci vor fi albe ca zăpada, şi, dacă sunt roşii ca focul, vor fi ca lâna. Închise capacul recipientului şi îl puse înapoi în buzunar cu aerul unei trebi bine făcute. Ăăă... hm...Mult succes.

Când se îndreptă spre uşă, Kleist strigă după el:

— I-ai spus acelaşi lucru lui Solomon Solomon?

Vicarul se întoarse şi îl privi pe Kleist de parcă încerca să îşi amintească.

— Ştii, spuse el, zâmbind ciudat, nu cred că i-am spus.

Apoi plecă.

Cale mai primi un vizitator. Se auzi o bătaie slabă în uşă,Henri o deschise şi Riba se strecură în cameră. Henri se înroşicând ea îi strânse scurt mâna înainte să intre în cameră. Cale se uita în jos şi părea pierdut. Ea aşteptă câteva momente înainte ca el să ridice capul surprins.

— Am venit să îţi urez noroc, zise ea, vorbind repede şi emoţionată, şi să spun că îmi pare rău, şi să îţi dau asta.

Ea îi întinse un bilet. Cale îl luă şi rupse sigiliul elegant.

Te iubesc. Te rog, întoarce-te la mine!

Nimeni nu spuse nimic un minut.

— La ce te-ai referit când ai spus că îţi pare rău? o întrebă Cale.

— E vina mea că eşti aici.

Se auzi un pufnet de batjocură de la Kleist, dar el nu spuse nimic. Cale se uită la ea în timp ce îi înmâna biletul VaguluiHenri pentru păstrare.

— Ce încearcă să spună prietenul meu aici de faţă e că m-am băgat singur în asta. Nu sunt amabil. E adevărul.

Aşa cum ar face oricine în situaţia ei, Riba voia să fie sigură că e absolvită şi îşi împinse neliniştea prea departe.

— Tot cred că e vina mea.

— Cum doreşti.

Păru atât de dărâmată că Vagului Henri i se făcu imediat milă de ea şi îşi pune mâna peste a ei, şi o conduse din cameră în coridorul mai întunecat dinafară.

— Sunt aşa o idioată, spuse ea, în lacrimi şi furioasă pe sine însăşi.

— Nu-ţi face griji! Vorbea serios când a spus că nu e vina ta.Doar că trebuie să se concentreze la asta acum.

— Ce se va întâmpla?

— Cale o să câştige. Întotdeauna câştigă. Trebuie să plec.

Ea îi strânse din nou mâna şi îl sărută pe obraz. Henri se uită după ea, simţind multe lucruri ciudate, apoi se duse înapoi în camera în care aşteptau.

Când mai erau doar zece minute, Cale începu automat şi în linişte să îşi facă încălzirea dinaintea unei lupte. Kleist şi Vagul
Henri i se alăturară – îşi roteau braţele, îşi întindeau picioarele, gemând încet de efort în lumina slabă. Apoi se auzi o bătaie tare în uşă.

— E timpul, domnilor, vă rooog!

Băieţii se priviră unii pe alţii. Urmă o pauză scurtă, apoi zăngănitul unui zăvor de la o a doua uşă de la capătul cel mai îndepărtat al camerei. Uşa scârţâi când se deschise încet şi o rază de lumină străpunse întunericul de parcă soarele însuşi îl aştepta afară pe Cale, iar lumina strălucitoare se arcui prin camera care nu mai era întunecoasă cu toată puterea unei rafale de vânt care voia să îi împingă înapoi în siguranţa întunericului.

Când porni spre lumină, Cale îi putea auzi ultimele ei cuvinte:„Fugi. Pleacă. Ce înseamnă toate astea pentru tine? Fugi”.

Din câţiva paşi ajunse în prag şi apoi ieşi în soarele de la ora două după-amiaza.

Odată cu cea de-a doua izbucnire de lumină, răgetul ca de leu al mulţimii, de parcă era sfârşitul lumii, îi asaltă ochii şi urechile. În timp ce avansa trei metri, apoi cinci, apoi zece şi ochii i se adaptau, nu distingea zidul de feţe ale celor treizeci de mii de oameni care se mişcau, huiduiau, încurajau şi cântau, ci, la început, numai pe bărbatul care aştepta în centrul arenei ţinând două săbii în tecile lor. Încercă să nu se uite spre SolomonSolomon, dar nu se putu abţine. Solomon Solomon, la treizeci de metri în stânga lui, merse drept, cu ochii fixaţi pe bărbatul din centrul arenei. Era imens, mult mai înalt şi mai bine făcut decât îşi amintea Cale, de parcă îşi dublase dimensiunile de când îl văzuse ultima oară. Cale era uimit de sine însuşi pe măsură ce teroarea îl scurgea de puterea care îl făcuse invincibil aproape jumătate din viaţă. Limba, uscată ca nisipul, i se lipi de cerul gurii, muşchii de pe coapse îl dureau şi abia îl mai susţineau, braţele, puternice ca stejarul, păreau imposibil de ridicat şi simţea o arsură ciudată în urechi, mai tare decât zgomotul mulţimii, decât huiduielile şi uralele şi frânturile de cântec. De-a lungul zidului amfiteatrului, câteva sute de soldaţi stăteau de pază la fiecare trei metri, privind alternativ la mulţime şi în marele ring.

Mult urâţii „capete rase” cântau veseli:

NIMENI NU NE IUBEŞTE, NU NE PASĂ.
NIMENI NU NE IUBEŞTE, NU NE PASĂ.
DAR NOI LE IUBIM PE LOLARDE ŞI PE HUGHENOŢI
OARE? OARE? OARE? OARE?
OOOOOOH NU, NU CRED.
DAR IUBIM MULŢIMEA VIOLENTĂ DIN MEMPHIS...

Apoi îşi ridicară mâinile sus deasupra capului şi bătură din palme în ritmul unui cântec nou, ridicând genunchii în sus şi în jos în timp ce făceau asta:

TREBUIE SĂ TRĂIEŞTI, ALTFEL VEI MURI.
TREBUIE SĂ TRĂIEŞTI, ALTFEL VEI MURI.
TREBUIE SĂ TRĂIEŞTI, ALTFEL VEI MURI.
TREBUIE SĂ TRĂIEŞTI, ALTFEL VEI MURI.

Încercând să îi depăşească şi să întărâte participanţii în acelaşi timp, Lolardele cu jobene intonau vesele.

BUNĂ, BUNĂ, CINE EŞTI?
BUNĂ, BUNĂ, CINE EŞTI?
EŞTI UN RUPERT? EŞTI UN FRED?
ÎNTR-UN MINUT VEI FI MORT.
CINE EŞTI?
O, NU NE PLACE SĂ SPUNEM, NU NE PLACE SĂ NE LĂUDĂM,
DAR ÎN CURÂND O SĂ ZACI PE O PLACĂ DE MARMURĂ,
O SĂ ZACI PE PLACĂ ACOPERIT DE COROANE
ŞI O SĂ ÎŢI LIPSEASCĂ FÂRTAŢII, O SĂ-ŢI LIPSEASCĂ ŞI DINŢII.
BUNĂ, BUNĂ, CINE EŞTI?

Fiecare pas în faţă îl târa pe Cale în jos de parcă slăbiciunea şi teama, vii în el pentru prima oară în atâţia ani, îşi făceau de cap în stomacul şi în creierul lui.

Apoi ajunse în sfârşit acolo şi Solomon Solomon era lângă el, cu furia şi puterea arzând în el ca un al doilea soare.

Arbitrul le făcu semn să se aşeze la stânga şi la dreapta lui.Apoi strigă:

— BINE AŢI VENIT LA OPERA ROŞIE!

Mulţimea, auzind asta, se ridică urlând într-un suflet în picioare – cu excepţia secţiunii rezervate pentru Materazzi, unde bărbaţii aclamau şi femeile aplaudau indiferente. În orice caz, aceştia nu erau reprezentanţii cei mai de seamă ai societăţiiMaterazzi, care nu s-ar fi asociat atât de uşor cu ceva atât de vulgar ca această ocazie sau cu Solomon Solomon care nu făcea parte dintre ei totuşi, pentru că, deşi respectat pentru puterea lui în ierarhia militară, era stră-strănepotul unui bărbat care îşi făcuse averea din peşte uscat. Dar să nu negăm că unii reprezentanţi de seamă ai societăţii Materazzi veniseră mai târziu, inclusiv Mareşalul, profund reticent, şi priveau din lojele private şi discrete în timp ce mâncau creveţi prinşi de dimineaţă. În secţiunea rezervată pentru Mond, ura arzătoare pe care o simţeau pentru Cale erupse într-o mare de braţe care arătau spre el şi un refren batjocoritor.

BOOM LACALACALACA BOOM LACALACALACA TACTAC TAC.

De sus din aripa de vest un golan sau un huligan mai talentat care scăpase de controalele poliţiştilor aruncă o pisică moartă în ringul masiv, iar leşul acesteia se izbi de nisip la şase metri deCale în răgetul încântat al mulţimii.

Panica îşi făcea de cap prin sufletul chircit al lui Cale, de parcă un rezervor de frică fusese zăgăzuit în el în toţi aceşti ani şi acum izbucnise în torenţi peste maluri şi îi măturase tot nervul şi curajul, orgoliul şi voinţa. Până şi coloana vertebrală îi tremura de laşitate când Arbitrul îi înmână sabia. Abia putea să îşi ridice mâna s-o ia, atât de slab devenise. Sabia era aşa de grea, că o lăsă să atârne într-o parte. Totul acum era doar o senzaţie – gustul amar al morţii şi al terorii pe limbă, soarele strălucitor şi arzător,

zgomotul mulţimii şi zidul de feţe. Apoi Arbitrul îşi ridică mâinile. Mulţimea tăcu. Apoi îşi lăsă braţele în jos.Mulţimea urlă de parcă era o singură bestie şi Cale îl privi pe bărbatul care urma să îl măcelărească. Acesta îşi ridică sabia şi, precaut şi gânditor, se apropie de băiatul care tremura lovit de panică.

O voce din lăuntrul lui Cale striga după apărare, implorând să fie salvat: IdrisPukke, salvează-mă, Leopold Vipond, salvează-mă, Henri şi Kleist, salvaţi-mă, Arbell Gât-de-Lebădă, salvează-mă. Dar nu avea cine să îl mai ajute decât bărbatul pe care îl ura mai mult decât orice pe lumea asta. Izbăvitorul Bosco l-a salvat de groaznica lovitură şi de sângele roşu vărsat pe nisip, anii de violenţă îndураţi, groaza şi teama zilnică, acestea l-au izbăvit. Începând din piept, apele groazei începură să îngheţe.În timp ce Solomon Solomon îl înconjura repede, răceala se întinse spre inimă şi stomac, apoi spre coapse şi apoi în braţe. În numai câteva secunde, ca un drog miraculos care suprimă o durere agonizantă, indiferenţa veche şi familiară faţă de teamă şi moarte, cea care îl amorţea şi îi salva viaţa se întoarse. Cale era din nou el însuşi.

Solomon Solomon, circumspect la început de înmărmurirea lui Cale, se mişca rapid să atace, cu sabia ridicată, cu ochii aţintiţi, controlat, emisarul talentat al morţii violente. Se apropie suficient cât să lovească, apoi se opri un moment.Amândoi se priviră în ochi. Mulţimea amuţi. Toate imaginile părură să îi vină lui Cale ca într-un tunel – o femeie bătrână din mulţime zâmbea la el ca o bunicuţă blândă în timp ce îşi trecea degetul peste gât, pisica moartă atât de ţeapănă pe pământ că arăta ca o jucărie prost făcută, tânăra dansatoare de la marginea arenei cu gura deschisă de panică şi teamă. Şi adversarul lui, mergând pe nisip, iar scrâşnetul acestuia era mai tare decât mulţimea care părea să fie atât de departe. Apoi Solomon Solomon îşi adună puterea – şi lovi.

Cale se aplecă şi se mişcă pe sub braţul lui, împungând

în jos în timp ce sabia lui Solomon Solomon încerca să îl taie în două.Apoi amândoi îşi schimbară locurile – mulţimea urla, disperat de agitată şi nedumerită. Niciunul nu fusese atins. Apoi ceva începu să picure din mâna lui Cale, apoi începu să curgă.Degetul mic de la mâna lui stângă îi fusese retezat şi zăcea pe nisip, mic şi ridicol.

Cale păşi înapoi, iar durerea îl lovi acum, oribilă, intensă şi agonizantă. Solomon Solomon rămase pe loc şi analiză cu atenţie sângele şi durerea, o treabă neterminată încă, dar era pe cale să-şi căsăpească adversarul. Când mulţimea observă sângele de pe nisip, un răget crescu încet în jurul Operei. Se auziră nişte huiduieli din mulţime, ale susţinătorilor lui SolomonSolomon, urale de la Materazzi, şi batjocură verbală de laMond. Apoi încetul cu încetul mulţimea tăcu în timp ceSolomon Solomon, ştiind că totul era în puterea lui acum, aştepta ca pierderea de sânge, durerea şi teama să facă treaba în locul lui.

— Nu te mişca, spuse Solomon Solomon, şi poate că te termin repede. Deşi nu-ţi pot promite nimic.

Cale se uită la el cu o expresie uşor nedumerită. Apoi îşi învârti sabia în mână de parcă îi testa greutatea şi făcu o încercare leneşă şi înceată spre capul adversarului său. Anii de instinct să se mişte atunci când era atacat cu o încercare atât de slabă îl făcură pe Solomon Solomon să se arunce spre Cale, cu coapsele lui mari propulsându-l înainte ca pe un atlet când ia startul. Dar la al doilea pas căzu de parcă fusese lovit de una din săgeţile lui Henri şi se prăbuşi la pământ cu faţa în nisip.

Mulţimea respira de parcă era o singură fiinţă – un oftat mare de uimire.

Împunsătura în jos al lui Cale de la primul atac nu îşi ratase deloc ţinta. Când prima lovitură a lui Solomon Solomon îi retezase degetul, Cale tăiase în jos, retezând tendonul din călcâi al lui Solomon Solomon. De aceea, ca şi din pricina durerii din mână, clipise atât de nedumerit că Solomon Solomon părea neatins. Iată de ce mânuise atât

de stângaci sabia – voia pur şi simplu să îl facă să se mişte.

În ciuda fricii şi uimirii, Solomon Solomon se rostogolise imediat pe genunchiul piciorului sănătos, atacându-l pe Cale ca să îl facă să stea la distantă.

— Nenorocit ordinar de eşti! spuse el aproape în şoaptă.

Apoi strigă într-o izbucnire puternică de furie şi frustrare.

Cale se menţinu la distanţă şi aşteptă. O altă izbucnire de furie şi umilinţă de la Solomon Solomon. Cale pur şi simplu privi cum începe să accepte că a pierdut.

— Foarte bine, spuse Solomon Solomon – cu amărăciune şi mânie. Ai câştigat. Mă predau.

Cale se uită la Arbitru.

— Mi s-a spus că trebuie să continuăm până când unul din noi moare, spuse Cale.

— Mila e întotdeauna posibilă, spuse Arbitrul.

— Serios? Pentru că nu îmi amintesc s-o fi menţionat cineva până acum.

— Un adversar înfrânt poate cere milă. Nu e nevoie să fie acordată şi nimeni nu îi poate reproşa învingătorului dacă o refuză. Dar repet că mila e întotdeauna posibilă. Arbitrul se uită la bărbatul îngenuncheat. Dacă vrei milă, Solomon Solomon, va trebui s-o ceri.

Solomon Solomon scutură din cap de parcă se dădea o luptă în el, şi chiar aşa era. În Cale crescu mai întâi nedumerirea, apoi o indignare imensă.

— Îţi cer...

— Taci! strigă Cale, uitându-se de la adversarul lui învins la
Arbitru şi înapoi.

— Ipocriţilor! Mă târâţi aici şi, când vă convine vouă, credeţi că puteţi modifica regulile pentru că lucrurile nu au ieşit în avantajul vostru. Astea-s rahaturile voastre despre nobleţe – că aveţi puterea de a face totul să fie în avantajul vostru. Totul la voi e doar un şir de minciuni nenorocite.

— E obligat, spuse Arbitrul, să îţi plătească zece mii de dolari ca să îşi răscumpere viaţa.

Cale se aruncă şi cu un ţipăt Solomon Solomon se prăbuşi la pământ, cu o tăietură adâncă în antebraţ.

— Spune-mi, dori să ştie Cale, acum valorezi mai mult sau mai puţin? Mă baţi fără motiv sau fără milă, dar uită-te la tine acum. Asta e o copilărie. Pe câţi i-ai căsăpit fără să te gândeşti a doua oară şi acum, că a venit rândul tău, te boceşti să se facă o excepţie pentru tine? Cale icni de uimire şi dezgust: De ce? Asta e soarta ta; într-o zi va fi a mea. De ce eşti supărat?

Şi cu asta Cale se aplecă peste Solomon Solomon, îi trase capul în sus de păr şi îl omorî cu o singură lovitură în ceafă.Trânti corpul acum moale pe nisip cu faţa în sus, cu ochii deschişi şi goi, cu un firicel de sânge curgându-i din nas. În curând sângerarea se opri şi acesta a fost sfârşitul lui Solomon Solomon.

În ultimele secunde de viaţă ale lui Solomon Solomon, Cale nu fusese conştient de nimic altceva, nici de durerea din mâna lui stângă, nici de mulţime. Furia îl făcuse surd la toate. Acum durerea şi mulţimea se întoarseră. Sunetul mulţimii era unulciudat – nu se auzeau urale decât din câteva zone mici unde spectatorii erau prea beţi ca să ştie la ce sunt martori, câteva strigăte şi huiduieli, dar în marea majoritate uimire şi neîncredere.

De pe banca unde li se spusese să aştepte, Vagul Henri şiKleist priveau într-o stare de şoc. Vagul Henri îşi dădu seama ce urma să facă Cale.

— *Pleacă,*şopti el ca pentru sine. Apoi strigă spre Cale: Nu!

Încercă să se ducă spre el, dar fu împiedicat de un poliţist şi de unul din soldaţi. În mijlocul Operei Roşii, Cale întoarse cadavrul pe spate, aruncă sabia pe burta lui şi apoi îi trase picioarele crăcănate la un loc şi începu să târască corpul prin praf spre zona plină de Materazzi.

Îi luă cam douăzeci de secunde, cu braţele mortului împrăştiate în spatele lui, cu capul izbindu-se pe suprafaţa denivelată şi sângele din cadavru lăsând o dâră roşie şi

strălucitoare. Arbitrul le făcu semn trupelor din faţa mulţimii să strângă rândurile.Femeile şi bărbaţii Materazzi şi tinerii Mond priveau cu o tăcere aproape stupefiată.

Apoi Cale, încă ţinând picioarele lui Solomon Solomon sub braţe, privi spre mulţime de parcă nu valora nici cât o ceapă degerată şi lăsă picioarele să cadă cu o bufnitură la pământ.

Îşi ridică braţele sus deasupra capului şi strigă la mulţime într-un triumf răutăcios. Arbitrul îi făcu semn poliţistului să îi lase pe Henri şi pe Kleist să îl ia de acolo. În timp ce aceştia alergau, Cale începu să meargă în sus şi în jos în faţa soldaţilor şi a mulţimii pe care o protejau, arătând ca un dihor care caută o intrare în coteţul găinilor. Apoi se bătu de trei ori cu pumnul drept în piept, strigând de fiecare dată cu încântare: *„Mea culpa!Mea culpa! Mea maxima culpa!"* Mulţimea nu înţelegea, dar nuavea nevoie de traducere. Spectatorii erupseră într-un atac de furie şi păreau că vin spre el ca un singur lucru viu, urlându-şi ura faţă de el. Apoi cei doi băieţi îl prinseră din urmă şi îşi puseră braţele în jurul umerilor lui.

— Foarte bine, Cale, spuse Kleist în timp ce îl strângea cu atenţie. De ce nu te lupţi cu fiecare dintre ei?

— E timpul să mergem, Thomas. Vino cu noi.

Ţipând sfidător faţă de mulţime tot timpul, le permise băieţilor să îl conducă înapoi la uşa camerei în care aşteptaseră şi în treizeci de secunde aceasta se închise în urma lor, şi stăteau în lumina slabă, loviţi de o uimire groaznică. Trecuseră zece minute de când părăsiseră această încăpere.

În palatul ei, Arbell Gât-de-Lebădă aştepta veşti într-o frenezie de groază de nesuportat. Nu putea suporta să se ducă laOperă să îl vadă murind, pentru că era sigură că va muri.Intuiţia ţipa la ea că îşi văzuse iubitul pentru ultima oară. Se auzi o agitaţie ciudată la uşa ei; aceasta se dădu de perete şiRiba, cu ochii mari şi fără suflare, intră în grabă

în cameră.

— Trăieşte!

Vă puteţi imagina scena care a urmat când au rămas singuri în noaptea aceea – miile de săruturi de încântare cu care a fost acoperit băiatul epuizat, mângâierile, şuvoiul de promisiuni de dragoste şi adoraţie. Dacă fusese prin Valea Umbrelor şi aMorţii în acea după-amiază, acum fusese răsplătit cu o imagine a raiului. Dar iadul tot îl însoţea – durerea degetului lipsă era intensă, mult mai rea decât alte răni mai grave pe care le suferise. Se putu concentra asupra primirii frenetice numai după ce Vagul Henri reuşise, cu mare cheltuială, să îi obţină o cantitate mică de opiu care îi reduse repede durerea la o pulsaţie surdă.

Mai târziu în noaptea aceea, după ce Arbell îi adorase fiecare părticică a corpului lui, Cale încercă să îi explice ce seîntâmplase cu el înainte de lupta cu Solomon Solomon. Poate că din cauza opiului, poate că din cauza efortului şi groazei acelei zile, care-l adusese atât de aproape de moarte, dar se chinuia să aibă sens ce spune. Voia să îi explice, dar se temea.Într-un târziu ea îl opri din milă pentru confuzia şi groaza lui şi poate şi pentru ea însăşi. Nu voia să i se reamintească de pactul ciudatului ei iubit cu moartea.

— Cu cât mai puţine spui, cu atât mai bine.

Scos din camerele ei înainte ca paznicul de dimineaţă să vină la post, Cale plecă (deşi după multe alte sărutări şi declaraţii de dragoste) şi îl găsi pe Vagul Henri de pază, singur.

— Cum te simţi? întrebă Vagul Henri.

— Nu ştiu. Ciudat.

— Vrei o cană de ceai?

Cale încuviinţă din cap.

— Atunci pune-l la fiert. Vin şi eu după ce predau paza.

Zece minute mai târziu, Vagul Henri se alătură lui Cale în camera de gardă tocmai când ceaiul era luat de pe foc. Stătură amândoi în linişte, bând şi fumând, căci Cale îi

introdusese şi peVagul Henri şi pe Kleist în plăcerea fumatului, iar Kleist rareori putea fi văzut fără o ţigară între buze.

— Ce n-a mers? întrebă Vagul Henri după cinci minute.

— Am făcut pe mine de frică. Pe bune.

— Credeam că o să te omoare.

— Ar fi făcut-o dacă ar fi fost mai puţin precaut. Credea că motivul pentru care nu mă mişc e vreun fel de truc.

Stătură în linişte o vreme.

— Deci ce s-a schimbat?

— Nu ştiu. S-a dus în câteva secunde – ca şi cum cineva a turnat apă rece ca gheaţa peste mine.

— Ai avut noroc, atunci.

— Da.

— Şi acum?

— Nu m-am gândit la asta.

— Poate că ar trebui.

— Ce vrei să spui?

— Am terminat aici.

— De ce? spuse Cale, schimbându-şi poziţia şi prefăcându-se că se concentrează pe rulatul unei foiţe de tutun.

— L-ai omorât de pe Solomon Solomon, apoi i-ai trântit corpul în faţa Materazzilor şi i-ai provocat.

— I-am provocat?

— Să dea ce-i mai rău din ei, nu asta ai făcut?

Cale nu răspunse.

— Îmi imaginez că ce-i mai rău poate fi destul de rău, nu crezi? Şi nu va fi faţă în faţă data viitoare. Cineva îţi va arunca o cărămidă în cap.

— Bine. Am înţeles ideea.

Dar Vagul Henri nu terminase.

— Şi ce se va întâmpla când vor afla despre tine şi ArbellMaterazzi? Nu-i ai să te protejeze decât pe Vipond şi pe tatăl ei.Ce crezi că va face când va afla – o să aranjeze o căsnicie?Arbell Materazzi, cu toate aerele şi mofturile tale, îl

iei de soţ peThomas Cale, ucenicul porcar şi scandalagiu?

Cale se ridică obosit.

— Trebuie să dorm. Nu mă pot gândi la asta acum.

32

Cale căzu într-un somn adânc exact la răsăritul soarelui cu cuvintele sumbre ale Vagului Henri răsunându-i în urechi. Se trezi cincisprezece ore mai târziu cu clopotele bisericii făcând acelaşi lucru. Dar sunetul nu era o chemare melodioasă a credincioşilor fără tragere de inimă din Memphis într-o zi de sărbătoare, ci un sunet sălbatic şi aspru de alarmă. Sări din pat şi ieşi pe uşă desculţ, şi alergă pe coridoare spre apartamentele lui Arbell. În faţa uşii ei erau deja zece soldaţi Materazzi şi încă cinci veneau pe coridor din cealaltă direcţie. Bătu în uşă.

— Cine e?

— Sunt Cale, deschide.

Uşa se descuie şi Riba, înspăimântată, apăru cu Arbell în spatele ei, dând-o la o parte şi ieşind.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu.

Cale gesticulă spre soldaţii Materazzi şi o întoarse în cameră.

— Cinci dintre voi aici. Ţineţi perdelele trase şi nu staţi la vedere. Ţine-le în colţul camerei, departe de perdele.

Ea ieşi din nou pe coridor.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă. Dacă e vorba de tata?

— Intră înapoi înăuntru, strigă Cale, chiar dacă teama ei era perfect îndreptăţită. Şi fă aşa cum ţi se spune măcar odată. Şi încuie uşa.

Riba luă cu blândeţe braţul aristocratei înspăimântate şi o conduse înapoi, pe când cei cinci soldaţi speriaţi, auzind pe cineva vorbindu-i aşa lui Arbell, o urmară înăuntru. Cale înclină din cap spre comandantul gărzii după ce încuietoarea uşii clincăni în spatele lui.

— O să vă trimit veşti cum le primesc. Să-mi dea cineva o

sabie.

Comandantul gărzii făcu semn spre unul dintre oamenii lui să îi dea arma.

— Ce zici şi de nişte pantaloni? adăugă el, spre amuzamentul celorlalţi soldaţi.

— Când mă întorc, spuse Cale, o să râzi cu cealaltă parte a feţei.

Şi după acest răspuns acru plecă şi o luă la goană. Îşi luă hainele din cameră şi, în mai puţin de treizeci de secunde, coborî două etaje şi ieşi în curtea palatului. Vagul Henri şi Kleist puseseră deja gărzi în jurul zidurilor şi, înarmaţi cu arc şi arbaleta pentru un singur picior, erau pe punctul de a fi se alătura.

— Ei bine? spuse Kleist.

— Nu ştiu prea multe, zise Henri. Un atac undeva dincolo de al cincilea zid – bărbaţi îmbrăcaţi în ceva ce par sutane. S-ar putea să se înşele.

— Cum Dumnezeu au ajuns Izbăvitorii atât de aproape?

Explicaţia era simplă. Memphis era un oraş comercial care nu fusese atacat de decenii şi nici nu părea să fie ameninţat curând. Gama largă de bunuri cumpărate şi vândute în fiecare zi în oraş trebuia să circule liber prin cele şase ziduri interioare construite să facă exact opusul în timp de atac, iar ultimul fusese ridicat cu cincizeci de ani în urmă. Zidurile interioare deveniseră o pacoste afurisită pe timp de pace şi fuseseră treptat penetrate de numeroase ieşiri şi intrări, tunele de acces pentru gunoi, apă, urină şi excremente, astfel că rolul lor ca barieră se diminuase considerabil. Un supraveghetor al canalizării fusese şantajat deKitty the Hare – păcatele oraşelor din câmpii erau pedepsite aproape la fel de strict de Materazzi cum erau de Izbăvitori – şi el a fost acela care i-a condus pe cei cincizeci de Izbăvitori în spatele celui de-al cincilea zid. Dar nu era permisă nicio posibilă legătură către Kitty the Hare. În timp ce pornise atacul împotriva palatului, supraveghetorul canalizării, cu gâtul tăiat, zăcea cu fundul în sus într-un

tomberon. Şi, în acest mod, încercarea lui Bosco de a provoca un atac din partea Materazzilor pe socoteala unor nedoriţi şi a unor perverşi duse la o luptă disperată în cea mai păzită zonă a Memphisului. Atacul din spatele celui de-al cincilea zid fusese un truc al unui grup de zece Izbăvitori, dar cei patruzeci rămaşi îşi croiră drum pe sub palat şi în curtea interioară printr-o gură de canal. În timp ce ieşeau ca un roi de gândaci de canalizare în sutanele lor negre, Cale îi trimitea pe Vagul Henri şi pe Kleist pe ziduri, înarmaţi cu arcuri, şi se întreba ce să facă cu cei doisprezece Materazzi din jurul lui. Şi chiar atunci, cu gura căscată, îi văzură dintr-odată pe cei patruzeci de Izbăvitori împrăştiindu-se ca o pată înspre ei.

— În formaţie! În formaţie! strigă Cale la oamenii lui şi atunci Izbăvitorii atacară.

Cale îl strigă pe Kleist, dar lupta era prea strânsă ca să poată risca să tragă. Dar apoi un grup de Izbăvitori încercară să înconjoare linia de Materazzi şi să se îndrepte spre uşa palatului.Săgeţile loviră bâzâind ca nişte viespi când Izbăvitorii se împrăştiară şi Henri şi Kleist putură să tragă liber. Ţipătul unuia dintre ei, care îşi înfipse mâna în piept de parcă o viespe era prinsă în cămaşa lui, îi atrase atenţia lui Cale, care ieşi din formaţie şi alergă spre uşa palatului, tăind un Izbăvitor în tendonul călcâiului, pe al doilea la fel, în vreme ce al treilea luă o săgeată în coapsă. Bărbatul se împiedică înainte, strigând, când o lovitură întârziată de la Cale îl nimeri în gură, retezându-i maxilarul.Apoi Cale trecu prin mulţime, ajunse în faţa palatului şi se întoarse să îi înfrunte pe Izbăvitorii atacatori. Intimidaţi de săgeţi, atacul se oprise deja, iar ei se adăpostiseră în spatele unui zid înalt până la brâu care conducea în formă de V înspre palat.Cale stătea în faţa lui, aşteptându-i pe ei să vină la el. Izbăvitorii care încercau să ajungă la el puteau să se ferească acum de ploaia groaznică de săgeţi şi, în patru labe, se târau către Cale.Acesta se întinse într-un ghiveci de doi metri în care

era un măslin bătrân ce decora intrarea, luă pietrele cât pumnul de mari aranjate cu artă înăuntrul lui şi începu să le arunce.Aceasta nu era ca o joacă de copil: pietrele se izbeau de dinţii şi mâinile lor şi îi forţau pe Izbăvitori să se ridice şi să fie loviţi de săgeţile venite de sus. Disperaţi de acum, cei cinci Izbăvitori încă nevătămaţi alergară către Cale. El îi lovi cu coatele, cu picioarele şi îi muşcă şi, în timp ce el lupta, ei cădeau, dar chiar şi în mijlocul luptei pentru supravieţuire o parte din el se gândea că era ceva în neregulă. Sentimentul acesta crescu şi mai mult în timp ce stătea ca un erou dintr-o poveste, trimiţându-şi adversarii la moarte, ca şi cum ar fi fost doar iarbă şi buruieni – o lovitură, un blocaj, o înjunghiere, o lovitură mortală şi apoi lupta se termină. Gărzile Materazzi, reduse doar cu trei, îşi împinseseră oponenţii înapoi – dar preoţii îşi pierduseră curajul şi încercau să fugă, doborâţi de săbiile Materazzilor care îi urmăreau sau deKleist şi de Henri care nu îl mai protejau pe Cale, ci doborau orice Izbăvitor care părea că ajunge la gura de canal să scape.

Acum pe Cale îl copleşi tensiunea de după o bătălie, inima îi bătea repede şi sângele îi alerga prin vene. Curtea din faţa lui părea să se mişte, când mai aproape, când mai departe: privirea muribundă de oroare de pe faţa unui Izbăvitor, un soldatMaterazzi care îşi ţinea stomacul încercând să îşi păstreze maţele înăuntru; un „Da! Da!” aproape şoptit al altuia care sărbătorea că trăieşte şi că a învins, că a supravieţuit fără să fie dezonorat, şi faţa tânără a unui Izbăvitor, cu pielea palidă precum ceara sfântă, ştiind că o să moară când un Materazzi veni deasupra lui. Şi pentru Cale sentimentul că ceva era complet greşit, încercă să strige la soldatul Materazzi să oprească lovitura, dar nu putu să scoată decât un geamăt sfârşit care nu putu preveni ţipătul hidos şi tremurătura piciorului în noroi.

— Eşti bine, băiete? spuse un paznic.

Cale gemu şi inspiră adânc.

— Spune-le să se oprească. Arătă spre Materazzii care

mergeau printre răniţi şi îi omorau. Trebuie să vorbesc cu ei. Acum!

Paznicul strigă şi se duse să facă ce i se spusese. Cale se aşează pe un zid scund şi se holbă la o molie care aterizase într-o baltă neagră de sânge, o testă cu atenţie şi, găsind-o satisfăcătoare, începu să se hrănească.

— Care-i problema ta? întrebă Kleist când ajunse ţanţoş spreCale. Trăieşti, nu?

— Ceva e în neregulă.

— Ai uitat să spui mulţumesc.

Cale se holbă la el.

— Du-te să vezi dacă sunt supravieţuitori.

Kleist era pe punctul de a-l întreba când îi murise ultimul sclav, dar Cale se purta mai ciudat decât de obicei, aşa că tăcu.Vagul Henri începuse deja să verifice cadavrele, şi număra săgeţile, sperând din tot sufletul că victimele lui erau moarte.Observă că şi Kleist făcea acelaşi lucru, deşi Materazzii îi terminaseră repede pe cei care mai mişcau.

— Cale! Vino să vezi, strigă Kleist când întoarse un cadavru cu o săgeată de-a lui în spate.

Vagul Henri privi când Cale se apropie, dar rămase pe loc, nesimţindu-se în largul lui.

— Uite, spuse Kleist, e Westaby.

Cale se holbă la faţa moartă a unui băiat de optsprezece ani pe care îl văzuse zilnic la Templu de când se ştia.

Uite aici unul din gemenii Gaddis, spuse Vagul Henri.Urmă o tăcere scurtă în timp ce întoarse un cadavru de lângă el. Şi fratele lui.

Din capătul mai îndepărtat al curţii, lângă gura de canal, izbucniră strigăte şi patru Materazzi începură să lovească cu pumnii şi picioarele un Izbăvitor care se ascunsese. Cei trei băieţi alergară spre ei şi începură să îi tragă de pe el, darMaterazzii tot încercau să îi dea deoparte până când Cale îşi scoase sabia şi ameninţă că îi face bucăţi dacă nu se dau la oparte. Kleist şi Vagul Henri îl târâră pe Izbăvitor, în timp ceMaterazzii priveau într-o dispoziţie proastă.

Această stare fu întreruptă de un al soldat Materazzi care veni spre cei trei cu o sabie îndoită în formă de L.

— Vreţi să vă uitaţi la asta? Tot spunea el. Vreţi să vă uitaţi la asta?

Încetul cu încetul, Cale dădu înapoi şi se duse spre Kleist şi spre Henri, dar cu ochii tot spre cei patru Materazzi.

Cale, Kleist şi Vagul Henri se aplecară peste Izbăvitorul care zăcea inconştient cu spatele de zidul palatului, cu faţa şi buzele umflate, cu dinţi lipsă.

— Îmi pare cunoscut, spuse Vagul Henri.

— Da, zise Cale. E Tillmans, acolitul lui Navratil.

— Izbăvitorul Mângâie-Fund? spuse Kleist, uitându-se mai de-aproape la băiatul inconştient. Da, ai dreptate. Chiar *e*Tillmans. Kleist pocni din degete în faţa lui Tillmans de două ori. Tillmans! Trezeşte-te!

Îl scuturã de umeri, apoi Tillmans gemu. Încet-încet deschise ochii, dar erau goi.

— L-au ars.

— Pe cine?

— Pe Izbăvitorul Navratil. L-au prăjit la tavă pentru că atingea băieţii.

— Îmi pare rău de asta. Era destul de cumsecade, în condiţiile date, spuse Cale.

— Atât timp cât îţi ţineai spatele la perete, zise Kleist. Mi-a dat un cotlet de porc odată, adăugă el, o amintire pe post de elogiu cum Kleist nu putea aduce altui Izbăvitor.

— Nu puteam suporta ţipetele, spuse Tillmans. A durat aproape o oră să îl termine. Apoi mi-au spus că îmi fac şi mie acelaşi lucru dacă nu mă ofer să vin aici.

— Cine va păzit pe drum?

— Izbăvitorul Stape Roy şi cohorta lui. Ne-au spus că atunci când vom ajunge aici spionii Domnului vor lupta alături de noi şi, dacă învingem, o să pornim de la zero. Nu mă omorî, şefule!

— Nu o să îţi facem rău. Doar spune-ne ce ştii.

— Nimic. Nu ştiu nimic.

— Cine erau ceilalţi?

— Nu ştiu – la fel ca mine, nu soldaţi. Vreau...

Ochii lui Tillmans începură să se mişte ciudat, unul nu mai reuşi să focalizeze, iar celălalt privi peste umărul lui Cale de parcă vedea ceva în depărtare. Kleist pocni din nou din degete, dar de data asta nu primi niciun răspuns, doar că privirea îi deveni tot mai aiurea şi respiraţia mai alertă. Apoi pentru un moment păru că îşi revine:

— Ce-i asta?

Apoi capul îi căzu într-o parte.

— Nu o să treacă de noaptea asta, spuse Vagul Henri. Bietul
Tillmans!

— Mda, zise Kleist. Şi bietul Izbăvitor Mângâie-Fund! Ce mod de a muri!

Dură mult mai mult pentru ca, în sfârşit, Cale să intre laVipond decât oricând în altă zi când mai venise la biroulCancelarului şi aşteptă aproape trei ore în sala de aşteptare plină. I se spusese să raporteze la ora trei şi să îşi ţină gura. Când ordonanţa îl conduse înăuntru, Vipond abia se uită la el.

— Trebuie să recunosc că aveam îndoieli când ai prezis căIzbăvitorii vor încerca un atac asupra lui Arbell în Memphis.M-am întrebat dacă nu cumva ai inventat asta ca să îţi cauţi de lucru pentru tine şi prietenii tăi. Îmi cer scuze.

Cale nu era obişnuit ca cineva cu autoritate să admită că a greşit – mai ales când avea dreptate aşa că îşi luă o expresie spăşită. Vipond îi dădu lui Cale un fluturaş tipărit – pe el era desenată grosolan o femeie cu sânii goi şi deasupra scria:TÂRFA DIN MEMPHIS. Fluturaşul o descria pe Arbell ca o profanatoare cunoscută şi o târfă rasă în cap care se prostitua pe sine şi pe toţi inocenţii în orgii în masă de venerare a diavolului, căruia i se aduceau jertfe. *Ea e un păcat,* declara la final fluturaşul, *care strigă spre ceruri după răzbunare.*

În creierul lui Cale se dădea o luptă în timp ce încerca să perceapă înţelesul acestor lucruri.

— Atacatorii din afara zidurilor au lăsat aceste pamflete pe tot drumul, spuse Vipond. Nu mai avem cum să ţinem totul sub capac. Arbell Materazzi e considerată peste tot ca fiind mai albă decât zăpada.

Deşi asta nu mai era chiar aşa de adevărat, minciunile groteşti din pamflet îl nedumereau la fel de tare pe Cale pe cât îl nedumereau şi pe Vipond.

— Ai idee despre ce e vorba? întrebă Vipond.

— Nu.

— Am auzit că ai interogat un prizonier.

— Ce mai rămăsese din el.

— A avut ceva de spus?

— Doar ce ne era deja destul de limpede. Acesta nu a fost niciodată un atac serios. Nici măcar nu erau soldaţi adevăraţi. Îi cunoşteam pe vreo zece dintre ei bucătari de campanie, conţopişti, câţiva soldaţi care au dat-o în bară de prea multe ori.De asta a fost aşa de uşor.

— Să nu mai repeţi asta nicăieri. Varianta oficială e căMaterazzii au obţinut o mare victorie împotriva unui atac mişelesc din partea celor mai aleşi asasini ai Izbăvitorilor.

— Cei mai aleşi porcari ai Izbăvitorilor.

— Oamenii sunt scandalizaţi de ce s-a întâmplat şi au un mare respect pentru eroismul şi abilitatea soldaţilor noştri de a-i înfrânge. Nu trebuie să spui nimic care să contrazică această variantă. Ai înţeles?

— Bosco vrea să vă provoace să îl atacaţi.

— Ei bine, a reuşit.

— E o idee tâmpită să îi daţi lui Bosco ce vrea. Nu vă mint cu privire la asta.

— Ar fi o noutate. Dar te cred.

— Atunci trebuie să le spuneţi că, dacă ei cred că o confruntare cu adevărata armată a Izbăvitorilor e ceva în genul acesta, atunci se înşală amarnic.

Pentru prima dată, Vipond se uită fix la băiatul din faţa

lui.

— Doamne Sfinte, Cale, dacă ai şti numai cu cât de puţin bun-simţ e condusă lumea asta! Nu există niciun dezastru care să nu se fi abătut asupra omenirii şi pe care să nu-l fi prezis cineva – niciodată, în toată istoria omenirii. Şi nimeni care a prezis aşa ceva şi s-a dovedit că a avut dreptate nu s-a ales cu ceva bun din asta. Materazzii nu vor fi sfătuiţi de nimeni în această problemă şi cu siguranţă nu de Thomas Cale. Aşa merge lumea şi nimeni nu poate face nimic cu privire la asta, niciun om neînsemnat ca tine şi nici măcar cineva important ca mine.

— Nu aveţi de gând să spuneţi nimic ca să îi opriţi?

— Nu, nu o voi face, şi nici tu. Memphis e inima celei mai mari puteri de pe pământ. Trei forţe foarte simple ţin imperiul laolaltă, Cale: comerţul, lăcomia şi credinţa generală căMaterazzii sunt prea puternici ca să merite riscul să ne sfideze.

Nu e o opţiune să aşteptăm în spatele zidurilor din Memphis caIzbăvitorii să ne atace. Bosco nu poate învinge, dar noi putem pierde. Nu trebuie decât să fim văzuţi ascunzându-ne de el. Am putea aştepta o sută de ani ca Memphis să fie atacat, dar nu va dura şase luni până să izbucnească revolte de aici până în cea mai îndepărtată republică. E război – şi am face bine să îi dăm drumul.

— Ştiu cum vor lupta Izbăvitorii.

Vipond îl privi exasperat.

— Şi la ce te aştepţi? Să fii consultat? Generalii care plănuiesc campania nu doar au cucerit jumătate din lumea cunoscută, dar au luptat cu sau au fost antrenaţi de Solomon Solomon, chiar dacă majoritatea nu-l aveau prea mult la inimă. Dar *tu* – un băiat... un *nimic* care luptă ca un câine flămând. Poţi uita de asta. Îi făcu semn să plece, adăugând ca să îi dea de gândit: Ar fi trebuit să îl laşi pe Solomon Solomon să trăiască.

— El ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine?

— Într-adevăr, nu, aşa că aveai un motiv în plus să îi

exploatezi slăbiciunea. Dacă l-ai fi lăsat să trăiască, ţi-ai fi câştigat respectulMaterazzilor şi l-ai fi făcut pe el să pară un nimic. Forţa e la fel de nemiloasă pentru bărbatul care o posedă ca şi pentru victimele ei – pe cei din urmă îi zdrobeşte, pe cel dintâi îl intoxică.Adevărul e că nimeni nu posedă pentru multă vreme genul de putere pe care îl ai tu. Aceia care o au cu împrumut de la Soartă contează pe ea prea mult şi sunt ei înşişi distruşi.

— Aţi inventat dumneavoastră asta sau a fost cineva care n-a trebuit niciodată să stea în faţa unei mulţimi urlând să îl vadă cu maţele scoase, din lipsă de ocupaţie după-amiaza?

— Autocompătimire, nu? Nu ar fi trebuit să fii acolo şi o ştii.

Iritat, mai ales pentru că nu avea un răspuns potrivit, Cale se întoarse să plece.

— Apropo, raportul cu privire la ce s-a întâmplat noaptea trecută va diminua foarte tare contribuţia ta şi a prietenilor tăi.Nu te vei plânge cu privire la asta.

— Şi de ce?

— După spectacolul de la Opera Roşie eşti foarte dispreţuit.

Gândeşte-te la ce tocmai ţi-am spus şi vei înţelege mai bine.Şi, chiar dacă nu, nu vei spune nimic cu privire la ce s-a întâmplat ieri.

— Oricum nu dau doi bani pe ce cred Materazzii.

— Asta e problema ta, nu, că nu-ţi pasă ce cred oamenii? Dar ar trebui.

Pe parcursul următoarei săptămâni, nobili Materazzi veniră şuvoi în Memphis de pe domeniile lor. Nici nu te puteai mişca de cavaleri, ordonanţele lor, nevestele şi servitoarele nevestelor şi numărul mare de hoţi, cuţitari, curve, jucători de cărţi, cerşetori, borfaşi, cămătari şi neguţători de rând, toţi căutând ocazia să facă mulţi bani de pe urma războiului. Dar se mai învârteau şi alte rotiţe în

afara celor care făceau bani. Între nobiliiMaterazzi se reglau probleme complicate de întâietate. Poziţia în linia de luptă reprezenta un semn pentru locul pe care îl ocupai în societatea Materazzi – un plan de război al Materazzilor era în parte o strategie militară şi în parte ca aranjamentele pe locuri de la o nuntă regală. Ocaziile de a jigni şi de a fi jignit erau nenumărate. Astfel că, în ciuda problemei stresante a războiului, Mareşalul îşi petrecea majoritatea timpului organizând cine şi adunări de un fel sau altul ca să netezească penele zburlite în mod periculos, explicând că ceea ce părea o ofensă era de fapt o onoare de mare importanţă.

La unul dintre aceste banchete la care a fost şi Cale invitat
(la solicitarea lui Vipond, ca parte din încercarea de a-l reabilita)evenimentele au luat din nou o turnură neaşteptată. În ciuda dorinţei generale a Mareşalului de a nu-l avea pe Simon în prezenţa lui, şi mai ales nu în public, acest lucru nu era întotdeauna posibil, mai ales când Arbell îl implora ca Simon să fie invitat.

Lordul Vipond era un stăpân al informaţiei, false sau adevărate. Avea o reţea considerabilă de indivizi la toate nivelele societăţii din Memphis, de la vlădică la opincă. Dacă dorea să se cunoască ceva pe scară largă sau să se creadă ceva, atunci le dădea acestor informatori o poveste, adevărată sau nu, şi atunci ei împrăştiau vorba. Asemenea metode de a împrăştia zvonuri utile şi de a le nega pe cele dăunătoare au fost, desigur, folosite de fiecare conducător de la cel mai înalt rege până la cel mai amărât primar. Diferenţa dintre Vipond şi ceilalţi practicanţi ai artei negre a zvonului era că Vipond ştia că, pentru ca informatorii lui să fie crezuţi atunci când era cu adevărat important, trebuia ca aproape tot ce spun ei să fie adevărat. Ca urmare, orice minciună pe care o răspândeau informatorii lui era aproape întotdeauna crezută cu ochii închişi. Vipond folosise o parte din acest capital valoros pe Cale pentru că era foarte

conştient că cei apropiaţi de sau înrudiţi cu Solomon Solomon aveau gânduri de răzbunare. Asasinarea lui Cale era aproape o certitudine. În ciuda a ceea ce îi spusese lui Cale, Vipond răspândise vorba că băiatul luptase cu eroism alături de Materazzi ca s-o salveze pe Arbell şi astfel posibilitatea ca el să fie otrăvit sau înjunghiat pe o alee întunecată scăzuse considerabil, chiar dacă nu de tot. În mod neobişnuit, dacă Vipond ar fi fost întrebat de ce pierde atât de mult timp cu cineva care nu are absolut nicio importanţă, nu ar fi fost capabil să răspundă. Dar, pe de altă parte, nu era nimeni care să îl întrebe.

Vipond şi Mareşalul Materazzi se consultau de câteva ore într-o încercare frustrantă de a crea un plan de bătălie care să ia în consideraţie toate chestiunile complicate de statut şi putere ridicate de aşezarea Materazzilor pe front. Adevărul e că le lipsea Solomon Solomon, a cărui reputaţie eroică de soldat îl făcuse de nepreţuit în poziţia de a negocia şi a stabili compromisuri între diversele partide Materazzi care se luptau pentru întâietate în linia frontului.

— Ştii, Vipond, spuse Mareşalul nefericit. Oricât de mult admir subtilităţile cu care gestionezi aceste lucruri, trebuie să recunosc că, la urma urmei, sunt câteva probleme pe lumea asta care nu pot fi rezolvate cu o mită generoasă sau cu aruncarea duşmanului peste o stâncă abruptă într-o noapte întunecoasă.

— Adică, Milord?

— Băiatul ăla, Cale. Nu-l apăr pe Solomon Solomon – ştii că am încercat să opresc duelul –, dar sincer să fiu nu am crezut că băiatul are vreo şansă în faţa lui.

— Şi dacă aţi fi crezut?

— N-ai de ce să iei tonul ăla superior cu mine. Nu-mi spune că tu faci întotdeauna ce-i corect faţă de ce-i înţelept. Ideea e că aveam nevoie de Solomon Solomon; el ar fi calmat lucrurile şi i-ar fi pus la locul lor pe nenorociţii ăştia. E simplu – avem nevoie de Solomon Solomon şi nu avem nevoie de Cale.

— Cale va salvat fiica, Milord, şi şi-a riscat viaţa luptând s-o apere.

— Vezi, iar faci asta – dintre toţi oamenii tu ar trebui să ştii cel mai bine că nu pot privi lucrurile dintr-un punct de vedere personal. Ştiu ce-a făcut şi sunt recunoscător. Dar numai ca tată. Ca şef al statului, subliniez doar faptul că statul are nevoie de Solomon Solomon mai mult decât are nevoie de Cale. Acesta e doar adevărul evident şi nu are rost să îl negi.

— Atunci ce regretaţi, Milord? Că nu l-aţi aruncat de pe o stâncă înainte de luptă?

— Crezi că poţi să mă faci să mă simt prost şi să dau înapoi?

În primul rând, i-aş fi dat un sac mare de aur şi i-aş fi spus să se care şi să nu se mai întoarcă. Ceea ce, dacă tot veni vorba, intenţionez să fac după ce se termină războiul ăsta.

— Şi dacă ar fi spus nu?

— Aş fi fost al naibii de suspicios. De ce mai pierde vremea pe aici, oricum?

— Pentru că i-aţi dat o slujbă bună în mijlocul celui mai bine păzit kilometru pătrat din toată lumea.

— Deci e vina mea? Ei bine, dacă e, o să îndrept lucrurile.Băiatul e o ameninţare. E o piază rea la fel ca individul ăla din burta balenei.

— Iisus din Nazaret?

— Da, ăla. După ce se termină povestea asta cu Izbăvitorii,

Cale dispare şi am încheiat discuţia.

Ceea ce îl adusese pe Mareşal într-o dispoziţie atât de proastă era gândul că trebuie să stea cu fiul său o seară întreagă – umilinţa asta era aproape mai mult decât putea el să îndure.

Dar până la urmă banchetul a mers bine. Nobilii prezenţi părură pregătiţi şi chiar dornici să îşi lase la o parte vechile resentimente şi certuri şi să prezinte un front unit în faţa ameninţării Izbăvitorilor pentru Memphis, în general, şi

pentru
Arbell Gât-de-Lebădă, în special. Pe parcursul cinei, aceasta a fost atât de dulce şi totuşi blândă şi amuzantă, şi mai ales uimitor de frumoasă, că portretul grotesc al Izbăvitorilor păru un motiv din ce în ce mai puternic să îşi pună deoparte neînţelegerile minore şi să facă faţă ameninţării acestor fanatici religioşi.

Pe toată durata banchetului, ea încercă cu disperare să nu se uite la Cale. Îl dorea şi îl iubea cu atâta intensitate, că simţea că va fi evident chiar şi pentru cel mai obtuz dintre invitaţi. De cealaltă parte, Cale era bosumflat pentru că credea că ea îl evită. Îi era ruşine de el, gândea el, îi era jenă să fie în preajma lui în public. Pe de altă parte, temerile Mareşalului, că va fi ruşinat de Simon părură neîntemeiate, într-adevăr, băiatul stătea acolo fără să spună nimic, ca de obicei – dar expresia lui obişnuită de panică şi nedumerire îngrozită dispăruse. Acum expresia lui părea în întregime normală: când una de interes, când una de amuzament. Mareşalul se simţea din ce în ce mai iritat din cauza unei tuse minore de care nu reuşise să scape, probabil din cauză că trebuise să urle atât la solicitanţii lui nenumăraţi.

Un alt lucru care îl enerva pe Mareşal era tânărul care stătea lângă Simon. Nu-l recunoştea şi nici nu vorbise toată seara, dar pe tot parcursul cinei îşi smucise mâna dreaptă într-o serie nebunească de mici împunsături, lovituri mărunte, cercuri nesfârşite şi tot aşa. Într-un târziu, începu să îl calce pe nervi peMareşal atât de mult că era pe punctul de a-i ordona servitorului său personal, Pepys, să îi ceară oaspetelui să se potolească sau să iasă afară când tânărul însoţitor al lui Simon se ridică în picioare şi aşteptă să se facă linişte – o acţiune atât de uimitoare într-o asemenea companie, că râsetele şi conversaţia încetară imediat.

— Mă numesc Jonathan Koolhaus, anunţă Koolhaus, şi sunt instructor de limbă pentru Lord Simon Materazzi. Lord

Simon doreşte să spună ceva.

Auzind asta, încăperea amuţi, mai mult din uimire decât din respect. Simon se ridică apoi şi începu să îşi mişte mâna dreaptă exact în acelaşi mod ciudat în care o făcuse şi Koolhaus toatăseara. Koolhaus traduse:

— Lord Simon Materazzi spune: „Am stat toată seara vizavi de Reverendul David Lascelles şi în tot acest timp Reverendul
Lascelles s-a referit la mine de trei ori numindu-mă un retardatcare bate câmpii. Simon zâmbi, un zâmbet larg şi amuzat. Ei bine, Reverend Lascelles, atunci când vine vorba de un retardat care bate câmpii, aşa cum spun copiii la locul de joacă: cine zice, ăla e”.

Explozia de râsete care urmă a fost alimentată şi de imaginea lui Lascelles cu ochii ieşiţi din orbite şi cu faţa roşie nunumai pentru că nu apreciase gluma. Mâna dreaptă a lui Simon se mişcă repede înainte şi înapoi.

— Lord Simon Materazzi spune că „Reverendul David pretinde că e o dezonoare imensă pentru el să stea vizavi de mine”.Simon făcu o plecăciune batjocoritoare Reverendului David şiKoolhaus făcu la fel. Mâna dreaptă a lui Simon se mişcă din nou. „Vă spun eu dumneavoastră, Reverend Lascelles, că dezonoarea e numai a mea.”

Cu asta Simon se aşează jos, zâmbind cu bunăvoinţă, şiKoolhaus făcu la fel.

Timp de un moment mesenii se holbară uimiţi, deşi se auziră şi râsete, şi aplauze. Apoi, ca şi cum ar fi făcut cu toţii o înţelegere tacită, oaspeţii se hotărâră să ignore ceea ce tocmai văzuseră şi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Apoi râsetele şi conversaţia se reaprinseră şi totul continuă, cel puţin de ochii lumii, ca mai înainte.

La vremea cuvenită, seara se termină, iar oaspeţii au fost conduşi afară pe uşă în noapte. Mareşalul, însoţit de Vipond, aproape alergă spre apartamentele lui personale, unde ordonase să fie aşteptat de fiul şi fiica lui. Nici nu intră bine pe uşă că întrebă:

— Ce se petrece? Ce fel de truc fără inimă e acesta.

Se uită spre fiica lui.

— Nu ştiu nimic despre asta. E un mister atât pentru mine, cât şi pentru tine.

În tot acest timp Koolhaus, uimit, îi făcea semn cu degetele lui Simon cât de discret putea.

— Asta, tu – ce faci?

— E... un limbaj al semnelor, domnule.

— Ce înseamnă asta?

— E foarte simplu, domnule. Fiecare gest al degetului meu reprezintă un cuvânt sau o acţiune.

Koolhaus era atât de emoţionat, că vorbea atât de repede şi abia îl puteai înţelege.

— Mai rar! strigă Mareşalul.

Koolhaus, tremurând, repetă ce spusese. Mareşalul se holbă, neîncrezător, în timp ce fiul său îi făcea semne lui Koolhaus.

— Lord Simon spune... ăăă... să nu vă supăraţi pe mine.

— Atunci explică ce e asta.

— E simplu, domnule. Aşa cum am spus, fiecare semn reprezintă un cuvânt sau o emoţie.

Koolhaus se atinse pe piept cu degetul mare.

— Îmi... Apoi strânse palma în pumn şi îl frecă într-o mişcare circulară pe piept. Cer scuze. Ridică degetul mare din pumn, arătă înainte şi făcu o mişcare ca de ciocan. Pentru ce am făcut.Arătă spre Mareşal. Pe tine. Îşi smuci încheietura şi pumnul înainte şi înapoi. Furios. Apoi repetă fiecare gest atât de repede că era aproape imposibil să distingi ceva. Îmi pare rău că te-am înfuriat.

Mareşalul îl privi pe fiul său de parcă privitul i-ar fi dezvăluit adevărul. Neîncrederea şi speranţa erau amândouă evidente pe faţa lui. Apoi inspiră adânc şi se uită la Koolhaus.

— De unde ştiu eu sigur că vorbeşte fiul meu, şi nu tu?

Koolhaus începu să îşi recâştige o parte din calmul lui obişnuit.

— Nu puteţi să ştiţi, Milord. Tot aşa cum niciun om nu poate fi sigur că numai el este o fiinţă gânditoare şi simţitoare, şi toţi ceilalţi sunt maşinării care pretind că sunt asta.

— Doamne Sfinte, spuse Mareşalul. Eşti un copil al Fermei deCreiere după cum vorbeşti.

— Într-adevăr, sunt, domnule. Dar tot e adevărat ce spun.Ştiţi că alţii simt şi gândesc ca dumneavoastră pentru că de-a lungul timpul raţiunea va spus diferenţa dintre adevăr şi minciună. La fel, dacă veţi vorbi cu fiul dumneavoastră prin mine, veţi descoperi că, deşi este needucat şi complet ignorant, are o minte la fel de ascuţită ca şi dumneavoastră sau ca mine.

Era greu să nu fi impresionat de sinceritatea insultătoare a lui Koolhaus.

— Foarte bine, spuse Mareşalul. Lasă-l pe Simon să îmi spună cum a fost aranjată treaba asta de la început până în seara asta.Şi nu adăuga nimic şi nici nu-l face mai deştept decât este.

Astfel că în următoarele cincisprezece minute Simon avu prima conversaţie cu tatăl său şi tatăl cu fiul. Din când în când Mareşalul punea întrebări, dar cel mai mult asculta. Şi, până când Simon termină, le curgeau lacrimi pe faţă şi lui, şi surorii lui.

Într-un târziu, Mareşalul se ridică şi îşi îmbrăţişă fiul.

— Îmi pare rău, băiete, atât de rău!

Apoi îi spuse unuia dintre soldaţi să îl cheme pe Cale.Koolhaus îi ascultă ordinul cu sentimente amestecate. Explicaţia oferită de Simon fusese, în opinia lui Koolhaus, orientată pe nedrept în favoarea ideii lui Cale de a-l învăţa pe Simon un simplu limbaj al semnelor şi luase suficient în calcul faptul căKoolhaus îl transformase dintr-o serie de gesturi simpliste într-un limbaj real şi viu. Acum se părea că ţăranul ăla de Cale urma să îi fure toţi laurii cuveniţi. Cale fusese desigur luat prin surprindere de cele întâmplate, la fel ca toţi ceilalţi oaspeţi de la banchet, căci nu avusese

idee de progresele pe care le făcuseră Koolhaus şi Simon, deoarece profesorul îl pusese pe Simon să jure că va păstra secretul cu intenţia de a le face o surpriză tuturor şi de a-şi asuma meritele.

Cale se aştepta la o ceartă şi a fost oarecum nedumerit să fie salutat ca pe un salvator atât de către Arbell, cât şi de Mareşal, care se simţea vinovat de decizia lui nerecunoscătoare, dar nu neapărat greşită, de a scăpa de Cale.

Dar şi Arbell se simţea vinovată. În zilele de după evenimentele îngrozitoare de la Opera Roşie petrecuse nopţi senzuale cuCale, devorându-i cu pasiune fiecare centimetru din corp, iar zilele şi le petrecuse ascultându-i pe musafirii ei discutând despre oribila moarte a lui Solomon Solomon. Deoarece în trecut îşi exprimase doar neplăcerea faţă de garda ei misterioasă de corp, nimeni nu se simţea stânjenit să descrie ce se întâmplase cu cele mai neplăcute detalii. Unele lucruri puteau fi considerate bârfe sau prejudecăţi în favoarea unuia din societatea lor, dar până şi cinstita şi blânda Margaret Aubrey i-a spus:

— Nu ştiu de ce am rămas. La început mi-a părut aşa rău pentru el! Părea aşa de mic acolo! Dar, Arbell, n-am văzut în viaţa mea un lucru mai rece sau mai brutal. A vorbit cu el înainte să îl omoare. Îl puteam vedea zâmbind. „Nu te porţi aşa nici cu porcii”, spunea tatăl meu.

Auzind asta, sentimentele tinerei prinţese erau la mare îndoială. Cu siguranţă că era ofensată de insulta adusă iubitului ei, dar nu văzuse şi ea acea răceală ucigaşă ciudată? Cine o putea învinovăţi dacă un tremur înăbuşit nu-şi găsea loc în cele mai adânci cotloane ale inimii ei, ca să fie încuiat acolo? Dar toate aceste gânduri îngrozitoare au fost izgonite de descoperirea că iubitul ei aproape îl adusese pe fratele ei înapoi din morţi, îi luă mâna şi i-o sărută cu pasiune, dar şi cu mirare – şi îi mulţumi pentru ce făcuse. Nici măcar faptul că el îi acorda meritele lui Koolhaus nu făcu nicio diferenţă. Mareşalul, între multele

încercări de a-şi drege glasul, şi Arbell îi mulţumiră funcţionarului, dar apoi se întoarseră să îi aducă mai multe laude şi recunoştinţă lui Cale. Koolhaus se simţi trădat, uitând foarte uşor că băiatul fusese cel care observase inteligenţa ascunsă a lui Simon Materazzi şi găsise o metodă de a o aduce la suprafaţă. Încercarea lui Cale de a-l include în atmosfera generală de mulţumiri şi recunoştinţă era doar felul lui, se gândiKoolhaus, de a fi centrul atenţiei şi de a-l scoate pe el din ecuaţie. Astfel că într-o zi în care Cale îşi câştigă în sfârşit de partea sa doi oameni dintre cei care se îndoiau de el, echilibră lucrurile făcându-şi încă un duşman.

33

În noaptea aceea Arbell Materazzi îl ţinu pe Cale în braţele ei, după ce îşi izgonise orice îndoieli cu privire la el. Ce curajos era el şi ce nerecunoscătoare fusese ea că adăpostise în sufletul ei asemenea îndoieli – şi acum el făcuse acea schimbare miraculoasăa fratelui ei. Cât de generos faţă de alţii îl făcea să pară acest gest şi cât de deştept şi perspicace! Aproape ardea de adoraţie şi făcu dragoste cu el în seara aceea, venerându-l cu fiecare centimetru din trupul ei suplu şi minunat. Ce efect magic nemaipomenit a avut asta asupra sufletului distrus al lui Cale, ce bucurie şi uimire îi aduse! Mai târziu, când zăcea înfăşurat în braţele ei elegante şi picioarele ei lungi, Cale începu să simtă că cele mai profunde straturi ale sufletului său îngheţat erau atinse de soare.

— Promite-mi că nu vei păţi nimic, spuse ea după aproape o oră de linişte.

— Tatăl tău şi generalii lui nu au nicio intenţie să mă lase să mă apropii de câmpul de luptă. Şi oricum nu am de gând să mă duc. Nu am nimic de-a face cu asta. Treaba mea e să am grijă de tine. Asta e tot ce mă interesează.

— Dar dacă se întâmplă ceva cu mine?

— Nu se va întâmpla nimic cu tine.

— Nici măcar tu nu poţi fi sigur de asta.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Îi ţinu faţa în mâini şi privi în ochii lui ca şi cum ar fi căutat ceva. Ştii tabloul acela de pe peretele din camera alăturată.

— Stră-străbunicul tău?

— Da – cu a doua lui soţie, Stella. Motivul pentru care l-am pus acolo e o scrisoare pe care am găsit-o când eram copil, scotocind prin nişte mărunţişuri vechi de-ale familiei

pe care le-am găsit într-un cufăr. Nu cred că se uitase cineva în el de vreo sută de ani.

Se ridică şi se duse spre o comodă din celălalt capăt al camerei, goală şi frumoasă cât să oprească inima unui bărbat. Scotoci în ea un moment apoi se întoarse cu un plic. Scoase două pagini acoperite de scris şi le privi cu tristeţe.

— Aceasta e ultima scrisoare pe care i-a scris-o Stellei înainte să moară în asediul de la Ierusalim. Vreau să asculţi ultimul paragraf pentru că vreau să înţelegi ceva.

Se aşeză la capătul patului şi începu să citească:

Scumpa mea Stella,

Este aproape sigur că vom ataca din nou în câteva zile – poate chiar mâine. În caz că nu voi mai putea să îţi scriu din nou, mă simt obligat să scriu aceste rânduri care să ajungă sub ochii tăi când eu nu voi mai fi.

Stella, iubirea mea pentru tine nu cunoaşte moarte, căci se pare că mă leagă de tine cu funii puternice pe care nici Dumnezeu nu le poate rupe; dacă nu mă întorc, draga mea Stella, să nu uiţi niciodată cât de mult te iubesc, şi când îmi voi da ultima suflare pe câmpul de luptă, ea îţi va şopti numele.

Dar, Stella! Dacă morţii se pot întoarce pe pământ şi se pot mişca nevăzuţi printre cei pe care i-au iubit, eu voi fi întotdeauna lângă tine; în ziua cea mai luminoasă şi în noaptea cea mai întunecată – în mijlocul celor mai fericite momente şi ore triste – întotdeauna, întotdeauna; şi dacă vei simţi o briză domoală pe obrazul tău, aceea va fi răsuflarea mea; sau dacă aerul rece îţi va răcori tâmplele dureroase, acela va fi spiritul meu care va trece pe lângă tine.

Arbell ridică privirea, cu lacrimi în ochi.

— Aceasta a fost ultima dată când a mai auzit de el. Se târî aproape de Cale de la capătul patului şi îl ţinu strâns în

braţe.

Şi eu sunt legată de tine. Să ţii minte asta, indiferent ce se întâmplă, întotdeauna voi fi aproape, întotdeauna îmi vei simţi spiritul veghind asupra ta.

Ameţit şi doborât de această tânără femeie frumoasă şipasională, Cale nu ştiu ce să răspundă. Dar în scurt timp, cuvintele nu mai fură necesare.

34

Wilfred „Cinci-Burţi” Penn, paznic al oraşului York, la o sută şaizeci de kilometri nord de Memphis, îşi forţă ochii să rămână deschişi în timp ce privea peste zidurile oraşului. Un alt soare frumos se ridică peste pădurile care înconjurau oraşul şiCinci-Burţi se gândi că, oricât de urâtă şi plictisitoare era garda de noapte, acesta era un moment al zilei care, oricât de des îl vedeai, te făcea de fiecare dată să te bucuri nespus că trăieşti.

Abia atunci observă ceva atât de ciudat, încât această ciudăţenie, şi imposibilitatea ei îl nedumeriră mai degrabă decât să îl alarmeze. Ce credea el că vede nu se putea întâmpla, pur şi simplu. De dincolo de linia copacilor, cam la doi kilometri şi jumătate distanţă un obiect mare şi negru se ridicase din pădure şi plutea prin cerul roşiatic-albăstrui îndreptându-se înspre oraş.Obiectul negru deveni din ce în ce mai mare şi păru să se mişte din ce în ce mai repede până când, blocat în loc ca un animal înainte de tăiere, Cinci-Burţi privi cum o piatră imensă de dimensiunea unei vaci zboară peste el vreo şase metri rotindu-se încet. Căzu peste oraş, distrugând patru case mari în timp ce ricoşa printre grămezile de piatră sfărâmată şi praf şi se opri în sfârşit în Grădina Municipală a Privighetorilor.

În următoarele două ore, cele patru catapulte mobile pentru asediu ale Izbăvitorilor mai lansară încă zece pietre, şi, pentru că erau bine poziţionate au făcut foarte multe stricăciuni în ziduri.Modelele erau noi şi netestate pe câmpul de luptă, iar la două dintre ele le plesniră braţele. Inginerii Pontifi care însoţiseră Armata a Patra a Izbăvitorului Generalul Princeps şi-au făcut eficient măsurătorile şi evaluările privind slăbiciunile noilor modele de catapultă şi într-o oră şi-au împachetat pârghiile rupte şi au început

marşul lung de întoarcere la Shotover.

După-amiaza era atât de cald, că, deşi nu cântau păsările, ţârâitul greierilor era aproape asurzitor. La ora trei urmă un atac scurt din partea unei cavalerii de două sute cincizeci deMaterazzi din oraş, cu scopul de a obţine un răspuns care să îi dea comandantului garnizoanei o idee cu privire la adversarul cu care se confruntă. O ploaie de săgeţi din copaci îi făcură să se întoarcă din drum şi nu primiră drept răspuns pentru efortul lor decât doi morţi, cinci răniţi şi zece cai care au trebuit eutanasiaţi. Izbăvitorii ascunşi după linia copacilor priveau retragerea cavaleriei. Toţi puteau simţi o tensiune hidoasă în aer de parcă ceva îngrozitor îşi ţinea respiraţia şi era pe punctul de a ataca. Dar apoi au început să râdă când tăcerea ameninţătoare a fost întreruptă de creaturile care erau chiar cauza ei. Cosaşii, amuţiţi de sosirea cailor şi calmaţi de dispariţia lor, îşi reîncepură ţârâitul într-un suflet de parcă ar fi fost o singură creatură, şi nu un milion.

În acea noapte începu adevărata muncă murdară cândSergentul-Şef Trevor Beale şi zece dintre oamenii lui se duseră în patrulare în Pădure Dudley, pe cât de şovăitor şi precaut vă puteţi imagina. Până în zori, Beale şi şapte dintre oamenii lui se întoarseră între zidurile cetăţii cu doi prizonieri Izbăvitori.Imediat Sergentul îi dădu raportul Guvernatorului din York cu privire la ce se întâmplase noaptea trecută.

— De ce Dumnezeu ne atacă Izbăvitorii pe noi?

— N-am idee, domnule, spuse Sergentul-Şef Beale.

— Asta era o întrebare retorică, domnule Sergent-Şef, adresată doar ca să producă un efect, nu să primească şi un răspuns.

— Da, domnule.

— Cam câţi sunt?

— Între opt mii şi şaisprezece mii, domnule.

— Nu poţi să fii mai exact?

— Am orbecăit într-o pădure deasă în beznă în mijlocul

unei armate bine păzite, deci nu, domnule, nu pot să fiu mai exact.
Mă îndoiesc că sunt mai puţini, mă îndoiesc că sunt mai mulţi.

— Eşti foarte obraznic, domnule Sergent-Şef.

— Am pierdut trei oameni în seara asta, domnule, îmi pare rău, dar nu cred că e vina mea.

— Nu, domnule.

Trei ore mai târziu, Sergentul-Şef Beale se întoarse în biroul
Guvernatorului Agostino.

— Tot ce am putut scoate de la ei, de la unul din ei, adică – e o estimare cu privire la numărul lor. Înainte să închidă gura definitiv, prizonierul a spus că sunt vreo şase mii în pădure, dar că armata se divizase cu trei zile în urmă – a, şi că sunt conduşi de cineva numit Princeps.

— Daţi-mi o oră cu el, domnule.

— Mă îndoiesc că eşti mai bun la torturatul prizonierilor decât Bradfor. Asta e slujba lui, la urma urmei. Şi, oricum, vreau să mergi împreună cu trei oameni să duceţi un mesaj în
Memphis. Luaţi-o pe drumuri diferite; alege-i pe cei care au cele mai mari şanse să treacă de soldaţii Izbăvitorilor.

La o oră după ce Beale şi oamenii lui au părăsit oraşul,Izbăvitorii au asediat o breşă în zidul de sud şi a urmat o luptă scurtă, dar sălbatică cu cei trei sute de Materazzi în armuri complete care îi aşteptau. Izbăvitorii au fost izgoniţi cu douăzeci de oameni în minus şi fără răni serioase de partea Materazzilor, cel puţin aşa părea la început. Abia după o oră a devenit clar că lipseau trei Materazzi.

Şi mai ciudate au fost cele patru coloane de fum care au început să se ridice pe fundalul cerului albastru de vară din locurile unde se aflau catapultele Izbăvitorilor. Un grup de cercetaşi s-au întors la scurtă vreme şi au raportat guvernatorului că armata Izbăvitorilor se retrăsese şi că îşi

arseseră cele patru catapulte de asediu pe care le aduseseră cu atât de mult efort la York.

Când Beale ajunse la Memphis trei zile mai târziu, oraşul avea deja veşti despre cealaltă jumătate a Armatei a Patra aIzbăvitorului Generalul Princeps, dar au fost la fel de uimiţi de ce au auzit de la Beale. A doua forţă a Izbăvitorilor, în loc să atace cele trei oraşe-fortăreţe din drumul lor, toate la fel de importante din punct de vedere strategic ca şi York, a trecut pur şi simplu pe lângă ele şi s-a îndreptat spre Fort Invincible.

Gluma care circula printre Materazzi era că Fort Invincible nu era un fort, dar că asta nu conta, pentru că nu era nici invincibil.De fapt, era un loc cu câmpii largi şi deluşoare care se terminau brusc şi erau înlocuite de canioane înguste şi trecători stâncoase.Împreună, aceste două forme de relief contrastante reprezentau cel mai bun şi cel mai prost teren pe care puteau opera cavaleriile şi soldaţii în armuri complete. Prin urmare, era cel mai bun loc de antrenament pentru Materazzii care intrau şi ieşeau dinFort Invincible provenind din tot imperiul. Rezultatul era că niciodată nu erau în fort mai puţin de cinci mii de cavaleri şi soldaţi deodată, mulţi dintre ei cu ani de experienţă. Nu avea niciun sens din punct de vedere militar ca Izbăvitorii să ataceFort Invincible: însemna să provoace armata Materazzi într-unul din punctele cele mai puternice, pe locul unde ei exersau zilnic. Patru mii de Izbăvitori se aşezaseră în formaţie de luptă pe deluşoarele din faţa fortului şi îi provocară pe Materazzi să îi atace. Asta şi făcură. Din nefericire pentru Izbăvitori, o escadrilă de o mie de cavaleri Materazzi care se întorceau de la un exerciţiu, i-au prins din spate şi rezultatul a fost o învălmăşeală sângeroasă pentru Izbăvitori în care şi-au pierdut aproape jumătate din oameni. Luptându-se să iasă din ambuscadă, cei două mii care au rămas au bătut în retragere spre CheileThamisei şi li s-au alăturat celor patru mii de Izbăvitori care îi aşteptau acolo. Aici terenul era mai dificil pentru cai şi Izbăvitorii nu

au mai avut ghinion de data asta. Rezultatul primei zile de bătălie a fost crunt, dar neconcludent. Nu a mai fost şi a doua zi de bătălie. Când Materazzii s-au trezit, au descoperit căIzbăvitorii se retrăseseră în munţi unde cavaleria nu-i putea urma. Ceea ce îi nedumerea pe generalii Materazzi dinMemphis era care fusese scopul atacului asupra cetăţiiFort Invincible.

Veştile care au sosit în Memphis a doua zi au fost ciudate într-un mod foarte diferit, dacă poţi numi ciudat ceva groaznic şi dezgustător. La ora şapte, pe unsprezece ale lunii, Infanteria aDoua Călare a Izbăvitorilor condusă de Izbăvitorul Petar Brzica a intrat în Mount Nugent, un sat cu o mie trei sute de locuitori.A existat un singur martor al sosirii lor, un băiat de paisprezece ani care, bolnav de dragoste după o fată din sat, se trezise devreme şi se dusese în pădurile învecinate să îşi plângă nefericirea fără să se expună batjocurii fraţilor săi mai mari. Pentru băiatul care privea dintre copaci, a fost o imagine ciudată, dar ciudăţenia celor trei sute de soldaţi care se îndreptau spre Mount Nugent a fost mult îmblânzită de faptul că purtau sutane, ceva ce nu mai văzuse niciodată şi că erau călare pe măgăruşi, şi astfel se zgâlţâiau în sus şi în jos într-un mod care părea comic, şi nu semănau deloc cu detaşamentul magnific de ameninţător al cavaleriei Materazzilor la care se holbase copleşit în timpul singurei sale vizite la Memphis. Când Izbăvitorii au părăsit satul opt ore mai târziu, toţi locuitorii lui erau morţi, cu excepţia băiatului. Descrierea masacrului făcută de Şeriful Judeţean era bazată pe relatările lui şi sosi pe biroul lui Vipond împreună cu un sac de pânză.

Izbăvitorii i-au trezit repede pe săteni şi i-au informat cu ajutorul unei portavoce că aceasta era doar o ocupaţie temporară şi că, dacă nu opuneau rezistenţă, nu vor fi răniţi.

Bărbaţii şi femeile au fost separaţi şi la fel şi copiii

sub zece ani. Femeile au fost duse în silozul de cereale, care era gol, căci recolta nu fusese culeasă încă. Bărbaţii au fost ţinuţi în sala de reuniuni. Copiii au fost duşi la Primărie, singura clădire cu trei etaje din sat, şi au fost ţinuţi acolo la etajul al doilea. Când am sosit noi, am descoperit că Izbăvitorii ridicaseră un postament în centrul satului şi pe acel postament era dispozitivul ataşat acestui raport.

Vipond deschise sacul de pânză. Înăuntru era un fel de mănuşă, dar fără degete, de genul celor utilizate de comercianţii din pieţe iarna ca să îşi încălzească mâinile, dar să îşi menţină degetele iuţi. Materialul din care era făcută aceasta era o piele groasă şi tare, iar din partea cea mai groasă de-a lungul palmei ieşea o lamă lungă de doisprezece centimetri, rotunjindu-se uşor la capăt ca să urmeze linia gâtului uman. Pe lamă era inscripţionat „Graviso”, după locul de provenienţă. În interiorul mănuşii era o etichetă, ca acelea ataşate hainelor elevilor, cu numele Peter Brzica cusut cu atenţie cu aţă albastră. Tremurând,Cancelarul Vipond se întoarse la raport.

Începând cu femeile, Izbăvitorii le-au adus una câte una.Au fost puse să îngenuncheze. Apoi un singur Izbăvitor care purta dispozitivul trimis cu această scrisoare venea din spate, le trăgea capetele pe spate, expunându-le gâtul şi-şi trecea lama, evident curbată pentru acest scop, peste gâturile victimelor. Corpurile erau apoi târâte din vedere şi apoi următoarea victimă era adusă din clădirea în care erau ţinute. Nu am găsit decât un singur mator în viaţă – un băiat. Conform celor relatate de el, fiecare dintre aceste crime nu dura decât maxim treizeci de secunde de la început la sfârşit. Neştiindu-şi soarta, victimele păreau că se tem, dar nu erau îngrozite, iar asasinările au fost efectuate cu o asemenea viteză că nimeni nu a strigat, nici atunci, nici

pe parcursul întregii zile. În acest mod, Izbăvitorii au ucis toate femeile (391) până la ora unu. (Martorul a putut vedea ceasul din turnul Primăriei.)Bărbaţii din sat au fost executaţi în aceeaşi manieră (503).Totuşi, când a venit vorba de copiii sub zece ani (304), şi-au pierdut grija să-şi păstreze acţiunile în secret. Câte unul sau câte doi, copiii au fost aruncaţi de la cel mai înalt balcon pentru a le rupe gâturile. Nici cel mai mic bebeluş nu a fost scutit. În toată viaţa mea nu am mai văzut aşa ceva. După terminarea declaraţiei, şi înainte să îl putem opri, martorul a alergat în pădure, jurând că se va răzbuna pe atacatori.
Geoffrey Menouth, Şeriful Judeţului Maldon

Timp de trei zile, în timpul orelor de lumină, Cale fusese în pădurile care mărgineau Parcul Regal, privind armata Materazzi antrenându-se în armură completă. Testase pe pielea sa greutatea unui costum lăsat într-un coridor în timp ce stăpânul armurii se instala întruna din camerele din palatul lui Arbell. Trebuie să fi fost cineva foarte important pentru că oraşul era deja plin deMaterazzi până în punctul în care nici dragostea, nici banii, nici rangul, care era cel mai important din toate, nu-ţi puteau obţine un pat decent. Cale estimă că armura cântărea în jur de treizeci de kilograme. Văzând-o, nu-şi putea da seama cum de Materazzii puteaufi atât de rapizi şi de flexibili cu ea, oricât de multă protecţie oferea. Dar, după ce îi privi exersând, îşi dădu seama că se înşelase complet. Era uimit de cât de repede se mişcau, cât de uşori păreau şi cum armura părea să curgă cu fiecare mişcare a lor. Puteau să sară pe şi de pe cal cu o uşurinţă care îl uimi.Conn Materazzi chiar se căţără pe o scară pe dosul ei şi apoi se întoarse pe cealaltă parte ca să se urce în turnul pe care se prefăcea că îl cucereşte. Loviturile pe care şi le aplicau ar fi tăiat în două un bărbat fără armură, dar ei păreau să scape nevătămaţi şi după cea mai cruntă lovitură. Aveau câteva puncte vulnerabile –

partea de sus şi interiorul coapsei, de exemplu dar era extrem de riscant să te confrunţi cu unul faţă în faţă. Laasta trebuia să se gândească.

— BAU! Te-am prins, spuse Kleist, ieşind de după un copac, însoţit de Vagul Henri şi de IdrisPukke.

— V-am auzit venind de acum cinci minute. Vânzătoarea grasă de la gelaterie ar fi făcut mai puţin zgomot decât voi.

— Vipond vrea să te vadă.

Pentru prima dată Cale se uită la ei.

— A spus de ce?

— O flotă a Izbăvitorilor condusă de nemernicul ăla deCoates a atacat un loc numit Port Collard, a dat foc la jumătate din el, apoi a plecat. Unul dintre soldaţi mi-a spus că localnicii îi spun Micul Memphis.

Cale închise ochii de parcă ar fi auzit o veste foarte proastă.

Şi aşa şi era. Când termină de explicat de ce, nimeni nu spuse nimic o vreme.

— Ar trebui să plecăm, spuse Kleist. Acum. În seara asta.

— Cred că are dreptate, zise Vagul Henri.

— Şi eu. Doar că eu nu pot.

Kleist gemu.

— Pentru Dumnezeu, Cale, cum crezi că o să se termine între tine şi Madam Grozava?

— De ce nu te duci naibii?

— Cred că ar trebui să îi spui lui Vipond, zise IdrisPukke.Am terminat aici. De ce nu vă daţi seama de asta?

— Toarnă asta la Vipond şi o să sfârşim toţi trei pe fundulGolfului Memphis ca hrană pentru peşti.

— Ar putea avea dreptate, spuse Vagul Henri. În acest moment suntem la fel de populari ca un furuncul.

— Şi ştim cu toţii a cui vină e, zise Kleist, uitându-se la Cale.

A ta, în caz că te întrebi.

— O să îi spun lui Vipond mâine. Voi doi plecaţi în seara

asta, adăugă Cale.

— Eu nu plec, protestă Vagul Henri.

— Ba da, pleci, spuse Cale.

— Nu, nu plec, insistă Vagul Henri.

— Ba da, pleci, spuse Kleist, la fel de insistent.

— Ia partea mea de bani şi pleacă, îl îndemnă Vagul Henri.

— Nu vreau partea ta.

— Atunci n-o lua. Nu te opreşte nimic să nu pleci pe cont propriu.

— Ştiu că nu mă opreşte nimic, dar nu vreau să plec.

— De ce? întrebă Vagul Henri.

— Pentru că, zise Kleist, îmi e frică de întuneric. Spunând asta, îşi scoase sabia şi începu să împungă cel mai apropiat copac. Rahat! Rahat! Rahat!

În această conversaţie, cei trei au decis să rămână cu toţii şi că IdrisPukke se va duce cu Cale să îi spună lui Vipond.

De data asta Cale nu mai trebui să aştepte când ajunse la biroul lui Vipond, ci fu condus direct înăuntru. Primele zece minute au fost folosite ca Vipond să îi povestească lui Cale despre cele trei atacuri ale Izbăvitorilor şi despre masacrul de laMount Nugent. Îi dădu lui Cale mănuşa lăsată pe postamentul din centrul satului.

— E un nume scris înăuntru. Îl cunoşti?

— Brzica? Era călăul de la Templu. Era răspunzător de uciderea oricui nu era desemnat să devină un Act de Credinţă.

„Execuţii publice pentru contemplarea religioasă a credincioşilor.” După tonul cu care o spuse reieşi clar că era ceva învăţat pe de rost. Acestea erau îndeplinite de Izbăvitori mai sfinţi decât el. Nu l-am văzut niciodată folosind-o, dar Brzica era cunoscut pentru viteza cu care omora cu chestia asta.

— Misiunea mea, spuse Vipond încet, este să îl găsesc pe acest om. Se aşează şi inspiră adânc. Niciunul dintre aceste

atacuri nu pare să aibă sens. Poţi să ne spui ceva despre strategiile pe care le folosesc Izbăvitorii?

— Da.

Vipond se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Cale, remarcând tonul ciudat din răspunsul lui.

— Ştiu aceste tactici pentru că eu am fost cel care le-a conceput. Dacă îmi arătaţi o hartă, pot să vă explic.

— Având în vedere ce tocmai mi-ai spus, nu cred că ar fi înţelept din partea mea să îţi arăt o hartă. Mai întâi, explică.

— Dacă vreţi ajutorul meu, am nevoie de hartă ca să explic ce vor face şi ca să găsim o soluţie să îi oprim.

— Fă-mi un rezumat. Apoi vedem şi ce e cu harta.

Cale vedea că Vipond e mai mult sceptic decât neîncrezător – nu îl credea.

— Acum vreo opt luni, Izbăvitorul Bosco m-a dus înBiblioteca Funiei Izbăvitorului Spânzurat, ceva ce nu am mai auzit să facă un Izbăvitor pentru un acolit, şi mi-a dat voie să parcurg toate lucrările de acolo despre tacticile militare aleIzbăvitorilor din ultimii cinci sute de ani. Apoi mi-a dat tot ce strânsese personal despre imperiul Materazzi – şi erau multe informaţii. Mi-a spus să concep un plan de atac.

— De ce tu?

— Timp de zece ani m-a învăţat despre război. Există o şcoală a Izbăvitorilor doar pentru asta. Suntem vreo două sute – ne numim Muncitorii. Eu sunt cel mai bun.

— Ce modest din partea ta!

— Sunt cel mai bun. Modestia nu are nimic de-a face cu asta.

— Continuă!

— După câteva săptămâni m-am decis să exclud un atac surpriză. Îmi plac surprizele – ca tactică vreau să zic –, dar nu de data asta.

— Nu înţeleg. Acesta *este* un atac surpriză.

— Nu, nu este. Timp de o sută de ani Izbăvitorii s-au luptat cu Antagoniştii – mai mult lupte de tranşee, iar acum

mai mult bat pasul pe loc. Tranşeele au rămas cam unde sunt de doisprezece ani. E nevoie de ceva nou ca să iasă din impas, darIzbăvitorilor nu le plac chestiile noi. Au o lege care permite unuiIzbăvitor să omoare un acolit pe loc dacă acesta face ceva neaşteptat. Dar Bosco e diferit, se gândea mereu, şi unul dintre lucrurile la care se gândea era că eu sunt diferit şi că se poate folosi de mine.

— Cum va sparge impasul cu Antagoniştii atacul asupra noastră?

— Nici eu nu-mi dădeam seama. Aşa că l-am întrebat.

— Şi?

— Nimic. Mi-a dat o bătaie bună şi atât. Aşa că am continuat cu ce îmi spusese să fac. Chestia e că eu nu am crezut că surpriza va funcţiona contra Materazzilor pentru că ei nu luptă ca nimeni altcineva – nici ca Izbăvitorii, nici ca Antagoniştii.Izbăvitorii nu au cavalerie şi nici armuri. Arcaşii sunt piesa lor de rezistenţă. Voi nu îi folosiţi aproape deloc. Catapultele noastre de asediu erau uriaşe şi neîndemânatice, fiecare construită la locul asediului. Voi aveţi probabil patru sute de oraşe şi cetăţi cu ziduri de cinci ori mai groase decât cele cu care eram noi obişnuiţi.

— Două dintre catapultele de asediu folosite la York s-au stricat, dar le-au ars pe toate patru. De ce?

— Nu aţi spus că au spart zidurile din prima zi?

— Da.

— Au testat o armă nouă într-o bătălie adevărată împotriva unui tip nou de duşman la mare distanţă de casă. Deci, chiar dacă două dintre ele s-au stricat, celelalte două au funcţionat.

— Dar două nu.

— Atunci le vor îmbunătăţi – acesta e scopul.

— Adică?

— Nu are rost să îţi surprinzi duşmanul în condiţiile lui şi pe teritoriul lui dacă nu poţi fi sigur că îl distrugi repede. Bosco mă bătea întotdeauna pentru că spunea că îmi asum prea multe riscuri inutile. Nu şi aici. Ştiam că Izbăvitorii nu

sunt pregătiţi, că noi... Se corectă... că *ei* au nevoie să întreprindă o campanie scurtă, să afle cât de multe pot despre modul de luptă alMaterazzilor, cât de bune sunt armele şi armurile lor, apoi să se retragă. Arătaţi-mi o hartă.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Sunt aici şi îţi spun ce s-a întâmplat, nu? Am fi putut să ne cărăm.

— Şi dacă ce îmi spui tu acum e un adevăr fals, şi Bosco trage toate sforile şi aşa a făcut mereu?

Cale râse.

— Asta e o idee bună. O s-o folosesc şi eu într-o zi. Arătaţi-mi harta.

După un moment Vipond spuse:

— Nicio vorbă nu va părăsi biroul acesta.

— Cine m-ar asculta în afară de tine, oricum?

— O remarcă pertinentă – dar ca să evit orice îndoială, dacă află oricine altcineva că ai fost parte din asta o să fii spânzurat drept recunoştinţă.

Vipond se duse spre o etajeră din partea cea mai îndepărtată a camerei şi scoase un sul de hârtie groasă. Se uită la Cale foarte direct când se întoarse la biroul lui, de parcă asta ar fi contat pentru cineva care îşi petrecuse întreaga viaţă ascunzându-şi gândurile. Apoi de bine, de rău se hotărî şi desfăcu sulul pe birou, ţinând în loc marginile cu prespapieruri din sticlă veneţiană şi un exemplar din *Prinţul Melancolic,* cartea lui preferată.Cale se uită peste hartă cu o concentrare intensă, diferită de orice altceva. Vipond îl mai văzuse aşa. În următoarea jumătate de oră răspunse întrebărilor detaliate despre poziţiile celor patru atacuri şi puterea şi disponibilitatea soldaţilor. Apoi se opri şi timp de zece minute studie harta în linişte.

— Vreau să beau nişte apă, spuse Cale.

Apa i-a fost adusă imediat şi o bău dintr-o suflare.

— Ei bine?

— Materazzii au oraşe şi cetăţi cu ziduri. Ştiam că nu

vomreuşi niciodată să dărâmăm zidurile dacă nu construim catapulte de asediu mai uşoare care să poată fi mutate cu uşurinţă dintr-un oraş în altul. I-am spus lui Bosco că Inginerii Pontifi vor trebui să construiască ceva mult mai uşor decât ce aveam şi care să fie simplu de asamblat şi dezasamblat.

— Şi ai proiectat-o chiar tu?

— Eu? Nu. Nu ştiu nimic despre chestiile astea. Eu ştiam doar de ce aveam nevoie.

— Dar nu ţi-a spus că e de acord, că are cu adevărat de gând să îţi pună planul în acţiune?

— Nu. La început când am auzit despre atacuri, am crezut că o iau... ştiţi voi... Făcu câteva mişcări circulare în jurul capului...Razna.

— Dar nu e aşa.

— Cine, eu? Sunt perfect sănătos la cap. În fine, ideea e că au aflat ce aveau nevoie să afle la York şi de aceea au plecat şi au luat trei Materazzi cu ei – voiau armura, nu oamenii. Probabil că acum sunt la jumătatea drumului spre Templu, iar inginerii le aşteaptă să le analizeze bine.

— Aţi luat bătaie la Fort Invincible.

— Nu eu, Izbăvitorii.

— Vorbeşti la persoana întâia plural uneori.

— Din obişnuinţă, şefule.

— Foarte bine, atunci, planul tău a dat greş la Fort Invincible.

— Nu chiar – a fost doar ghinion. Materazzii nu intenţionau să îi atace din spate, pur şi simplu s-a întâmplat să se întoarcă la momentul nepotrivit – nepotrivit pentru Izbăvitori, adică. Dacă vrei să Îl faci pe Dumnezeu să râdă, spune-I planurile tale – nu asta spun cămătarii din Memphis?

— Se presupune că trebuie să ai un permis ca să intri în Ghetou.

— Nimeni nu mi-a spus şi mie asta.

— Eşti atât de deştept, că o s-o păţeşti într-o zi.

— Încă mai trăiesc, dacă la asta te referi.

— Sunt de părere că totul a mers prost la Fort Invincible.

— Nu, n-a mers prost.

— Cum aşa?

— Câţi Izbăvitori au murit?

— Două mii cinci sute – aproximativ.

— S-au luptat cu cavaleria voastră de două ori şi restul au scăpat. Erau acolo să vadă din ce sunteţi făcuţi, nu să câştige o bătălie.

— Şi Port Collard?

— Îi spuneţi Micul Memphis, de ce?

— A fost construit într-un port natural exact ca golful de aici.Oraşul a fost construit după aceleaşi schiţe. Aranjamentul a mers odată – provincialilor le place să copieze lucrurile... Se opri în mijlocul frazei: înţeleg. Da. Oftă profund şi strănută.Îmi cer scuze. Deci ce se întâmplă mai departe?

Cale ridică din umeri.

— Ştiu ce era mai departe în plan – dar nu înseamnă că asta vor face.

— De ce nu ar face-o? A fost destul de reuşit până acum.

— Mai mult decât atât – doar reuşit. Au obţinut tot ce plănuiserăm eu.

Se lăsă o linişte neplăcută. În mod surprinzător, Cale fu cel care o rupse:

— Îmi cer scuze; păcatul mândriei e foarte mare la mine, conform lui Bosco.

— Se înşală?

— Probabil că nu.

— Îl cunoşti pe generalul ăsta Princeps?

— L-am întâlnit odată. Pe atunci era guvernatorul militar al ţinuturilor maritime de nord. Acolo nu e război de tranşee, sunt doar munţi şi chestii de genul ăsta. De aceea conduce el campania asta, pentru că e cel mai bun pe care îl au care să lupte cu o armată în mişcare – şi e prieten cu Bosco, deşi, din câte am înţeles, nu e prea popular în altă

parte.

— Ştii de ce?

— Nu. Dar i-am citit rapoartele de război. Luptă de parcă ar putea gândi singur. Chestia asta îi face cam nervoşi pe băieţii de la Biroul de Intoleranţă. Din câte am auzit Bosco îl protejează.

— Deci de ce are nevoie Princeps ăsta să îi spui tu ce să facă?

— Va trebui să îl întrebaţi pe Bosco. Cale gesticulă spre hartă.Unde sunt acum?

Vipond arătă spre un loc cam la o sută şaizeci de kilometri de punctul cel mai nordic al deşertului Scabland.

— Se pare că vor traversa deşertul Scabland către Templu.

— Aşa se pare. Dar e prea riscat să traversezi deşertul vara cu o armată, chiar şi cu una aşa de mică.

— Atunci asta nu e parte din planul tău măreţ?

— Chiar este parte din planul meu măreţ ca ei *să pară* că se îndreaptă spre Scabland prin Pădurea Hessel ca voi să încercaţi să ajungeţi acolo mai întâi şi să îi aşteptaţi să vină la voi. Dar, odată ajunşi în pădure, se vor întoarce spre vest şi vor traversa râul aici la Podul Stamford şi se vor îndrepta spre Port Erroll de pe coasta de vest de aici. Flota care a ars Micul Memphis îi va prelua din port. Şi, chiar dacă nu reuşesc, din câte am citit la bibliotecă, ţărmul nu este abrupt pe partea asta. Pot aduce bărcile cu rame dacă e nevoie. Arătă spre o trecătoare pe hartă.Chiar dacă vremea e proastă şi flota întârzie, odată ce trec deBaring Gap, câteva sute de Izbăvitori pot ţine piept zile întregi chiar şi unei armate mari.

Vipond se uită la el mult timp fără să spună nimic că începu să îl enerveze pe Cale. Era pe punctul de a vorbi, când Vipond îi adresă o întrebare:

— Te aştepţi ca eu să cred că cineva de vârsta ta, oricine ar fi, a fost rugat să pregătească un plan de atac de genul acesta şi apoi ca acest plan să fie dus la îndeplinire în cel

mai mic detaliu?Credeam că o să îmi spui ceva mai plauzibil.

La început Cale se albi la faţă, cu genul acela de expresie moartă pe faţă care îl făcu pe Vipond să îşi regrete tonul sincer şi îşi aminti încântarea rece cu care îl lichidase pe SolomonSolomon. Se gândi că băiatul acesta e la limita nebuniei. Dar apoi Cale râse, un hohot scurt şi brusc de amuzament.

— I-aţi văzut vreodată pe cămătari jucând şah în Ghetou?

— Da.

— Sunt mulţi bătrâni care joacă, dar şi copii, adică mai mici decât mine. Unul dintre copiii ăştia câştigă întotdeauna – nici măcar Rapidul cu zulufii şi barba lui şi alte alea şi pălăria ciudată nu-l poate bate. Aşa că Rapidul spune...

— Rabinul, din câte înţeleg.

— A. Chiar mă întrebam cu privire la asta. Oricum, deciRabinul ăsta spune că şahul e un dar de la Dumnezeu ca să ne ajute să îi vedem planul divin şi că acest copil care abia ştie să citească e un semn să credem în ordinea care există în toate. Eu am două daruri: pot să omor un om la fel de uşor cum aş sparge o farfurie – şi celălalt lucru e că pot să mă uit la o hartă sau să stau într-un loc şi pot vedea cum să îl atac sau să îl apăr. Pur şi simplu îmi vine aşa cum jocul vine băieţelului aceluia dinGhetou. Deşi nu cred că e un dar de la Dumnezeu. Dacă nu mă credeţi, mare scofală. E pierderea voastră.

— Şi cum i-ai opri? Tăcu. Dacă ar trebui s-o faci.

— În primul rând, nu-i lăsaţi să ajungă la Baring Gap sau vor scăpa. Dar am nevoie de o hartă mai detaliată de aici până aici, spuse el, arătând spre o secţiune de treizeci şi doi de kilometri pătraţi, şi două sau trei ore să mă gândesc la asta.

Să se încreadă în fiinţa asta ciudată din faţa lui sau să îl lase în pace? Tatăl lui Vipond avea o glumă la care ţinea foarte mult şi care spunea că atunci când e vorba de o criză, în majoritatea cazurilor e bine să aştepţi. „Nu face

ceva imediat, spunea el, mai bine stai şi aşteaptă.”

— Aşteaptă în camera alăturată şi îţi aduc chiar eu hărţile.Stai departe de ferestre.

Cale se ridică şi se duse în biroul personal, dar, când era pe punctul de a închide uşa în spatele lui, Vipond îl opri.

— Masacrul, a fost şi acesta parte din planul tău?

Cale se uită la el ciudat, dar orice fel de expresie avea, nu era una ofensată.

— *Dumneavoastră* ce credeţi? întrebă el încet şi închise uşa.

Vipond se uită la fratele lui vitreg.

— Ai fost foarte tăcut.

IdrisPukke ridică din umeri.

— Ce e de spus? Ori îl crezi, ori nu.

— Şi tu îl crezi?

— Cred *în* el.

— Şi diferenţa e că?

— Întotdeauna m-a minţit pentru că nu îşi poate face curaj să îşi asume mai multe riscuri decât trebuie. Dar uneori e o greşeală să fii prea secretos şi e o greşeală pe care el încă o comite.

— Nu sunt nici eu sigur că asta e o vină aşa de mare, spuse
Vipond.

— Dar, ca şi Cale, eşti o persoană secretoasă.

— Dar acum ce crezi?

— Cred că spune adevărul, zise IdrisPukke.

— Sunt de acord.

Odată ce luă decizia să intervină, Vipond deveni din ce în ce mai tensionat şi nerăbdător să vadă planul lui Cale, unul care dură nu trei ore, ci trei zile ca să fie complet. „Îl vreţi bun sau îl vreţi acum?” îi spunea Cale ca răspuns la solicitarea repetată a lui Vipond de a vedea măcar ceva din ideile lui. Dacă era atât de nerăbdător cum nu îi stătea în fire, asta era pentru că fusese foarte supărat de morţile

sătenilor şi de ceea ce spuneau aceste morţi despre rapoarte ciudate ale puţinilor refugiaţi Antagonişti care veneau din Nord. Ceva la mănuşa lui Brzica îi pusese nervii pe bigudiuri, de parcă toată răutatea şi răzbunarea din lume îşi găseau expresia în grija cu care fusese făcută, în calitatea cusăturilor şi în felul în care lama era ataşată cu o asemenea măiestrie de piele. Era şi mai neliniştit pentru că se crezuse un om de lume, aproape cinic, cu siguranţă un pesimist. Ajunsese să se aştepte la puţine din partea oamenilor şi era rareori surprins în aşteptările lui. Nu era nicio noutate pentru el că existau crime şi cruzime în lume. Dar această mănuşă era un martor al posibilităţii a ceva groaznic care nu putea fi imaginat, de parcă iadul pe care nu-l mai considera nimeni decât o teroare pentru copii trimisese un mesager nu cu coarne şi copite despicate, ci sub forma unei mănuşi de piele, făcute cu măiestrie.

N-a fost o chestiune uşoară pentru Vipond să influenţeze tacticile Materazzilor, care era geloşi pe preeminenţa lor în asemenea chestiuni până aproape de isterie. Vipond nu era soldat, ci politician, ambele motive la fel de grele pentru suspiciuni.Mai era şi problema că Mareşalul Materazzi se îmbolnăvise, căci problema lui enervantă cu gâtul se transformase într-o infecţie pulmonară şi era din ce în ce mai puţin capabil să apară la nenumăratele şedinţe făcute cu scopul de a discuta campania.Vipond trebuia să facă faţă unei realităţi noi, chiar dacă temporare. Reuşi totuşi, cu tactul lui obişnuit. Când cercetaşiiMaterazzi au pierdut urma armatei Izbăvitorilor în PădureaHessel nu s-au alarmat foarte tare, având în vedere că se aşteptau să iasă la iveală îndreptându-se spre singurul drum care ducea către deşertul Scabland.

Exact atunci Vipond a avut o reuniune secretă cu Generalul
Amos Narcisse, al doilea la comandă după Mareşal, şi l-a informat că reţeaua lui proprie de informatori avea veşti despre adevăratele intenţii ale Izbăvitorilor, dar că din

multe motive complicate nu dorea să se ştie că el este băgat în problema asta.Dacă Narcisse dorea să prezinte aceste informaţii consiliuluiMaterazzi ca fiind ale sale proprii, atunci aceasta îi va aduce glorie considerabilă, şi la fel şi planul de luptă pe care Vipond i-l va oferi Generalului pentru consultare dacă doreşte.
Vipond îşi dădu seama că Narcisse era un om îngrijorat. Nu era prost, dar nici competent din cale-afară nu era şi îl panica faptul că, din cauza stării proaste de sănătate a Mareşalului, răspundea efectiv de toată campania. Nu ar fi recunoscut-o în faţa nimănui, dar în sufletul său nu credea că e omul potrivit pentru rolul ăsta.Vipond îl încurajă să coopereze pe deplin făcându-i promisiuni voalate, dar clare cu privire la o schimbare a legii taxelor care îl va avantaja teribil pe Narcisse şi oferindu-se să asigure încheierea unei dispute foarte vechi referitoare la o moştenire vastă în careNarcisse era implicat de douăzeci de ani şi părea să piardă.

Dar Generalul nu era în întregime corupt şi nici chiar el nu ar fi fost de acord cu o strategie care ar fi pus imperiul în pericol.Petrecu câteva ore meditând la planul lui Vipond, adică al lui Cale, până să vadă că interesul lui financiar şi conştiinţa lui militară erau unul şi acelaşi lucru. Oricine se gândise la acest plan, îi spuse el lui Vipond, ştia bine ce face. Se bâlbâi susţinând, deloc convingător, că nu doreşte să îşi asume meritele altcuiva, dar Vipond îl asigură că planul era munca mai multor oameni şi că adevărata calitate preţuită va fi aceea de conducător al celui care va executa planul. De fapt, era planul lui Narcisse la urma urmei. Când îl prezentă consiliului şi îl apără acesta era adevărul, iar factorul decisiv a fost că armata Izbăvitorilor a apărut exact acolo unde prezisese Narcisse că va apărea.

O faimoasă zicală spune că, dacă războaiele nu ar fi atât de al naibii de scumpe, nu am înceta niciodată să le purtăm. Oricât de bine ar fi spus, se pare că oamenii uită mereu că, deşi războaiele pot fi drepte şi nedrepte, nu sunt

niciodată ieftine.Problema Materazzilor era că cei mai mari experţi finanţişti din imperiu erau Evreii din Ghetou. Evreii, pe de cealaltă parte, erau extrem de precauţi cu războaiele altora pentru că, în cele mai multe cazuri, le aduceau necazuri. Dacă împrumutau banii părţii învinse nu mai avea cine să le dea banii înapoi, dar dacă finanţau partea învingătoare deseori se decidea că Evreii fuseseră cumva responsabili pentru izbucnirea războiului şi trebuiau exilaţi. Prin urmare, nu mai era necesar să fi se dea banii înapoi. Astfel că Materazzii i-au asigurat fără sinceritate pe Evrei că datoriile de război vor fi respectate, iar finanţiştii dinGhetou au pretins, la fel de nesincer, că se găseau greu bani în sume atât de mari şi numai la dobânzi uriaşe. În timpul acestor negocieri, Kitty the Hare a văzut ocazia şi a rezolvat problema oferindu-se să finanţeze toate datoriile de război ale Materazzilor.Asta a venit ca o uşurare imensă pentru Evrei care priveau KittyTown ca pe crimă împotriva lui Dumnezeu. Era un fapt bine ştiut că ei nu ar fi făcut afaceri cu proprietarul lui sub nicio formă, nici sub ameninţarea exilului. Kitty era mai îngrijorat din cauza Materazzilor. În ciuda mitei, a şantajului şi a corupţiei politice, ştia bine că opinia publică din Memphis se revolta tot mai mult contra practicilor dezgustătoare care aveau loc înKitty Town şi că o mişcare împotriva lui era mai mult sau mai puţin inevitabilă. Kitty the Hare calculă că un război, mai ales unul în care sentimentul cetăţenesc era atât de implicat, va atenua ceea ce considera el că e o izbucnire temporară de dezaprobare morală cu privire la afacerea sa. Prin finanţarea a ceea ce credea el că va fi o campanie scurtă, Kitty the Hare se simţea destul de încrezător că îşi va asigura propria poziţie în Memphis pentru o perioadă lungă de timp.

Acum măcar Materazzii erau pregătiţi să facă o mişcare contra Izbăvitorilor şi, cu planul măreţ al lui Narcisse de a-i ghida, patruzeci de mii de oameni în armuri complete au părăsit oraşul în uralele mulţimilor numeroase. Se zvonea

că MareşalulMaterazzi urma să îşi termine strategia pentru război şi se va alătura trupelor sale mai târziu, dar nu era adevărat. Mareşalul era extrem de bolnav din pricina infecţiei pulmonare şi nu avea aproape nicio şansă să ia parte la campanie.

În acest timp, Izbăvitorii erau într-o stare destul de proastă din cauza unei epidemii de dizenterie care îi omorâse pe câţiva şi care îi slăbise pe foarte mulţi. Pe deasupra, planul de a-i păcăli pe Materazzi ca să îi aştepte în deşertul Scabland în timp ce ei se îndreptau în direcţia opusă eşuase în mod evident. Aproape imediat ce au ieşit din Pădurea Hessel, un detaşament de două mii de Materazzi începuse să îi urmărească de pe partea cealaltă a Râului Oxus. Din acel moment, fiecare mişcare pe care o făcea armata Izbăvitorilor era observată şi detaliile erau raportate Generalului Narcisse.

Spre surprinderea lui Princeps, nu a fost făcută nicio încercare de a-i întârzia armata şi, în mai puţin de trei zile, au călătorit aproape o sută de kilometri. Dar apoi efectele dizenteriei i-au slăbit mai mult de jumătate din efectiv şi a decis să se odihnească jumătate de zi la Burnt Mill. Trimise o solie la apărătorii oraşului ameninţându-i că masacrează toţi locuitorii aşa cum făcuseră la Mount Nugent dacă nu se predau imediat şi le dau oamenilor lui mâncare. Au făcut aşa cum li s-a spus. Adoua zi dimineaţă, Izbăvitorii şi-au continuat marşul spreBaring Gap. Acum Princeps, văzând groaza pe care masacrul o semănase în populaţia locală, trimise un efectiv mic de două sute de oameni înainte care au folosit aceeaşi tactică pentru a le oferi oamenilor săi încă slăbiţi provizii continue de alimente, majoritatea mai bune decât cele cu care erau obişnuiţi, ceva care îi înveseli destul de mult.

Planul de bătălie oferit de Cale pentru un atac împotriva imperiului Materazzi se dovedise eficient până în momentul de faţă, dar teritoriul pe care intrau acum fusese doar vag reprezentat pe hărţile din documentele din Biblioteca

Templului.Unul dintre cele mai importante scopuri ale planului era să aducă douăzeci de cartografi pe care să îi trimită în zece grupuri separate să întocmească hărţi cât mai detaliate ale terenului pe care intenţionau să îl atace anul viitor. Cele trei grupuri care trebuiau să întocmească hărţi ale drumului pe care mergeau nu se întorseseră şi acum Princeps se mişca printr-un teritoriu despre care nu avea decât o idee vagă. A doua zi Princeps încercă să îşi treacă armata peste Oxus la White Bend, dar armata care îi urmărea crescuse acum la cinci mii. Se văzu forţat să abandoneze încercarea şi să avanseze în zona rurală unde terenul era accidentat şi unde cele câteva sate care ar fi putut să le asigure noi provizii fuseseră evacuate de Materazzi şi orice ar fi putut fi de folos sau de valoare fusese îndepărtat.

În următoarele două zile Izbăvitorii au continuat să mărşăluiască, căutând cu o disperare din ce în ce mai mare o modalitate de a traversa râul, ceva ce Materazzii de pe malul opus erau extrem de hotărâţi să împiedice. Cu fiecare oră care trecea, Izbăvitorii erau şi mai obosiţi şi mai slăbiţi de inaniţie şi de efectele dizenteriei şi erau în stare să parcurgă doar şaisprezece kilometri pe zi. Dar apoi norocul li s-a schimbat.Cercetaşii Izbăvitorilor au capturat un văcar local împreună cu familia lui. Disperat să îşi salveze familia, văcarul le-a spus de un vad vechi, acum scos din folosinţă, pe unde credea că şi o armată considerabilă ar fi putut trece. Cercetaşii se întoarseră cu vestea că traversarea va fi dificilă şi că vadul are nevoie de reparaţii considerabile, dar că putea fi făcut utilizabil. Dar mai ales era şi complet nepăzit. Norocul li s-a îmbunătăţit şi mai mult. Mlaştinile extinse de pe partea cealaltă a râului îi forţaseră pe Materazzi să se îndepărteze destul de mult de râu şi să iasă din raza vizuală a Izbăvitorilor. După ce că aproape căzuseră în disperare, Izbăvitorii simţeau acum un val mare de speranţă. În două ore ridicară un cap de pod de cealaltă parte a râului şiIzbăvitorii rămaşi se apucară să repare şi să

construiască trecerea cu pietre de la casele înconjurătoare. Până la prânz au terminat lucrarea şi au început traversarea. La apusul soarelui şi ultimul Izbăvitor trecuse în siguranţă pe malul celălalt. Deşi un număr restrâns de Materazzi au apărut la o distanţă sigură să privească ultima oră de traversare, nu au făcut nimic, ci au trimis în continuare mesaje lui Narcisse.

După cinci kilometri din călătoria de a doua zi, Izbăvitorii au dat peste o privelişte care l-a făcut pe Princeps să înţeleagă că armata lui era terminată. Drumurile noroioase erau răscolite ca nişte câmpuri prost arate, iar tufişurile pe o distanţă de zece metri şi de o parte, şi de alta a lor erau trântite la pământ – zece mii de Materazzi fuseseră aici înaintea lor. Dându-şi seama că o armată de multe ori mai mare decât a sa îi aştepta până înBaring Gap, Princeps făcu tot ce putu ca să securizeze informaţia obţinută care reprezenta scopul principal al planului lui Cale.Cartografii supravieţuitori au desenat cât de multe copii au putut din hărţile pe care le făcuseră şi apoi Princeps le-a trimis în douăsprezece direcţii diferite, prin intermediul unor oameni deghizaţi, în speranţa că măcar una din ele va ajunge la Templu.Ţinu o slujbă scurtă, apoi mărşăluiră mai departe. Timp de două zile nici nu şi-au auzit, nici nu şi-au văzut duşmanul dincolo de râul de noroi pe care îl lăsau în urmă. Apoi începu să plouă torenţial în straturi cumplit de reci. În faţa vântului şi a ploii, armata se căţără pe un deal abrupt şi reuşi să facă asta destul de ordonat, dar când au trecut de creasta dealului pe terenul plat din faţa lor au văzut armata Materazzi încolonată şi aşteptându-i într-un număr uriaş. De fiecare parte a lor, ieşind din văi, soseau tot mai mulţi. Ploaia se opri şi soarele ieşi, iarMaterazzii îşi scoaseră steagurile şi flamurile, care fluturară vesele, roşii, albastre şi aurii, iar soarele strălucea pe armurile argintii ale soldaţilor.

În ciuda eforturilor Izbăvitorului General Princeps de a evita o bătălie, aceasta era acum inevitabilă. Dar nu în ziua

aceea. Era aproape întuneric de-acum, iar Materazzii, după ce băgaseră spaima morţii şi a condamnării în Izbăvitorii privitori, se retraseră un pic spre nord. Văzând asta, Izbăvitorii se retraseră şi ei pe o distanţă scurtă şi căutară orice refugiu era disponibil, deşi nu înainte ca Princeps să ordoneze fiecărui arcaş să îşi taie o ţeapă defensivă lungă de un metru optzeci din copacii de pe părţi. Temându-se că Materazzii i-ar putea ataca noaptea, Princeps ordonă să nu se aprindă focuri ca să îi împiedice pe atacatori să le distingă tabăra. Uzi, înfrigurați şi înfometaţi, Izbăvitorii zăceau acolo unde erau, spovedindu-se, ascultând slujba, rugându-se şi aşteptând moartea. Princeps mergea printre ei împărţindu-le medalioane cu Sfântul Iuda, sfântul patron al cauzelor pierdute, rugându-se pentru sufletul său şi al oamenilor săi, de la săpătorul de haznale până la cei doi arhiepiscopi însărcinaţi cu comandarea soldaţilor.

— Ţineţi minte bărbaţi, le spunea el cu veselie fiecărui preot sau soldat, că suntem ţărână şi în ţărână ne întoarcem.

— Şi ne vom întoarce în ţărână mâine pe la ora asta, spuse unul dintre călugări, iar Princeps, spre surprinderea arhidiaconului său, râse.

— Tu eşti ăla, Dunbar?

— Eu mi-s, răspunse Dunbar.

— Ei bine, ai dreptate.

Majoritatea Materazzilor erau la mai puţin de opt sute de metri distanţă, cu focurile aprinse, iar Izbăvitorii puteau auzi frânturi de cântece, însoţite de înjurături la adresa lor, iar în aerul liniştit, pe măsură ce noaptea avansa, expresii ciudate din conversaţii obişnuite. Sergentul-Şef Trevor Beale era şi mai aproape. Susţinător al armatei lui Narcisse, el se afla la mai puţin de patruzeci de metri şi căuta să vadă cum poate fi de ajutor.

Nefericit, ud, îngheţat de frig, flămând şi plin de groaza a ce urma să vină, Izbăvitorul Colm Malik îşi croi drum spre unul din puţinele corturi pe care Armata a Patra le adusese

cu ea. Şi totuşi, se gândi el, e vina ta. Tu ai insistat să te oferi voluntar când ai fi putut să fii în siguranţă în Templu, dând şuturi în fund acoliţilor.

Se plecă prin prelata cortului şi îl găsi pe Izbăvitorul PetarBrzica uitându-se la un băiat, poate de vreo paisprezece ani, care stătea pe podea cu mâinile legate la spate. Băiatul avea o expresie ciudată pe faţă – o teroare palidă, care era de înţeles, dar şi ceva ce Malik nu putea identifica. Ură, poate.

— Ai cerut să mă vezi, Izbăvitorule.

— Da, Malik, spuse Brzica. Mă întrebam dacă mi-ai putea face un serviciu.

Malik încuviinţă cu cât de multă lipsă de elan putea să disimuleze.

— Băiatul acesta este un spion sau un asasin ales de Materazzi, pentru că îmi spune că a fost martor la acţiunea de la MountNugent. Trebuie executat.

— Aşa?

Malik era nedumerit de-adevăratelea, nu făcea pe nebunul.

— Exact înainte să îl prindă pichetele şi să îl aducă la mine, am primit o iertare absolută a tuturor păcatelor mele de laArhiepiscop însuşi.

— Înţeleg.

— Evident, tu nu ai primit aşa ceva. Uciderea unei persoane neînarmate, oricât de îndreptăţită ar fi, necesită o iertare formală ulterioară. Nu pot să îl omor cu mâna mea şi să cerArhiepiscopului o altă iertare – va crede că sunt un idiot. Tu te-ai spovedit?

— Încă nu.

— Atunci care e problema? Du-l în pădure şi scapă de el.

— Nu poţi pune pe altcineva?

— Nu. Acum dă-i drumul.

Astfel că Malik îl conduse pe băieţelul îngrozit prin tabăra înmuiată de burniţă, dincolo de numeroasele slujbe mormăite de călugări între ei şi dincolo de liniile de

pichetare în pădurile apropiate. Cu fiecare pas, inima lui Malik se prăbuşea şi mai tare în cizmele ude: era una să baţi sau să dai şuturi, dar să tai gâtul unui băiat care fusese deja martor la ceva care îi făcuse greaţă chiar şi lui era mai mult decât putea îndura el. Mâine se va întâlni personal cu creatorul său. După ce ieşiră din raza vizuală a taberei şi intrară în tufişuri, Malik îl înşfăcă pe băiat şi şopti:

— O să îţi dau drumul. Continuă să alergi în direcţia aia, mă auzi, şi să nu te uiţi niciodată înapoi. Ai înţeles?

— Da, spuse băiatul îngrozit.

Malik îi tăie legăturile de la mâini şi îl privi cum se împiedică, plângând, în întuneric. Aşteptă câteva minute ca să fie sigur că în groaza lui, băiatul nu dă peste linia pichetelor. Iar mâine, dacă afla cineva, nu mai conta. Şi astfel, sperând că actul lui de caritate ar putea cântări împotriva multelor lui păcate contra băieţilor, Malik se întoarse înapoi spre tabără şi intră direct în cuţitul Sergentului-Şef Trevor Beale.

Cale se trezi cu mult înainte de venirea zorilor şi, pe măsură ce cerul se lumina încetul cu încetul, i se alăturară mai întâiVagul Henri, apoi Kleist şi, ultimul dintre toţi, chiar în zori,IdrisPukke. Stăteau în vârf la Silbury Hill de unde aveau o imagine clară a câmpului de luptă. Silbury Hill nu era un deal[7]
adevărat, ci o movilă uriaşă care fusese ridicată din motive acum neştiute de un popor de mult uitat. Vârful ei plat oferea o platformă de vizionare excelentă, nu numai pentru paznicii care spionau mişcările duşmanilor – deşi câmpul de luptă era destul de clar de oriunde stăteai în partea Materazzilor dar şi pentru numeroşii auxiliari de la curte: ambasadori, ataşaţi militari, persoane importante de sorginte nemilitară şi chiar importante femei Materazzi. Una dintre acestea era Arbell Gât-de-Lebădă, care insistase să fie prezentă în ciuda opoziţiei stăruitoare a tatălui ei şi a lui

[7]hill – deal (în lb. Engleză în orig.)

Cale, ambii subliniind că ea era ţinta principală a Izbăvitorilor şi că în ceaţa şi confuzia unei bătălii nu i se putea asigura protecţia. Ea argumentase că prezenţa celorlalte femeiMaterazzi i-ar face absenţa ruşinoasă, mai ales că războiul era purtat ca să îi salveze ei viaţa. Aceşti bărbaţi îşi riscau viaţa pentru ea şi numai laşitatea i-ar putea explica absenţa. Cearta continuase până în ziua bătăliei, iar Mareşalul cedase numai cândNarcisse confirmase atât condiţia proastă, cât şi dimensiunea redusă a armatei Izbăvitorilor şi securitatea oferită de SilburyHill. Acesta era prea abrupt pentru un atac uşor şi era simplu de apărat, oferind în acelaşi timp o posibilitate sigură şi rapidă de scăpare. Opinia lui Cale nu a contat, dar el deja planificase ca, la primul semn de pericol, s-o scoată de acolo, chiar cu forţadacă era nevoie. După ce văzu armatele aşezate în dimineaţa aceea, neliniştile lui se mai domoliră.

Câmpul de luptă era un triunghi. El se afla pe Silbury Hill în colţul stâng al bazei, iar armata Materazzilor, vreo patruzeci şi cinci de mii la număr, se întindea într-o linie groasă în colţul din dreapta. Izbăvitorii ocupau unghiul ascuţit al triunghiului.

De fiecare parte a lor erau păduri negre, dese şi aproape impenetrabile, iar între ei un câmp mare, majoritatea recent arat, cu o mirişte de un galben strălucitor care marca poziţia Materazzilor.Estimară că distanţa dintre armate era de vreo opt sute de metri.

— Câţi crezi că sunt? spuse Cale către Vagul Henri, dând din cap înspre Izbăvitori.

Acesta nu răspunse vreo treizeci de secunde.

— Vreo cinci mii de arcaşi. Poate o mie trei sute de soldaţi.

— Trebuie să recunoşti că Narcisse e genial, spuse IdrisPukke, căscând. Izbăvitorii nu se pot retrage şi, dacă atacă în asemenea condiţii reduse de izbândă, o să îi facă bucăţi. Mă duc să iau micul dejun.

Kleist se duse cu el la un servitor bătrân care sufla într-un foc, cu faţa roşie ca un homar, iar alături de el se afla o farfurie cu ouă fierte tari şi o bucată de şuncă afumată de dimensiuneaunui picior de cal. În timp ce stăteau şi priveau, un setter roşu aparţinând uneia dintre femeile Materazzi li se alătură, dând din coadă şi sperând să primească şi el ceva de mâncare.

În timp ce mâncau, Narcisse suporta o grămadă de neplăceri.Deşi planul lui era în general sprijinit şi admirat, şi asta de către nişte oameni care aveau multă experienţă şi erau războinici talentaţi, timp de douăzeci de ani aceştia fuseseră obişnuiţi caMareşalul Materazzi să aibă ultimul cuvânt în problema întâietăţii în linia de atac. Absenţa lui nefericită de pe câmpul de luptă a permis reapariţia unor rivalităţi de mult îngropate, fără nicio metodă clară de a le rezolva. Pe deasupra, Narcisse se văzuse obligat să îşi modifice planul de bătălie de trei ori ceea ce sunt obligaţi să facă până şi marii generali. Asta însemna că nobilii cu sânge regal care primiseră odată roluri importante în linia întâi acum erau rugaţi să accepte poziţii neremarcabile, dar vitale în partea din spate. Lor li se părea o retrogradare dezonorabilă ce le păta vieţile devotate şi a căror scopuri în sine erau definite în termeni de glorie şi bravură militară. Înţelepciunea planului de a-i prinde pe Izbăvitori într-un câmp îngust devenise acum o problemă, căci erau prea mulţi nobili cu multă experienţă, talent şi curaj şi nu erau suficiente locuri în care să îi pună pe toţi. Fiecare dintre ei era convins, şi pe bună dreptate, că el este cel mai bun om pentru treaba asta, şi că să se dea la o parte doar ca să ajungă la o înţelegere era un compromis mult prea mare care ar fi putut afecta imperiul pe care toţi erau legaţi de onoare şi dornici să moară ca să îl protejeze. Fiecare bărbat avea propriul argument pentru a fi inclus şi erau puţine argumente care să nu fi fost bune. I-ar fi trebuit MareşaluluiMaterazzi toate talentele diplomatice şi anii de autoritate ca să-i împace cât de cât, dar, oricât de

competent era, Narcisse nu avea aceste atuuri. Într-un sfârşit hotărî ca cei mai puternici nobili să conducă fiecare o secţiune în prima linie şi numai celor pe care credea el că îşi permite să îi ofenseze le dădu un rol secundar. Aranjamentul acesta făcea lanţul de comandă oribil de complicat, dar era cea mai bună soluţie pe care o putuse găsi şi situaţia devenea din ce în ce mai încurcată cu fiecare oră, pe măsură ce o mulţime de nou-veniţi îşi cereau locul potrivit în marea schemă a lucrurilor. Narcisse se consolă cu ideea că problemele lui Princeps, deşi erau infinit mai simple, erau şi infinit mai rele. Pretinzând că trebuie să supravegheze desfăşurarea forţelor inamice, părăsi Cortul Alb şi lăsă în urmă certurile, dar când ieşi, îl văzu pe Simon Materazzi îmbrăcat în armură completă şi agitându-se în mijlocul unui grup de doisprezece soldaţi cărora le demonstra noile sale lovituri de sabie învăţate.Narcisse îl trase deoparte pe unul din ofiţerii săi de ordonanţă şi îi şopti încet:

— Pune-l pe retardatul Mareşalului în spatele frontului imediat şi ţine-l sub protecţie până se termină tot. Numai de asta n-am nevoie acum, să o ia razna pe câmpul de luptă şi să fie ucis.

Ca să fie sigur, aşteptă să vadă dacă ordinele îi sunt executate, spre furia incandescentă, dar neputincioasă a lui Simon.Koolhaus se dusese să bea apă şi nu văzu nimic din asta.

Cale şi Henri rămaseră să privească şi să facă presupuneri, dar, oricât discutau ce ar fi făcut în locul lui Princeps, niciunul nu găsea nicio eroare în rezumatul lui IdrisPukke al situaţiei.Neliniştile lor începură să scadă.

— E planul tău, de fapt, spuse Vagul Henri, privind admirativ spre flancurile de bărbaţi îmbrăcaţi în armuri şi flamuri colorate, splendid aranjate.

— E *ideea* mea. Ce e acolo e munca lui Narcisse. Pare în regulă. Un pic cam aglomerat, totuşi. Încă.

Se gândi cu o considerabilă satisfacţie la viitorul sinistru

care îi aştepta pe Izbăvitorii din vale.

Şi totuşi, cei doi continuară să privească cu sentimente nedorite de ură amestecată cu teamă armata Izbăvitorilor care începea să se ordoneze în blocuri de soldaţi, separaţi în trei unităţi diferite de două blocuri mici de cavalerie. De fiecare parte, în dreapta şi în stânga, mai erau două blocuri de arcaşi.

În ciuda sentimentelor lor sumbre cu privire la Izbăvitori,Cale şi Vagul Henri vedeau cât de rea e poziţia lor. Deja nu mai aveau mâncare, sau mai aveau foarte puţină, şi le era frig, şi erau uzi – când soarele străluci puţin şi începură să se mişte puteai vedea cum se ridică aburi din ei. Pentru cei care aveau diaree situaţia era şi mai rea – nu aveau nicio şansă să plece de pe câmp şi trebuiau să-şi facă nevoile în locul în care stăteau. Şi toate astea în faţa unei armate care era bine aprovizionată, bine hrănită şi de cel puţin zece ori mai mare ca dimensiune. Era o perspectivă foarte neplăcută.

La poalele colinei, Materazzii fuseseră aranjaţi doar în două formaţii de pedestraşi în armuri complete (deşi multe armuri nu erau încă potrivite), a câte opt mii de soldaţi. De fiecare parte şi în spatele celor două grupuri, erau cavalerii în armuri, o mie două sute la număr. Liniile frontale ale Materazzilor erau încă neformate – mulţi se aşezaseră să mănânce şi să bea şi se auzeau strigăte, urale şi râsete, în timp ce se desfăşurau şi multe certuri neoficiale pentru locurile din faţă. În frigări se aflau oi şi chiar un cal, şi un abur puternic se ridica din ibricele care fierbeau.Cei prea nerăbdători să stea şi să mănânce îşi potriveau armurile aşezaţi pe miriştea gălbuie, îşi ocupau poziţiile şi încercau să ajungă mai aproape de front dând la greu din coate, deşi niciunul nu era atât de indisciplinat ca să se ajungă la ceva mai violent.

Două ore mai târziu, tot nu se întâmplă nimic. ArbellGât-de-Lebădă, palidă, li se alătură, însoţită de IdrisPukke,Kleist şi Riba, care mâncaseră între timp. Deşi îşi pierduse din

rotunjimi în lunile care trecuseră, ea încă mai era şi va fi mereu un contrast izbitor cu stăpâna sa. Era mai scundă cu aproape douăzeci de centimetri, cu tenul măsliniu, cu ochii căprui şi, pe cât era Arbell de blondă şi de zveltă, pe atât era Riba de moale şi de bucălată. Arătau atât de diferit, de parcă erau o porumbiţă şi o lebădă.

Arbell, neliniştită, îi întrebă ce cred că se va întâmpla şi toţi fură de acord că Materazzii aveau dreptate să stea pe loc pentru că, mai devreme sau mai târziu, Princeps va fi obligat să atace.Din orice unghi privea Cale, poziţia Izbăvitorilor era destul de disperată.

— L-a văzut cineva pe Simon? întrebă Arbell.

— O fi cu Mareşalul, zise IdrisPukke.

Zilele acestea Simon şi Mareşalul erau inseparabili. „Aproape ca tată şi fiu”, glumea Kleist când nu-l auzea Arbell. Încă îngrijorată, era pe punctul de a trimite doi servitori să îl caute pe fratele ei când un grup de cinci soldaţi călare se apropie de ei. Unul dintre ei era Conn Materazzi. Nu se mai apropiase de Cale de la lupta lor.

— Am fost trimis de Generalul Narcisse să văd dacă eşti în siguranţă.

— Sunt în siguranţă. L-ai văzut pe fratele meu?

— Da. Cred că da – acum vreo oră. Era în Cortul Alb cu idiotul ăla care traduce pentru el.

— Nu ai niciun drept să vorbeşti aşa despre Koolhaus.Caută-l pe Simon şi, te rog, asigură-te că e trimis aici.

Apoi se întoarse spre cei doi servitori ai ei şi îi trimise jos la
Marele Cort cu aceleaşi instrucţiuni.

Pentru prima dată Conn Materazzi se uită la Cale.

— Bănuiesc că eşti în siguranţă aici.

Cale nu spuse nimic. Conn îşi întoarse atenţia spre Kleist.

— Dar tu? Dacă ai mai mult curaj decât să stai aici şi să ne laşi pe noi să luptăm în locul tău, pot să aranjez un loc pentru tine în linia întâi.

Kleist păru interesat.

— Foarte bine, răspunse el amabil. Mai am de făcut unul sau două lucruri pe aici, dar ia-o înainte şi vin şi eu în câteva minute.

Lui Conn îi lipsea simţul umorului, dar chiar şi el îşi dădu seama că era luat în râs.

— Măcar prietenii voştri împuţiţi de acolo au curajul să lupte ei înşişi. Voi trei staţi pur şi simplu aici sus şi ne lăsaţi pe noi să luptăm în locul vostru.

— Care e rostul, răspunse Kleist, de parcă ar fi explicat cuiva cu putere redusă de înţelegere, de a avea un câine şi de a lătra tu însuţi?

Dar Conn nu era uşor de batjocorit sau, mai degrabă, nu-lafectă prea mult pentru că se născuse să se privească pe sine însuşi ca pe o valoare imensă.

— Voi aveţi mai multe motive decât oricare dintre noi să fiţiaici astăzi. Dacă vi se pare amuzant, atunci nu am nevoie de ultimul cuvânt al unui bufon ca să văd din ce sunteţi făcuţicu adevărat.

Şi, având ultimul cuvânt, îşi întoarse calul şi plecă. Adevărul e că vorbele lui au avut puţin efect asupra Vagului Henri, absolut deloc asupra lui Kleist, dar atinseră un punct sensibil la Cale.Victoria lui împotriva lui Solomon Solomon îi arătase că talentul lui depindea de o teroare care putea pleca şi veni în orice moment. Care era rostul unor asemenea talente dacă panica le putea şterge? Ştia că ceea ce îl ţine în vârful dealului nu era, la drept vorbind, faptul că nu era lupta lui şi că se simţea legat atât de datorie, cât şi de dragoste s-o protejeze pe Arbell Materazzi, ci şi amintirea tremurării, a slăbiciunii şi a curajului care i se dizolvase – spaima groaznică de a-ţi fi teamă şi de a fi slab.

Mai veni un vizitator pe vârful dealului Silbury şi era unul a cărui apariţie provocă o agitaţie fascinantă în rândul persoanelor foarte importante adunate acolo. Deşi sosise până la baza dealului într-o trăsură, fusese transferat într-o

lectică complet acoperită în genul celor folosite de doamnele Materazzi pentru a parcurge străzi înguste din partea foarte veche a oraşului unde nu putea fi folosită o trăsură. Opt bărbaţi, evident extenuaţi de urcuş, purtară lectica şi alţi zece o păziră.

— Cine-i acolo? îl întrebă Cale pe IdrisPukke.

a-ţi Păi, nu pot să spun că sunt surprins prea des, dar asta chiar e o minune.

— E Chivotul Legământului?

— Uită-te în jos, nu în sus. Dacă diavolul însuşi ar intra vreodată la stăpân, acesta ar fi acela. E Kitty the Hare.

Cale fu impresionat corespunzător şi pentru un moment nu spuse nimic în timp ce se uita la cei zece paznici.

— Par.

— Aşa ar şi trebui. Mercenari Laconici. Costă o căruţă de bani.

— Ce face aici? Credeam că lumea doar aude de el, nu îl şi vede.

— Bate-ţi joc! Dacă îl calci pe Kitty pe bătături, o regreţi.Probabil a venit să îşi supravegheze investiţia. Şi, oricum, azi e ocazia de a vedea cum se face istoria şi de a fi în siguranţă în acelaşi timp.

Apoi uşa lecticii se deschise şi din ea coborî un bărbat. Cale gemu dezamăgit.

— Ăsta nu e Kitty, spuse IdrisPukke.

— Slavă Domnului pentru asta! Belzebut trebuie să caute în altă parte.

— Uneori uit că eşti abia un copil. Dacă ai vreodată ocazia să îl întâlneşti pe bărbatul acesta, adăugă IdrisPukke, gesticulând înspre el, ţine minte, domnule cu caş la gură, să îţi cauţi urgent ceva de făcut în altă parte.

— Acum chiar că m-ai speriat.

— Eşti al dracului de îngâmfat, nu? Acela e Daniel Cadbury.

Caută în Dicţionarul General al Doctorului Johnson la „bandit”şi o să îi găseşti numele. Mai verifică şi la „asasin”,

„ucigaş” şi„hoţ”. Dar e foarte fermecător, totuşi atât de îndatoritor că ai crede că ţi-ar împrumuta gaura fundului său şi el s-ar căca prin coaste.

În timp ce Cale se gândea la remarca asta interesantă,Cadbury, zâmbind, veni spre ei.

— A trecut mult timp, IdrisPukke. Îţi cauţi ocupaţie?

— Bună, Cadbury. Ai trecut pe aici în drumul spre noua ta misiune de a strangula un orfan?

Cadbury zâmbi de parcă aprecia cu adevărat maliţiozitatea din vocea lui IdrisPukkeşi, fiind un bărbat înalt, se uită în jos aprobator la Cale.

— Un glumeţ prietenul tău, nu? Tu trebuie să fii Cale, adăugă el, pe un ton care sugera că însemna ceva să fii Cale. Am fost laOpera Roşie când l-ai lichidat pe Solomon Solomon. Nu i s-ar fi putut întâmpla asta unui tip mai simpatic. Eşti ceva deosebit, tinere, chiar eşti! Trebuie să luăm prânzul împreună când se termină neplăcerile astea. Apoi făcu o plecăciune care îi arăta lui Cale respect, dar ca de la un egal de la care merita să primeşti respect şi se întoarse, şi se urcă din nou în lectică.

— Pare foarte amabil, spuse Cale, vrând să îl enerveze peIdrisPukke.

— Şi aşa va fi exact până în momentul în care va fi obligat, cu cel mai mare regret, să îţi taie gâtul.

Se auzi un strigăt de la Vagul Henri. Flancurile Izbăvitorilor se puneau în mişcare. Într-o linie adâncă de vreo zece metri, cei şase mii de arcaşi şi o mie nouă sute de soldaţi se mişcau încet înainte. După cincizeci de metri, la marginea câmpul arat care se întindea aproape la fel de mult cât Materazzii, se opriră şi flancul din faţă îngenunche.

— Ce naiba fac? întrebă IdrisPukke.

— Iau o gură de pământ, spuse Cale, ca să ţină minte că din ţărână au venit şi în ţărână se vor întoarce.

După ce făcu asta, primul flanc se ridică şi intră pe câmpul arat. Flancul din spatele lor înaintă, luă o gură de pământ şi îi urmă şi apoi alţii, şi alţii. În mai puţin de cinci

minute, toată armata Izbăvitorilor se rearanjase în formaţie de luptă, mergând la pas încet şi pierzându-şi echilibrul pe pământul dur.Materazzilor şi observatorilor de pe Silbury Hill nu le rămânea decât să aştepte şi să privească.

— Când îşi vor grăbi atacul? întrebă IdrisPukke.

— Nu o vor face, spuse Vagul Henri. Materazzii nu folosesc arcaşi, aşa că aria lor de omor e de cât? Un metru optzeci? Nu au nevoie să se grăbească.

Trecuseră de-acum zece minute de când avansau şi, după ce au acoperit aproape şapte sute de metri din cei nouă sute care îi despărţeau de flancul principal al Materazzilor, se auzi un strigăt de la centenarii Izbăvitori care controlau fiecare câte o sută de oameni. Soldaţii se opriră din înaintare.

Se auziră mai multe strigăte înăbuşite de la centenari, iar arcaşii şi soldaţii începură să păşească la dreapta şi la stânga ca să lase spaţiu între ei astfel că armata umplea acum lăţimea câmpului de luptă. În mai puţin de trei minute terminaseră să îşi rearanjeze formaţia de luptă şi erau acum cam la un metru distanţă. Cele şapte linii din spatele rândului din faţă erau aşezate ca la jocul de şah, astfel că arcaşii puteau vedea şi striga mai uşor peste capetele soldaţilor din faţa lor.

Timp de câteva minute fusese evident că fiecare Izbăvitor purta ceva care arăta ca o suliţă lungă de un metru optzeci.Acum că se opriseră şi se aflau mult mai aproape, era clar că ceea ce aveau în mâini era prea gros şi prea greu să fie o suliţă.

Mai urmă un ordin de la centenari şi scopul lor deveni evident.

Urmă o lungă perioadă de ciocăneală când ţepuşele defensive au fost bătute în pământ cu ciocanele grele pe care le cărau toţi arcaşii.

— Pentru ce pregătesc o linie defensivă? întrebă IdrisPukke.

— Nu ştiu, răspunse Cale. Voi?

Kleist şi Vagul Henri ridicară amândoi din umeri.

— Nu are sens. Materazzii i-au prins la înghesuială. Cale se uită nelinişti la IdrisPukke. Eşti sigur că Materazzii nu vor ataca?

— De ce ar renunţa la un asemenea avantaj?

Izbăvitorii îşi ascuţeau acum capetele ţepuşelor.

— Vor să încerce să îi provoace să îi atace, spuse Cale după câteva momente. Se întoarse spre IdrisPukke. Sunt în raza săgeţilor. Patru mii de arcaşi, şase săgeţi pe minut – crezi căMaterazzii vor suporta douăzeci şi patru de mii de săgeţi venind spre ei la fiecare şaizeci de secunde?

IdrisPukke pufni şi se gândi.

— Două sute treizeci de metri e o distanţă a naibii de mare.

Nu-mi pasă câţi sunt. Fiecare soldat Materazzi e acoperit din cap până în picioare cu oţel. Săgeata nu e făcută să pătrundă prin oţelul călit de la o asemenea distanţă. Nu pot să spun că mi-ar plăcea să fiu sub o asemenea ploaie – dar Izbăvitorii vor fi norocoşi dacă unul dintr-o sută loveşte ţinta. Şi nu vor aveasuficiente săgeţi – câteva duzini de fiecare – ca să menţină ritmul ăsta pentru multă vreme. Dacă ăsta e planul lor...

IdrisPukke ridică din umeri ca să arate cât desconsidera planul lor.

Cale se uită spre grupul de cinci observatori Materazzi care îi privea pe Izbăvitori de la punctul de observaţie de pe Silbury

Hill. Unul dintre ei pleca cu vestea ţepuşelor defensive care fuseseră bătute în pământ, ceva ce ar fi fost dificil de văzut din liniile frontale ale Materazzilor. Durase ceva timp să îşi dea seama ce făceau cu ţepuşele şi dacă era suficient de important ca să trimită un mesager.

După ce îl privi pe mesager dispărând peste creasta dealului,Cale se întoarse înapoi spre Izbăvitori. O duzină de stegari ridicau flamuri albe cu chipul Izbăvitorului Spânzurat pictat cu roşu. Ordinul de a ochi veni de la centenari, prea

neclar ca să îl audă bine, dar evident când miile de arcaşi încordară corzilearcurilor şi le ridicară sus. Urmă o scurtă pauză, apoi se auzi un strigăt al centenarilor şi steagurile fură lăsate în jos. Patru nori de săgeţi se arcuiră treizeci de metri în aer, îndreptându-se spre prima linie a Materazzilor.

Trecură trei secunde şi apoi îi loviră pe Materazzii cu capetele plecate să respingă vârfurile ascuţite. Cele cinci mii de săgeţi loviră, şuierară şi pocniră, ricoşând pe linia îmbrăcată în armuri, cu Materazzi plecaţi în ploaia de oţel ca şi cum s-ar fi ferit de vânt şi grindină. Din flancuri se auziră ţipetele cailor loviţi. Dar deja loveau alte cinci mii de săgeţi. Zece secunde mai târziu, altele. Timp de două minute, ploaia continuă peMaterazzi. Puţini au murit, şi mai puţini au fost răniţi - IdrisPukke avea dreptate că armura care îi acoperea pe soldaţii
Materazzi îşi va face treaba. Dar gândiţi-vă la zgomot, la clănţănitul încontinuu al metalului, la aşteptarea scurtă, din nou săgeţile, nechezatul cailor, strigătele ghinionişti lor loviţi în ochi sau în gât şi faptul că niciunul dintre ei nu mai îndurase un atac aşa de ostil şi de îngrozitor. Ce rost avea să stea acolo pur şi simplu şi să primească o săgeată de la un Sfânt Neica-Nimeni fără educaţie sau talent, sau curaj să lupte de la om la om?

Cavalerii de pe flancuri au cedat primii, mai întâi pe partea stângă, nesiguri când doi dintre stegarii lor au căzut – era oare un semnal? – era atât de greu de distins printre nechezatul cailor răniţi, propriii lor armăsari panicaţi şi gata s-o ia la goană şi doar o deschizătură mică în coif prin care să vadă imaginea care se desfăşura în jurul lor. Trei cai porniră înainte, speriaţi.Era un atac? Nimeni nu voia să îşi arate laşitatea rămânând înurmă. Precum atleţii dintr-o cursă, privind încordaţi cum unul sare la start, toată linia porneşte. Strigătele din spate să menţină frontul se pierd în zgomotul general – şi apoi săgeţile aterizează din nou.

Apoi brusc caii de pe flancul stâng înaintează – nerăbdarea, furia, teama şi confuzia îi îndeamnă.

Narcisse, privind din Cortul Alb, înjură gata să explodeze.Dar îşi dă seama în curând că nu îi mai poate chema înapoi. Le face semn celor din flancul stâng să atace şi ei. Abia atunci soseşte mesagerul de pe Silbury Hill să îl avertizeze de ariciul de ţepuşe săpat printre arcaşii de pe flancuri.

Sus pe Silbury Hill un Cale îngrozit se holbează neîncrezător cum cavaleria avansează, şi cavalerii îşi îndeamnă caii să formeze o linie de două sute şaptezeci de metri – adunându-se repede în zece rânduri, genunchi la genunchi, ca să se potrivească cu linia de arcaşi din faţa lor. La început păstrează viteza unui om care aleargă lejer, ridicaţi în scări, cu lăncile sub braţul drept, cu mâna stângă ţinând hăţurile. Timp de o sută optzeci de metri şi patruzeci de secunde ţin acest ritm, suportând douăzeci de mii de săgeţi în timp ce atacă. Apoi pe ultimii patruzeci şi cinci de metri două mii de bărbaţi călare, cu lănci, îşi luară avânt să îi calce în picioare pe arcaşi.

Arcaşii, cu gustul pământului în gură, amestecat cu teamă, eliberară încă o tranşă de săgeţi. Mai mulţi cai nechezară şi căzură, zdrobindu-i pe călăreţi, rupând coloane şi luând şi vecinii cu ei în cădere. Dar linia îşi continuă avansarea. Şi apoi şocul înfruntării.

Niciun cal nu va alerga spre pericol de bunăvoie şi nici nu va asalta o barieră pe care nu o poate sări. Niciun bărbat în toate minţile nu va sta drept în faţa unui cal care atacă şi a unei lănci. Dar bărbaţii vor alege moartea acolo unde un animal nu o va face. Ei pot fi antrenaţi să moară.

Când caii părură să vină peste ei ca un val zdrobitor, arcaşii făcură un pas înapoi şi se mişcară iute în tufişul de ţepuşe ascuţite. Unii alunecară, alţii au fost prea înceţi şi au fost zdrobiţi sau înjunghiaţi cu lancea. Caii au ajuns în vârful ţepuşelor prea repede şi nu au putut da înapoi. Traşi în ţeapă, nechezatul lor suna ca sfârşitul lumii, iar călăreţii erau aruncaţi din şa şi îşi rupeau gâtul. În timp ce zăceau în noroi şi se zbăteau ca peştii, Izbăvitorii îi terminau cu

lovituri de baros sau unul îl ţinea şi altul îl înjunghia la îmbinarea armurilor, înroşind noroiul maro.

Majoritatea cailor refuzară să avanseze. Unii alunecară, aruncându-şi călăreţii, alţii rămaseră în picioare în timp ce atacul se opri un moment, întorcându-se înapoi şi izbindu-se unii de alţii, în timp ce unii fugeau în lături în pădure. Bărbaţii înjurau, caii nechezau, se întorceau de teamă ca nişte creaturi jumătate din dimensiunea şi greutatea lor şi alergau spre siguranţa din spatele flancului. Călăreţii cădeau cu sutele şi într-un moment arcaşii ţâşneau din spatele ţepuşelor şi loveau cu barosul capetele şi piepturile călăreţilor uimiţi şi căzuţi. Erau treilzbăvitori în sutane noroioase de fiecare cavaler Materazzi căzut care se chinuia să se ridice în picioare şi să scoată sabia, dar erau împinşi şi alunecau, şi se împiedicau, şi apoi erau înjunghiaţi în ochi şi la încheieturi. Mai departe, în ariciul de ţepuşe, arcaşii, furioşi şi eliberaţi de teamă acum, trăgeau asupra călăreţilor care se retrăgeau. Căzură şi mai mulţi cai răniţi, iar alţii o luară la goană frenetici.

Ce era mai rău acum venea. Aşa cum trebuia să facă,Mareşalul trimise prima linie de pedestraşi să susţină atacul cavaleriei. Opt rânduri de oameni, în total zece mii, erau deja la jumătatea drumului către flancurile Izbăvitorilor când cavaleria care se retrăgea, cu caii îngroziţi şi înnebuniţi de frică şi răni, se izbi de flancurile pedestraşilor Materazzi care veneau spre ei.Înghesuiţi laolaltă şi împiedicaţi să se mişte de pădurile dese de pe fiecare parte şi cu flancuri de bărbaţi în armuri în spatele lor, era imposibil să se dea la o parte ca să lase caii înnebuniţi să treacă. Disperaţi să evite o ciocnire mortală în timp ce caii goneau spre ei, soldaţii s-au împins în lateral unii în alţii, pornind un val care se ducea spre spate şi spre fiecare parte în timp ce fiecare om cădea şi îl apuca pe tovarăşul lui ca să stopeze căderea.

Astfel că avansarea a fost oprită peste tot – bărbaţii alunecau în noroiul răscolit, înjurau şi se trăgeau în jos unii

pe alţii.Arcaşii Izbăvitori, având acum timp să se reorganizeze, lansară o nouă ploaie de săgeţi. În acest moment, cu Materazzii pe loc şi la şaptezeci de metri de ei, vârfurile săgeţilor puteau să penetreze chiar şi armura de oţel dacă erau lansate bine.

Chiar dacă numai câteva sute de oameni au fost zdrobiţi de caii care fugeau sau răniţi de săgeţi, miile rămase începură să se ascundă unul în spatele celuilalt înainte ca sergenţii şi căpitanii să ţipe la ei să îi adune din nou în linie şi să avanseze din nou.Deşi iritaţi de dezordine şi de mersul în treizeci de kilograme de armură pe trei sute de metri de câmp arat şi noroios, puterea atacului lor începu să crească. Cincizeci de metri. Douăzeci.Zece, şi apoi pe ultimii metri au luat-o la goană, ochind cu suliţele ca să le înfigă în piepturile adversarilor lor.

Dar în momentul ciocnirii, Izbăvitorii se retraseră într-un suflet câţiva metri, dezechilibrând ultimul pas de atac al duşmanilor lor. Şi încă odată linia Materazzilor s-a oprit împiedicându-se, în timp ce unii avansau şi alţii rămâneau în urmă; astfel că, având loc în etape, marele moment al atacului a fost amânat din nou.

Dar acum, în ciuda confuziei atacului, Materazzii ştiau cu siguranţă că trebuie să câştige – îmbrăcaţi în armuri erau cei mai mari soldaţi ai lumii şi erau în sfârşit faţă în faţă şi cinci la unul. Convinşi de victorie, au forţat înaintarea. Acum aerul, în afară de ţipetele şi urletele bărbaţilor, era plin de zăngănitul lăncilor şi de gemetele de efort ale Materazzilor, care erau acum şi mai înghesuiţi chiar şi în şiruri de douăzeci pe alocuri, şi toţi se împingeau şi dădeau din coate să ajungă la locul acţiunii şi al onoarei. Dar numai Materazzii din faţă puteau lupta – mai puţin de o mie de oameni puteau să lovească în acelaşi timp.Mai puţini la număr, Izbăvitorii aveau spaţiu să se mişte în şi din zona de omor de numai patru metri. Incapabili să avanseze,Materazzii din faţă erau împinşi de camarazii lor din spate şi, mai rău de atât, şi de cei din mijloc şi de la

coadă care nu ştiau ce se întâmplă şi continuau să forţeze înaintarea. Începu să se creeze o presiune, oamenii împingându-se unii în alţii. Cei din faţă încercau să se ferească, să se dea într-o parte sau să se retragă în timp ce Izbăvitorii îi atacau, dar nu aveau loc. Apoi presiunea din spate, imposibil de puternică, îi împinse în faţă în loviturile de suliţă şi de baros. Unii căzură răniţi; alţii, nefiind în stare să se ţină pe picioare în aglomeraţie şi în noroiul unsuros, alunecară şi îi făcură pe ceilalţi din spatele lor să cadă ca piesele de la domino. Dorind să îşi recapete echilibrul,Materazzii din mijloc încercară să păşească peste oamenii căzuţi din faţă. Dar, vrând-nevrând, din cauză că erau împinşi din spate de cei care nu vedeau înainte, trebuiau să calce pe tovarăşii lor şi aşa, mulţi alunecară şi căzură şi ei în noroi, nereuşind să îşi menţină echilibrul în timp ce călcau peste oamenii care se zbăteau sub tălpile lor. La ce le folosea acum armura fără spaţiu să se mişte, doar o povară în timp ce încercau să se ridice din nou în picioare sau să se caţăre peste două, trei corpuri? Iar din faţă veneau suliţele şi loviturile de baros.

Chiar dacă şi Izbăvitorii cădeau, se puteau ridica sau smulge cu uşurinţă. În trei sau patru minute, în faţă se formară ziduri de Materazzi căzuţi, protejându-i pe Izbăvitori şi împiedicând atacul – şi continua şi presiunea din spate, cu atât mai mult că niciunul dintre cei din spate nu putea vedea ce se întâmplă în faţă. Bărbaţii din spate credeau că fiecare cădere a liniei din faţă era o înaintare şi erau încurajaţi să împingă şi mai mult. Puţini dintre Materazzii care zăceau în grămezi la pământ erau morţi sau chiar grav răniţi, dar în agitaţia generală şi în noroi un cavaler singur găsi că era greu să se mai ridice după ce căzuse la pământ. Cu un al doilea peste el era aproape imposibil să se mişte. Dacă mai era şi un al treilea, era neajutorat ca un copil.Imaginaţi-vă furia şi teama – atâţia ani de antrenament, lupte şi cicatrice, ca să ajungi să mori zdrobit sau să aştepţi, întins în noroi, să vină un ţăran cu un

baros să te lovească în piept sau să te înjunghie prin viziera din coif sau prin încheietura armurii de la axilă. Ce chin, ce teroare, ce neajutorare! Şi în tot acest timp împingerea groaznică din spate continua în timp ce douăzeci de flancuri de Materazzi se avântau, convinşi de victorie şi disperaţi să îşi aducă contribuţia înainte să câştige bătălia. Mesagerii staţionaţi în spatele câmpului de luptă, nerăbdători să obţină veşti, incapabili să vadă dezastrul din faţă şi că bătălia era deja pierdută, trimiseră rapoarte că victoria era aproape a lor şi cereau întăriri să termine lupta.

În Cortul Alb, veneau veşti diferite de pe Silbury Hill, unde observatorii puteau vedea clar prăbuşirea frontului. Dar chiar şi aici erau numai băieţii şi IdrisPukke care apreciau pe deplin calamitatea care se desfăşura sub ochii lor. Astfel că observatorii, nesiguri şi ezitanţi, nu puteau lua hotărârea de a-i sfătui peMaterazzi să se retragă. O asemenea acţiune era de neimaginat şi ei se puteau înşela uşor. Astfel că trimiseră mesaje alarmante, dar pline de „dacă” şi „s-ar putea”. Narcisse primea semnale de pe front care cereau întăriri ca să termine lupta, dar şi rapoartele sumbre ale observatorilor de pe Silbury Hill pline de precauţie şi nevrând să recunoască faptul că bătălia era deja pierdută.Narcisse îşi adunase majoritatea efectivelor împotriva unui duşman care era bolnav, slăbit şi cu arme reduse şi care se lupta cu cea mai mare armată din lume care nu pierduse nicio bătălie în mai mult de douăzeci de ani. Nu aveau cum să piardă. Aşa că, în ciuda neliniştii stârnite de mesajele de pe Silbury Hill,Generalul dădu repede ordinul ca şi al doilea flanc să atace.

Sus pe deal, când băieţii şi IdrisPukke văzură cum a doua linia avansează spre câmpul de luptă, strigară într-un suflet de neîncredere, uimire şi furie.

— Ce se întâmplă? îi spuse Arbell Gât-de-Lebădă lui Cale.

Iubitul ei îşi ridică mâna şi gemu.

— Nu vezi? Bătălia e deja pierdută. Bărbaţii aceia se duc la moarte şi cine o să protejeze Memphisul când trupurile

lor vor putrezi în câmp acolo?

— Nu se poate să ai dreptate. Spune-mi că nu e aşa. Nu poate fi atât de rău.

— Uită-te şi tu, zise el, gesticulând spre linia de bătălie. Deja mii de arcaşi Izbăvitori roiau în lateralul şi chiar în spateleMaterazzilor, doborându-i cu pari şi baroase, şi provocând prăbuşiri în masă căci fiecare care cădea mai trăgea trei sau patru după el. Trebuie să plecăm, zise Cale încet. Roland, strigă el la rândaşul ei. Adu-i calul – acum! Doamne Sfinte! strigă el de groază. Nu aş fi crezut dacă nu aş fi văzut cu ochii mei.

Le făcu semn Vagului Henri şi lui Kleist care începură să se îndrepte spre corturile lor. Dar în timp ce se mişcau, o siluetă şchiopătând fără suflare se îndreptă spre ei.

— Aşteptaţi! strigă el.

Era Koolhaus, îmbujorat şi agitat.

— Domnişoară, e fratele dumneavoastră, Simon. A fugit de lângă mine când eram în spate uitându-ne la cavalerie. Am crezut că ne-am pierdut unul de altul în mulţime, dar când m-am întors la cortul lui am văzut că armura pe care i-a dat-o tatăl dumneavoastră de ziua lui dispăruse. Era cu nenorocitul ăla de Lord Parson acum o oră care glumea că îl ia pe Simon cu el în linia întâi. Se opri o secundă. Cred că e acolo în luptă.

— Cum ai putut să fii atât de neglijent? ţipă Arbell laKoolhaus. Dar se întoarse imediat către Cale: Te rog, găseşte-l!Adu-l înapoi!

Cale era prea uimit ca să mai zică ceva, dar Kleist, nu.

— Dacă îi vrei pe amândoi morţi, asta e cea mai bună metodă. Kleist îi făcu semn să se uite la bătălie. În câteva minute o să fie douăzeci şi cinci de mii de oameni morţi acolo, îngropaţi într-un câmp de cartofi. Izbăvitorii au câştigat deja. În următoarele două ore nu o să vedem decât oameni care sunt omorâţi.Şi tu vrei să îl trimiţi acolo? Va fi ca şi cum ar căuta acul în carulcu fân. Şi un car în flăcări pe deasupra.

Dar parcă nu auzise nimic, doar privi în ochii lui Cale, disperată şi imploratoare.

— Te rog, ajută-l!

— Kleist are dreptate, spuse Vagul Henri. Orice se întâmplă cu Simon, noi nu mai putem face nimic.

Din nou, păru să nu-l audă, uitându-se în continuare în ochii lui Cale. Apoi, încet, fără speranţă, îi căzu capul în piept.

— Înţeleg, spuse ea.

Asta a fost desigur ceea ce l-a atins pe Cale, de parcă l-ar fi înjunghiat în inimă. Pentru el era sunetul pierderii încrederii şi era de nesuportat. Simţea că devenise un fel de zeu în ochii ei şi era pur şi simplu imposibil să renunţe la adoraţia ei. În tot acest timp, Riba, cu ochii larg deschişi, îşi ţinuse gura închisă, sperând că se poate baza pe ceilalţi să îl oprească pe Cale. Dar ştia că atunci când venea vorba de Arbell îşi pierduse raţiunea.

Oricât îi era teamă de salvatorul ei ciudat şi uneori grosolan, şi de cele mai multe ori indiferent faţă de ea de câte ori trecea pe lângă el în treburile ei zilnice, Riba văzuse timp de multe luni că atunci când venea vorba de Arbell parcă înnebunea.

— Nu face asta, Thomas, spuse ea, severă ca o mamă.

Arbell se uită la ea, atât şocată, cât şi furioasă pe servitoarea ei că o contrazicea în acest mod. Dar cu atât de mulţi împotriva ei nu putea să îi spună Ribei să tacă, de fapt nu putea spune nimic. Dar nu conta. Cale parcă nu auzea nimic.

Cale privi peste umărul său la bătălia haotică de dedesubt, cu inima cât un purice. Se uită la Vagul Henri şi la Kleist.

— Acoperiţi-mă cât de mult puteţi, dar nu staţi prea mult să nu mai puteţi pleca.

— Nici nu aveam de gând, zise Kleist.

Cale râse.

— Ţineţi minte, dacă unul din voi mă loveşte, voi şti cine

a fost.

— Nu şi dacă sunt eu ăla.

— Întoarceţi-vă la Memphis cu gărzile ei. Vă ajung din urmă când pot.

Kleist şi Henri alergară să îşi aducă armele. Cale îl luă peIdrisPukke deoparte.

— Dacă lucrurile merg prost, îndreaptă-te spre Treetops.

— Nu vrei să te duci acolo, băiete, spuse IdrisPukke.

— Ştiu.

Vagul Henri şi Kleist se întoarseră cu braţele pline şi începură să îşi aşeze arbaletele. IdrisPukke îi spuse unuia dintre ofiţerii de pe lângă Arbell să îşi scoată veşmintele oficiale, o cămaşă brodată cu dragoni albaştri şi aurii şi mottoul familieiMaterazzi: Mai degrabă mort decât diferit. IdrisPukke îi dădu cămaşa lui Cale.

— Dacă te duci aşa cum eşti, toţi vor încerca să te căsăpească.Măcar îmbrăcat în asta Materazzii nu te vor ataca.

— Şi, dacă eşti capturat, spuse Arbell, îşi vor da seama că pot cere o răscumpărare considerabilă.

Auzind asta, Kleist începu să chicotească de parcă asta era cea mai amuzantă glumă auzită vreodată.

— Las-o în pace, spuse Cale.

— Trebuie să îţi faci griji cu privire la tine, amice. Ea va fi bine, sunt sigur.

Apoi Cale porni spre creastă şi dispăru după ea, alunecând pe panta abruptă a dealului aproape alergând. În treizeci de secunde era pe câmpul de luptă. În faţa lui, primul flanc se îndrepta deja spre acelaşi măcel brutal ca şi primul atac, încă opt mii de oameni înghesuiţi într-un spaţiu prea mic până şi pentru jumătate din ei. Deja Izbăvitorii curgeau pe margini, înconjurându-i pe nou-sosiţi – întăririle le dădeau pur şi simplu mai mulţi soldaţi imobili pe care să îi căsăpească şi să îi doboare în voie.

Flancurile înghesuite de soldaţi se despărţiseră ici şi colo în timp ce împingeau şi dădeau la o parte grămezi mari de

corpuri, unele înalte şi de trei metri, iar Izbăvitorii curgeau în jurul lor ca marea printre pietre. Cale o luă la pas grăbit şi în două minute se mişca în spatele frontului Materazzilor. Spre deosebire de felul în care lupta se vedea de pe deal, de aici nu înţelegea deloc ce se întâmplă. Unii dintre soldaţii din spate se dădeau înapoi, nesiguri; alţii forţau înainte. Numai pentru că văzuse de pe deal, ştia că în faţă şi pe laterale avea loc un masacru. Aici nici măcar nu era prea mult zgomot, doar grupuri de soldaţi avansând, schimbând direcţia atunci când vedeau o breşă sau se aruncau înainte după ce mai cădea o linie în faţă, crezând că au mai doborât un flanc al Izbăvitorilor. Astfel că mii de oameni un pic nerăbdători, care sperau să nu piardă bătălia, se duceau încet spre o moarte groaznică.

Cale alergă de-a lungul liniei din spate căutându-l pe Simon, o sarcină lipsită de speranţă, aşa cum zisese Kleist că va fi. Dar dacă se amăgise atunci când începuse să coboare Silbury Hill, acum era doar disperat. Nu-l va găsi niciodată pe Simon, asta dacă nu era deja mort. Tot ce se va întâmpla va fi că va muri şi el acolo sau se va întoarce ca un ratat în ochii lui Arbell. Chiar dacă ea ar fi acceptat că el nu putea face nimic, el nu voia ca ea să accepte aşa ceva. Nu voia să renunţe la adoraţia ei şi la ce însemna asta pentru el.

Apoi avu alte lucruri cu privire la care să se îngrijoreze. De după o linie de Materazzi care se împingeau înainte apărură două duzini de Izbăvitori. În grupuri de câte trei aceştia atacară orice soldat care încerca să găsească o metodă de a ajunge în linia întâi a frontului. Unul le punea piedică cu un cosor, al doilea îi lovea cu unul din baroasele grele pe care le folosiseră ca să îşi îngroape ţepuşele de lemn în pământ şi al treilea îi înjunghia sub braţ sau prin viziera coifului. După ce au doborât rătăciţii, au început chiar să folosească foarfecele ca să tragă de picioarele bărbaţilor care se împingeau să ajungă în faţă. În înghesuială şi noroi şi neaşteptându-se la un asemenea

atac, soldaţii care ar fi fost invulnerabili oriunde în altă parte, alunecară şi căzură şi adversarii lor îi căsăpiră în timp ce se zbăteau şi se zvârcoleau în noroi, neajutoraţi ca nişte nou-născuţi.

Apoi un grup de Izbăvitori îl văzu pe Cale şi se îndreptă spre el să îl atace din trei părţi. O săgeată îl lovi pe cel din stânga în ochi, o alta pe cel din dreapta. Primul căzu în linişte, al doilea ţipând şi ducându-şi mâna la piept. Al treilea încă mai avea o privire de nedumerire pe faţă când Cale îl lovi în gât şi îi tăie gâtul până la coloana vertebrală. Căzu zvârcolindu-se în noroi lângă Lordul celor Şase Judeţe pe care îl măcelărise câteva secunde mai devreme. Apoi Cale păşi într-o a doua luptă, ţinând braţul atacatorului său într-o parte, lovindu-l cu fruntea în faţă şi înjunghiindu-l cu meticulozitate în inimă. Un Izbăvitor înarmat cu un cosor căzu cu gura deschisă lovit de una din săgeţile lui Henri, dar săgeata lui Kleist îl lovi pe cel care mânuia barosul doar în braţ. Norocul lui dură două secunde până cândCale, alunecând în noroi, rată lovitura fatală şi îl lovi în burtă.

Izbăvitorul căzu ţipând şi rămase pe pământ, unde avea să-i ia ore întregi să moară. Apoi alt val de soldaţi împinseră înapoiIzbăvitorii care mai rămăseseră, iar Cale rămase pe loc acoperit de sânge şi neputincios, neştiind încotro să se îndrepte. Tot talentul lui deosebit nu îl ajuta cu nimic în presiunea şi confuzia luptei – acum era doar un băiat într-o mulţime de oameni pe moarte.

Şi atunci, tocmai când era pe punctul de a se întoarce, mai urmă un colaps. Şaizeci de oameni în faţa lui căzură, cel mai mare grup de până acum, şi se deschise o breşă până aproape de linia întâi. Pentru o secundă, îngrozit, Cale ezită ştiind că această breşă e însăşi falca morţii care se deschisese să îl înghită.Dar teama de a rata în ochii iubitei lui îl împinse spre gaura care se deschidea şi, capabil să fugă mai repede decât bărbaţii în armuri care alunecau în jurul lui, reuşi să alerge până la trei metri de linia întâi. Dar acolo se lovi de un zid impenetrabil deMaterazzi morţi şi

aflaţi pe moarte. Nimeni din faţa lui nu avea nicio rană, pur şi simplu se prăbuşiseră unul peste celălalt şi erau zdrobiţi de greutatea celor de deasupra lor şi de cei care îi împingeau din spate. Timp de câteva minute avu în faţă doar grămezi de morţi şi gemete ciudate, înfundate. Coifurile unora se desprinseseră, alţii, prinşi, dar cu o mână liberă şi le scoseseră disperaţi după o gură de aer. Feţele le erau vinete, unele aproape negre – câţiva gemeau cu un efort teribil de a-şi umple plămânii – dar nimic nu putea intra în pieptul lor teribil de zdrobit. Chiar cum se uita la ei, respiraţia le înceta şi gurile li se căscau ca la peştii naufragiaţi la mal. Câţiva îi vorbiră şoapte oribile:„Ajutor! Ajutor!” încercă să elibereze vreo câţiva, dar parcă erau prinşi în zidurile din fainã de orez şi beton ale Templului.Se întoarse şi scană grămezile de morţi şi muribunzi care gemeau în jurul lui.

— Ajutor! scârţâi o voce. Privi spre faţa unui tânăr, cu chipul de un albastru-vineţiu îngrozitor. Ajutor!

Cale privi în altă parte.

— Cale, ajută-mă!

Uimit, Cale se întoarse înapoi. Şi atunci îl recunoscu, chiar şi sub negrul şi albastrul buhăit al feţei. Era Conn Materazzi.O săgeată zbură pe lângă urechea lui dreaptă şi clincăni când lovi unul dintre morţii în armură. Se aplecă lângă Conn.

— Pot să te termin repede. Da sau nu?

Dar Conn nu părea să audă.

— Ajută-mă! Ajută-mă! spuse el, un sunet oribil şi hârşâit.

Încă odată, mai puternic acum din cauza imaginii îngrozitoare a cuiva pe care îl cunoştea, Cale simţi grozăvia de a fi acolo – şi inutilitatea acestui lucru. Privind nelinişţit peste umăr văzu că deschiderea care îl lăsase să ajungă atât de aproape de front începea să se închidă pe măsură ce Izbăvitorii îi forţau peMaterazzi de pe margini din nou în mijloc. Se ridică să fugă.

— Ajută-mă!

Ceva din ochii lui Conn Materazzi îţi ridica părul pe ceafă – oroarea groaznică şi disperarea. Cale se întinse în grămada de morţi şi ridică cu toată puterea pe care o avea, dublată de furie şi teamă. Dar Conn era blocat, cu un luptător dedesubt şi trei deasupra, de patru sute cincizeci de kilograme de greutate moartă şi foi de oţel. Se opinti din nou. Nimic.

— Îmi pare rău, amice, îi spuse el lui Conn. S-a scurs timpul.

Apoi se trezi trântit la pământ de o lovitură puternică în spate. Înspăimântat şi surprins, alunecă în noroi în timp ce încerca să îşi scoată sabia şi să se elibereze de atacator.

Era un cal. Se uita la el şi fornăia aşteptând. Cale se holbă la animal – călăreţul lui era mort şi acesta căuta pe cineva să îl conducă în afara câmpului de bătălie. Imediat Cale apucă frânghia legată de şa, o înnodă în jurul oblâncului greu, apoi segrăbi să o lege în jurul trunchiului lui Conn, pe sub axile. Faţa lui Conn era neagră acum şi ochii goi. Din fericire frânghia era subţire, dar foarte rezistentă, mai mult ceremonială decât practică, şi o putu împinge uşor sub un braţşi apoi sub celălalt.O legă mai repede decât făcuse ceva vreodată în viaţă, apoi căzu în noroi în timp ce încerca să sară în şa. Mai disperat acum decât niciodată, apucă oblâncul şeii şi, văzând cum se închide breşa din front, ţipă în urechea calului. Speriat, acesta porni, alunecând şi poticnindu-se în noroi, aproape căzând, dar apoi se echilibră şi trase cu toată puterea unui armăsar obişnuit să care o sută treizeci de kilograme în şa. La început nu se mişcă nimic, apoi urmă o nouă opintire şi o pocnitură a piciorului drept al lui Conn şi acesta fu eliberat din grămada de morţi care îl zdrobeau. Cu această nouă poticnire calul aproape căzu din nou şi Cale aproape scăpă oblâncul din mână. Apoi porniră, toţi trei îndreptându-se spre deschizătură cu nu mai mult de şase sau şapte kilometri pe oră. Dar calul era puternic şi bine antrenat şi se mişca, fericit acum în ciuda dezastrului dimprejur, că are

un călăreţ în spate. Instinctul care protejase calul în rătăcirea lui pe câmpul de luptă mai mult de cincisprezece minute în mijlocul unui masacru îl ocrotea din nou. Cale îşi ţinea capul plecat şi corpul cât de aproape de grumazul calului putea, gata să scoată cuţitul să taie frânghia care îl lega de Conn dacă acesta reprezenta un pericol de cădere. Dar noroiul care provocase moartea atâtor Materazzi şi urma să omoare şi mai mulţi a fost salvatorul lui Conn. Inconştient, acesta aluneca uşor în orice direcţie era tras, aproape ca o sanie în zăpadă. Cale îşi ţinea capul jos şi conducea calul cu călcâiele, fără să îi vadă pe cei doi Izbăvitori care veneau să întâmpine animalul ce se mişca încet. Nici nu-i văzu căzând, ţipând de groază şi durere, seceraţi de săgeţile grijulii ale lui Kleist şi Henri.

În mai puţin de trei minute calul îşi croise drum prin masa de oameni care erau împinşi în centrul frontului şi fără dramă sau agitaţie părăsi câmpul de luptă, purtându-i peCale în spate şi pe Conn, inconştient, după el, într-o cărare îngustă între Silbury Hill şi pădurile dense care înconjurau frontul. După ce ieşi din vedere, Cale opri calul şi coborî să se uite la Conn. Părea mort, dar mai respira. Cale îl dezbrăcă repede de armură şi cu mare dificultate îl urcă cu burta în jos în şa. În tot acest timp, inconştient, Conn gemea şi striga de durere, având coastele şi piciorul rupt. Cale conduse calul înainte şi în cinci minute sunetul bătăliei pieri şi fu înlocuit de cântecul mierlelor şi de vâjâitul vântului care sufla printre frunzele pădurii.

O oră mai târziu, Cale se simţi copleşit de un val de epuizare.
Căută o cale de a pătrunde în pădure şi, negăsind una în hăţişul de măceşi şi ciulini dintre copaci, trebui să îşi taie o cale de acces, deşi se zgârie pe faţă şi pe braţe făcând asta. Odată trecut de lizieră, hăţişurile făcură loc unui strat de frunze moarte. Legă calul şi îl coborî cu grijă pe Conn pe pământ. Se uită la el câteva minute de parcă nu reuşea să

înţeleagă ce îi adusese pe amândoi în acest loc. Îi aşeză piciorul cât de delicat putu şi apoi i-l legă cu două crengi tăiate dintr-un frasin. Apoi se întinse şi căzu imediat într-un somn adânc şi îngrozitor.

Se trezi două ore mai târziu când coşmarurile deveniră de nesuportat. Conn Materazzi era tot inconştient, acum alb ca moartea. Cale ştia că trebuiau să găsească măcar apă, dar era istovit şi epuizat şi încă zece minute stătu acolo ca într-o transă îngrozitoare. În curând Conn începu să geamă şi să se mişte agitat; se trezi şi îl văzu pe Cale holbându-se la el. Ţipă de groază şi confuzie.

— Calmează-te. Eşti în regulă.

Cu ochii căscaţi şi îngrozit, Conn încercă să se îndepărteze de Cale. Ţipă de durere.

— Nu încerca să te mişti, spuse Cale. Ţi-ai rupt osul coapsei.

Timp de câteva minute Conn nu spuse nimic în timp ce durerea teribilă din picior se mai domoli treptat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el într-un târziu.

Cale îi spuse. După ce termină, Conn tăcu o vreme.

— Chestia e, spuse el când deschise gura până la urmă, nu am văzut niciodată unul – un Izbăvitor, adică. Niciunul. Avem apă?

Disperarea şi nefericirea totală a lui Conn, pur şi simplu starea lui groaznică, stârniră în Cale atât milă, cât şi iritare.

— Am văzut fum chiar înainte să venim aici. Cred că am auzit ieri vorbindu-se de un sat în apropiere, lângă deal. Mă întorc cât de curând pot. Scoase armura de pe cal şi tăie cât de mult putu din veşmintele de pe spate şi părţi şi apoi îl conduse pe cărare. Încălecă şi îi mângâie creştetul. Mulţumesc, spuse el calului, apoi îl conduse înainte.

35

În trei ore Conn Materazzi fusese ridicat de un fermier din partea locului, pus în pat şi piciorul îi fusese reaşezat şi fixat rigid cu patru beţe de alun şi opt curele de piele. Leşinase din nou şi gemuse jalnic în ora în care Cale îi îndreptase piciorul satisfăcător, şi nu îşi revenise încă. Într-adevăr, era atât de palid încât nici nu părea că-şi va mai reveni.

— Taie-i părul, îi spuse Cale fermierului, şi îngroapă-i armura în pădure în caz că vin Izbăvitorii. Spune-le că e un muncitor.Dacă ajung în Memphis o să trimit oameni după el. O să te plătească. Dacă nu, te plăteşte el când îşi revine suficient.

Fermierul se uită la Cale.

— Ţine-ti sfatul şi banii.

Apoi îi lăsă singuri. La scurt timp după asta, Conn se trezi.

Cei doi se holbară unul la altul o vreme.

— Îmi amintesc acum, spuse Conn. Ţi-am cerut ajutorul.

— Da.

— Ce loc e acesta?

— O fermă, la două ore de mers de front.

— Mă doare piciorul.

— Va trebui să stea aşa timp de şase săptămâni. Nu ştiu dacă se va vindeca pe deplin.

— De ce m-ai salvat?

— Nu ştiu.

— N-aş fi făcut acelaşi lucru pentru tine.

Cale ridică din umeri.

— Nu ştii niciodată cum e cu lucrurile astea până nu se întâmplă. Oricum am făcut-o, şi asta e.

Niciunul nu spuse nimic o perioadă.

— Ce o să faci acum?

— Plec spre Memphis mâine-dimineaţă. Dacă ajung, o să trimit pe cineva după tine.

— Şi apoi?

— O să îmi iau prietenii şi o să plec undeva unde soldaţii nu sunt nebuni şi proşti. Nu credeam că e posibil să pierzi o bătălie dintr-o asemenea poziţie. Nu aş fi crezut dacă nu aş fi văzut cu ochii mei.

— Nu vom mai face această greşeală.

— Ce te face să crezi că veţi avea ocazia? Princeps nu va pierde vremea la Silbury admirându-se în oglindă, vă va trage şuturi în fund până la porţile Memphisului.

— Ne vom regrupa.

— Cu ce? Trei din patru Materazzi sunt morţi deja.

Conn nu putu să spună nimic drept răspuns, ci se lăsă nefericit pe spate şi închise ochii.

— Mi-aş dori să fi murit, zise el într-un târziu.

Cale râse.

— Va trebui să te hotărăşti – nu asta ai spus dimineaţă.

Conn păru şi mai deprimat, dacă aşa ceva era posibil.

— Nu sunt nerecunoscător, murmură el.

— Nu eşti nerecunoscător? spuse Cale. Asta înseamnă că eşti recunoscător?

— Da, sunt recunoscător. Conn închise ochii din nou. Toţi prietenii mei, toate rudele mele, tatăl meu, toţi sunt morţi.

— Probabil.

— Sigur.

Asta era pesemne adevărat, aşadar, Cale nu ştiu ce să spună.

— Ar trebui să dormi. Nu mai ai ce să faci decât să te vindeci şi să le-o plăteşti Izbăvitorilor aşa cum poţi. Ţine minte: răzbunarea e cea mai bună răzbunare.

Şi pe nota asta înţeleaptă îl lăsă pe Conn cu gândurile lui mizerabile.

A doua zi dimineaţă plecă de cum se crăpă de ziuă, călare pe cal şi hotărându-se că nu are rost să îşi ia la

revedere de la
Conn. Se gândi că făcuse mai mult decât suficient pentru el şi acum îi era ruşine că îşi riscase viaţa pentru cineva care recunoscuse că nu ar fi făcut acelaşi lucru pentru el. Îşi aminti o remarcă făcută de IdrisPukke când fumau împreună într-o seară la lumina lunii de la Treetops: „Rezistă întotdeauna primului impuls. E deseori generos”. La acel moment, Cale se gândise că e doar una din glumele proaste ale lui IdrisPukke. Acum îşi dădu seama ce voise să spună.

În ciuda nerăbdării de a se întoarce la Memphis ca să se asigure că Arbell Gât-de-Lebădă era în siguranţă, Cale începu să se îndrepte spre nord-est într-un arc larg departe de oraş.Urmau să fie prea mulţi Izbăvitori şi Materazzi rătăcind confuzi şi neştiind exact pe cine să ucidă. Evită oraşele şi satele şi îşi cumpără mâncare doar de la fermele izolate peste care dădu întâmplător. Chiar şi aşa, veştile unei mari bătălii ajunseseră la toţi, deşi unii vorbeau de o mare victorie, iar alţii de o mare înfrângere. Le spuse că nu ştia nimic despre asta şi se mişcă repede.

În a treia zi coti spre vest şi se îndreptă spre Memphis. În cele din urmă, ajunse pe Şoseaua Agger care ducea de laSomkheti spre capitală. Era părăsită. Aşteptă printre copacii de lângă Şosea timp de o oră şi, cum nu trecu nimic, se decise să folosească Şoseaua direct. Asta se dovedi a fi a treia lui greşeală în patru zile. O nelinişte ciudată puse stăpânire pe el cu cât se apropia de Memphis. După zece minute o patrulă Materazzi veni după o cotitură bruscă şi nu avu cum s-o evite. Măcar nu erau Izbăvitori şi era uşurat, chiar dacă surprins să vadă că cel care îi conducea era Căpitanul Albin.Deşi ce făcea şeful serviciilor secrete ale Materazzilor aici îlnedumerea. Dar nedumerirea se transformă în panică atunci când cei douăzeci de bărbaţi care erau cu Albin scoaseră armele. Patru dintre ei erau arcaşi călare, cu săgeţile îndreptate spre pieptul lui Cale.

— Care-i problema? întrebă Cale.

— Uite ce e, nu e vina noastră, dar eşti arestat, spuse Albin.
Nu face scandal, fii băiat bun. O să îţi legăm mâinile.

Cale nu avu de ales decât să facă ce i se spuse. Probabil, se gândi el, Mareşalul era furios că o lăsase pe Arbell cu Kleist şi cu Vagul Henri. Un gând îngrijorător îi trecu prin cap.

— Arbell Materazzi e bine?

— E bine, spuse Albin, deşi probabil ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te cari oriunde te-ai cărat.

— Îl căutam pe Simon Materazzi.

— Mă rog, nu mă interesează. Acum o să te legăm la ochi. Nu te opune.

— De ce?

— Fiindcă aşa spun eu.

De fapt era un sac, greu şi mirosind a hamei, cu ţesătura atât de deasă că bloca şi sunetul, nu numai lumina.

Cinci ore mai târziu simţi calul de sub el încordându-se cândterenul deveni deodată abrupt. Apoi prin sac auzi sunetul gol al copitelor pe lemn. Intrau pe una dintre cele trei porţi din Memphis.În ciuda sacului, se aştepta să audă mai mult zgomot acum că erau în oraş, dar, deşi se auzeau strigăte ocazionale înăbuşite, numai sentimentul că mergeau la deal indica faptul că se îndreptau spre fortăreaţă. Neliniştit cu privire la Arbell, înainta cu inima strânsă.

Într-un târziu se opriră.

— Coborâţi-l! ordonă Albin. Doi oameni se întinseră pe partea lui stângă şi îl traseră cu grijă de pe cal, apoi îl puseră în picioare.

— Albin, spuse Cale de sub sac, scoate-mi asta.

— Îmi pare rău.

Cei doi bărbaţi îl luară de braţe şi îl împinseră înainte. Auzi o uşă deschizându-se, apoi simţi că intraseră înăuntru. Fu condus pe ceva care suna ca un coridor. O altă uşă se deschise scârţâind şi apoi fu tras cu grijă înăuntru. După

câţiva metri se opri. Urmă o pauză, apoi i se scoase sacul de pe cap.

La început nu văzu nimic din cauza mizeriei din ochi şi a faptului că stătuse în întuneric atâtea ore. Cu mâinile legate îşi şterse ochii de praful de hamei şi privi la singurii doi oameni din sală. Pe unul îl recunoscu imediat ca fiind IdrisPukke, cu căluş la gură şi cu mâinile legate – dar când îl recunoscu pe celălalt bărbat care stătea în picioare lângă el, un val teribil de teamă şi furie îi făcu inima să stea în loc o clipă. Era Stăpânul Războaielor,Izbăvitorul Bosco. După primele secunde de şoc şi ură, Cale simţea că îi vine să cadă în genunchi şi să plângă ca un copil. Şi ar fi făcut asta dacă nu l-ar fi salvat ura.

— Deci, Cale, spuse Bosco, voinţa lui Dumnezeu ne aduce înapoi acolo unde am început. Gândeşte-te la asta în timp ce caşti gura la mine ca un câine înfuriat. Unde te-au adus toată furia şi divagaţiile tale?

— Ce s-a întâmplat cu Arbell Materazzi?

— O, ea e chiar bine.

Din cauza şocului profund, Cale era nesigur dacă să întrebe de Vagul Henri şi de Kleist. Nu spuse nimic.

— Nu eşti îngrijorat cu privire la prietenii tăi? întrebă Bosco.

Izbăvitorule, strigă el tare şi o uşă se deschise la capătul îndepărtat al camerei, şi Vagul Henri şi Kleist, cu căluş la gură şi cu mâinile legate, fură conduşi în cameră.

Nu aveau nicio rană, deşi erau clar înspăimântaţi.

— O să îţi spun câteva lucruri, Cale, şi aş vrea să pierd cât mai puţin timp cu expresiile convenţionale ale neîncrederii. Te-am minţit eu vreodată?

Îl bătuse cu sălbăticie în fiecare săptămână din viaţă şi îl făcuse să omoare de cinci ori, dar acum că fusese întrebat trebuia să admită că Bosco nu-i spusese niciodată vreo minciună banală, din câte ştia el.

— Nu.

— Ţine minte asta în timp ce asculţi ce vreau să îţi

spun.Trebuie să fii sigur că importanţa a ceea ce vreau să spun e mai presus de asemenea meschinării. Şi ca să îţi arăt buna mea credinţă o să îi eliberez pe prietenii tăi, pe toţi trei.

— Dovedeşte-o, spuse Cale.

Bosco râse.

— În trecut un asemenea ton s-ar fi dovedit dureros.

Întinse mâna şi Izbăvitorul Roy Stape îi înmână o carte groasă legată în piele.

— Acesta este Testamentul Izbăvitorului Spânzurat. Cale nu mai văzuse niciodată unul. Bosco îşi puse palma pe copertă. Jur în faţa lui Dumnezeu cu preţul sufletului meu etern că promisiunile pe care le fac acum şi tot ce spun azi e adevărul, tot adevărul şi nimic altceva decât adevărul. Se uită la Cale.Eşti mulţumit?

Simplul fapt că sperjurul nu se afla printre toate atrocităţile pe care Bosco le revărsase asupra lui Cale nu-l făcea pe băiat să îl creadă acum cu ochii închişi. Dar un jurământ era de o importanţă covârşitoare pentru Bosco. Şi pe lângă asta, nu avea de ales.

— Da, spuse Cale.

Bosco se întoarse spre Izbăvitorul Stape Roy.

— Dă-le ce au nevoie, în limita bunului-simţ, şi un permis de trecere, apoi lasă-i să plece.

Stape Roy se duse spre IdrisPukke, îl apucă de braţşi îl împinse spre Vagul Henri şi Kleist. Apoi îi împinse pe toţi trei spre uşă. Cale era încredinţat că poate Bosco spunea adevărul:
instrucţiunile lui de a nu le da celor trei prea multe şi duritatea neglijentă a tratamentului lor păreau sincere – orice mai generos sau mai puţin grosolan ar fi părut suspicios.

— Şi Arbell Materazzi?

Bosco zâmbi.

— De ce eşti atât de hotărât să descoperi cât de tare te înşeli cu privire la mersul lumii?

— La ce te referi?

— O să îţi arăt. Deşi trebuie să permiţi să fii legat la gură şi la mâini şi să fii de acord să stai în spatele unui paravan acolo în umbră şi să nu faci scandal indiferent de ce auzi.

— De ce ţi-aş promite ţie ceva?

— În schimbul vieţii tale şi a prietenilor tăi? Nu mi se pare nerezonabil.

Cale încuviinţă şi Bosco făcu semn uneia dintre gărzi să îl ducă în spatele unui mic paravan din fundul camerei. Exact înainte să ajungă la paravan, Cale se întoarse înapoi spre Bosco.

— Cum ai pus mâna pe oraş?

Bosco râse, aproape batjocoritor.

— Uşor şi fără luptă. Princeps a trimis veştile marii victorii a
Armatei a Patra în Portul Errol în trei ore şi a ordonat flotei săse retragă şi să atace Memphis neîntârziat. Aici populaţia a intrat într-o agitaţie lipsită de orice Dumnezeu. La optzeci de kilometri de ţărm, flota noastră a văzut nave panicate fugind dinMemphis. Am aterizat pur şi simplu fără scandal. Destul de surprinzător până la urmă. Dar foarte satisfăcător. Stai cuminte acolo şi o să vezi şi o să auzi totul.

Apoi Bosco îi făcu semn spre paravan. Garda scoase un căluş din buzunar şi i-l arătă lui Cale.

— Putem face asta uşor sau greu. Nu mă deranjează.

Dar Cale era nerăbdător să o vadă pe Arbell şi nu se opuse.
Urmă o pauză de câteva minute, timp în care prezenţa luiBosco şi ciudăţenia modului în care acţiona stârni o mare nelinişte în Cale. Privi cum în centrul camerei sunt puse o masă şi trei scaune. Apoi uşa se deschise şi Mareşalul şi fiica lui fură conduşi înăuntru.

Cale nu ştia că e posibil să simţi o uşurare atât de mare – un val puternic, bucuros de fericire. Arbell era palidă şi îngrozită, dar părea neatinsă, şi la fel şi tatăl ei, deşi faţa îi

era istovită şi ochii afundaţi în orbite. Părea cu douăzeci de ani mai bătrân şi bolnav cu încă douăzeci de ani.

— Staţi jos, spuse Bosco amabil.

— Omoară-mă, zise Mareşalul. Dar te rog cu toată umilinţa s-o laşi pe fata mea în viaţă.

— Intenţiile mele sunt mult mai puţin sângeroase decât îţi imaginezi, spuse Bosco, cu blândeţe. Staţi jos. Nu vă mai spun încă odată.

Acest amestec nelalocul lui de amabilitate şi ameninţare îi doborî pe cei doi şi mai mult şi făcură aşa cum li se spuse.

— Înainte să încep, vreau să încercaţi să înţelegeţi că cerinţele şi zelul celor care îl slujesc pe Izbăvitorul Spânzurat nu trebuie să fie înţelese de unii ca voi. Nu vreau şi nici nu caut înţelegerea voastră, dar pentru binele vostru este necesar să apreciaţi cum stau lucrurile. Îi făcu semn unuia dintre Izbăvitori, care trase al treilea scaun pe care se aşează Bosco. Acum voi vorbi clar.Controlăm oraşul în întregime şi armata ta constă acum în aproximativ două mii de soldaţi, majoritatea prizonieri. Imperiul tău, oricât de vast este, începe deja să se dezintegreze. Eşti de acord că aşa e?

Urmă o pauză.

— Da, spuse Mareşalul într-un târziu.

— Bun. Îţi voi reda controlul oraşului Memphis şi îţi voi permite să reconstruieşti o armată permanentă ca să reinstalezi dominaţia în imperiu – în anumite condiţii şi cu plata anumitor taxe cu care vei fi de acord mai târziu.

Mareşalul şi Arbell se holbară la Bosco, cu ochii largi de speranţă şi suspiciune.

— Ce condiţii? dori să ştie Mareşalul.

— Nu mă înţelege greşit, spuse Bosco, atât de încet că Cale auzi cu greu. Aceasta nu e o negociere. Nu ai nimic cu ce să negociezi. Eşti complet lipsit de putere şi ai singurul lucru pe care îl vreau.

— Şi care e lucrul acela? întrebă Mareşalul.

— Thomas Cale.

— Niciodată. Pentru nimic în lume, spuse Arbell cu pasiune.

Bosco se uită la ea gânditor.

— Cât de interesant, zise el.

— De ce ai face asta? întrebă Mareşalul.

— Să schimb un băiat pe un imperiu? Pare greu de crezut, recunosc.

— Vrei să îl omori, spuse Arbell.

— Ba nu.

— Pentru că a omorât unul din preoţii tăi care făcea ceva cumplit.

— Păi, ai dreptate: a omorât unul din preoţii mei şi acesta făcea ceva cumplit. Nu ştiam nimic despre aceste practici eretice până în ziua în care Cale a fugit. Toţi cei care au fost găsiţi ulterior vinovaţi de participarea la aceste practici au fost purificaţi.

— Adică omorâţi.

— Adică purificaţi şi apoi omorâţi.

— De ce a crezut Cale că tu eşti răspunzător de ce s-a întâmplat?

— O să îl întreb când o să îl văd. Dar dacă tu crezi că eu aş da un imperiu doar ca să îl execut pe Cale pentru că a ucis un eretic criminal şi pervers... se opri, părând sincer nedumerit. De ce aş face un asemenea lucru? Nu are sens.

— Ai putea minţi, spuse Mareşalul.

— Aş putea. Dar nu am nevoie. O să îl găsesc pe Cale mai devreme sau mai târziu, dar aş prefera să fie mai devreme. Voi aveţi metoda de a-mi oferi ce doresc, dar nu am decât puţină răbdare şi, după ce se termină şi asta, nu mai rămâneţi cu nimic.

— Nu-l asculta, spuse Arbell.

— Şi de ce eşti aşa de îngrijorată? spuse Bosco. Pentru că sunteţi amanţi?

Mareşalul se holbă la fiica lui. Nu îi ceru indignat să îi spună adevărul şi nici nu o condamnă pentru că pătase onoarea regală. Tăcu pur şi simplu. Într-un târziu se

întoarse spre Bosco:

— Ce vrei să fac?

Bosco inspiră adânc.

— Tu nu poţi face nimic. Nu sunt mulţi oameni, asta dacă există cineva, în care Cale să aibă încredere şi cu siguranţă nu în tine. Cu excepţia fetei tale, desigur, şi din motive pe care le-am aflat acum cu toţii. Ceea ce solicit este ca ea să scrie o scrisoare către Cale pe care i-o va da, chipurile în secret, unuia dintre prietenii lui. În această scrisoare îl vei ruga să se întâlnească cu tine în afara zidurilor la o anume oră. Eu voi fi acolo cu o asemenea armată că va trebui să se predea.

— O să-l ucizi, spuse Arbell.

— Nu-l voi ucide, zise Bosco, ridicând tonul pentru prima dată.Nu voi face niciodată asta, din motive pe care i le voi explica şi lui când îşi va da seama că spun adevărul. El habar nu are ce am eu să îi spun şi, până va şti, viaţa lui va fi aşa cum a fost de când a părăsit Templul – violentă, furioasă, o viaţă care poate să îi distrugă fără rost pe toţi cei care au de-a face cu el. Gândeşte-te la dezastrul pe care l-a adus în vieţile voastre. Numai eu îl pot salva de situaţia asta. Orice crezi tu că simţi pentru el, nu poţi înţelege ce este el. Încearcă să îl salvezi, ceea ce nu vei putea niciodată, şi nu vei reuşi decât să aduci ruina asupra tatălui tău, a supuşilor tăi, a ta şi, mai presus de toate, asupra lui Cale.

— Trebuie să scrii scrisoarea, îi spuse Mareşalul fiicei lui.

— Nu pot, spuse Arbell.

Bosco oftă cu înţelegere.

— Ştiu ce înseamnă să exerciţi autoritate şi putere. Alegerea pe care o ai acum de făcut nu e una pentru care să fii invidiată.

Orice ai alege pare greşit pentru tine. Trebuie să distrugi ori un popor întreg şi pe tatăl pe care îl iubeşti, ori pe un singur bărbat pe care îl iubeşti de asemenea. Arbell se holba la Bosco de parcă era hipnotizată. Dar deşi alegerea aceasta e

dură, nu e aşa de dură pe cât crezi. Lui Cale nu i se va întâmpla nimic rău în mâinile mele şi oricum îl voi găsi mai devreme sau mai târziu.Viitorul lui e prea legat de voinţa lui Dumnezeu pentru ca el să fie orice altceva decât unul dintre noi – şi încă unul foarte special. Se lăsă pe spate în scaun şi oftă. Spune-mi, tânără domnişoară, cu toată dragostea pe care o simţi pentru acest tânăr, o dragoste care văd acum că e sinceră... Făcu o pauză ca s-o lase să înghită otrava asta dulce. Nu ai simţit niciodată ceva... Tăcu din nou, căutând cu atenţie cuvântul potrivit. Ceva fatal.

— Tu l-ai făcut aşa, cu cruzimea ta.

— Nu e adevărat, replică Bosco rezonabil, de parcă înţelegea acuzaţia. Din prima clipă când l-am văzut când era foarte mic am observat ceva şocant la el. Mi-a luat mult timp să identific ce era, pur şi simplu pentru că nu avea sens. Era groază. Îmi era groază de el. Cu siguranţă că era necesar să modelez şi să disciplinez ceea ce era acolo deja, dar nicio fiinţă umană nu l-ar putea face pe Cale ce este. Nu sunt atât de încrezut. Am fost doar un agent al lui Dumnezeu ca să îi îndrept natura spre binele nostru comun şi în serviciul lui Dumnezeu. Dar tu ai văzut asta în el şi te înspăimântă – şi aşa ar trebui. Bunătatea pe care ai văzut-o uneori în el e ca aripile struţului – acestea bat, dar nu-l vor ajuta să zboare. Lasă-ni-l nouă şi salvează-ţi tatăl, poporul şi pe tine însăţi. Tăcu un moment pentru efect. Şi pe Cale.

Arbell începu să vorbească, dar Bosco îşi ridică mâna s-o reducă la tăcere.

— Nu mai am nimic de spus. Gândeşte-te şi ia o decizie. Îţi voi trimite detaliile timpului şi locului unde ne vom întâlni cu
Cale. Ori scrii scrisoarea, ori nu.

Doi Izbăvitori care stăteau lângă uşă avansară şi le făcură semn să plece. Când Arbell ieşi pe uşă, Bosco strigă la ea de parcă era înţelegător fără să vrea cu situaţia ei grea.

— Ţine minte că eşti răspunzătoare pentru vieţile a mii

de oameni. Şi îţi promit să nu mai ridic niciodată mâna asupra lui şi nici nu voi permite altcuiva s-o facă.

Uşa se închise şi Bosco îşi spuse încet în sinea lui: „Căci buzele ei care-i sunt acum dulci ca fagurele de miere, îi vor fi în scurtă vreme amare ca pelinul şi tăioase ca o sabie cu două tăişuri”.

Stăpânul Războaielor se întoarse şi îi făcu semn lui Cale să iasă la lumină. Garda îi scoase căluşul şi îl conduse spre Bosco.

— Chiar crezi că o să te creadă? întrebă Cale.

— Nu îmi pot imagina de ce nu: majoritatea celor spuse sunt adevărate chiar dacă nu reprezintă tot adevărul.

— Şi care e acesta?

Bosco se uită la el de parcă încerca să citească ceva pe faţa lui, dar cu o nesiguranţă pe care Cale nu o mai văzuse niciodată.

— Nu, spuse Bosco într-un târziu. Vom aştepta răspunsul ei.

— De ce ţi-e teamă?

Bosco zâmbi.

— Ei bine, poate că un pic de sinceritate între noi n-ar fi aşa de rea în acest moment. Mi-e teamă, desigur, că dragostea adevărată va învinge totul şi că ea va refuza să te dea pe mâinile mele.

Înapoi în palatul ei, Arbell Gât-de-Lebădă suferea de chinul cumplit de a trebui să aleagă între dorinţa personală şi obligaţia publică, şi de trădarea groaznică şi imposibilă pe care o implicau ambele alegeri. Dar era mai rău decât părea pentru că în adâncul inimii ei (în cel mai secret colţişor al inimii ei) ea se hotărâse deja să îl trădeze pe Thomas Cale. Trebuie să îi înţelegeţi pierderea, şocul paralizant de a fi martoră la prăbuşirea a tot ce cunoscuse vreodată. Apoi trebuie să îi înţelegeţi puterea teribilă a cuvintelor lui Bosco care îi reprodusese cele mai înspăimântătoare gânduri. Oricât de tulburător era Cale

pentru ea, aceeaşi ciudăţenie care o excitase îi trezise şi aversiunea faţă de el. Era atât de violent, de furios, de ucigător! Bosco văzuse prin ea până în adâncul sufletului.Având în vedere cine era, cum putea să fie altfel decât rafinată şi delicată? Şi, fiţi siguri de asta, tocmai rafinamentul şi delicateţea erau ce adora Cale la ea; dar Cale fusese *bătut* să fie aşa, călit în focurile îngrozitoare ale fricii şi durerii de neimaginat. Cum putea să rămână cu el mult timp? O parte secretă din Arbell căuta de ceva vreme o metodă de a-şi părăsi iubitul – inconştient, trebuie să menţionez. Astfel că în timp ce Cale aştepta ca ea să îl salveze în timp ce el căuta o metodă de a o salva pe ea, ea alesese deja calea amară, dar rezonabilă a binelui, îi alesese pe cei mulţi în defavoarea unuia. La urma urmei, cine putea spune altfel? Nu ea. Cu siguranţă, Cale va înţelege în timp.

36

Aproape şase ore mai târziu Bosco intră în camera încuiată în care fusese închis Cale. Avea două scrisori. Îi dădu una din ele lui Cale. Cale o citi fără nicio expresie, aparent de două ori.

Apoi Bosco i-o oferi pe a doua.

— M-a rugat, înlăcrimată, să îţi dau asta după ce te luăm prizonier. Te roagă s-o crezi cât de greu a fost să te dea pe mâna mea şi să încerci s-o ierţi.

Cale luă scrisoarea oferită şi o aruncă în foc.

— Am visat ceva minunat, spuse Cale. Acum că sunt treaz sunt furios pe mine însumi. Spune ce ai de zis.

Bosco se aşeză în spatele unei mese care reprezenta singura piesă de mobilier din cameră, în afară de scaune.

— Acum treizeci de ani, când m-am dus în pustietate ca să postesc şi să mă rog, înainte să devin preot, mama IzbăvitoruluiSpânzurat, pacea fie cu ea, mi-a apărut în trei viziuni. În prima mi-a spus că Dumnezeu aşteptase în van ca omenirea să se căiască de faptul că i-a ucis fiul şi că privea deznădăjduit felul în care ajunsese lumea. Răutatea oamenilor era mare pe pământ, şi fiecare gând sau sentiment al omului era în continuare rău. Se căia că îi crease vreodată. În a doua viziune mi-a spus căDumnezeu îmi transmite: „Sfârşitul omenirii e în faţa mea; fiecare bărbat şi femeie pe care i-am făcut tu îi vei rade de pe faţa pământului. După ce vei realiza asta lumea se va sfârşi, cei salvaţi vor intra în paradis şi bărbaţii şi femeile nu vor mai exista”. Am întrebat-o cum va fi posibil să fac asta şi ea mi-a spus să postesc şi să aştept o a treia şi ultimă viziune. În a treia şi ultima viziune a adus cu ea un băieţel care avea în mână un băţ de păducel şi din capătul băţului picura oţet. „Uită-te după acest copil şi când îl vei vedea să îl

pregăteşti pentru lucrareaDomnului. El este mâna stângă a lui Dumnezeu, numit şi îngerul Morţii, şi el va realiza toate aceste lucruri.”

În timp ce povestea părea că Bosco este transfigurat, de parcă nu se mai afla într-o cameră din Memphis, ci înapoi în deşertul Fatima cu treizeci de ani în urmă, ascultând-o pe MaicaDomnului. Apoi parcă se stinse o lumină şi el îşi reveni din transă. Se uită la Cale.

— Imediat ce am văzut acel băiat adus la Templu acum zece ani l-am recunoscut. Zâmbi la Cale în cel mai ciudat mod, un zâmbet de dragoste şi tandreţe. Tu erai.

O săptămână mai târziu, o procesiune se opri pentru puţin timp în fortăreaţă. Printre cei călare se afla Generalul Izbăvitor
Bosco şi lângă el era Cale. Printre cei strânşi să îi vadă plecând se aflau Mareşalul Materazzi, Cancelarul Vipond şi unii dintre soldaţii mai în vârstă care supravieţuiseră bătăliei de la Silbury
Hill. Între ei erau două şiruri de soldaţi Izbăvitori ca să se asigure că Cale, acum liber, dar neînarmat nu face nimic nelalocul lui.Lui Bosco îi convenea momentan să îl păstreze pe Mareşal acolo unde era. Totuşi, se gândi mai bine şi, ca să nu îl provoace pe Cale cu prezenţa fetei, îi ordonă în persoană, spre uşurarea ei, să nu ia parte la umilinţa pe care o suportau tatăl ei şi toţi ceilalţi dinMemphis. În schimb, putea să privească şi să asculte de la o fereastră apropiată. Nu avea nevoie de avertisment ca să nu-şi facă prezenţa simţită. În ciuda precauţiilor sale, Bosco se întrebă dacă fusese înţelept din partea lui să îl lase pe Cale liber. Cale îşi ridică calul în două picioare şi se uită la Mareşal peste capetele gărzilor. Lângă el, stătea înnebunit Simon. Cale nu păru să îl bage în seamă. Când începu să vorbească, o făcu atât de încet că abia se putu face auzit peste zgomotul cailor neliniştiţi.

— Am un mesaj pentru fiica dumneavoastră, spuse Cale.

Sunt legat de ea cu o mie de mreje pe care nici Dumnezeu nu le poate rupe. Într-o zi, dacă va simţi o briză domoală pe obraz, va fi răsuflarea mea; într-o noapte, dacă vântul răcoros se va juca în părul ei, va fi umbra mea care va trece pe lângă ea.

Şi, cu această ameninţare teribilă, se îndreptă înainte şi procesiunea porni. În mai puţin de un minut dispărură. În camera ei umbrită, Arbell Gât-de-Lebădă era albă şi rece ca alabastrul.

Repede şi în linişte, Mareşalul şi oamenii săi se întoarseră să cugete la necazurile lor. În timp ce se întorcea la palatul său, însoţit de Căpitanul Albin, Vipond se întoarse spre acesta şi îi spuse încet:

— Ştii, Albin, cu cât îmbătrânesc, cu atât mai mult cred că, dacă dragostea ar fi judecată după efectele ei cele mai vizibile, ar arăta mai mult ca ura decât ca prietenia.

Jumătate de oră mai târziu, procesiunea lăsase în urmă periferia Memphisului şi se îndrepta spre Scabland şi spreTemplul de dincolo de el. În tot acest timp Generalul Izbăvitor
Bosco şi Cale nu au schimbat niciun cuvânt.

Dintr-un pâlc mic de copaci de la o distanţă bună de drum,
Vagul Henri, Kleist şi IdrisPukke priviră cum procesiunea dispare din vedere. Apoi o luară pe urma ei.

Mulţumiri

Această carte este dedicată Victoriei şi lui Thomas Hoffman

În primul rând multe mulţumiri lui Alex Clarke, editorul meu de la Penguin, un eroic susţinător al acestei cărţi. Mulţumiri, de asemenea, lui Ben Sevier de la Dutton, editorul meu american. A fost o plăcere să lucrez cu ei. Sunt recunoscător şi agentului meu foarte hotărât, Anthony Golf, şi Alexandrei Hoffman pentru bunul ei simţ.Fără munca neobosită a lui Lorraine Hedger, care a reuşit să descifreze un manuscris aproape ilizibil, totul ar fi durat de două ori mai mult. Jeremy O'Grady m-a susţinut non-stop. Recunoştinţa mea şi celor din departamentul de drepturi de autor de la Penguin: SarahHunt-Cooke, Kate Brotherhood, Rachel Mills şi Chantal Noel.

Această carte are ca sursă de inspiraţie tot felul de lucruri pe care le-am citit sau auzit, de la Cartea Judecătorilor la Ducesa de Malfi şi la o serie de vechi filme pentru copii – prea lungă să o înşir aici. Unele lucruri împrumutate au fost cruciale: sunt îndatorat lui John Keegan cu strălucita sa „Faţa Bătăliei" şi nu doar pentru descrierea şi analiza bătăliei de la Azincourt. Cartea „Azincourt", de Juliet Barker a fost foarte utilă, datorită detaliilor cu privire la zilele de dinainte şi până la începerea bătăliei. La fel şi cartea lui Matthew Strickland şi RobertHardy „Arcul de bătălie", din care am obţinut informaţii preţioase despre folosirea arcului şi arbaletei. Pentru filosofia de viaţă a luIldrisPukke m-am inspirat la greu din eseurile şi aforismele luiArthur Schopenhauer ca şi din „Suferinţele lumii". Maximele lui LaRochefoucault mi-au fost utile pentru Vipond.

